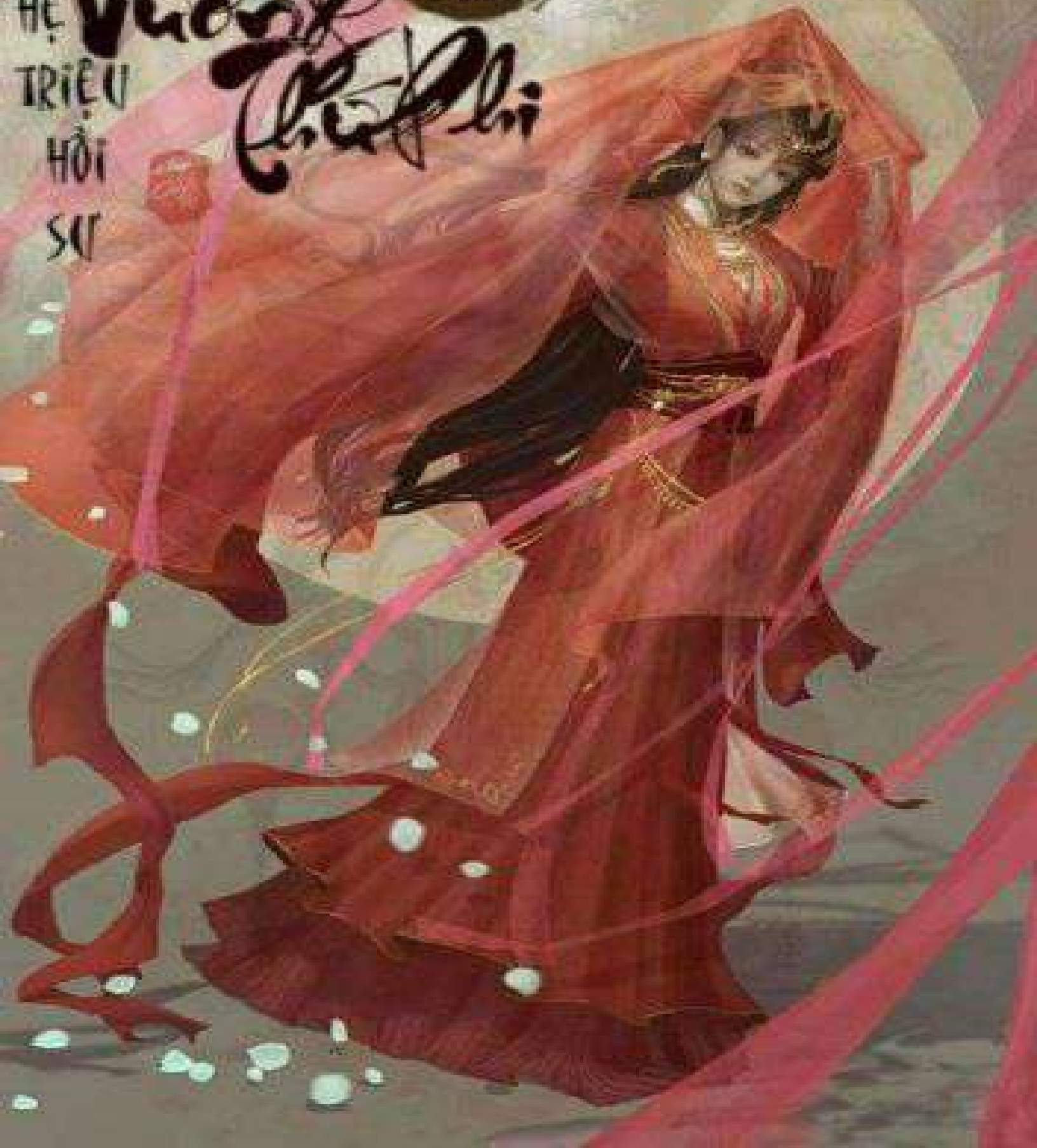

TOÀN
HỆ
TRIỆU
HỒI
SỬ

Quý Vương Thiên Đài

Mục lục

- [Chương 1: Treo Cổ Ở Phòng Kho](#)
- [Chương 2: Không Chết Chỉ Sợ Không Kịp](#)
- [Chương 3: Tam Tiểu Thư Bị Trừng Phạt](#)
- [Chương 4: Thế Giới Ma Thú Tung Hoành](#)
- [Chương 5: Yêu Nghiệt Sống Nhờ Ở Trong Cơ Thể Nàng](#)
- [Chương 6: Người Có Thể Gọi Ta Là Tử Diễm](#)
- [Chương 7: Khí Mạch Bị Người Ác Ý Làm Bế Tắc](#)
- [Chương 8: Nàng Ngủ Hai Ngày Hai Đêm](#)
- [Chương 9: Phản Ứng Quý Dị Của Thân Thể](#)
- [Chương 10: Không Tiêu Hóa Được Được Hiệu, Choáng Váng?](#)
- [Chương 11: Tiểu Thư Ngốc Ngược Độc Phụ](#)
- [Chương 12: Ước Định Của Liễu Gia Cùng Nạp Lan Gia](#)
- [Chương 13: Ngọc Vương Chạy Tới Sân](#)
- [Chương 14: Hãn Chính Là Ngọc Tử](#)
- [Chương 15: Nàng Dâu Là Gạo Nếp Nấm](#)
- [Chương 16: Liễu Bá Kỳ Quái](#)
- [Chương 17: Người Cho Rằng Ta Và Người Là Điều Hâu Sao?](#)
- [Chương 18: Nương Tử, Ta Sợ](#)
- [Chương 19: Chúng Ta Tới Từ Hôn](#)
- [Chương 20: Nạp Lan Gia Trèo Cao](#)
- [Chương 21: Tiểu Hồ Ly Muốn Ra Tay](#)
- [Chương 22: Ta Muốn Nương Tử Gạo Nếp](#)
- [Chương 23: Nương Tử, Nàng Phải Chờ Ta](#)
- [Chương 24: Tinh Thần Lực Vô Hạn](#)
- [Chương 25: Một Sư Phụ Rắc Rối](#)
- [Chương 26: Đi Thí Nghiệm Thần Điện](#)
- [Chương 27: Không Gian Hệ Triệu Hồi Sư](#)
- [Chương 28: Ánh Sáng Màu Quý Dị](#)
- [Chương 29: Hóa Từ Có Sắc Thành Vô Sắc Nguyên Tố](#)

[Chương 30: Phá Vỡ Sự Nguyên Rùa Của Âm Nguyên Tố](#)

[Chương 31: Phong Ấn Sức Mạnh Âm Nguyên Tố](#)

[Chương 32: Hiểu Khế Ước Trận](#)

[Chương 33: Bảo Bối Của Long Tháp](#)

[Chương 34: Phượng Dật Hiên Đem Đến Trùng Thú](#)

[Chương 35: Nhục Cầu Phá Trùng Chui Ra](#)

[Chương 36: Nhục Cầu Mạnh Thái*](#)

[Chương 37: Giam Cầm Một Tháng](#)

[Chương 38: Ánh Mắt Quý Dị](#)

[Chương 39: Tiến Vào Tinh Hồn Trì*](#)

[Chương 40: Bước Vào Tinh Hồn Trì](#)

[Chương 41: Người Âm Thầm Xem Xét](#)

[Chương 42: Dược Đồng Kỳ Quái](#)

[Chương 43: Sự Tinh Trong Rừng Trúc](#)

[Chương 44: Tần Duyệt Nghi Hoặc](#)

[Chương 45: “Dược Tôn” Vô Ngân Tử](#)

[Chương 46: Nhục Cầu Ôm Tinh Quặng](#)

[Chương 47: Ngọc Vương Nguy Hiểm](#)

[Chương 48: Gặp Lại Tiểu Lam Trong Viện](#)

[Chương 49: Tiểu Lam Phẫn Nộ](#)

[Chương 50: Tư Tâm Của Liễu Lão Phu Nhân](#)

[Chương 51: Gấp Gáp Tu Luyện](#)

[Chương 52: Đột Phá](#)

[Chương 53: Đùa Giỡn Nhục Cầu](#)

[Chương 54: Gặp Phải Liễu Tinh Tích](#)

[Chương 55: Chuyện Của Liễu Hồ Nguyệt Không Thể Là Chuyện Lớn](#)

[Chương 56: Sự Tinh Đều Từ Nàng Dựng Lên](#)

[Chương 57: Khí Thế Đến Từ Cường Giả](#)

[Chương 58: Cổ Lạc Sâm Lâm](#)

[Chương 59: Thế Giới Ma Thú Thần Kỳ](#)

[Chương 60: Tần Duyệt Bày Kế Hoạch](#)

[Chương 61: Khu Vực Ba Trong Cổ Lạc Sâm Lâm](#)

Chương 62: Gặp "Người Quen" Ở Khu Vực Ba

Chương 63: Nạp Lan Tử Oanh Kiều Ngạo

Chương 64: Ma Tinh Không Gian Hệ Cấp Bậc Thần Hoàng

Chương 65: Sức Mạnh Của Gương Phá Không

Chương 66: Nạp Lan Tử Oanh Không May

Chương 67: Âm Thầm Đả Thương Tần Duyệt

Chương 68: Liễu Gia Mọi Người Là Phế Vật

Chương 69: Cổ Lạc Sâm Lâm Thần Bí Trong Truyền Thuyết

Chương 70: Biến Dị Liệt Hỏa Báo

Chương 71: Nhục Cầu Xấu Xa Tính Kế

Chương 72: Liệt Hỏa Báo Tính Tình Kém Thập Phần

Chương 73: Liễu Hồ Nguyệt Lâm Vào Hiểm Cảnh

Chương 74: Phóng Thích Biến Dị Hỏa Nguyên Tố

Chương 75: Cường Thế Khế Ước Cứu Cấp Liệt Hỏa Báo

Chương 76: Liệt Hỏa Báo Biến Dị

Chương 77: Năng Lực Nhân Loại Cao Hơn Liệt Hỏa Báo

Chương 78: Liễu Hồ Nguyệt Rối Rắm

Chương 79: Nhục Cầu Nghịch Ngợm Nhất

Chương 80: Nạp Lan Tử Oanh Đền Độn

Chương 81: Phế Vật Chính Là Đồ Chơi

Chương 82: Vật Nhỏ Của Phượng Vương

Chương 83: Nhục Cầu Mẫn Cảm

Chương 84: Nam Nhân Xuất Hiện Tại Phía Nam

Chương 85: Người Với Nam Nhân Kia Có Quan Hệ Gì?

Chương 86: Thực Lực Của Phượng Vương

Chương 87: Cho Nàng Dâu Một Súng Vật

Chương 88: Nữ Nhân Cướp Đồ Của Hãn

Chương 89: Hãn Đến Khu Vực Ba Như Thế Nào?

Chương 90: Tinh Quặng Cực Phẩm Bị Nhục Cầu Cướp Mất

Chương 91: Phượng Vương Tặng Lễ Vật Cho Nguyệt Nhi

Chương 92: Hãn Lại Nhài Liên Môm

Chương 93: Đứa Nhỏ Sẽ Trưởng Thành

Chương 94: Tình Thương Thiên Vị Của Cha
Chương 95: Thân Thế Của Liễu Hồ Nguyệt
Chương 96: Ta Biết Người Không Ngốc
Chương 97: Gặp Mặt Tại Ven Hồ Lam Liên
Chương 98: Tần Thị Không Khống Chế Được
Chương 99: Tự Mình Tìm Liễu Lão Phu Nhân
Chương 100: Mẫu Thân Nàng: Bạch Linh
Chương 101: Thiên Tài Song Tu Kinh Người
Chương 102: Phong Trần Công Tử Thiên Tư Tuyệt Sắc
Chương 103: Người Lén Lén Lút Lút
Chương 104: Biến Thành Xử Tử
Chương 105: Liễu Lão Phu Nhân Phần Nộ Chi Trích
Chương 106: Mới Tới Ven Hồ Lam Liên
Chương 107: Yêu Nghiệt Kinh Diễm Dữ Dội
Chương 108: Nam Nhân Này Rất Nguy Hiểm
Chương 109: Kịch Hoạt Nguyên Tố Lực Khác
Chương 110: Mở Ra Đại Môn Tầng Thứ Nhất Của Long Tháp
Chương 111: Nhục Cầu Đáng Giận Lại Gây Sự
Chương 112: Nhục Cầu Đến Cùng Là Cái Gì Vậy?
Chương 113: Vật Nhỏ Bưư Hãn
Chương 114: Vàng Biến Thành Tảng Đá Đen
Chương 115: Thủy Nguyên Tố Được Kịch Hoạt
Chương 116: Sinh Lễ Oanh Động Toàn Bộ Liên Vân Thành
Chương 117: Tần Thị Làm Ra Vẻ
Chương 118: Ngốc Tử Kinh Diễm
Chương 119: Hoàng Thượng Giả Ngu
Chương 120: Phượng Vương Động Kinh
Chương 121: Nói Đông Đáp Tây (*)
Chương 122: Buổi Tối Cực Nóng, Ban Ngày Cực Lạnh
Chương 123: Nhân Cơ Hội Chiếm Tiện Nghi
Chương 124: Châm Ngòi Cảm Tình Cùng Ngốc Vương
Chương 125: Liễu Hồ Nguyệt Độc Miệng

[Chương 126: Tìm Vô Ngân Tử Ra Tay](#)
[Chương 127: Viện Của Liễu Tường Phong](#)
[Chương 128: Liễu Tường Phong Không Có Ở Liễu Gia](#)
[Chương 129: Trùng Hợp Rời Đi](#)
[Chương 130: Lam Gia Để Mắt Tới Miếng Thịt Kia](#)
[Chương 131: Cạnh Tranh Chức Vị Đại Sư Chủ Trì](#)
[Chương 132: Thương Lượng Về Gia Chủ Liễu Gia Tân Nhiệm](#)
[Chương 133: Nàng Tức Giận, Lộ Tài Năng](#)
[Chương 134: Mới Vào Hoàng Cung](#)
[Chương 135: Bị Phượng Vương Dẫn Dắt, Diễn Kịch](#)
[Chương 136: Ngọc Vương Tố Cáo Hai Vị Gia Chủ](#)
[Chương 137: "Kẻ Cấp" Đường Hoàng](#)
[Chương 138: Kiểm Tra Đánh Giá Gia Chủ Tân Nhiệm](#)
[Chương 139: Nương Tử Của Ta Là Chiến Sĩ](#)
[Chương 140: Tốc Độ Dọa Chết Người](#)
[Chương 141: Nghe Đồn Bên Trong Có Giang Hồ Thất Quái](#)
[Chương 142: Lão Thất Gian Xảo](#)
[Chương 143: Nàng "Thua"](#)
[Chương 144: Trước Khi Đi, Đánh Một Cái](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147: Muội Muội Với Ca Ca](#)
[Chương 148: Người Mù Cũng Có Thể Đi](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150: Nữ Tử Kia Là Ai? Sức Mạnh Khủng Khiếp!](#)
[Chương 151: Ai Dám Có Ý Niệm Động Đến Liễu Gia?](#)
[Chương 152: Tần Thị Phần Nộ](#)
[Chương 153: Trên Tờ Giấy Chỉ Có Duy Nhất Một Chữ](#)
[Chương 154: Từ Trúc Sơn Ở Liên Vân Thành](#)
[Chương 155: Từ Trúc Sơn Ở Liên Vân Thành](#)
[Chương 156: Hãn Kinh Diễm Xuất Hiện Trước Mắt Nàng Nàng](#)
[Chương 157: Dây Chuyền Ma Thú* Trong Tay Yêu Nghiệt](#)

- Chương 158: Vi Phu Tặng Cho Người Chơi**
- Chương 159: Hộ Vệ Bên Người Gia Chủ Tân Nhiệm***
- Chương 160: Thiếu**
- Chương 161: (Thêm Càng Nhất) Tâm Ngoan Thủ Lạ**
- Chương 162: (Thêm Càng Nhị) Người Đi Chết Đi**
- Chương 163: Huyền Thú Thủ Hộ Cấm Địa (Thêm Càng Tam)**
- Chương 164: (Thêm Càng Tứ) Tôn Tại Thần Siêu Việt**
- Chương 165: (Thêm Càng Ngũ) Khó Có Thể Lựa Chọn**
- Chương 166: Oanh Động Toàn Thành: "Chết!"**
- Chương 167: Ăn Nhầm Đan Dược Cao Nhân Luyện Chế**
- Chương 168: Vô Ngân Tử Như Thế Nào?**
- Chương 169: Vô Ngân Tử Đại Nhân Hẳn Là Rất Nghèo**
- Chương 170: Không Muốn Ở Lại Thì Cút Đi**
- Chương 171: (Thêm Càng Nhất) Vấn Đề Là Tần Duyệt Đã Chết**
- Chương 172: (Thêm Càng Nhị) Nữ Nhi Của Lam Gia Chủ**
- Chương 173: (Thêm Càng Tam) Bốn Tiểu Thự Là Đại Tiểu Thự Lam Gia**

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Treo Cổ Ở Phòng Kho

Thương Lan!

Cảm giác khó khăn hít thở truyền đến, nàng cho rằng nàng cứ như vậy chết ở trong bóng tối, vì sao còn có thể cảm thấy hít thở không thông?

Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy cổ bị cái gì đó hung hăng cuốn lấy, làm cho nàng không thể phát ra tiếng, lại càng thấy khó chịu khi nước mắt cũng chảy xuống dưới.

Từ từ thích ứng, mí mắt nặng nề khó khăn mở ra. Chờ một lát, rốt cục chậm rãi hé mở.

Song của sổ cổ kính, rèm ngọc màu phấn hồng, hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm.

Nàng không phải là bị nổ đến tan xương nát thịt sao? Ngay cả Long tháp, đã cùng nam nhân nàng yêu mười năm hung hăng đâm một đao, vào chính giữa trái tim nàng. Cũng may nàng để lại một tay, kéo ra hệ bom ở bên hông, hai người hẳn là bị nổ ngay cả xương cốt đều không còn mới đúng a.

Lúc này, nàng cảm nhận thấy sự thít chặt ở cổ càng sâu sắc rõ ràng, nàng thân thủ nắm lấy vật lạ, lúc này mới phát hiện, bản thân vậy mà bị ở phòng lương kho.

Ni mã*! Sao lại thế này?

*Ni mã: một câu chửi ở Trung Quốc, giống với đmm của Việt á.

”Nhị tỷ tỷ, chúng ta đi được rồi. Vạn nhất liên quan đến mạng người, phụ thân đều không có cách nào khác giao lại a.” Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói lo lắng của một nữ tử.

Sau đó lại truyền đến một tiếng nữ tử lạnh lùng: “Giao lại cái gì giao lại nha, nàng vốn là ái mộ Thái tử điện hạ, hiện tại Hoàng thượng lại đem nàng ban cho ngốc vương, nàng luẩn quẩn trong lòng, cho nên thắt cổ tự sát. Có thể trách ta sao?”

”Kia.... hiện tại cũng là thời điểm gọi người đến?”

”Chờ một chút!”

Cửa phòng nhanh chóng bị đóng lại, chỉ có thể xuyên qua giấy cửa sổ nhìn đến hai bóng dáng nữ tử.

Liễu Hồ Nguyệt trong nháy mắt minh bạch mọi chuyện. Đây là có ý định mưu sát! Đáy mắt nàng bỗng dừng xẹt qua một tia ánh sáng, hai tay bắt được bạch lăng (dải lụa trắng), nhảy nhanh từ phía trên xuống dưới.

Sau đó, nàng trùng trùng ngồi ở trên đất, cúi đầu nhìn nhìn toàn bộ thân thể xa lạ này.

Trên người nàng mặc là trang phục ỗ trang màu phấn hồng. Hơn nữa, thân thể rõ ràng bị ngâm nước, nhìn thế nào thân thể này cũng mới mười ba tuổi.

Mà, vừa rồi bên ngoài kia hai nữ tử nói, thái tử, ngốc vương?

Còn không kịp nghĩ nhiều, bên ngoài liền lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi của nữ tử. Chỉ nghe, nàng kia kêu: “Không tốt... không tốt.... cứu mọi

muội thất cổ tự sát! Mau, mau gọi người tới! Mau cứu, cứu cứu muội muội...”

Khóe miệng Liễu Hồ Nguyệt co rút một chút.

Người kia kêu gọi người mới vừa rời đi, bên ngoài nữ tử còn lại nhân đó nặn ra vài giọt lệ trong ánh mắt, ra vẻ một mặt thương tâm khóc đầy cửa, còn không quên nói: “Cứu muội muội, người thế nào mà lại nghĩ quẩn như vậy a! Thái tử điện hạ đó là loại người tôn quý nào, làm sao có thể sẽ cưới người? Phượng vương cũng không sai, tuy rằng có chút không rõ ràng, nhưng lại là niềm vui Hoàng thượng. Sợ sẽ là người không đồng ý gả, ngày khác phụ thân vào triều cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Có điều phụ thân chúng ta nhưng là...”

”A...”

Liễu Linh U vừa bước vào nội thất, chỉ thấy nàng (Liễu Hồ Nguyệt) nguyên bản hẳn là bị bắt gặp ở phía trên phòng kho, giờ phút này lại hoàn hảo ngồi dưới đất. Hơn nữa, còn sống sờ sờ!

Điều này làm tâm Liễu Linh U nhảy dựng lên, trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng kịp, tiếng kêu sợ hãi liền thốt ra.

Liễu Hồ Nguyệt liếc mắt một cái đánh giá nàng ta. Đó là một cô nương diện mạo mười phần xinh đẹp, mặc một thân cổ phong màu tím, trên đầu đeo vân trâm, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi gầy, ngũ quan lại thập phần tinh xảo.

Bộ dạng đẹp như thế nhưng lại có được một trái tim rắn rết, thật sự là đập hư khuôn mặt kia.

Liễu Linh U rất nhanh phục hồi lại tinh thần, nghiêm túc cẩn thận xem xét Liễu Hồ Nguyệt lại lần nữa, sau đó lại thốt ra hỏi: “Người sao còn chưa chết?”

Ý thức được chính mình nói sai lầm, Liễu Linh U lại sửa lời nói: “Tỷ tử là nói, cừu muội muội người thế nào còn ngồi ở chỗ này...”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Không Chết Chỉ Sợ Không Kịp

“Tam tỷ tỷ đã đi gọi người đến, một lát tổ mẫu và trưởng lão trong tộc đều sẽ đến nơi này đến. Nếu như người không muốn gả cho ngốc vương, cũng chỉ có thể lấy cái chết để uy hiếp, như vậy may ra mới có khả năng Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra a.”

Liễu Hồ Nguyệt một mặt nhìn nữ tử xa lạ trước mắt, tuy rằng còn không có làm cho rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng là, theo hoàn cảnh nơi này có nữ nhân cổ trang nhìn, nàng toát ra một cái ý niệm trong đầu, bản thân sẽ không là xuyên không đi!

Được rồi, mặc kệ có phải không phải xuyên không, trước mắt chuyện quan trọng hơn là làm cho rõ nữ nhân này đến cùng muốn nàng cùng nàng ta làm cái trò gì.

Theo ngôn ngữ cùng giọng điệu của nàng khi này, nữ nhân này cũng không phải loại lương thiện gì, hơn nữa tuyệt đối là kẻ hận nàng không chết.

Liễu Hồ Nguyệt ngẩng đầu, đáy mắt xẹt qua một tia lãnh ý, giọng điệu bình tĩnh nói: “Tỷ tỷ, ta đột nhiên không muốn chết.”

“Này... Này...” Liễu Linh U không thể tin được lời nói bản thân vừa nghe được, vừa rồi rõ ràng nháo thành phải chết chứ không muốn sống, hiện tại đột nhiên nói không muốn chết, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy, nàng hôm nay không thể không chết a.

Từng bước một đi tới chỗ Liễu Hồ Nguyệt, Liễu Linh U ánh mắt lộ ra rõ ràng sự ngoan lệ, nói: “Cửu muội muội, người không đùa giỡn nhị tỷ tỷ đi. Chết đến một nửa, vậy mà cùng tỷ tỷ nói không muốn chết. Hiện tại không muốn chết, chỉ sợ không còn kịp rồi.”

Hai tay nàng hướng về tới cổ Liễu Hồ Nguyệt, xem ra là chuẩn bị sức lực bóp chết Liễu Hồ Nguyệt nàng.

Ánh mắt Liễu Hồ Nguyệt lạnh lùng, ngay lúc Liễu Linh U chạm được cổ của mình, nàng chớp lấy con dao trong đồng hoa quả bày biện trên mặt bàn, lại hướng hai tay Liễu Linh U đâm xuống.

”A ——” Đau! Liễu Linh U sợ hãi kêu một tiếng.

Ngoài sân một vị lão nhân tóc bạc, nghe tiếng thống khổ kêu to, liền chà chà trong tay quả trứng, lo lắng nói: “Mau, mau đi xem một chút.”

Phụ thân của Liễu Hồ Nguyệt, ba bước làm hai bước đi, vội vàng nhảy vào trong viện.

Một bên Liễu Linh Tích đỡ Liễu lão phu nhân, một bên giả mù sa mưa khóc vừa nói: “Không biết cửu muội muội như thế nào? Thời điểm vừa rồi ta tới, cửu muội muội cũng đã treo cổ ở phía trên. Không nghĩ tới a, cửu muội muội nghĩ quẩn như vậy.”

”Nghịch chướng, nghịch chướng a.” Liễu lão phu nhân đau lòng nói, sau đó vẫy vẫy tay: “Người đừng phù ta, mau đi xem một chút người cửu muội muội.”

Liễu Linh Tích âm thầm suy tính, nghĩ rằng Liễu Hồ Nguyệt xác định chắc chắn là đã chết.

Trong phòng, Liễu Linh U nhìn đến hay tay chính mình bị Liễu Hồ Nguyệt làm bị thương, cả kinh kêu to liên tục: “Người, người cũng dám đối

ta động thủ?!”

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân làm Liễu Hồ Nguyệt đề cao cảnh giác.

Kiếp trước nàng là sát thủ, thính lực cực kì mẫn cảm. Nghe trận thế này, không dưới hai mươi người đang tiến vào sân.

Không biết người tới là bạn hay là địch, theo bản năng nàng cầm lấy một quả táo trong đồng hoa quả trên bàn, ngay lúc cửa phòng bị người đẩy ra, Liễu Linh U đột nhiên phẫn nộ xốc trên mặt bàn làm ra vẻ mâm hoa quả, căm giận rống: “Liễu Hồ Nguyệt, ngươi muốn chết!”

”Dừng tay ——” một vị nam tử trung niên đẩy cửa phòng ra, nhìn đến lại là nhị nữ nhi chính mình Liễu Linh U rút ra bên hông kiếm, đang chuẩn bị đâm tới Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Tường Phong nhìn đến một màn như vậy, da đầu đều run lên. Đầu tiên hấn tức giận quát lên ngăn cản, sau đó nhanh chạy bộ đến, đem Liễu Linh U đẩy ra, lại đem bảo hộ Liễu Hồ Nguyệt sau lưng mình.

Nếu không phải hấn tới kịp, hấn nhìn đến sợ không phải trường hợp Liễu Hồ Nguyệt thất cố tự sát, mà là Liễu Linh U tự tay giết chết muội muội của nàng.

”Linh U ngươi đang làm cái gì?” Liễu Tường Phong mặt đỏ tai hồng rống to.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tam Tiểu Thư Bị Trừng Phạt

Lúc này, Liễu Linh U thể này mới ý thức được sai lầm của bản thân, đem tay bị thương nâng lên, nghĩ rằng cho Liễu Tường Phong xem xem thương thế của mình, nhưng Liễu Tường Phong lại đừng mở mắt, xoay người, trước quan tâm Liễu Hồ Nguyệt, xem xem nàng có tổn thương hay không: “Nguyệt Nhi có hay không nhận bị kinh hãi? Có phụ thân tại đây, người đừng sợ, có phải không phải ai lại khi dễ người?”

Người này tự xưng là phụ thân nàng, hẳn là phụ thân của khối thân thể này?

Hơn nữa thấy hắn lo lắng cùng sốt ruột, cũng không chút nào giống giả vờ.

Liễu Hồ Nguyệt thả lỏng thần kinh, ra vẻ một bộ dáng vô sự, kỳ quái thấp hô một tiếng nói: “Cha... Cha, ta không sao, chính là nữ nhi không cẩn thận, thời điểm gọt quả táo, không cẩn thận đem hai tay nhị tỷ tỷ làm bị thương, nhị tỷ tỷ mới có thể tức giận như vậy.”

Nghe giọng điệu Liễu Hồ Nguyệt như vậy, cũng không giống như người thất cổ tự sát nên có, nàng ngược lại bình tĩnh tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Liễu Tường Phong nghi ngờ ngẩng đầu nhìn hướng xung quanh, cũng không thấy có bạch lăng theo như lời tam nữ nhi Liễu Linh Tích của hắn, Liễu Hồ Nguyệt cũng không hấp hối trong phòng kho, nhưng lại cảm giác

được có gì đó không thích hợp, mà Liễu Tường Phong nhăn nhó, lo lắng lại hỏi.

”Nguyệt Nhi người thật sự không có việc gì?”

”Cha, nữ nhi thật sự không có việc gì!” Liễu Hồ Nguyệt cầm quả táo quơ quơ nói: “Nhị tỷ tỷ đến xem ta, ta chỉ là muốn gọt quả táo cho nàng ăn.”

Nàng hiện tại hoàn toàn không có làm cho rõ chỗ này thế nào thế giới, chỉ có thể dè dặt cẩn trọng xử sự, chỉ hy vọng việc này có thể nhanh chóng xong việc, để cho nàng yên lặng một chút để suy nghĩ một chút. Ngẫm lại hiện tại nàng ở nơi nào, khối thân thể là ai, đây là một đại gia đình như thế nào, nàng lại xuyên không đến thời đại nào, như vậy hoàn toàn không biết gì cả, làm nàng chẳng những cảm thấy thật mê mang, còn cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Liễu Hồ Nguyệt vừa mới dứt lời, Liễu lão phu nhân cùng đến vài vị trưởng lão đi vào đại viện.

Liễu Linh Tích vốn tưởng rằng có thể nhìn đến một màn Liễu Hồ Nguyệt ngã trên mặt đất, lại không nghĩ tới, vừa đi vào phòng liền nhìn đến Liễu Hồ Nguyệt hảo hảo đứng ở phía sau phụ thân nàng, mà thân tỷ tỷ của nàng Liễu Linh U lại ôm hai tay, đứng ở một bên khóc.

”Nhị tỷ tỷ...” Liễu Linh Tích bước nhanh chạy về hướng Liễu Linh U, bưng kín một bàn tay của nàng hỏi: “Tay người thế nào bị thương?”

Liễu Linh U đại khái là thấy Liễu Tường Phong che chở Liễu Hồ Nguyệt, mà nàng quả thật vừa rồi cũng nổi lên sát ý đối Liễu Hồ Nguyệt, Liễu Hồ Nguyệt phi sáng không nói ra, ngược lại lấy cái cớ nói là gọt quả táo mà không cẩn thận làm bị thương tay nàng.

Nàng hiện thời cũng chỉ có thể theo lời Liễu Hồ Nguyệt nói tiếp tục nói mò đi xuống, bằng không, chuyện dối gian này, vạn nhất chọc nóng náy Liễu Hồ Nguyệt, Liễu Hồ Nguyệt lật lọng cắn nàng, Liễu Tường Phong tất nhiên sẽ không tin tưởng nàng.

Liễu gia, thậm chí toàn bộ người Thiên Thủy quốc đều biết đến Liễu Tường Phong thiên vị Liễu Hồ Nguyệt quá đáng, đem Liễu Hồ Nguyệt trở thành bảo bối trong lòng bàn tay. Mà nàng cùng Liễu Linh Tích cũng là nữ nhi của hắn, bất kể là ở tu vi hay ở thiên phú, đều hơn Liễu Hồ Nguyệt, nhưng trong lòng Liễu Tường Phong không có các nàng.

”Cửu muội muội không cần thận làm bị thương tay của ta, không trở ngại.” Liễu Linh U trong lòng hung hăng phát điên, rõ ràng còn kém một bước, Liễu Hồ Nguyệt làm sao có thể đột nhiên thay đổi chủ ý!

Liễu lão phu nhân bước nhanh đi vào phòng, đầu tiên là nhìn qua bốn phía, sau đó lại đem tầm mắt rơi xuống trên người Liễu Hồ Nguyệt, nhìn đến Liễu Hồ Nguyệt bình an vô sự, Liễu lão phu nhân thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hoàn hảo không có việc gì, bằng không...

Aizz!

Sau đó nhìn về phía hai tay Liễu Linh U, ánh mắt Liễu lão phu nhân tối sầm lại, mày hơi hơi nhăn nhanh, hỏi: “Lam nha đầu, mau đi xem tay nhị tiểu thư”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thế Giới Ma Thú Tung Hoành

“Ôi.” Lam nha đầu là Liễu lão phu nhân nha hoàn bên người.

Lam nha đầu đi lên, lập tức xuất ra một lọ dược, rắc tại miệng vết thương của Liễu Linh U, đem máu ngừng lại.

Liễu lão phu nhân thở ra một hơi, sau đó dậm một chút quái trượng, gầm lên: “Vừa rồi ai nói Tiểu Cửu nhi thắt cổ tự sát, nháo muốn từ hôn?”

Liễu Linh Tích nghe được Liễu lão phu nhân phát uy, lập tức “Bùm” một cái, quỳ gối trên đất, thanh âm run run nói: “Tổ, tổ, tổ mẫu, vừa rồi vừa rồi ta thật sự nhìn đến cửu muội muội nàng...”

”Ồ nháo!” Liễu lão phu nhân không nghĩ đem chuyện này làm lớn, hiện tại nhìn đến Liễu Hồ Nguyệt bình an vô sự, mà Liễu Linh U thủ lại không minh bạch bị thương, vài cái trượng lão trong tộc lại ở chỗ này, nàng cũng không nghĩ lại tiếp tục làm trò cười.

Cúi đầu, nghiêm khắc trừng mắt nhìn Liễu Linh Tích, liền vẫy vẫy tay nói: “Tự đến Tàng Thư các lĩnh [Thuần thú thuật], lại đến từ đường chép một trăm lần, không chép hết cái kia số, không cho bước ra từ đường nửa bước, hiểu chưa?”

Lúc nói đến “Hiểu chưa”, Liễu lão phu nhân còn không quên cầm lấy quái trận, hương lương Liễu Linh Tích hung hăng đánh một chút.

Liễu Linh Tích bị đau cắn chặt răng, hai tay thẳng chiến, ngay cả kêu cũng không dám kêu một tiếng.

Này Liễu trạch đáng sợ nhất không là phụ thân của nàng Liễu Tường Phong, mà là vị lão phu nhân nhìn như hiền lành lại đối người thập phần nghiêm khắc trước mặt.

Nàng công và tư rõ ràng, nhưng nếu là một khi ở bên ngoài chọc sự trở về, tuyệt đối sẽ bị nàng đánh cho cởi một tầng da.

Liễu gia đương gia chủ mẫu Tần thị, nhìn đến thân sinh nữ nhi bản thân bị đánh một gậy, đau lòng, nhưng lại ngại cho Liễu lão phu nhân ở trước mặt, Tần thị mới chịu đựng không dám đi qua giúp nàng.

Dem lửa giận ghi trên người Liễu Hồ Nguyệt, mỗi một lần Liễu Hồ Nguyệt xảy ra chuyện gì, người Liễu Tường Phong trách tội đầu tiên chính là của hai nữ nhi của nàng, ngày nào cũng như vậy, nàng đã nhin mười mấy năm rồi.

Thật sự là tiện nhân!

Liễu lão phu nhân ra lệnh mọi người trở về.

Liễu Tường Phong vốn định tiếp tục lưu lại thăm hỏi Liễu Hồ Nguyệt, Liễu Hồ Nguyệt phải liên tục cam đoan nàng sẽ không làm nghĩ luẩn quẩn trong lòng, Liễu Tường Phong mới rời khỏi phòng.

Bất quá, hẳn còn để lại bốn vị hộ vệ, lúc nào cũng thời thời khắc khắc coi chừng Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt không quản bốn hộ vệ bên ngoài, chỉ cần bọn họ sẽ không đến quấy rầy nàng liền tốt rồi.

Nàng trở lại, đi tới trước giường, sau đó ngã xuống trên giường.

Không biết vì sao, lúc này nàng cảm thấy mí mắt rất nặng, rất mệt!

Hai mắt nhắm lại, một đoạn trí nhớ đột nhiên nổi lên trong đầu của nàng.

Đoạn trí nhớ giống như chiếu phim điện ảnh, ở trong đầu nàng cấp tốc chuyển động, làm cho nàng thật vất vả mới kịp theo suy nghĩ.

Thế mới biết, bản thân xuyên đến một thế giới có ma thú tung hoành.

Đây là một nơi gọi là Thương Lan đại, trở thành triệu hồi sư là ước muốn mà tất cả mọi người theo đuổi, là một chức nghiệp rất được tôn trọng, mà phần còn lại không thể trở thành triệu hồi sư thì trở thành chiến sĩ - bảo hộ Triệu hồi sư. Đương nhiên, trên đó còn có nhiều chức nghiệp khác tồn tại, tỷ như: Luyện đan sư, luyện khí sư, luyện thuật sư, kỹ sư rồng, còn có ma pháp sư.

Mà Liễu lão phu nhân, mẫu thân của Liễu Tường Phong, đó là một luyện đan sư danh tiếng, hiện tại là Thủ tịch trưởng lão của Luyện đan công hội.

Triệu hồi sư phân chia cấp bậc cụ thể: Nhất cấp triệu hồi sư, Nhị cấp triệu hồi sư, Tam cấp triệu hồi sư, Tứ cấp triệu hồi sư, Ngũ cấp triệu hồi sư, Lục cấp triệu hồi sư, Thất cấp triệu hồi sư, Bát cấp triệu hồi sư, Cửu cấp triệu hồi sư, Thần vương, Thần hoàng, Thần đế, Quân vương, Quân lâm giả.

Triệu hồi sư cũng có thuộc tính vô cùng đa dạng: Phong hệ, Thủy hệ, Hỏa hệ, Thổ hệ, Mộc hệ, Băng hệ, Lôi hệ, Âm hệ, Quang hệ và Không gian hệ.

Edit: Chiryu Vũ

☆ Chương 5: Yêu nghiệt sống nhờ ở trong cơ thể nàng

Trong mười hệ, quang và ám cực kì rất thưa thớt, không gian hệ còn là mấy ngàn vạn năm không có một cái.

Nếu có người là triệu hồi sư không gian hệ, liền phải được địa vị cao nhất địa vị cùng vinh quang vô vàn. Ngược lại, người nếu là ám hệ triệu hồi sư, đó là phải nhận kết cục người người tru, thậm chí là tru di cửu tộc, bất kể là ai, đều sẽ lọt vào trận doanh quang minh đuổi giết chung quanh.

Một triệu hồi sư sống lâu hơn rất nhiều so với người bình thường, cụ thể là từng cấp bậc đều có phân chia.

Người tiến vào tứ cấp triệu hồi sư, đều sẽ nhận được lời mời đến từ đế quốc, nhận được phần thưởng phong phú, hưởng thụ cuộc sống vô cùng cao cấp.

Đại lục cũng phân chia tứ đại đế quốc: Thiên Thủy quốc, Mộc Linh quốc, Quang Diệu quốc, Âm Nguyệt quốc.

Nàng vị trí địa giới tên là Thiên Thủy quốc, Liên Vân Thành.

Liên Vân Thành có tam đại thế gia cùng tồn tại, trong đó, Liễu gia vị trí cao nhất, chỉ vì khối này phụ thân thân thể này là thần vương cấp bậc triệu hồi sư, bị Thiên Thủy quốc Quân vương mũ miện ban cho tước vị được người người tôn trọng chức vị: Hộ quốc pháp sư.

Đương nhiên, nguyên nhân có thể giữ trăm năm cơ nghiệp Liễu gia cũng có một, Liễu gia ba trăm ngàn năm trước xuất hiện một vị triệu hồi sư không gian hệ. Triệu hồi sư thuộc tính không gian hệ vô cùng hi hữu, thậm chí là mấy ngàn vạn năm đều có không đến một khối bảo bối, Liễu gia cũng theo vị không gian hệ triệu hồi sư xuất hiện mà biến thân trở thành Thứ nhất đại thế gia đế quốc, người người ngưỡng vọng gia tộc.

Truyền thừa đến hôm nay, tuy rằng mấy ngàn năm đã trôi qua, dĩ Liễu gia không có xuất hiện quá không gian hệ triệu hồi sư, nhưng là, Liễu gia

triệu hồi sư lại đời đời có từ một tới hai người.

Mượn danh nghĩa Liễu Tường Phong mà nói, Liễu Linh Tích cùng Liễu Linh U đều là tư chất thập phần không sai.

Liễu Linh Tích nhị cấp triệu hồi sư, có được một đầu Minh Hải tinh thú.

Liễu Linh U tứ cấp triệu hồi sư, có được một đầu Ngân giác Bò tót thú.

Tương đối mà nói, ca ca ruột hai nàng Liễu Tuấn Thành tư chất kém chút, hẳn không là triệu hồi sư, mà là một cái tư chất thường gặp - chiến sĩ, mười tám tuổi hẳn, mới vừa tới tứ giai chiến thần.

Tứ giai chiến thần, phóng tầm mắt toàn bộ Đại lục, có được thực lực nhân, nhiều không đếm hết.

Mà khối này thân thể, càng miễn bàn, chẳng những không là triệu hồi sư, ngay cả chiến sĩ nàng cũng không phải. Khối này thân thể vô pháp ngưng kết một tia chiến khí, ở năm nàng sáu tuổi, đã mang trên mình danh hiệu Liễu gia phế vật.

Được rồi, phế vật ít nhất còn có phụ thân. Nàng chẳng phải xuyên không đến cận bã gia tộc.

Nàng có thể chất phế vật như vậy, hơn nữa, vẫn là một thứ xuất tiêu thư, nhìn tới một đại gia tộc đều sẽ bị người vứt bỏ, nhưng Liễu Tường Phong chẳng những không có nửa điểm ý tứ ghét bỏ nàng, ngược lại coi nàng là thành bảo bối mà nuôi dưỡng.

Toàn bộ Liễu gia người chẳng những không có ngăn cản Liễu Tường Phong hành động, ngược lại là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Liễu Hồ Nguyệt cũng rõ ràng nhớ được, Liễu lão phu nhân vội vàng chạy vào phòng nhìn đến nàng bình an vô sự kia một màn, coi như như trút gánh nặng - một loại thở dài nhẹ nhõm, xem ra cũng là rất căng thẳng.

Kỳ quái, một cái thứ nữ, vẫn là phế vật, vì sao làm cả gia tộc như thế khẩn trương?

Hơn nữa, Liễu Linh U cùng Liễu Linh Tích mới là Liễu phủ đích nữ, hơn nữa, thực lực cũng tương đối xuất chúng, Liễu Tường Phong lại đối với các nàng thập phần lạnh nhạt.

Ai, Liễu Hồ Nguyệt chỉ có thể nói bản thân vận cứt chó mới không có xuyên đến sống trong một cái gia tộc cận bã.

Chính là...

Liễu Linh U này hai tỷ muội cũng không ít khi ngầm khi dễ Liễu Hồ Nguyệt. Tỷ như, hôm nay nàng thắt cổ tự sát, cũng là Liễu Linh U ra chủ ý.

Liễu Linh U truyền ra ngoài chuyện Liễu Hồ Nguyệt thắt cổ tự sát vì muốn bức hôn.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Yêu Nghiệt Sống Nhờ Ở Trong Cơ Thể Nàng

Trong mười hệ, quang và ám cực kì rất thừa thớt, không gian hệ còn là mấy ngàn vạn năm không có một cái.

Nếu có người là triệu hồi sư không gian hệ, liền phải được địa vị cao nhất địa vị cùng vinh quang vô vàn. Ngược lại, người nếu là ám hệ triệu hồi sư, đó là phải nhận kết cục người người tru, thậm chí là tru di cửu tộc, bất kể là ai, đều sẽ lọt vào trận doanh quang minh đuổi giết chung quanh.

Một triệu hồi sư sống lâu hơn rất nhiều so với người bình thường, cụ thể là từng cấp bậc đều có phân chia.

Người tiến vào tứ cấp triệu hồi sư, đều sẽ nhận được lời mời đến từ đế quốc, nhận được phần thưởng phong phú, hưởng thụ cuộc sống vô cùng cao cấp.

Đại lục cũng phân chia tứ đại đế quốc: Thiên Thủy quốc, Mộc Linh quốc, Quang Diệu quốc, Âm Nguyệt quốc.

Nàng vị trí địa giới tên là Thiên Thủy quốc, Liên Vân Thành.

Liên Vân Thành có tam đại thế gia cùng tồn tại, trong đó, Liễu gia vị trí cao nhất, chỉ vì khối này phụ thân thân thể này là thần vương cấp bậc triệu hồi sư, bị Thiên Thủy quốc Quân vương mũ miện ban cho tước vị được người người tôn trọng chức vị: Hộ quốc pháp sư.

Đương nhiên, nguyên nhân có thể giữ trăm năm cơ nghiệp Liễu gia cũng có một, Liễu gia ba trăm năm trước xuất hiện một vị triệu hồi sư không gian hệ. Triệu hồi sư thuộc tính không gian hệ vô cùng hi hữu, thậm chí là mấy ngàn vạn năm đều có không đến một khối bảo bối, Liễu gia cũng theo vị không gian hệ triệu hồi sư xuất hiện mà biến thân trở thành Thứ nhất đại thế gia đế quốc, người người ngưỡng vọng gia tộc.

Truyền thừa đến hôm nay, tuy rằng mấy ngàn năm đã trôi qua, để Liễu gia không có xuất hiện quá không gian hệ triệu hồi sư, nhưng là, Liễu gia triệu hồi sư lại đời đời có từ một tới hai người.

Mượn danh nghĩa Liễu Tường Phong mà nói, Liễu Linh Tích cùng Liễu Linh U đều là tư chất thập phần không sai.

Liễu Linh Tích nhị cấp triệu hồi sư, có được một đầu Minh Hải tinh thú.

Liễu Linh U tứ cấp triệu hồi sư, có được một đầu Ngân giác Bò tốt thú.

Tương đối mà nói, ca ca ruột hai nàng Liễu Tuấn Thành tư chất kém chút, hẳn không là triệu hồi sư, mà là một cái tư chất thường gặp - chiến sĩ, mười tám tuổi hẳn, mới vừa tới tứ giai chiến thần.

Tứ giai chiến thần, phóng tầm mắt toàn bộ Đại lục, có được thực lực nhân, nhiều không đếm hết.

Mà khối này thân thể, càng miễn bàn, chẳng những không là triệu hồi sư, ngay cả chiến sĩ nàng cũng không phải. Khối này thân thể vô pháp ngưng kết một tia chiến khí, ở năm nàng sáu tuổi, đã mang trên mình danh hiệu Liễu gia phế vật.

Được rồi, phế vật ít nhất còn có phụ thân. Nàng chẳng phải xuyên không đến căn bã gia tộc.

Nàng có thể chất phế vật như vậy, hơn nữa, vẫn là một thứ xuất tiêu thư, nhìn tới một đại gia tộc đều sẽ bị người vứt bỏ, nhưng Liễu Tường Phong chẳng những không có nửa điểm ý tứ ghét bỏ nàng, ngược lại coi nàng là thành bảo bối mà nuôi dưỡng.

Toàn bộ Liễu gia người chẳng những không có ngăn cản Liễu Tường Phong hành động, ngược lại là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Liễu Hồ Nguyệt cũng rõ ràng nhớ được, Liễu lão phu nhân vội vàng chạy vào phòng nhìn đến nàng bình an vô sự kia một màn, coi như như trút gánh nặng - một loại thở dài nhẹ nhõm, xem ra cũng là rất căng thẳng.

Kỳ quái, một cái thứ nữ, vẫn là phế vật, vì sao làm cả gia tộc như thế khẩn trương?

Hơn nữa, Liễu Linh U cùng Liễu Linh Tích mới là Liễu phủ đích nữ, hơn nữa, thực lực cũng tương đối xuất chúng, Liễu Tường Phong lại đối với các nàng thập phần lạnh nhạt.

Ai, Liễu Hồ Nguyệt chỉ có thể nói bản thân vận cứt chó mới không có xuyên đến sống trong một cái gia tộc cận bã.

Chính là...

Liễu Linh U này hai tỷ muội cũng không ít khi ngầm khi dễ Liễu Hồ Nguyệt. Tỷ như, hôm nay nàng thắt cổ tự sát, cũng là Liễu Linh U ra chủ ý.

Liễu Linh U truyền ra ngoài chuyện Liễu Hồ Nguyệt thắt cổ tự sát vì muốn bức hôn.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Người Có Thể Gọi Ta Là Tử Diễm

Hơn nữa, Liễu Linh U nói, để đạt hiệu quả cao, nhất định phải đem bản thân thật sự treo ở trên, mà nàng, trong thời gian ngắn sẽ gọi người đi tới cứu nàng, tuyệt đối sẽ không làm cho nàng có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Trước kia Liễu Hồ Nguyệt nào có nhìn thấy tâm địa độc ác của hai tỷ muội các nàng, liền tin lời các nàng.

Thời điểm một khắc nàng đá rơi chiếc ghế kia, liền chết ở trong tay Liễu Linh U.

Sau khi Liễu Hồ Nguyệt đại khái hiểu biết cơ bản nơi này, nàng chậm rãi mở mắt, thở ra một hơi, nói: “Liễu Hồ Nguyệt, từ nay về sau, ta là người, người chính là ta, tất cả tâm nguyện của người ta hết thảy đều sẽ thay người hoàn thành. Phế vật thì như thế nào, ai nói phế vật thì không thể sống yên.”

”Ha ha a...” Một chuỗi thanh âm giàu có từ tính đột nhiên ở quanh quần bên tai Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt bỗng dưng đứng dậy, nhìn quanh bốn phía một lần, sau đó lạnh giọng hỏi: “Ai?”

Ánh sáng mơ hồ nhu hòa từ ngực chỗ phát ra, Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy ngực xuất hiện một trận cực nóng, không khỏi thấp thỏm nhìn lại, chỉ

thấy trước ngực một đạo ánh sáng nhu hòa nâng một cái bảo tháp bát giác trong thân thể nàng chậm rãi bay ra, đứng ở trước mắt nàng, bảo tháp thông thả xoay tròn, ánh sáng nhu hòa chẳng những không có yếu bớt ngược lại khuếch tán rộng hơn, sáng càng ngày càng chói mắt. Cuối cùng, một mảnh trắng xoá bao trùm lấy nàng.

Liễu Hồ Nguyệt chính là nhắm mắt một chút, đến khi mở ra lại phát hiện bản thân đã không ở trong phòng mà ở một cái không có bối cảnh không gian, xung quanh nàng bốn đều là bạch quang.

Sao lại thế này?

Nàng đến chỗ này thế nào?

”Tiểu gia hỏa, bản tôn luôn chờ những lời này của ngươi, đợi thật lâu.” Là nàng vừa rồi đánh thức hồn thần nghiêm cẩn của long chi tháp, cũng vừa rồi cố tình thần lực kia của nàng làm cho hấn một hồi phục lần nữa.

Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên nhớ tới, trước khi xuyên không đến nơi này, đoạt đến Long tháp theo.

Người kia đòi chiếm bảo tháp, ngay tại một khắc nàng chết đi, bảo tháp phát ra bạch quang, đem cả người nàng bao vây. Một khắc, nàng cảm thấy linh hồn của chính mình bị cái gì đó mạnh mẽ hút ra.

Chẳng lẽ, chính là Long tháp đem nàng đưa đến đây.

Nàng kinh hô một tiếng: “Long tháp?!”

Giật mình...

Lại hỏi: “Là người đem ta đưa đến đây.”

”Bản tôn đợi mười hai năm ở trong thân thể người. Từ khi người sinh ra cho đến hiện tại chưa bao giờ rời đi, bản tôn bởi vậy vô cùng nhàm chán. Không nghĩ tới, người cuối cùng giác ngộ đạo lý. Không sai, phế vật cũng có thể làm ra kỳ tích, nhưng con đường phế vật tu luyện so với kẻ có tư chất gian khổ nhiều.”

Thanh âm vang lên trên đầu Liễu Hồ Nguyệt l..

Nàng nhìn quang mang chói mắt bốn phía dần dần biến mất, một bóng bóng dáng màu tím theo ánh sáng chói lòa biến mất liền xuất hiện tại trước mắt nàng. Đó là một bóng dáng màu tím trong suốt. Chẳng sợ hẳn hiện ra trong trạng thái trong suốt, Liễu Hồ Nguyệt vẫn là có thể rõ ràng nhìn đến nam tử kia một gương mặt anh tuấn đến bức người.

Nàng há hốc miệng nhìn nhìn nam tử trước mắt, theo bản năng sờ sờ trước ngực khối thân thể này, thân thể vậy mà còn có thể lưu trữ bảo tháp, cộng thêm một tên yêu nghiệt.

Khóe môi nam tử hơi hơi giật, thân mình nhẹ nhàng bay tới trước mặt nàng, một bàn tay hẳn đặt ở trên đầu của nàng, một dòng nước ấm cuộn cuộn không ngừng từ đỉnh đầu nàng rót vào đến khí mạch thân thể của nàng.

Liễu Hồ Nguyệt theo bản năng rụt cổ một cái. Trong thân thể ẩn giấu kẻ này vậy mà những năm gần đây, thân thể này vẫn bình an vô sự, như vậy, hẳn tất nhiên sẽ không hại cho nàng.

Edit: Chiryu Vũ

☆ Chương 7: Khí mạch bị người ác ý làm bế tắc

Nàng vô cùng tò mò lại không hiểu hỏi: “Người ở trên người ta làm cái gì?”

”Bản tôn có thể dùng lực lượng còn sót lại trong cơ thể đã thông khí mạch của người, về phần người có thể hay không thể tu luyện liền muốn nhìn người thế nào.” Thanh âm dễ nghe nam tử quanh quần ở bên tai nàng.

Nàng không tin một người vô duyên vô cớ ra tay cứu một người.

Ánh mắt nàng mị mị, hỏi: “Người có mục đích gì?”

Nam tử liếc Liễu Hồ Nguyệt một cái, trong mắt mắt xẹt qua một tia kinh ngạc. Hắn cúi đầu nhìn nàng, cười sáng khoái trả lời: “Ta giúp người tu luyện, người giúp ta rời khỏi bảo tháp.”

Quả nhiên không sai, hắn cần nhờ nàng nên mới giúp nàng.

”Nếu là ta không đồng ý?” Liễu Hồ Nguyệt nheo mắt nói.

Nam tử hiển nhiên không ngờ Liễu Hồ Nguyệt vậy mà cứ như vậy cự tuyệt hẳn. Thấy vẻ mặt kiên định của nàng, tựa hồ là khiến hắn không thể nghi lời nói của nàng.

Nam tử lại mỉm cười, thu hồi kia bàn tay đặt ở trên đầu nàng, tao nhã nói: “Tiểu gia hỏa, phong mạch người bị người ác ý làm bế tắc, nếu như không dùng lực lượng cường đại đã thông, đời này người muốn tu luyện còn khó hơn so với lên trời.”

Lời nói của hắn không mang một tia cuồng vọng, nhưng theo lời hắn nói có thể nghe được ra, hắn thuộc loại một loại cường giả. Lời nói mới vừa rồi của hắn, đã cho thấy sự tự tin với Liễu Hồ Nguyệt, hắn có thể giúp nàng đã thông khí mạch bị bế tắc, từ đó bước vào con đường có thể tu luyện.

Chính là...

Nam tử kia vừa rồi nói có người ác ý làm khí mạch của nàng bị bế tắc?

Kỳ quái, ai đó?

Ai dám hạ độc thủ như thế này với nàng?

Hơn nữa, khi hạ độc thủ như vậy, lão cha cao thủ của nàng vậy mà không chút phát hiện.

Nam tử mỉm cười, lắc lắc đầu nói: “Loại này độc, xâm nhập phong mạch gốc của người, thực lực của phụ thân người sao có thể nhìn ra được.”

Liễu Hồ Nguyệt lại một lần ngẩng đầu nữa nhìn về phía nam tử, vậy mà ngay cả lão cha cao thủ của nàng đều không có biện pháp đối với loại độc kia, xem ra trừ bỏ nam tử trước mắt, nàng cũng tìm không thấy người thích hợp giúp nàng đả thông khí mạch.

Huống hồ, hai người có quan hệ hợp tác: hẳn giúp nàng đả thông khí mạch, mà nàng tắc giúp hẳn đi ra, theo như nhu cầu, nàng cũng có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ sự trợ giúp của hẳn.

Bất quá, lúc trước, làm sao nàng biết được thân phận của hẳn?

Vì sao hẳn sẽ bị nhốt ở trong này Long tháp? Kỳ quái là, Long tháp không phải là ở thế kỷ hai mươi một sao, vì sao lúc này lại ở trong khối thân thể này?

”Người là ai, người tên gì, vì sao sẽ ở long chi trong tháp, ta làm như thế nào mới có thể đem người ra ngoài?”

Liên tiếp vấn đề làm nam tử nhẹ giọng cười. Tuy rằng hẳn ngủ say rất lâu, nhưng là trong tiềm thức vẫn có thể cảm ứng được bản tính khối thân thể này.

Trước kia mười mấy năm, Liễu Hồ Nguyệt không thể tỉnh lại trong cái cuộc sống mà nàng đang sống, nay đột nhiên hiểu được, làm nam tử kinh hi không thôi.

Con người một khi có mục tiêu, sẽ gặt toàn tâm toàn ý đi chấp hành. Mười mấy năm qua đi, hãn không phát hiện ra nguyên nhân, cũng là bởi vì bản năng khối thân thể này kháng cự tu luyện.

Nàng cảm thấy như vậy cả đời thì tốt rồi. Mà hiện tại Liễu Hồ Nguyệt lại không như thế.

Nàng tựa hồ phát hiện tình trạng hiện tại không thể thỏa mãn những ngày tương lai sau đó của nàng: chuyện này đối với hãn mà nói là chuyện tốt.

Tuy rằng kỳ vọng rất có khả năng sẽ không đạt tới thành quả hãn muốn. Nhưng là, hãn nguyện ý đánh cược ở trên người nàng. Bằng không, hãn vĩnh viễn bị nhốt trong Long tháp.

”Người có thể gọi ta là Tử Diễm.” Hãn không tự xưng bản tôn nữa.

”Tử Diễm! Thân phận của người là gì, người vì sao sẽ bị vây ở Long tháp, hơn nữa nguyên nhân gì làm Long tháp tiến vào cơ thể của ta.” Liễu Hồ Nguyệt không hiểu hỏi.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Khí Mạch Bị Người Ác Ý Làm Bế Tắc

Nàng vô cùng tò mò lại không hiểu hỏi: “Người ở trên người ta làm cái gì?”

”Bản tôn có thể dùng lực lượng còn sót lại trong cơ thể đã thông khí mạch của người, về phần người có thể hay không thể tu luyện liền muốn nhìn người thế nào.” Thanh âm dễ nghe nam tử quanh quần ở bên tai nàng.

Nàng không tin một người vô duyên vô cớ ra tay cứu một người.

Ánh mắt nàng mị mị, hỏi: “Người có mục đích gì?”

Nam tử liếc Liễu Hồ Nguyệt một cái, trong mắt mắt xẹt qua một tia kinh ngạc. Hắn cúi đầu nhìn nàng, cười sáng khoái trả lời: “Ta giúp người tu luyện, người giúp ta rời khỏi bảo tháp.”

Quả nhiên không sai, hắn cần nhờ nàng nên mới giúp nàng.

”Nếu là ta không đồng ý?” Liễu Hồ Nguyệt nheo mắt nói.

Nam tử hiển nhiên không ngờ Liễu Hồ Nguyệt vậy mà cứ như vậy cự tuyệt hắn. Thấy vẻ mặt kiên định của nàng, tựa hồ là khiến hắn không thể nghi lời nói của nàng.

Nam tử lại mỉm cười, thu hồi kia bàn tay đặt ở trên đầu nàng, tao nhã nói: “Tiểu gia hỏa, phong mạch người bị người ác ý làm bế tắc, nếu như

không dùng lực lượng cường đại đả thông, đời này người muốn tu luyện còn khó hơn so với lên trời.”

Lời nói của hắn không mang một tia cuồng vọng, nhưng theo lời hắn nói có thể nghe được ra, hắn thuộc loại một loại cường giả. Lời nói mới vừa rồi của hắn, đã cho thấy sự tự tin với Liễu Hồ Nguyệt, hắn có thể giúp nàng đả thông khí mạch bị bế tắc, từ đó bước vào con đường có thể tu luyện.

Chính là...

Nam tử kia vừa rồi nói có người ác ý làm khí mạch của nàng bị bế tắc?

Kỳ quái, ai đó?

Ai dám hạ độc thủ như thế này với nàng?

Hơn nữa, khi hạ độc thủ như vậy, lão cha cao thủ của nàng vậy mà không chút phát hiện.

Nam tử mỉm cười, lắc lắc đầu nói: “Loại này độc, xâm nhập phong mạch gốc của người, thực lực của phụ thân người sao có thể nhìn ra được.”

Liễu Hồ Nguyệt lại một lần ngẩng đầu nữa nhìn về phía nam tử, vậy mà ngay cả lão cha cao thủ của nàng đều không có biện pháp đối với loại độc kia, xem ra trừ bỏ nam tử trước mắt, nàng cũng tìm không thấy người thích hợp giúp nàng đả thông khí mạch.

Huống hồ, hai người có quan hệ hợp tác: hắn giúp nàng đả thông khí mạch, mà nàng tắc giúp hắn đi ra, theo như nhu cầu, nàng cũng có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ sự trợ giúp của hắn.

Bất quá, lúc trước, làm sao nàng biết được thân phận của hắn?

Vì sao hắn sẽ bị nhốt ở trong này Long tháp? Kỳ quái là, Long tháp không phải là ở thế kỷ hai mươi một sao, vì sao lúc này lại ở trong khối

thân thể này?

”Người là ai, người tên gì, vì sao sẽ ở long chi trong tháp, ta làm như thế nào mới có thể đem người ra ngoài?”

Liên tiếp vấn đề làm nam tử nhẹ giọng cười. Tuy rằng hãn ngữ say rất lâu, nhưng là trong tiềm thức vẫn có thể cảm ứng được bản tính khối thân thể này.

Trước kia mười mấy năm, Liễu Hồ Nguyệt không thể tỉnh lại trong cái cuộc sống mà nàng đang sống, nay đột nhiên hiểu được, làm nam tử kinh hi không thôi.

Con người một khi có mục tiêu, sẽ gặp toàn tâm toàn ý đi chấp hành. Mười mấy năm qua đi, hãn không phát hiện ra nguyên nhân, cũng là bởi vì bản năng khối thân thể này kháng cự tu luyện.

Nàng cảm thấy như vậy cả đời thì tốt rồi. Mà hiện tại Liễu Hồ Nguyệt lại không như thế.

Nàng tựa hồ phát hiện tình trạng hiện tại không thể thỏa mãn những ngày tương lai sau đó của nàng: chuyện này đối với hãn mà nói là chuyện tốt.

Tuy rằng kỳ vọng rất có khả năng sẽ không đạt tới thành quả hãn muốn. Nhưng là, hãn nguyện ý đánh cược ở trên người nàng. Bằng không, hãn vĩnh viễn bị nhốt trong Long tháp.

”Người có thể gọi ta là Tử Diễm.” Hãn không tự xưng bản tôn nữa.

”Tử Diễm! Thân phận của người là gì, người vì sao sẽ bị vây ở Long tháp, hơn nữa nguyên nhân gì làm Long tháp tiến vào cơ thể của ta.” Liễu Hồ Nguyệt không hiểu hỏi.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nàng Ngủ Hai Ngày Hai Đêm

Tử Diễm bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Việc này nói ra rất dài dài, thân phận ta tạm thời không nói. Nhưng ta có thể chính xác nói cho ngươi, hồn thần của ta bị người phong ấn trong Long tháp, cần một Triệu hồi sư cấp bậc Quân lâm giả, hoặc là Triệu hồi sư Không gian hệ cấp bậc Thần để đem ta giải cứu.”

Quân lâm giả Triệu hồi sư!

Tử Diễm tuyệt vọng quá. Bởi vì từ cổ chí kim Quân lâm giả Triệu hồi sư không một ai có thể đánh vỡ. Đó là cấp bậc cao nhất, nó tựa như đỉnh nhọn của kim tự tháp, không có cao hơn, chỉ có “Tối thượng”.

Cái vị trí cao cao tại thượng kia, tạm thời còn không có ai có thể với tới.

Tuy nhiên, Triệu hồi sư Không gian hệ cấp bậc Thần để ba trăm ngàn năm trước xuất hiện một người.

Nhưng là, cũng gần là trong ngàn vạn năm sinh ra một người mà thôi.

Tử Diễm thở ra một hơi thật sâu, tưởng tượng đến việc rời đi Long tháp là chuyện xa xôi cỡ nào, hẳn có loại xúc động muốn chết.

Liễu Hồ Nguyệt từ trong đầu truyền đến tin tức cũng hiểu biết đại khái về triệu hồi sư, đối với người nào đó cần có thể chất đặc thù càng yêu cầu

thêm nghiêm cần.

Liên tỳ như vị kia Tử Diễm tiền bối nói Triệu hồi sư Không gian hệ, ba trăm ngàn năm mới có một, có thể thấy được, tưởng trở thành một triệu hồi sư, còn phải cần nhờ thiên phú chính mình.

Liễu Hồ Nguyệt ngửa đầu, cẩn thận nhìn nhìn Tử Diễm. Hắn không đồng ý nói cho nàng thân phận, mà hắn vừa rồi còn nói là “Nhân loại” phong ấn hắn trong Long tháp, hắn chẳng lẽ không phải người...

”Người không phải người.” Liễu Hồ Nguyệt tiếp tục đoán.

Tử Diễm đối Liễu Hồ Nguyệt cố chấp bất đắc dĩ phải gật đầu. Nếu là vài năm trước, nàng cố chấp lời nói này, có lẽ...

Tử Diễm thu liễm cảm xúc bi thương, điều chỉnh tâm tình, cười nói: “Tiểu gia hỏa, muốn biết ta là cái gì, vậy nỗ lực lên.”

Nâng lên tay, bàn tay ấm áp lại một lần nữa nhẹ nhàng đặt ở trên đầu Liễu Hồ Nguyệt, Liễu Hồ Nguyệt chỉ cảm thấy nơi đó truyền đến nhất một cỗ nóng bức. Cảm giác đó từ đỉnh đầu dần dần tiến vào thân thể của nàng, cảm giác cực nóng chẳng những không có duy trì độ ấm như ban đầu, ngược lại càng ngày càng nóng, càng lúc càng khó chịu.

Bốn phía như bị lửa nóng bao lấy, làm cho ý thức nàng dần dần chìm xuống, trước mắt lại phủ một tầng sương trắng.

Nàng cảm thấy choáng váng, thân mình cũng không chịu khống chế ngã xuống.

———— [toàn hệ triệu hồi sư] —————

Liễu Hồ Nguyệt cứ như vậy mà ngủ, liền ngủ suốt hai ngày hai đêm, nhưng lại làm Liễu Tường Phong lo lắng đến sứt đầu mẻ trán.

”Mẫu thân, nàng thế nào?” Đi đi lại lại không biết bao nhiêu, Liễu Tường Phong đột nhiên dừng bước chân, đi tới ngồi ở trước giường. Trước mắt Liễu lão phu nhân đang bắt mạch cho Liễu Hồ Nguyệt.

Lông mày Liễu lão phu nhân cũng không khỏi nhíu lại: “Uống thuốc rồi, theo lý mà nói, hẳn phải đã tỉnh.”

Cúi đầu nhìn tinh xảo nhưng lại có chút tiều tụy mặt, Liễu lão phu nhân trong đầu cũng nóng nảy. Mạch tượng của Liễu Hồ Nguyệt hết thấy đều bình thường.

Một vị phu nhân mặc y phục màu đỏ nhạt, lộ ra nụ cười dịu dàng, đi tới trước mặt Liễu Tường Phong, thấp giọng khuyên nhủ: “Lão gia, Tiểu Cửu nhi sẽ không có chuyện gì.”

Tần thị là đương gia chủ mẫu Liễu phủ, có hai nàng nữ nhi, lại bởi vì hai cái nữ nhi đều là triệu hồi sư, nên đều được người trong tộc cùng toàn bộ người Thiên Thủy quốc tôn kính.

Đương nhiên, tuy rằng con trai duy nhất Tần thị là một cái thiên phú bình thường chiến sĩ, lại ở đan dược rất có thành tựu, hiện tại chính là dược đồng của Liễu lão phu nhân, cũng là môn hạ luyện đan nghiệp đoàn.

Liễu lão phu nhân nghe Liễu Hồ Nguyệt ngủ say không tỉnh, chuyện còn đang dở, chạy về Liễu gia xem Liễu Hồ Nguyệt.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Phản Ứng Quỷ Dị Của Thân Thể

Thuốc ăn cũng đã ăn, mạch cũng bắt, theo mạch tượng Liễu Hồ Nguyệt thì thân thể nàng không có gì vấn đề, nhưng lại vẫn bất tỉnh.

Liễu lão phu nhân chậm rãi thu tay, mày hơi hơi nhăn lại, đối với nam tử trẻ tuổi hùng tráng đứng ở một bên nói: “Thành nhi, đi lấy hai viên Hồi hồn đan của tổ mẫu đem đến, cho cửu muội muội người dùng đi.”

”Cái gì?” Liễu Tuấn Thành không thể tin được nhìn Liễu lão phu nhân. Hồi hồn đan không đến một khắc cuối cùng tốt nhất là không cần dùng, bởi vì nó có phản phệ tu luyện giả tu vi tệt đoan. Hiện tại tổ mẫu nhà mình lại muốn Liễu Hồ Nguyệt dùng hai viên, hăn lo lắng nói: “Hai viên thật sự tốt sao? Ta thấy vẫn là đợi chút, biết đâu một lát cửu muội muội sẽ tỉnh lại.”

Hai viên Hồi hồn đan đối với một tu luyện giả mà nói, rất có khả năng sau khi dùng xong bị phản phệ tu vi, nhưng nếu là đối với một người không một tia khí mạch đều, Hồi hồn đan sẽ phản phệ hiệu quả, đem một người bình thường biến thành một ngu ngốc.

Nhưng mà nếu Hồi hồn đan này không có phản phệ hiệu quả mà nói, đối với người ăn đó chẳng những là đan dược khởi tử hồi sinh, còn có thể kéo dài tuổi thọ bản thân.

Mà lúc này Liễu Tường Phong mới mặc kệ Liễu Hồ Nguyệt có hay không biến thành một kẻ ngu ngốc, hăn chỉ cần Liễu Hồ Nguyệt còn sống.

Mặc kệ tương lai nàng si ngốc hay vẫn là một phế vật, chỉ cần hắn còn sống một ngày, hắn sẽ che chở nàng một ngày.

Tức thời liền quay đầu, lệnh Liễu Tuấn Thành: “Thành nhi, nhanh đi lấy.”

”Cha...” Liễu Tuấn Thành khó xử nhìn Liễu Tường Phong, sống chết không đồng ý để Liễu lão phu nhân cầm lại Hồi hồn đan.

Tần thị thấy Liễu Tường Phong trong tư thế kia, làm như muốn đánh Liễu Tuấn Thành, nàng liền chạy nhanh lên phía trước, đẩy Liễu Tuấn Thành ra, hướng Liễu Tường Phong nói: “Lão gia, thiếp thân đi cho người lấy đến, xin người bớt giận.”

Tần thị xoay người, hung hăng trừng mắt với Liễu Tuấn Thành, rồi sau đó liền bước nhanh ra khỏi phòng, hướng sân viện của Liễu lão phu nhân mà đi.

Liễu Tuấn Thành mặt lo lắng nhìn Liễu Hồ Nguyệt. Tuy rằng hắn cùng Liễu Hồ Nguyệt cùng một mẹ sinh ra, nhưng Liễu Tuấn Thành luôn coi Liễu Hồ Nguyệt giống bảo bối mà sủng ái.

Không đến một lát, Tần thị liền cầm hòm dược về tới sân viện của Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Tường Phong vội vàng vội lấy hòm thuốc từ trong tay Tần thị, mở ra hộp thuốc, hai tay đưa cho Liễu lão phu nhân.

Liễu lão phu nhân liền liếc một cái, ý bảo đem thuốc đút cho Liễu Hồ Nguyệt ăn.

Liễu Tường Phong làm theo mệnh lệnh Liễu lão phu nhân, lập tức đem Liễu Hồ Nguyệt nâng lên, cầm lấy thuốc nhét vào trong miệng nàng...

Liễu Hồ Nguyệt Ngủ không biết trời trăng mây đất gì đột nhiên cảm thấy miệng bị người cường ngạnh nhét cái gì đó vào trong.

Toàn bộ khoang miệng lan tràn mùi vị cay đắng, nàng muốn phun vật thể đó ra khỏi miệng lại bị người nào đó gắt gao đè lại. Nàng giãy dụa cố thoát nhưng đều bị người chế trụ.

Trong khoang miệng, mùi vị cay đắng càng ngày càng đậm, nàng có loại cảm giác muốn hộc máu.

Theo mùi vị kia xâm nhập, nàng cảm thấy máu toàn thân lưu động ngày càng nhanh. Vốn là toàn thân nàng vô lực, hiện tại toàn thân tràn ngập lực lượng. Mà lực lượng kia như muốn thân thể của nàng cấp tràn đầy thẳng cho đến khi nổ tung.

Nóng quá!

Cảm giác thật khó chịu!

Mạch máu toàn thân giống như muốn nổ tung.

Nhưng lại cảm thấy lạnh.

Tâm lạnh thể nóng.

Đây là một loại dày vò.

Mà Tần thị cùng hai tỷ muội Liễu Linh U cũng là ước gì Liễu Hồ Nguyệt biến thành ngọc tử.

Đồng dạng, tim Liễu Tuấn Thành gắt gao căng thẳng, Liễu Hồ Nguyệt giãy dụa một chút, nội tâm của hắn cũng sẽ giãy dụa một chút.

Trong phòng đợi, mỗi một cá nhân đều ở gắt gao nhìn chăm chăm Liễu Hồ Nguyệt, hơn phân nửa mọi người hi vọng Liễu Hồ Nguyệt cứ như

vậy mà biến thành ngọc tử

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Không Tiêu Hóa Được Được Hiệu, Choáng Váng?

Vì một mình nàng độc chiếm sủng ái của Liễu Tường Phong cho nên bất kể là thiệp thất hay là các tiểu thư đều hận cho nàng thấu xương.

Đột nhiên, nghe được tiếng kêu thống khổ của Liễu Hồ Nguyệt: “A...”

Liễu lão phu nhân tiếp tục bắt mạch cho Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên bị một cỗ lực lượng kỳ quái bắn đi ra ngoài, Liễu Tường Phong đang đè Liễu Hồ Nguyệt cũng bởi vì kia luồng lực lượng mà bị văng ra. Có điều chính là, bởi vì tự mình vận lực Liễu Tường Phong, chỉ bị luồng lực lượng kia hất xuống giường. Còn lại những người đứng xem, cũng bị đến cỗ lực lượng này truyền đến, ào ào ngã vào một góc.

Mà Liễu Hồ Nguyệt chỉ cảm thấy cỗ lực lượng kỳ quái kia ở đi khắp toàn thân mình, cuối cùng theo thất khổng phóng ra ngoài, một luồng khói nhẹ lượn lơ từ mắt, mũi, miệng, tai nàng thoát ra.

Mọi người vội vàng nâng Liễu lão phu nhân, Liễu Tường Phong cùng Tân thị dậy, cũng không có chú ý tới tình huống Liễu Hồ Nguyệt bên này.

Tuy nhiên Liễu lão phu nhân lại rõ ràng cảm ứng được khối không khí trong cơ thể kia của Liễu Hồ Nguyệt. Khi đó, nàng vừa mới chạm vào tay Liễu Hồ Nguyệt một chút, chính là trong nháy mắt, Liễu lão phu nhân đã bị bắn ra ngoài.

Liễu lão phu nhân khiếp sợ nâng lên nhìn tay chính mình, ánh mắt lộ rõ sự không hiểu cùng nghi hoặc.

Mạch tượng Nguyệt Nhi vì sao như thế quý dị?

Liễu lão phu nhân lập tức thu liễm kia vẻ mặt khiếp sợ, hướng mắt nhìn Liễu Hồ Nguyệt phía bên kia.

Lúc này, Liễu Hồ Nguyệt đã tỉnh lại. Nàng ở trên giường, ngơ ngác nhìn về phía mọi người trong phòng.

Thậm chí cảm thấy kỳ quái.

Ngủ một giấc cần nhiều người bảo vệ như vậy hay sao?

”Nguyệt Nhi, người... Người tỉnh.” Liễu Tường Phong vừa mừng vừa sợ xem nàng, nhưng Liễu Hồ Nguyệt lại ngơ ngác, làm tim Liễu Tường Phong giật một cái, sẽ không biến thành ngốc tử chứ?

Hai tay Liễu Tường Phong lập tức ôm lấy Liễu Hồ Nguyệt, vỗ vỗ lưng của nàng nói: “Nguyệt Nhi yên tâm, sau này có phụ thân chiếu cố người, phụ thân không bao giờ rời đi khỏi người nửa bước, Nguyệt Nhi người là ở chỗ này, phụ thân sẽ đối tốt với người.”

Sắc mặt Liễu Hồ Nguyệt tối sầm. Cao thủ lão cha định cho nàng làm cái gì? Chuyện này là như thế nào?

Tần thị cũng nhìn đến bộ dạng khô khan của Liễu Hồ Nguyệt, đi lên, một bên gạt lệ vừa nói: “Tiểu cửu nhi, người thế nào như vậy mệnh khổ, cuối cùng khiêng không được dưng hiệu thành ngốc tử.”

Liễu Hồ Nguyệt nghe được Tần thị nói như vậy, xem như hoàn toàn minh bạch lời nói của Liễu Tường Phong, nàng dùng lưỡi liếm liếm miệng vẫn còn đọng lại cái vị thuốc khiến người ta muốn phun ra.

Được rồi, nàng thật sự bị người bắt ép uống thuốc, mà loại thuốc này dùng qua còn có khả năng lưu lại di chứng đáng sợ - đó là biến thành ngốc tử.

Tần thị lại gạt lệ nói: “Lão gia, người đừng thương tâm. Cũng may Tiểu Cửu nhi cùng Phượng vương đã định thân. Chuyện này tốt rồi, không cần cùng Phượng vương từ hôn.”

Khóe miệng Liễu Hồ Nguyệt hung hăng co rút.

Ý của Tần thị ai nghe xong đều minh bạch. Phượng vương là ngốc tử, hiện tại Liễu Hồ Nguyệt cũng là ngốc tử, ngốc tử xứng ngốc tử, trời sinh một đôi. Hơn nữa, Phượng vương cũng là một người vô pháp tu luyện, ngốc tử thêm phế vật, nói vậy không có ai sẽ so với hẳn thích hợp hơn.

Liễu Tường Phong cực kì không vui, quay đầu quát Tần thị một tiếng: “Câm miệng.”

Tần thị thân mình run lên, nuốt lại những tiếng khóc nức nở, cúi đầu nói: “Lão gia, Tiểu Cửu nhi vừa mới tỉnh lại, vẫn là để Tiểu Cửu nhi nghỉ ngơi một chút.”

”Nghỉ ngơi cái gì?” Liễu lão phu nhân hung hăng chà chà quả trứng trong tay: “Chẳng lẽ nghỉ ngơi hai ngày hai đêm còn chưa có đủ sao?”

Hai ngày hai đêm!

Liễu Hồ Nguyệt mở trừng hai mắt, nàng ngủ hai ngày hai đêm.

Thì ra là thế, theo như tính cách Liễu Tường Phong ái nữ như mạng, sợ là đã sớm lo lắng.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tiểu Thư Ngốc Ngược Độc Phụ

Hiện tại, tuy rằng Liễu Hồ Nguyệt uống thuốc xong lại biến thành ngốc tử, nhưng Liễu Tường Phong lại giống như cứu được bảo bối trở về, vô cùng vui vẻ.

Được rồi, ngốc tử thì ngốc tử, cũng chẳng vấn đề gì. Liễu Tường Phong vẫn trân trọng nàng giống như cũ. Hơn nữa, những người trong gian phòng này lại hận không thể nàng biến thành ngốc tử, mà nàng chính là cần thăm dò xem đến cùng là ai muốn hại nàng. Cho nên nàng liền dứt hóa trang ngốc tử một hồi làm cho bọn họ không đề phòng.

Nàng nâng tay lên, chỉ vào miệng mình nói: “Khát!”

Liễu Tường Phong nhìn nàng như thế, vui vẻ đứng lên, tự mình vì nàng mà rót một cốc nước, lại dứt cho nàng uống: “Nguyệt Nhi uống chậm một chút.”

Sau khi Liễu Hồ Nguyệt uống đủ, nàng lại đem nước vừa uống phun ra, phun ở trên mặt Tần thị.

Tần thị kinh hô một tiếng: “Tiểu Cửu nhi, người choáng váng, phun chỗ nào?” Tiệp nhân người dám phun lên người ta!

Tần thị bị hành động Liễu Hồ Nguyệt làm cho chật vật không chịu nổi. Nàng lui về sau, Liễu Hồ Nguyệt liền bưng ly trà lên, một bên đuổi

theo hướng nàng chạy, một bên uống nước rồi lại đem nước uống phun lên trên người Tần thị.

Ngày thường, trước mặt người ngoài Tần thị là một cái hiền thê lương mẫu, người người đều cho rằng nàng coi Liễu Hồ Nguyệt như chính con mình sinh ra. Hiện tại chỉ có Liễu Hồ Nguyệt rõ ràng tâm địa ác độc của Tần thị.

Kỳ thực cái lão bà này, đã sớm hận sao nàng không chết đi.

”A, đừng, đừng, Tiểu Cửu nhi. Nước này không thể uống như vậy.” Tần thị cầm lấy khăn tay, hướng sân chạy.

Khi Tần thị chạy mau đến cửa phòng, Liễu Hồ Nguyệt cầm bình trà ngon vừa pha, nước trà vẫn nóng đặt ở trên mặt bàn lên.

Nàng ra vẻ mê man cầm lấy bình nước, nhìn vài cái, rồi sau đó, tùy tay ném đi...

”A...”

”Bùm...”

Ấm trà kia liền rơi ở trên đầu Tần thị, Tần thị nhìn vậy muốn tránh, cả người luống cuống, chân bị cửa ngáng, liền ngã sấp mặt xuống, ấm trà kia vung nắp ra, nước trong ấm trà liền đổ hết lên cổ Tần thị.

Lại nóng lại nóng, hơn nữa ngã cũng không nhẹ, Tần thị đều đã quên mất mình đau chỗ nào.

Không để ý hình tượng, Tần thị vừa khóc lớn vừa kêu to: “Ai a, đùì ta, cổ của ta cổ, cô nãi nãi ôi...”

”Nương ——” Nhi tử nhi nữ Tần thị chạy nhanh tới bên người nàng ta.

Tính tình Liễu Linh Tích không có trầm ổn như Liễu Linh U, nhìn đến mẫu thân chính mình bị Liễu Hồ Nguyệt biến thành như thế, cũng không để ý tổ mẫu còn ở chỗ này, liền chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt mắng to: “Liễu Hồ Nguyệt, người muốn chết a, hắt ai đó?”

”Tam muội, Cửu muội muội cũng không phải cố ý.” Liễu Tuấn Thành cho rằng Liễu Hồ Nguyệt vì Hồi hồn đan phản phệ mà biến thành ngốc tử, nên cũng không dám đi trách tội nàng. Dù sao, hắn đã ở Luyện đan nghiệp đoàn một năm, bên trong mỗi một viên đan dược, công hiệu thế nào, hắn so với ai đều hoàn biết rõ.

Có điều, Liễu Linh Tích không thuận theo, nghe được thân ca chính mình cũng giúp đỡ Liễu Hồ Nguyệt, tiếng rống giận dữ của nàng so lúc này còn lớn hơn: “Đại ca, người điên cuồng sao, vậy mà giúp đỡ nha đầu điên này khi dễ nương? Người không thấy được nương chúng ta bị nàng biến thành cái dạng gì sao?”

” Thế chất Cửu muội muội cả người và ta đều rõ ràng. Hồi hồn đan vốn là nghịch thiên đan dược, Cửu muội muội ở cùng lúc nhất thời dùng hai viên, đầu óc tỉnh lại sẽ khác so với thường nhân, người phải để ý.” Liễu Tuấn Thành nhẹ nhàng giải thích rồi quay đầu nhìn Tần thị. Hắn cũng đau lòng Tần thị: “Nương, Thành nhi xem giúp người.”

”Nhìn cái gì vậy, cha, người liền tùy ý nàng...”

”Đùng ——” Liễu lão phu nhân đột nhiên nâng tay lên, tát lên mặt Liễu Linh Tích một cái: “Lời nói của đại ca người lời nói người còn nghe không rõ sao?”

”Tổ mẫu.” Liễu Linh Tích che gương mặt bị đánh, mang theo tiếng khóc nức nở nhìn Liễu lão phu nhân. Đối mặt với Liễu lão phu nhân, nàng cho dù đại tức giận đến đâu, cũng không dám lại tiếp tục phát ra.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ước Định Của Liễu Gia Cùng Nạp Lan Gia

“Tiểu Cửu nhi còn cần quan sát. Tường Phong, người hảo hảo để ý đến nàng.” Liễu lão phu nhân quay đầu, nhìn đã bị Liễu Tường Phong đang giữ chặt Liễu Hồ Nguyệt.

Mà lúc này Liễu Hồ Nguyệt lại nghịch nghịch cầm mấy sợi tóc của chính mình, bộ dạng rất thương thức, tựa hồ vừa rồi nàng không có nghe được Liễu Linh Tích cãi nhau.

Nàng khi thì bĩu môi, thối thối mấy sợi tóc cầm trong tay, khi thì đối với tóc chính mình, ngây ngô cười, hoàn toàn chính là trạng thái ngốc tử.

Liễu Tường Phong nhìn đến bộ dáng nàng như vậy, lại là một trận xót xa.

Vốn tưởng rằng cứu Liễu Hồ Nguyệt tỉnh dậy là tốt rồi, nhưng hiện đang nhìn đến Liễu Hồ Nguyệt biến thành bộ dạng này, hẳn càng thêm đau lòng.

Hắn gật gật đầu, thân thủ đem Liễu Hồ Nguyệt buông mấy sợi tóc trong tay ra.

Liễu Hồ Nguyệt liền hướng về phía hắn chớp mắt, sau đó lại lộ ra một nụ cười ngây ngô.

Liễu Tường Phong thấy vậy, thở dài nhẹ nhõm một hơi, như vậy cũng tốt, ít nhất nàng không ép buộc bản thân phải gả cho thái tử nữa.

Ngay lúc Liễu Tường Phong chuẩn bị đem mọi người đuổi đi trong phòng thì quản gia Liễu phủ, Liễu bá ở phòng ngoài hô một tiếng: “Lão gia, lão phu nhân, thái tử mang theo Phượng vương đến nhìn Cửu tiểu thư.”

Liễu Tường Phong nghe được thái tử cùng Phượng vương hai người đã đến, mày không khỏi nhíu lại. Hắn quay đầu nhìn nhìn Liễu Hồ Nguyệt. Hiện tại Liễu Hồ Nguyệt biến thành bộ dạng này, hẳn xác định chắc chắn là không đồng ý làm cho nàng đi ra ngoài mà bị kích thích.

Nhưng là, hắn lại không dám lại rời đi nàng nửa bước.

Liễu lão phu nhân cầm quái trượng đi ra phòng: “Thôi, để ta đi.”

”Nương, chuyện của Nguyệt Nhi...”

”Tường Phong, chuyện của Nguyệt Nhi ta xem xác định chắc chắn như vậy rồi.” Liễu lão phu nhân đánh gãy lời nói của Liễu Tường Phong.

Nàng biết Liễu Tường Phong không đồng ý Hoàng thất hạ xuống hôn sự này, bởi vì thời điểm Liễu Hồ Nguyệt còn nhỏ đã cùng thành chủ Lan Thành Nạp Lan gia đại thiếu gia định một cuộc hôn nhân, sang năm chính là Liễu Hồ Nguyệt đi lấy chồng. Nói vậy Nạp Lan gia chắc chắn sẽ thực hiện ước định năm đó, đem sính cưới Liễu Hồ Nguyệt, nhưng là, đây cũng chỉ là Liễu Tường Phong một phía tình nguyện thôi.

Nếu người Nạp Lan gia thật có lòng cưới Liễu Hồ Nguyệt, làm sao có thể không để ý đến Liễu Hồ Nguyệt lâm vào hoàn cảnh xấu hổ như hiện tại.

Liễu Tường Phong là một người ngay thẳng, nhưng không nhất định người khác trọng nghĩa như hắn.

Tại đây người ta chỉ trông vào năm đấm để nói chuyện. Thương Lan đại lục, một người không có thực lực gì, tuyệt đối đừng nghĩ gả vào hào môn thế gia.

Năm đó, Nạp Lan gia chính là thấy Liễu Tường Phong thực lực cường đại, hơn nữa vào lúc ấy Nạp Lan gia lâm vào tuyệt cảnh, mà Liễu Tường Phong lại ra tay giúp đỡ. Lúc đó Nạp Lan gia gia chủ chính là nghĩ một triệu hồi sư cường đại sinh xuống nữ nhi tất nhiên cũng sẽ không thể kém, hai người lén đã cho đứa bé của ái nhân bản thân đính ước với nhau. Đời nhà gái đến tuổi lấy chồng tuổi, liền lập tức thành hôn.

Hiện tại, còn kém một năm, Liễu Tường Phong nghĩ nên chờ một chút.

”Nhưng là xử lý bên phía Nạp Lan gia thế nào? Huống hồ, Nạp Lan gia gia chủ cùng ta giao ước sinh tử, việc này không thể nào nói nổi, ta sẽ cùng Hoàng thượng nói rõ ràng. Ai cũng có thể cùng Phượng vương thành thân, chính là Nguyệt Nhi không thể.” Liễu Tường Phong kiên quyết nói.

Liễu lão phu nhân mở to hai mắt: “Liễu Tường Phong, người chờ xem a. Không đến ba ngày, người Nạp Lan gia sẽ tìm tới cửa. Ba ngày sau, nếu như người như còn chưa từ bỏ ý định, vậy người tìm Hoàng thượng nói đi thôi.”

Liễu lão phu nhân bất đắc dĩ lắc lắc đầu rồi mới đi ra khỏi phòng.

Liễu Hồ Nguyệt hai mắt chớp chớp, nhìn về phía bóng lưng Liễu lão phu nhân rời đi. Hiển nhiên, Liễu lão phu nhân cao tay hơn lão cha của nàng, cũng thấy xa hơn. Mà cao thủ lão cha của nàng lại là cái người thành thật.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngốc Vương Chạy Tới Sân

Loại này người thành thật là sẽ bị thiệt.

”Nguyệt Nhi.” Liễu Tường Phong quay đầu, gọi nàng một tiếng.

Liễu Hồ Nguyệt lập tức phục hồi lại tinh thần, lộ ra ngáy ngốc cười:
”Phụ thân, đi chơi, không cần ở nơi này được không?”

”Được.” Liễu Tường Phong gật đầu đáp ứng nàng, sau đó lại hỏi:
”Nguyệt Nhi muốn chơi cái gì?”

”Điều, điều, phụ thân cho ta điều a.” Liễu Hồ Nguyệt ôm cánh tay Liễu Tường Phong quơ quơ, có chỗ dựa vững chắc như lão cha thật tốt.

”Hảo, phụ thân làm điều cho ngươi.” Liễu Tường Phong thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn đến nữ nhi có thể vui vẻ ở trước mặt hẳn, hẳn cảm thấy điều đó so với cái gì cũng tốt hơn.

Ngoài phòng khách Liễu phủ.

Phòng khách to như vậy, trên ghế ngồi vài người, lại chỉ có hai người nha hoàn qua lại hầu hạ.

Liễu lão phu nhân cầm quả trứng ngồi ở vị trí chánh chủ thính tử (phòng khách).

Mà ở bên trái, có hai nam nhân xinh đẹp như tiên ngồi uống trà.

Ngồi phía trước là nam tử mặc một thân y phục màu tím, ngũ quan thập phần tinh xảo, nhưng là gương mặt hắc lại tản ra một chút lạnh lạnh.

Hắn là người thừa kế hoàng thất tương lai, Thái tử Phượng Dật Thần.

Mà ngồi bên phải hắn là một nam tử ngũ quan tràn ngập yêu khí xinh đẹp, tiếc là bị người ta xưng là “Ngốc tử” Phượng vương, tên là Phượng Dật Hiên.

Phượng Dật Hiên hai tay đặt ở tay vịn trên ghế ngồi bản thân sở ngồi, lưng thẳng tắp. Người khác rõ ràng cảm giác được hắn không được tự nhiên, nhưng lại liệu mình bảo trì loại tư thế này.

Hắn phải ngoan ngoãn, an phận chờ nàng dâu nhỏ của hắn đi ra, Phượng Dật Thần dọa của hắn, nếu là hắn chạy loạn, hắn liền không cưới được nàng dâu nhỏ hắn thích.

Chính vì thế, Phượng Dật Hiên mới ngây ngốc vẫn duy trì động tác bất động cứng ngắt hiện tại.

Nhưng đợi thật lâu, Liễu lão phu nhân tựa hồ có ý tứ kêu Liễu Hồ Nguyệt lên, mà Phượng Dật Thần cũng ngồi một hồi lâu, nhưng là một câu nào nói cũng chưa nói.

Song phương liền cứ thế trầm mặc

Lúc này, bên ngoài phòng khách truyền đến tiếng cười vui thanh thúy dễ nghe của nữ tử: “Chạy mau, chạy mau, bay lên đi, nha, bay lên, bay lên, phụ thân, nhanh chút cho ta...”

Phượng Dật Hiên nghe thấy tiếng cười vui vẻ, hai mắt đột nhiên sáng ngời. Phượng mâu xinh đẹp nổi lên vẻ trẻ thơ hồn nhiên.

Cuối cùng cũng ngồi không yên, hần nhảy dựng lên, bước nhanh chạy ra ngoài phòng khách, hần theo câu chuyện kia mà nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời, một cái điều bướm bướm rất dễ nhìn thấy chậm rãi bay lên, nó vững vàng tung bay ở không trung, mà hần đứng đúng vị trí có thể nhìn đến cách đó không xa là một cái hồ nhân tạo không lớn không nhỏ ở bờ bên kia. Nơi đó đang có một đám người.

Một đám mặc nha hoàn, tỳ nữ vây quanh một nam tử trung niên cùng một nữ tử tuổi trẻ hoan hô liên tục.

”Cửu tiểu thư thật là lợi hại.”

”Điều càng bay càng cao.”

...

Không khí sôi động bên kia làm Phượng Dật Hiên không chịu nổi bên này cảm giác buồn chán bên này, hướng bên kia phóng nhanh, miệng hô: “Ta cũng muốn điều, ta cũng muốn điều...”

Liễu lão phu nhân cùng Phượng Dật Thần phút chốc đứng dậy. Phượng Dật Hiên nếu xảy ra sơ xuất gì, Liễu gia bọn họ cũng không đảm đương nổi.

Liễu lão phu nhân chỉ vào hướng Phượng Dật Hiên rời khỏi, nói: “Mau đi xem một chút sao lại thế này?”

Phượng Dật Thần đã bước nhanh ra đại sảnh, chính là không có theo sau, tựa hồ là cố ý để Phượng Dật Hiên tự vui chơi.

Liễu lão phu nhân nhân mới vừa đi ra đại sảnh, Phượng Dật Thần liền nâng tay lên, ngăn cản: “Lão phu nhân không cần lo lắng, có lẽ Phượng vương chính là đi qua chỗ Cửu tiểu thư cùng bồi dưỡng tình cảm. Một khi

đã như vậy, chúng ta cần gì phải đã quấy rầy bọn họ hai người? Không bằng, chúng ta hai nhà trước nói chuyện hôn sự của Cửu tiểu thư cùng Phượng vương đi.”

Đêm nay khó ngủ, thức khuya làm thêm vài chương, thấy ta ngoan không nà?

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hả Chính Là Ngốc Tử

Liễu gia Cừu tiểu thư, toàn bộ đại lục không người không biết được đó chính là phế vật. Không có chiến khí, vô pháp ngưng tụ tinh thần lực, Liễu gia cho dù có Liễu Tường Phong cường đại chống đỡ, tiếng đồn vẫn lan rộng, lời nhạo báng đáng xấu hổ cũng không hề bị che giấu.

A, phế vật xứng ngốc tử, trời sinh một đôi!

Phượng Dật Thần ánh mắt lạnh lùng, đem ý nghĩ xấu xa trong lòng lau đi hoàn toàn.

Liễu lão phu nhân nheo mắt, lại nhìn về phía đã Phượng Dật Hiên đã sang bờ bên kia, nàng biết Liễu Hồ Nguyệt bị Phượng vương coi trọng là vì Phượng Dật Thần ở giữa giờ trò quý.

Liễu lão phu nhân cũng không định làm rõ. Dù sao tình cảnh Liễu Hồ Nguyệt cũng thật xấu hổ, Phượng vương tuy rằng có chút ngốc, cũng thật ham chơi, nhưng những cái khác đều không sai. Liễu lão phu nhân đối với hôn sự này là thập phần vừa lòng.

Nàng gật gật đầu nói: “Hào, vậy thỉnh thái tử trở lại đại sảnh bàn chuyện.”

Lúc Liễu Hồ Nguyệt đang chơi vui vẻ, đột nhiên bị người đụng vào, dây điều cầm trong tay tuyến liền rơi xuống đất, cả người đã bị vật nặng ngăn chặn.

”Ai a, Cứu tiểu thư...” Bọn nha hoàn kinh hô.

Liễu Tường Phong cũng là lo lắng kêu: “Nguyệt Nhi!”

Liễu Hồ Nguyệt còn chưa kịp phản ứng lại, sau lưng truyền đến một thanh âm giàu từ tính: “Điều, điều.”

Điều điều cái đầu nhà người!

Liễu Hồ Nguyệt hai tay chống đỡ trên mặt đất, nàng đã có thể xác định kẻ vừa rồi phá nàng chính là một nam nhân.

Quay đầu lại chỉ thấy một nam tử diện mạo tuấn mỹ, tóc được cố định một cách đơn giản, trên đầu cắm một cây trâm ngọc hình long màu xanh, mặc một thân y bào màu lam nhạt. Hơn nữa da hắc trắng nõn, làm hắc cả người thoát nhìn yêu khí ngập trời.

Liễu Hồ Nguyệt trong đầu lập tức hiện lên hai người chữ: Yêu nghiệt.

”Tỷ tỷ.” Hắc chớp mắt, lại cúi đầu hô một tiếng.

”Nhanh chút đứng lên.” Liễu Hồ Nguyệt quát một tiếng.

Yêu nghiệt liền co cổ rút lại, nhanh chóng từ trên người Liễu Hồ Nguyệt đứng lên. Sau khi đứng lên, lại đem Liễu Hồ Nguyệt theo trên đất túm kéo, hai tay vỗ vỗ mấy chỗ quần áo của Liễu Hồ Nguyệt bị dính vài ngọn cỏ.

Bọn nha hoàn ở một bên vô cùng khẩn trương, Phượng vương làm sao có thể chạy đến nơi này đến.

”Khẩu kiến Phượng vương gia.” Bọn nha hoàn nhìn đến Phượng Dật Hiên, nhanh chóng hành lễ theo quy củ.

Mà Liễu Tường Phong sau khi xong một cái lễ đơn giản, liền đem Liễu Hồ Nguyệt kéo ra phía sau, dè dặt cẩn trọng bảo vệ Liễu Hồ Nguyệt nói: “Phượng vương gia, Nguyệt Nhi bên này để ta xử lý, nếu Phượng vương người cũng thích điều, điều này liền tặng Phượng vương gia.”

Liễu Tường Phong di chuyển một bước lớn, đem dây điều rơi trên mặt đất nhặt lên, lúc này điều vẫn bay trên trời như cũ.

Liễu Tường Phong nhặt lên dây điều, cung kính đưa cho Phượng Dật Hiên.

Toàn bộ Thiên Thủy quốc chỉ có Liễu Tường Phong hạ thấp tư thái, đối xử khách khí với Phượng Dật Hiên như vậy.

Phượng Dật Hiên tiếp nhận dây điều, mày không khỏi nhíu một chút, hai tròng mắt có chút biểu cảm si ngốc hơi vô tội nhìn Liễu Hồ Nguyệt: “Cùng nhau chơi đùa, được không được?”

Hắn mang theo thái độ khẩn cầu mời Liễu Hồ Nguyệt.

Trong đầu lúc Liễu Hồ Nguyệt lúc này vẫn ở xoay chuyển vòng quanh hai từ: “Phượng vương, ngốc tử”.

Nguyên lai hắn chính là “Ngốc tử Phượng vương”.

Hai mắt của hắn để lại cho nàng ấn tượng đầu tiên là mười phần sạch sẽ. Đang ở vị trí vương gia, tuy rằng có thời điểm ngây ngốc nhưng lại còn giữ lại một trái tim sạch sẽ, Liễu Hồ Nguyệt tự nhiên là không bài xích.

Lại nói, hắn chính là cái ngốc tử, chơi thì chơi.

”Hảo.”

”Nguyệt Nhi.” Liễu Tường Phong lập tức ngăn cản. Hắn cũng không muốn thời điểm Liễu Hồ Nguyệt cùng Nạp Lan gia có hôn ước, lại cùng

ngốc tử Phượng vương gia chơi cùng một chỗ.

Hắn không phải là khinh thường Phượng Dật Hiên, mà là, nữ nhi của hắn đã hứa gả cho người khác, việc này cũng cần có thứ tự trước sau.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nàng Dâu Là Gạo Nếp Năm

Liễu Tường Phong trở lại, vỗ vỗ bả vai Liễu Hồ Nguyệt, dỗ nói: “Nguyệt Nhi chơi lâu như vậy, cũng nên đói bụng. Phụ thân cho người ăn, người muốn ăn cái gì?”

”Ta muốn ăn gạo nếp năm, muốn ngọt ngào. Nàng dâu, người nói được không?”

Phượng Dật Hiên giơ điều trong tay lên, hồn nhiên hướng Liễu Hồ Nguyệt chớp mắt nói, gương mặt tuấn dật gọi lên nụ cười xán lạn.

Ngày đó, ở hậu hoa viên hoàng cung, hẩn nhìn thấy Liễu Hồ Nguyệt đang vui vẻ bắt bướm bướm.

Khi đó, Phượng Dật Thần đang ở ngay bên cạnh hẩn, tốt bụng nói nói: “Chỉ cần người cưới Liễu Hồ Nguyệt, nàng sẽ sinh ra cho người thật nhiều gạo nếp năm, đến lúc đó tùy tiện người ăn.”

Chính vì một câu nói như vậy khiến cho vận mệnh của Liễu Hồ Nguyệt cùng hẩn liên liên quan đến nhau.

Mà Phượng Dật Hiên hướng yêu nhất là gạo nếp năm, tự nhiên nghe thế chịu không nổi, liền la hét ầm ĩ với Hoàng thượng Phượng Hạo Quân nói muốn cưới Liễu Hồ Nguyệt.

Phượng Hạo Quân không hề nghĩ ngợi, lập tức viết thánh chỉ tứ hôn.

Chuyện này làm Liễu Hồ Nguyệt khi đó choáng váng. Ai muốn gả cho Vương gia gốc tử sinh gạo nếp năm chứ? Cho nên sau này mới gây ra chuyện thất cố.

Liễu Tường Phong nghe được Phượng Dật Hiên kêu nữ nhi là “Nàng dâu”, trên mặt lập tức hiện lên khó chịu, mày nhăn lại nói: “Phượng Vương gia, nàng dâu không thể tùy tiện gọi bừa.”

Liễu Hồ Nguyệt bất đắc dĩ nhìn Liễu Tường Phong. Hắn cần gì lại phải so đo cùng một cái gốc tử. Nhìn hắn bộ dáng ngây ngô, liệu biết nàng dâu là cái gì sao?

”Nàng dâu là cái gì?” Liễu Hồ Nguyệt ngược đầu, ra vẻ một mặt mê mang hỏi.

Liễu Tường Phong mày nhăn càng sâu, quay người lại, giải thích: “Nàng dâu chính là...”

”Nàng dâu chính là gạo nếp năm ngọt ngào, có thể ăn.” Phượng mâu giảo hoạt nhìn Liễu Hồ Nguyệt giống như hiến vật quý, hai con ngươi đen chói mắt giống đá quý mang ánh sáng chói xinh đẹp.

Xem bộ dạng hồn nhiên của hắn, tinh thuần cười, không biết vì sao, Liễu Hồ Nguyệt lại có chút không đành lòng nhìn.

Nam nhân, bộ dạng ngũ quan đoan chính, không, phải nói, hắn tuấn mỹ xinh đẹp quá đáng, phảng phất tựa như không thuộc thế giới này, làm cho vẻ đẹp toàn bộ thương khung cũng vì hắn mà mất sắc.

Một bên, khóe miệng cao thủ lão cha của nàng nhin không được co rút vài cái.

Liễu Tường Phong mặt đỏ tai hồng, thanh âm hơi lớn sửa chữa: “Nàng dâu không thể ăn, cũng không phải gạo nếp năm. Đến cùng là cái tên khốn

nao nói cho người, nàng dâu là có thể ăn?”

Biểu cảm vô tội lại hiện lên trên khuôn mặt tuần tú yêu diễm, bệch bệch miệng, thanh tuyến ủy khuất nói: “Là... Là Thái tử ca ca, Thái tử ca ca còn nói với ta, có nàng dâu còn có gạo nếp năm, nàng dâu sẽ sinh thật nhiều gạo nếp năm cho ta ăn.”

Lúc này ngay cả tiếng cười của Liễu Hồ Nguyệt cũng nhịn không được vang lên.

Cái tên khốn thái tử cũng thật sự là đáng giận.

Bất quá, điều này cũng chứng thực tính tình Thái tử thập phần ác liệt, ngay cả một ngọc tử cũng đùa giỡn. Huống hồ, trong ấn tượng Liễu Hồ Nguyệt cũng chưa từng thấy thái tử Phượng Dật Thần cho Liễu Hồ Nguyệt kiếp trước một cái sắc mặt tốt.

Có thể thấy được, nhân phẩm người này không chỉ kém bình thường.

Liễu Hồ Nguyệt thấy lão cha nàng đang giận dữ có ý định chờ phân phó, lập tức hai tay ôm lấy cánh tay Liễu Tường Phong làm nũng, dường như quơ quơ Liễu Tường Phong cánh tay nói: “Phụ thân, cưới vợ còn có ăn, ta đây cũng muốn cưới vợ. Ta muốn cưới thật nhiều nàng dâu, cho phụ thân một cái, cho tổ mẫu một cái, cho đại ca một cái...”

Nàng đem người trong nhà toàn bộ đều nói một lần, Liễu Tường Phong càng nghe càng đau đầu, trong lòng càng oán giận Thái tử Phượng Dật Thần.

”Nguyệt Nhi ——” Liễu Tường Phong lớn tiếng hô nàng.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Liễu Bá Kỳ Quái

Liễu Hồ Nguyệt lập tức ngậm miệng, ánh mắt sáng quắc nhìn Liễu Tường Phong.

Liễu Tường Phong thấy bộ dạng vô tội lại nhu thuận của nàng, thanh âm cũng chậm lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Liễu Hồ Nguyệt nói: “Nàng dâu không thể ăn, nàng dâu là...”

”Lão gia ——” Liễu bá theo đường hồ vôi vàng chạy tới, trên mặt hăn mang theo biểu cảm sốt ruột cùng bất an, tựa hồ là đã xảy ra chuyện đại sự.

Liễu Tường Phong quay đầu nhìn lại, Liễu bá rất nhanh đi tới trước mặt hăn, trước hành lễ, sau kề sát vào tai Liễu Tường Phong, nhẹ nhàng nói nói mấy câu.

Chỉ thấy, lông mày Liễu Tường Phong đầu tiên là nhíu một chút, sau đó lại giãn ra, ngay cả toàn bộ bộ mặt biểu cảm cũng thể hiện ra, tựa hồ chuyện này đối Liễu Tường Phong mà nói là một chuyện vô cùng cao hứng.

Nhưng là, trên mặt Liễu bá không thấy một chút sung sướng, ngược lại có chút ưu sầu.

Kỳ quái, phát sinh chuyện gì sao?

Sau khi Liễu bá nói xong, Liễu Tường Phong lườm liếc Phượng Dật Hiên, sau đó nhẹ nhàng nói: “Người đi an bài một chút, một hồi ta liền đến.”

”Nhưng là, lão phu nhân...”

Liễu Tường Phong nhìn phía sân đối diện, mày lại nhíu lại: “Việc này, vẫn là để ta quyết định, phía bên lão phu nhân người không cần phải xen vào.”

”Nhưng Thái tử điện hạ...”

”Liễu bá.” Liễu Tường Phong ho một tiếng, ngăn cản Liễu bá tiếp tục nói.

Liễu bá ánh mắt đảo quanh, lúc này mới nhìn đến Phượng Dật Hiên đứng sau lưng Liễu Hồ Nguyệt.

Chạy nhanh đi lên, hành lễ.

Phượng Dật Hiên liền cười ha ha với Liễu bá.

Liễu bá thấy vậy, lắc lắc đầu, nhưng không phải là bởi vì choáng váng, đến phiên Phượng Dật Thần làm thái tử, chỉ tiếc là....

Sau khi Liễu bá rời đi, Liễu Tường Phong trở lại nhìn Liễu Hồ Nguyệt cùng Phượng Dật Hiên. Hắn phải đi làm việc, chuyện rất trọng yếu, quan hệ đến đại sự cả đời của Liễu Hồ Nguyệt, cho nên không thể không đi xem đi. Nhưng lại không yên lòng Liễu Hồ Nguyệt.

”Tiểu Hồng, Tiểu Lục.” Liễu Tường Phong hô một tiếng gọi nha hoàn bên người Liễu Hồ Nguyệt.

Tiểu Hồng cùng Tiểu Lục liền đi tới, cúi nhẹ người.

Liễu Tường Phong nói: “Coi chừng tiểu thư cho tốt, đừng để cho nàng chạy loạn khắp nơi.”

Sau đó, ánh mắt quái dị nhìn đến Phượng Dật Hiên, lại nghiêng đầu, hạ giọng giao cho Tiểu Hồng cùng Tiểu Lục: “Tận lực đừng để cho Phượng Vương tới gần Cửu tiểu thư.”

Hai nha hoàn lấy mắt đánh giá Phượng Dật Hiên, liền gật gật đầu.

Liễu Tường Phong lúc này mới yên tâm rời đi.

Lông mày Liễu Hồ Nguyệt không khỏi nhíu lại. Cao thủ lão cha phải đi gặp người nào? Nhìn hăn chạy so với thỏ còn nhanh hơn, hay là gặp là người hiển quý nào, làm hăn ngay cả Phượng Dật Hiên này Vương gia cũng không để ý.

Tiểu Hồng cùng Tiểu Lục đi tới, hai nha hoàn đứng ở hai bên trái phải Liễu Hồ Nguyệt, nàng liền dùng nghi hoặc ánh mắt quét qua các nàng.

Các nàng định giống cái đuôi đi theo nàng sao?

Không được, nàng phải trốn khỏi các nàng, đi xem rốt cục cùng đã xảy ra chuyện gì.

Liễu Hồ Nguyệt mười ngón tay ôm mặt, ngây ngốc hỏi: “Các người vì sao đứng phía sau ta?”

Tiểu Hồng cười nói: “Tiểu thư, lão gia có việc đi vội, lúc này để nô tì bồi tiểu thư chơi đùa không tốt sao?”

Liễu Hồ Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, con người đen lách chuyển động vài vòng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn phía bầu trời. Trên bầu trời vốn là điều đang bay cao, bởi vì không ai khống chế dây điều, nên điều đang chậm rãi rơi xuống.

Liễu Hồ Nguyệt lập tức kêu to: “A, diều của ta đang rơi, các người chạy nhanh bắt nó lại thả lên trời đi.”

”Là, tiểu thư.” Tiểu Lục xoay người, chỉ thấy dây diều còn trong tay Phượng Dật Hiên.

Phượng Dật Hiên thấy Tiểu Lục nhìn dây diều trên tay mình, thấp cúi đầu nhìn, lại ngẩng đầu liền đem dây diều trong tay đưa cho Tiểu Lục, tuần nhan có thể thấy được sự chờ mong.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Người Cho Rằng Ta Và Người Là Điều Hâu Sao?

Hắn cũng rất tò mò vì sao điều lại bay cao.

Trước tiên Tiểu Lục cầm dây điều, vì điều bay lên nên Tiểu Lục không thể không chạy đi. Sai Tiểu Lục đi rồi, còn Tiểu Hồng bên cạnh, Liễu Hồ Nguyệt đảo mắt, chỉ vào khóm hoa mới trồng bên bờ hồ: “Tiểu Hồng, ta muốn hoa, ta muốn rất nhiều hoa màu đỏ xanh vàng.”

”Dạ, tiểu thư.” Tiểu Hồng vừa bước một bước liền dừng lại, xoay người nói: “Cửu tiểu thư, người không nên chạy loạn, ở yên đây chờ nô tì trở về.”

Vì khóm hoa cách chỗ Liễu Hồ Nguyệt không xa nên Tiểu Hồng yên tâm đi hái. Vả lại, từ lúc Liễu Trường Phong rời đi, Phượng Dật Hiên cũng an phận đứng ở một bên ngắm điều trên trời, dường như đã quên chuyện "nương tử".

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, có vẻ vô cùng nghe lời. Tiểu Hồng xoay người chạy về phía khóm hoa, vội vàng hái hoa theo lời Liễu Hồ Nguyệt.

Trong khi Tiểu Hồng xoay người, biểu cảm ngốc nghếch biến đổi, ánh mắt sắc bén chiếu về phía sân đối diện. Nàng xoay người lại, bước nhanh vòng qua hòn giả sơn, chạy về phía sân lớn nhất của Liễu phủ. Đợi Tiểu Hồng và Tiểu Lục phục hồi lại tinh thần thì Liễu Hồ Nguyệt đã sớm không còn bóng dáng.

Đại sảnh Liễu trạch, không khí vô cùng nặng nề. Trong sảnh vốn chỉ có vài người lác đác, lúc này lại vây chặt như nêm.

”Trường Phong huynh, ta cảm thấy rất không vừa lòng với hành động của huynh .” Một nam tử trung niên tướng mạo bình thường mặc một bộ áo choàng đen, trên người tản ra khí thế cường giả, chất vấn Liễu Trường Phong đứng giữa sảnh. Người nọ không ai khác, chính là khách quý đến từ Lan thành, gia chủ Nạp Lan gia -- Nạp Lan Trạ Hải.

”Nạp Lan lão đệ, chuyện này là hiểu lầm.” Liễu Trường Phong vừa dứt lời, một luồng ánh sáng lạnh bỗng nhiên bay đến từ bên trái. Đó đến từ ánh mắt của Phượng Dật Thần. Người Nạp Lan gia đã đến, hẳn không đi, hẳn rất muốn xem vở diễn này, nhìn Liễu gia giảng hòa như thế nào.

”Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Mọi người tới cửa cầu hôn người Liễu gia người, sự việc bàn ở trên bàn này còn là hiểu lầm sao? Người cho rằng Nạp Lan gia chúng ta là cái gì? Liễu gia đã không muốn kết thông gia với Nạp Lan gia chúng ta, cần gì phải làm nhục người như thế?” Một nữ tử xấp xỉ Liễu Hồ Nguyệt, mặt mày thanh tú đang mặt đỏ tai hồng găm lên, chất vấn lỗi của Liễu gia. Nàng ta là đại tiểu thư Nạp Lan gia, Nạp Lan Tử Oanh, là tiểu thư có tiếng điêu ngoa của Lan thành.

”Nạp Lan lão đệ, người nghe ta giải thích, chuyện này...”

”Không cần giải thích! Hôm nay ta đến đây vốn định đưa sính lễ, ai ngờ được vừa tới Liên Vân thành đã nghe đồn nữ nhi của Liễu Trường Phong người với lên cảnh cao. Hiện giờ giải thích của người với Nạp Lan gia ta mà nói chính là vô nghĩa. Người không lạ lẫm gì Nạp Lan gia ta, Nạp Lan gia ta cũng không lạ gì Liễu gia các người.” Nạp Lan Trạ Hải đánh gãy lời Liễu Trường Phong.

Nạp Lan Tử Oanh ở bên cạnh hẳn hừ lạnh một tiếng: “Liễu gia các người thật không biết xấu hổ. Nạp Lan gia ta chưa bội ước, thế mà Liễu gia

các người lại làm vậy, cũng không soi gương xem Liễu Hồ Nguyệt là cái quái gì...”

”Rầm --” Liễu lão phu nhân ngồi một bên đột nhiên đập bàn. Sắc mặt bà đã đen đến không thể tả nổi. Tuy biết tính cách của Nạp Lan Tử Oanh ác liệt, cũng biết Liễu Hồ Nguyệt thực sự là một phế vật, nhưng không đến lượt Nạp Lan Tử Oanh ở đây chỉ trích.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nương Tử, Ta Sợ

Bà ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén hung hăng dừng trên người Nạp Lan Tử Oanh, hỏi: “Người Liễu gia ta kiểu gì?”

Nạp Lan Tử Oanh hừ một tiếng: “Một phế vật, thực sự không xứng với ca ca ta dù chỉ một chút.”

”Khụ --” Nạp Lan Trạ Hải cũng cảm thấy nữ nhi nói chuyện hơi nặng nề, liền giả vờ ho một tiếng, ý bảo nàng khiêm tốn một chút. Dường như nàng ta không nhận ra, nói chuyện không chừng mực đã trở thành thói quen của nàng ta. Nàng ta ngẩng mặt, khi nhắc đến ca ca mình trên mặt nàng ta liền hiện lên gương mặt vinh dự: “Ca ca ta là ma pháp sư mà Thiên Thủy quốc chạm tay có thể bỏng. Người xem thử Liễu Hồ Nguyệt là ai, chính là một phế vật, chỉ có thể xứng với kẻ gốc kia.”

Lúc này, Liễu Hồ Nguyệt nằm trên mái hiên bên cây đại thụ nhú mày. Tuy trong trí nhớ của nàng không có ấn tượng sâu sắc với nữ tử kia, nhưng theo lời nói của bọn họ có thể đoán ra bọn họ đến từ đâu và là loại người nào.

Hay, hay cho một Nạp Lan gia. Nếu nàng không phản kích, nàng không phải "Tiểu hồ ly". Nàng lắc mình, định nhảy xuống, nhưng khi thân thể vừa động, cổ áo phía sau của nàng đã bị người nắm chặt.

Hơ, chuyện gì xảy ra?

Nàng quay phắt đầu lại, chỉ thấy Ngốc vương kia đã theo đuôi không biết từ lúc nào. Hiện tại, một bàn tay của hắn ôm chặt thân cây, tay kia thì kéo cổ áo nàng, vẻ mặt sợ hãi nhìn nàng: “Nương tử, ta sợ, cao quá.”

Khóe miệng Liễu Hồ Nguyệt co rút: “Người theo tới từ khi nào?”

”Ta thấy nương tử đi khỏi, ta liền đi theo.” Con người đen sẫm của hắn lóe lên chút ánh sáng đơn thuần mà chói mắt, dáng vẻ vừa nhìn tâm liền đau.

Liễu Hồ Nguyệt đỡ trán: “Ta hỏi người đi lên kiểu gì?”

Phượng Dật Hiên cúi đầu nhìn sâu rồi ngẩng đầu, cười hì hì nói: “Ta trèo lên, giống như khi vậy.”

”Ta thấy người còn kém cõi hơn khi. Đã trèo lên đây thì tự đi xuống, buông tay!” Liễu Hồ Nguyệt dùng sức kéo bàn tay đang nắm chặt áo nàng.

Phượng Dật Hiên càng nắm chặt cổ áo nàng: “Nương tử đừng đi, mang ta theo với. Ta sợ lắm, cao quá.”

”Mang người? Người cho rằng ta và người là điều hâu cùng bay sao?” Liễu Hồ Nguyệt khinh thường lườm hắn một cái, ngón tay bấm mạnh vào bàn tay của Phượng Dật Hiên.

”A...” Phượng Dật Hiên không những không buông lỏng, ngược lại vì nàng dùng sức mà cả cơ thể cao lớn ngã về phía nàng. Hai người đồng loạt kinh hô một tiếng, thân mình lóe lên, ôm nhau thành một thể cùng rơi xuống tàng cây...

Mọi người trong đại sảnh nghe được tiếng vật nặng rơi xuống khóm hoa ở bên ngoài. Sau đó, nha hoàn làm việc bên ngoài liền kinh hô một tiếng: “Ai da, không tốt rồi. Cừu tiểu thư và Phượng Vương gia rơi xuống

từ trên cây rồi. Mau mau đến nâng Cửu tiểu thư và Phượng Vương gia dậy.”

”Nguyệt nhi...” Liễu Tường Phong vốn không vui, sau khi nghe thấy Liễu Hồ Nguyệt bị rơi từ trên cây xuống liền bất chấp người Nạp Lan gia, lập tức bước nhanh ra ngoài sảnh. Mà người Liễu gia trong sảnh cũng không muốn nhìn Nạp Lan gia nữa, lần lượt ra khỏi sảnh, xem Cửu tiểu thư nhà bọn họ có bị thương không, dù sao cây đại thụ kia cũng rất cao.

Người Nạp Lan gia mang theo vẻ mặt xem kịch vui cũng đi ra.

Phượng Dật Thần nhú mày, nhưng vẫn đứng dậy đi theo đám người ra khỏi sảnh.

Rất nhanh, sân trở nên náo nhiệt, hai người ôm nhau ngã xuống một chỗ liên tục "ui da".

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SỬ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chúng Ta Tới Từ Hôn

Liễu Hồ Nguyệt có chết cũng không thể tưởng tượng được ngốc tử này nhào đến, còn đè nặng lên người nàng. Rõ ràng nàng ở phía dưới, tại sao Phượng Dật Hiên còn rên thảm thiết hơn nàng vậy?

”Ui da, nương tử, ta đau, mông ta đau quá!” Mông người bị đau hả? Cái mông của người còn không tiếp đất nữa mà? Hơn nữa, hai người đối mặt, người đè trên người Liễu Hồ Nguyệt thì đừng có nói tới đau nhức. Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy lực phủ ngũ tạng sắp bể nát, đau đến không nói được chữ nào.

”Ha ha ha, đừng nói với bản tiểu thư rằng người chính là Liễu Hồ Nguyệt!” Lúc này một giọng nói giễu cợt nhẹ nhàng bay tới bên tai.

Liễu Hồ Nguyệt hơi nhíu mày theo bản năng, khẽ mở mắt. Sau khi mở mắt, nàng liền nhìn thấy một nữ hài có khuôn mặt hơi non nớt nhưng y phục vô cùng đẹp để xa hoa, vẻ mặt ghét bỏ nhìn nàng.

Người này... chưa từng thấy, nhưng hẳn là Nạp Lan Tử Oanh.

Nạp Lan Tử Oanh ra khỏi đại sảnh, khi nhìn thấy một màn như vậy đã cười sắp ngạt thở.

Liễu Tường Phong chạy nhanh đến kéo Phượng Dật Hiên từ trên người Liễu Hồ Nguyệt ra rồi đỡ nàng dậy, lườm Phượng Dật Hiên, lo lắng hỏi: “Nguyệt nhi, sao con lại chạy đến nơi này? Không phải phụ thân bảo

con ngoan ngoãn ở đằng kia sao? Cho cha nhìn xem có đau hay không, có khó chịu chỗ nào không?”

Liễu Tường Phong xem qua người nàng một lượt, lo lắng kiểm tra một lần rồi kéo tay nàng, lay lay nàng. Nhận ra không có gì đáng ngại, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Liễu Hồ Nguyệt ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Nạp Lan Tử Oanh, nhưng nhanh chóng thu hồi ý lạnh nơi đáy mắt, nâng tay lên chỉ vào Nạp Lan Tử Oanh và hỏi: “Phụ thân, người này là ai vậy?”

Liễu Tường Phong nhìn Nạp Lan Tử Oanh, sắc mặt hiện rõ không vui: “Vị này là...”

”Bản tiểu thư tên là Nạp Lan Tử Oanh, là nữ nhi của thành chủ Lan thành. Người này là cha ta, hẳn người nên gọi cha ta là thúc thúc.” Nạp Lan Tử Oanh giới thiệu bản thân, sau đó lại đặc ý giới thiệu Nạp Lan Trạm Hải.

Liễu Hồ Nguyệt nhăn mày, vẻ mặt mơ màng hỏi: “Phụ thân, không phải người không có đệ đệ ư? Sao giờ Nguyệt nhi lại có thêm một thúc thúc? Chẳng lẽ là con riêng của tổ mẫu?”

Sắc mặt người Nạp Lan gia biến đổi trong thoáng chốc. Lời nàng nói có ý gì ai cũng hiểu được. Nàng ngầm mắng Nạp Lan gia là tôn tử của Liễu gia!

Vẻ mặt Nạp Lan Tử Oanh ai oán trừng nàng: “Cha ta và phụ thân người đã từng vào sinh ra tử, không phải là đệ đệ. Đầu óc người ngã bị hư rồi hả?”

”À, hóa ra không phải đệ đệ ruột của cha ta, không phải thúc thúc của ta, thế thì các người đến nhà chúng ta làm cái gì? Chẳng lẽ đến Liễu gia chúng ta tìm nơi nương tựa? Nếu các người thực sự thiếu tiền, cha ta là

người tốt, chỉ cần các người mở miệng, muốn ở lại muốn ăn uống đều được.” Giọng điệu như nói với một đám ăn xin!

Nạp Lan Tử Oanh bị nàng chọc tức không chịu nổi. Nạp Lan gia bọn họ đứng đầu Thiên Thủy quốc còn cần đến ăn bám Liễu gia sao? Huống chi Liễu Hồ Nguyệt còn nói như vậy, khiến cho bọn họ giống như thật sự muốn sáp nhập làm người Liễu gia. Nạp Lan Tử Oanh cắn răng, hai tay nắm chặt thành quyền, rống Liễu Hồ Nguyệt: “Chúng ta không đến Liễu gia các người tìm nơi nương tựa.”

Liễu Hồ Nguyệt thấy nàng rống mình, vẻ mặt giả bộ tủi thân, nói: “Vậy các người đến Liễu gia chúng ta có chuyện gì?”

”Chúng ta tới từ hôn --” Nạp Lan Tử Oanh nhả ra lời tận đáy lòng.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nạp Lan Gia Trèo Cao

Người này vừa dứt lời, cả viện yên tĩnh lại.

Người Liễu gia nín thở nhìn hai mươi người Nạp Lan gia từ Lan thành tới.

Thì ra là bọn họ đến để từ hôn, mà vừa khéo, Liễu Hồ Nguyệt lại bị chỉ hôn cho Ngốc vương của hoàng thất. Nạp Lan gia liền nắm lấy trọng điểm này để ăn sạch người Liễu gia. Người ngoài cũng chỉ nói Liễu gia không tốt, rõ ràng đã có hôn ước với người khác còn hứa gả nữ nhi của mình cho người của hắn, không chỉ không phúc hậu mà còn không giữ chữ tín. Như vậy, Nạp Lan gia có thể quang minh chính đại từ hôn, hơn nữa thanh danh còn không chịu chút tổn hại.

Hiện tại, Nạp Lan Tử Oanh vừa nói như thế, ánh mắt người Liễu gia trong viện tỏ rõ vẻ khinh bỉ, mang theo oán niệm nhìn người Nạp Lan gia. Nạp Lan gia được lắm, ngư ông đắc lợi, thì ra là không muốn con dâu của Liễu gia.

Liễu Hồ Nguyệt nhìn mọi người nhìn Nạp Lan Tử Oanh, vẻ mặt vô cùng hoang mang, ra vẻ nghi hoặc không hiểu hỏi: “Hả? Các người đến từ hôn? Từ hôn ai cơ?” Ánh mắt đảo qua Liễu Tuấn Thành, Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên kinh hô một tiếng: “A... Không phải người muốn từ hôn với đại ca của ta chứ?”

Nạp Lan Tử Oanh biết mình lỡ miệng, cũng không dám tiếp tục nói, có thể tưởng tượng được câu tiếp theo của Liễu Hồ Nguyệt dĩ nhiên sẽ hủy danh dự của nàng ta. Nàng ta có hôn ước với đại ca đầu gối của nàng khi nào, không có hôn ước lại còn từ hôn, không phải chuyện này sẽ hủy thanh danh của nàng ta sao?

Nạp Lan Tử Oanh tức giận giơ chân, rống Liễu Hồ Nguyệt: “Chúng ta tới để hủy bỏ hôn ước giữa người và ca ca của ta, chẳng có chút xíu quan hệ nào tới đại ca người cả. Là Nạp Lan gia chúng ta muốn tới Liễu gia các người từ hôn, bởi vì người vốn không xứng với ca ta, người không xứng! Người là đồ phế vật! Nạp Lan gia ta sao có thể tiếp nhận một phế vật vào cửa?”

Liễu Hồ Nguyệt lui lại mấy bước, tay ôm ngực, dáng vẻ như bị mắng đến kinh sợ.

Phượng Dật Hiên thấy Nạp Lan Tử Oanh khí thế bức người, thở phì phò chặn trước mặt Liễu Hồ Nguyệt, hung hăng đẩy Nạp Lan Tử Oanh một cái, căm giận rống lên: “Không cho bắt nạt nương tử của ta. Nàng là của ta, các người mới không xứng! Các người mới là phế vật! Không cho ai bắt nạt nàng!”

Khi Phượng Dật Hiên đẩy nàng ta dùng lực hơi mạnh, làm Nạp Lan Tử Oanh lui lại mấy bước. Đợi Nạp Lan Tử Oanh khôi phục tinh thần lại, lập tức rút kiếm ra, đáy mắt xẹt qua chút sát ý, trường kiếm trong tay liền đâm về phía Phượng Dật Hiên.

Phượng Dật Thần thấy vậy, lông mày đột nhiên căng thẳng, nhưng cũng không ra tay cứu giúp.

Liễu Tường Phong không chút do dự dùng tinh thần thực của mình bao bọc Phượng Dật Hiên và Liễu Hồ Nguyệt bên trong bức tường (bằng tinh thần lực). Kiếm chạm đến bức tường Liễu Tường Phong tạo ra liên bản

ngược trở về, kể cả Nạp Lan Tử Oanh cũng bị lực lượng cường đại kia đẩy văng ra ngoài.

Chiến khí của Nạp Lan Trạh Hải lập tức bao bọc nữ nhi của mình, nhưng năng lực của hãh vẫn kém hơn Liễu Tường Phong. Tuy Nạp Lan Tử Oanh không bị trọng thương, nhưng khuôn mặt xinh đẹp vẫn bị xước mấy vết, có thể thấy được Liễu Tường Phong thất vọng như thế nào về Nạp Lan gia hãh. Quả thật, người Nạp Lan gia vừa vào cửa nhìn trở vào mũi Liễu Tường Phong mắh to. Hiện tại rõ ràng, cho dù Liễu Tường Phong có trượng nghĩa đi nữa cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho người khác tới nói xấu nữ nhi của hãh như vậy.

”Hừ, bàn về thực lực gia tộc, chỉ e Nạp Lan gia người trèo cao Liễu gia ta.” Liễu Tường Phong bảo vệ phía trước Phượng Dật Hiên.

Không ai không biết, thực lực của Liễu Tường Phong là triệu hồi sư cấp bậc Thần vương, Nạp Lan Trạh Hải không thể chọi được. Thậm chí, cả đời này Nạp Lan Trạh Hải cũng chỉ có thể ngưỡng mộ vị trí cao cao của Liễu Tường Phong, chỉ cần một Liễu Tường Phong đã đủ để đại diện cho một gia tộc.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tiểu Hồ Ly Muốn Ra Tay

Liễu Tường Phong im lặng không có nghĩa là hãn dễ bị bắt nạt. Nếu không nể tình Nạp Lan Trạm Hải đã từng vào sinh ra tử với mình, làm sao có thể tha thứ cho Nạp Lan Tử Oanh vũ nhục nữ nhi của hãn như vậy. Ánh mắt Liễu Tường Phong lộ ra ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, khoát tay, gằn từng tiếng: “Từ nay về sau, Liễu gia ta không có quan hệ gì với Nạp Lan gia nữa. Một ngày nào đó, nếu Nạp Lan gia gặp nguy, các người đừng mơ tưởng muốn ta ra tay. Xin mời đi cho, Liễu gia không chào đón khách nhân như các người.”

Dứt lời, cánh tay kia của hãn phát lên, ý bảo: Đuổi khách!

Sắc mặt Nạp Lan Trạm Hải đã đen sẫm, vốn tưởng mình đến từ hôn, hôn ước không còn, giao tình quá khứ vẫn tồn tại. Liễu gia là cảnh cao mà người người đều muốn trèo lên, hãn không muốn cắt đứt quan hệ thân cận kia với Liễu gia.

Ai có thể ngờ sự việc sẽ trở nên như vậy.

Hãn vốn còn có điều muốn nói, Nạp Lan Tử Oanh lại phát ra một tiếng hừ lạnh, đồng dạng nói: “Hừ, đừng có cười chết người. Chỉ là một Liễu gia, chẳng thể một tay che trời. Nhìn Liễu gia người không phải người già yếu thì cũng là một đám phế vật. Liễu gia chẳng qua chỉ có thế. Không phải cấp bậc của người là Thần vương triệu hồi sư thì người cũng chẳng có gì lợi hại.”

Khóe miệng Liễu Hồ Nguyệt hung hăng co rút vài cái. Đầu óc Nạp Lan Tử Oanh này rốt cuộc chứa cái gì? Còn dám ngang nhiên coi rẻ quyền uy Liễu gia, xem ra hôm nay không xé miệng nàng ta, nàng liền không biết mình họ gì. Tức thời, Liễu Hồ Nguyệt đẩy Liễu Tường Phong ra, bóng dáng nhanh như tia chớp. Mọi người chỉ thấy một bóng người xẹt qua, sau đó liền nghe thấy tiếng kêu của Nạp Lan Tử Oanh: “A...”

”Ai là người già yếu, ai là phế vật? Ta đánh người, đánh người, đánh chết người! Cho người bắt nạt chúng ta, cho người không biết phân biệt!”

”Bịch bịch bịch...” Liễu Hồ Nguyệt ngồi trên người Nạp Lan Tử Oanh, giơ cao năm tay nhỏ đánh như mưa xuống khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta, mỗi một lần xuống tay đều dùng hết sức. Điều này làm cho Nạp Lan Tử Oanh vốn không đề phòng bị đánh đến mắt nổ đom đóm.

Phượng Dật Hiên đứng một bên, hưng phấn giơ hai nắm tay, hét to: “Hiền thê, đánh nàng thành viên thịt tròn tròn.”

”Tiểu thư, tiểu thư...” Nạp Lan gia ở một đầu cơ hồ đã lộn xộn. Mà người Liễu gia nhìn thấy một màn như vậy, vốn muốn đi qua khuyên Liễu Hồ Nguyệt nhưng lại bị Liễu lão phu nhân ngăn cản. Bà cũng cho rằng nữ hài tử như Nạp Lan Tử Oanh nên bị hung hăng dạy dỗ như vậy, bằng không Liễu gia bọn họ chẳng phải bị người ta nhạo báng sao?

Những kẻ đánh về phía Liễu Hồ Nguyệt đều bị tinh thần lực của Liễu Tường Phong đánh trở về, vốn không thể đến gần Liễu Hồ Nguyệt.

Những cao thủ Nạp Lan gia thuê vốn không đủ liếc mắt, bởi vậy cũng chỉ có thể nhìn Nạp Lan Tử Oanh bị Liễu Hồ Nguyệt ngồi đánh.

Nạp Lan Trạ Hải sốt ruột cầu xin tha thứ: “Tường Phong huynh, ta biết việc này là lỗi của Nạp Lan gia ta. Nữ nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, mong Tường Phong huynh đại lượng tha cho hài tử này!”

”Còn nhỏ không hiểu chuyện?” Liễu lão phu nhân lên tiếng, ánh mắt lạnh như băng của bà dừng trên người Nạp Lan Trạh Hải: “Liễu gia ta không phải là một đám người già yếu sao? Bây giờ Nạp Lan gia làm sao, nhìn người của mình bị đánh mà không định xuất thủ cứu Nạp Lan tiểu thư sao? Chẳng lẽ Nạp Lan gia uy phong lẫm liệt không có năng lực cứu Nạp Lan tiểu thư?”

Ngược Nạp Lan Trạh Hải bỗng nói lên. Mười hai năm trước, Liễu lão phu nhân dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn. Mười hai năm sau, Liễu lão phu nhân vẫn dùng ánh mắt đó nhìn hắn như trước. Chuyện này đối với Nạp Lan Trạh Hải mà nói chính là sỉ nhục lớn nhất cả đời người.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ta Muốn Nương Tử Gạo Nếp

Hắn vẫn không nghĩ ra tại sao Liễu lão phu nhân lại khinh thường hắn như vậy. Đôi tay dưới ống tay áo nắm chặt lại, xoay người, đưa lưng về phía người Liễu gia, một luồng chiến khí từ trong cơ thể Nạp Lan Trạ Hải phát ra, đó là thực lực cửu giai sơ kì. Tuy rằng đối với người khác mà nói, Nạp Lan Trạ Hải đã có thể được coi là cao thủ, nhưng đối với triệu hồi sư cấp bậc Thần vương đỉnh phong mà nói, hai người hơn kém nhau một khoảng cách rất lớn.

Chiến khí đánh úp lại, Liễu Tường Phong xuất ra ba phần tinh thần lực, khóa chặt thân thể Liễu Hồ Nguyệt. Nạp Lan Trạ Hải biết nếu mình không xuất hết toàn lực thì không thể cứu được nữ nhi của mình. Chiến khí ùn ùn kéo đến bức tường bảo vệ bằng tinh thần lực, nhưng bị Liễu Tường Phong nâng tay lên hất bay.

”Ầm --” Tiếng vật nặng đụng vào cửa lớn vang lên. Chỉ thấy Nạp Lan Trạ Hải không chịu nổi uy áp của cường giả, bay ra ngoài. Liễu lão phu nhân nhìn thấy Liễu Tường Phong giáo huấn đủ rồi: “Tường Phong, thu tay lại đi! Những người này không xứng để chúng ta ra tay, chết tại đây chỉ làm dơ bản địa bàn Liễu gia chúng ta mà thôi.”

”Hừ!” Liễu Tường Phong thu hồi tinh thần lực, sau đó bước nhanh đến kéo Liễu Hồ Nguyệt lên: “Nguyệt nhi, được rồi, không chơi nữa!”

Liễu Hồ Nguyệt "phi" một tiếng: “Cút nhanh đi!”

”Cha --” Nạp Lan Tử Oanh ôm khuôn mặt sưng thành đầu heo, lăn một vòng gọi. Hộ vệ Nạp Lan gia lập tức chạy lại đỡ nàng ta dậy.

Nạp Lan Trạm Hải trải qua một kịch này đã phần nộ đến cực điểm. Hắn đứng lên, chỉ vào Liễu Tường Phong, gằn từng tiếng: “Được, được lắm! Có bản lĩnh thì các người đừng bước vào Lan thành.”

”Đi!”Cuối cùng mới khó khăn học ra một chữ. người Nạp Lan gia lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi thành Liên Vân.

Hôm nay, bất kể là đối với Liễu gia hay người Nạp Lan gia đều là một sự biến chuyển lớn, tương lai không lâu Nạp Lan gia sẽ làm tất cả vì hôm nay, sau đó hối hận không thôi.

Người Nạp Lan gia đã rời khỏi, Phượng Dật Thần và Phượng Dật Hiên vẫn còn ở trong sân. Phượng Dật Hiên đi lên, phúi phúi bụi bẩn trên y phục của Liễu Hồ Nguyệt, cười ngây ngô với nàng.

Liễu Tường Phong quay đầu, nhìn Phượng Dật Hiên ngốc nghếch. Uy phong vừa rời đã sớm biến mất, hiện tại hắn chỉ là một người phụ thân lo lắng cho nữ nhi của mình. Hắn than một tiếng: “Mẫu thân, hôn sự của Nguyệt nhi để chính nàng chọn đi.”

Nhìn Phượng Dật Hiên, lúc này hắn không còn ác cảm với Phượng Dật Hiên như trước nữa, thậm chí còn vì Hoàng thượng tử hôn mà cảm thấy may mắn. Một hắn còn ngu ngốc cho rằng người Nạp Lan gia sẽ tuân thủ hứa hẹn, kết quả bản thân mình thật tình lại đổi lấy lòng lang dạ sói của kẻ khác.

Liễu lão phu nhân nhíu mày, khẽ nói: “Ta thấy Nguyệt nhi và Phượng vương gia rất hòa hợp, hôn kì này sớm định cũng tốt.” Liễu lão phu nhân không nghe lời Liễu Tường Phong, sủng nữ nhi không nên vô pháp vô thiên, hôn nhân đại sự phải do trưởng bối quyết định, thế này mới giống tiểu thư khuê các.

Phượng Dật Thần nghe nói như thế, khóe môi cũng hơi cong: “Lão phu nhân đã không còn dị nghị gì với hôn sự của hai người nữa, sau khi bản cung trở về sẽ bẩm phụ hoàng ta lập tức hạ sính, để nhị đệ có thể cưới Cửu tiểu thư như ý nguyện.”

”Việc này cứ định như vậy.” Thái độ Liễu lão phu nhân rõ ràng tốt hơn nhiều so với lúc này.

Phượng Dật Thần xoay người lại: “Nhị đệ, chúng ta phải trở về.”

”Không, không, ta muốn nương tử gạo nếp.” Phượng Dật Hiên nghe thấy phải trở về, chạy nhanh đến ôm Liễu Hồ Nguyệt, lưu luyến không rời nói.

Hai tay Liễu Hồ Nguyệt chống trên ngực hăn, dùng sức đẩy: “Nhanh buông tay!”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nương Tử, Nàng Phải Chờ Ta

Nương tử gạo nếp? Ai là nương tử gạo nếp của hănh!

Ánh mắt tràn đầy oán niệm âm thầm đảo qua Phượng Dật Thần, bộ dạng nam nhân trước mắt mày xếch mắt tà, con ngươi đen thâm trầm, ngũ quan góc cạnh cực kì sắc bén. Liễu Hồ Nguyệt liếc mắt một cái liền kết luận người này không phải kẻ dễ đối phó.

Hừ, Phượng Dật Thần phải không?

Lúc trước hănh không để ý đến thân thể này, hiện tại lại muốn Ngốc vương cưới nàng, đây là hănh không đúng. Thù này nàng tạm thời ghi nhớ trước, sớm hay muộn nàng sẽ trả lại.

Liễu Hồ Nguyệt hung hăng tát một cái lên mặt Phượng Dật Hiên: “Có nghe nói hay không?”

Phượng Dật Hiên dùng vẻ mặt tủi thân nhìn nàng, nhẹ nhàng gạt đầu như gà con mổ thóc.

”Lập tức buông tay, bằng không sau này ta sẽ không bao giờ gặp người nữa. Về sau người cũng sẽ không có gạo nếp năm ăn.” Liễu Hồ Nguyệt hù dọa hănh.

Phượng Dật Hiên nhìn Phượng Dật Thần, sau đó lại nhìn người xung quanh, cuối cùng rồi rả nhíu mày: “Muốn gạo nếp năm.”

”Buông tay nhanh, bằng không về sau không có gạo nếp năm ăn.”
Liễu Hồ Nguyệt hung dữ trừng mắt với hắn.

Phượng Dật Hiên nhìn tiểu nương tử tức giận, hai tay không tình nguyện buông ra. Tay hắn vừa mới buông lỏng, Phượng Dật Thần liền kéo tay hắn: “Nhị đệ, rất nhanh có thể cưới nàng về, hiện tại hồi cung gặp phụ hoàng đã.”

”Ừ...”

”Nương tử, nàng phải chờ ta. Ta sẽ đến cưới nàng rất nhanh.” Phượng Dật Hiên phát phát tay, xoay người đi theo sau lưng Phượng Dật Thần, trong lúc hắn cúi đầu thưởng thức ngón tay thì đáy mắt xẹt qua chút ánh sáng rực rỡ chói mắt, chỉ là không có ai phát hiện mà thôi.

Qua vài giây, ánh sáng chói mắt nơi đáy mắt hắn rút đi... Liễu Hồ Nguyệt nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hắn, sắc mặt nàng đen lại, hắn có thể ngốc hơn chút nữa không?!

Đợi Phượng Dật Hiên rời đi, Liễu lão phu nhân đến trước mặt Liễu Hồ Nguyệt, nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng: “Tiểu cửu nhi đã trưởng thành, sau này gả đến Phượng vương phủ không thể tùy hứng giống trước kia nữa.”

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, nghĩ rằng ngốc tử kia cũng chẳng đùa được gì, hơn nữa nàng cần một không gian yên tĩnh để tu luyện. Mặc dù Liễu gia có Liễu Tường Phong bảo vệ nàng, nhưng cuối cùng vẫn có sơ hở, bằng không những kẻ độc ác kia sẽ không nhân sơ hở hạ độc thủ với nàng.

Ngày đó, Tử Diễm nói với nàng, chỉ cần nàng đã thông khí mạch là có thể tu luyện, không biết hiện tại thân thể này như thế nào?

Nàng ngáp một cái rồi nói: “Buồn ngủ quá đi. Tổ mẫu, ta muốn đi ngủ.”

”VẬY về phòng nghỉ ngơi đi!” Liễu Tường Phong lập tức nói.

Liễu lão phu nhân nhăn mày: “Lại ngủ!”

”Không thể sao?”

Liễu lão phu nhân khoát tay áo. Liễu Tường Phong đưa nàng trở về phòng.

Liễu lão phu nhân xoay người, nhìn về phía Liễu Hồ Nguyệt rời đi. Thật ra bà vẫn luôn nhớ tới sự việc sáng hôm đó.

Trên người Nguyệt nhi có hơi thở rất quý dị!

Ban đêm, ánh trăng tỏa ánh sáng tĩnh lặng, soi rõ cả một vùng đất.

Liễu Tường Phong nhìn Liễu Hồ Nguyệt đã ngủ say mới rời khỏi phòng. Đợi sau khi hẵn rời đi, Liễu Hồ Nguyệt bỗng mở mắt, ý niệm vừa động, linh hồn của nàng liền cùng chung ý thức với Tử Diễm trong Long tháp.

”Tử Diễm...” Giọng nói trầm bổng truyền vào tai Tử Diễm. Bởi giúp nàng đả thông khí mạch, Tử Diễm coi như đã trả giá bằng toàn bộ bản thân mình, hiện tại hẵn hoàn toàn giống như đứa trẻ sơ sinh yếu ớt.

Tử Diễm chậm rãi mở mắt, thấy được một bóng dáng màu hồng nhạt trong bóng đêm.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tinh Thần Lực Vô Hạn

Hắn xuất hiện từ cái góc hẻo lánh nào đó, cong khówek môi nói: “Tiểu gia hỏa, thoát nhìn người có tinh thần hơn trước kia.” Lúc này, sắc mặt nàng hồng hào, mặt mày thư giãn, mâu như nước trôi, tuy rằng khuôn mặt còn hơi non nớt nhưng không ảnh hưởng đến ngũ quan xinh đẹp của nàng. Lớn thêm chút nữa, chắc chắn dung nhan nàng sẽ làm cho mặt trăng cũng phải xấu hổ.

”Ừ, ta cũng cảm thấy hô hấp thông thuận. Ngày đó người nói giúp ta đã thông khí mạch là có thể tu luyện, kế tiếp ta nên làm gì?” Liễu Hồ Nguyệt gật đầu. Vì khẩn cấp muốn bản thân mạnh lên, Liễu Hồ Nguyệt không muốn lãng phí chút thời gian nào, thế nên mới vội vàng hỏi. Mà nàng cũng coi Tử Diễm là đạo sư của mình rồi.

”Hít sâu, cảm nhận từng ngọn cây cọng cỏ xung quanh, thử xem tinh thần lực của người. Nếu phạm vi cảm nhận được trời đất càng rộng thì càng có ích với tu luyện sau này của người. Nếu như chỉ là một góc nhỏ thì người vô duyên với triệu hồi sư rồi.”

Nói đến đây, linh hồn Tử Diễm chấn động. Nếu vô duyên với triệu hồi sư cũng tượng trưng cho việc hắn vĩnh viễn không thể rời khỏi tòa tháp này.

Liễu Hồ Nguyệt nhắm hai mắt, đem tinh thần lực của mình chậm rãi lan tỏa bốn phía, nàng cảm nhận được núi, nước, sương đêm, còn có tiếng ồn ào, có thể nghe thấy tiếng thú thành phía ngoài thành quát mắng...

Thấy Liễu Hồ Nguyệt rất lâu không mở miệng, Tử Diễm khẩn trương hỏi: “Tiểu gia hỏa, thế nào rồi?”

”Quá rộng, căn bản không biết tinh thần lực tới nơi nào?” Nàng thu hồi tinh thần lực của mình, dùng tâm linh truyền âm cho hắn.

Đồng tử Tử Diễm co rụt, hồn phách rung động, hiển nhiên bị lời Liễu Hồ Nguyệt làm chấn động.

”Ha ha ha...” Tử Diễm đột nhiên cười lớn: “Quá rộng, tinh thần lực của người luôn không thể thăm dò đến tận cùng, cũng tượng trưng cho tinh thần lực vô hạn. Một khi trở thành một triệu hồi sư hay ma pháp sư, người có tinh thần lực vô hạn sẽ là người thắng cuối cùng.” Tinh thần lực chính là nguồn năng lượng chiến đấu, ma pháp sư hay triệu hồi sư đều dựa trên tinh thần lực, ví dụ như thời điểm sử dụng ma pháp cần có đủ tinh thần lực mới có thể xuất ma pháp. Một khi ma pháp xuất ra, ma pháp có hạn sẽ khiến người cảm thấy thân thể mệt mỏi, khẩn cấp muốn nghỉ ngơi một lúc mới có thể lại tiếp tục thi ma pháp. Đương nhiên nếu tinh thần lực của người vô hạn thì người có thể chiến đấu liên tục.

Tim Liễu Hồ Nguyệt nháy lên, hỏi: “Triệu hồi sư, ma pháp sư cần đầy đủ điều kiện gì?”

”Tiểu gia hỏa, người vẫn muốn trở thành ma pháp sư ư?” Tử Diễm hỏi.

”Đương nhiên rồi. Nếu có thể có được thân thể chiến sĩ thì tốt.”

”Người...” Tử Diễm có chút kinh ngạc. Tiểu gia hỏa này thật sự đã thay đổi rất nhiều, trong nháy mắt trở nên chăm chỉ thăng tiến như vậy. Trước nay chưa từng có người như vậy, sau này cũng sẽ không có.

”Trở thành một triệu hồi sư đã rất giỏi rồi, tiểu gia hỏa, mặc kệ phụ thân người hay tổ mẫu người đều không mong người trở thành nhân vật

biến thái này.” Tử Diễm thấp giọng nói.

Ánh mắt Liễu Hồ Nguyệt trầm xuống: “Đó là bởi vì ta tự tay phá nát thân thể, không muốn để bọn họ hi vọng.”

Tử Diễm giật mình, ấn tượng với nàng lại tăng thêm vài phần, quả nhiên là thay đổi: “Tốt lắm! Người đã có mục đích như vậy, bản tôn sẽ không nề hà nhận người làm đồ nhi.” Tử Diễm nghiêm túc nói. Lại rước lấy khinh bỉ của Liễu Hồ Nguyệt: “Thu ta làm đồ đệ cũng phải nhìn đến lễ gặp mặt không chu đáo.”

”Người vật nhỏ này, bản tôn còn chưa thu học phí của người, người còn muốn đòi lễ gặp mặt từ bản tôn?”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Một Sư Phụ Rắc Rối

Một mặt Tử Diễm bất đắc dĩ gật đầu nhưng trong lòng lại vui vẻ, kì vọng với Liễu Hồ Nguyệt cũng ngày càng cao. Tức thời tay trái vừa động, chỉ thấy trên tay hần cầm một quyển thư tịch. Hần vung tay trái lên, quyển thư tịch lập tức bay về phía Liễu Hồ Nguyệt: “Tiếp lấy!”

Liễu Hồ Nguyệt bắt được quyển sách, còn chưa mở ra, chợt nghe Tử Diễm nói trước: “Người là tu luyện giả sơ cấp, bất luận tu luyện loại nào đều cần một đạo sư. Mà người muốn tiếp thu tri thức, không chỉ riêng đạo sư chỉ dạy, bình thường còn phải xem những thứ các tiền bối để lại. Quyển thư tịch này là do vi sư đi khắp tứ đại lục sưu tầm, có liên quan đến triệu hồi sư, ma pháp sư, luyện đan sư, chiến sĩ, long kỵ sĩ, còn có các loại môn pháp tu luyện, những lão tiền bối cao thủ ngẫu nhiên sẽ gặp phải rắc rối. Tiểu gia hỏa, vi sư sẽ không dễ dàng tặng người khác bảo bối như vậy.”

Hai mắt Liễu Hồ Nguyệt phát ra ánh sao, cái này thật sự là thứ tốt, hơn nữa nếu bị người đại lục biết chắc chắn sẽ gây chấn động, trở thành bảo bối vạn người tranh đoạt. Mà tứ đại lục được nhắc tới từ miệng Tử Diễm cũng là những đại lục tồn tại kề với đại lục Thương Lan. Trong thế giới bao la này, các đại lục cũng như các lục địa nằm sát nhau trên trái đất, thậm chí là nhìn nhau từ hai bờ đại dương. Gần đại lục Thương Lan nhất là một đại lục tên là Minh Thiên, nhìn qua đại dương là đại lục Tiên Trần, cách đại lục Thương Lan xa nhất là đại đô U Đô.

Đi hết đại lục Thương Lan đã là nhân vật rất giỏi rồi, mà Tử Diễm lại nói bản thân đã đi hết tứ đại lục, xem ra có chút năng lực. Chỉ bằng những hiểu biết từng trải của Tử Diễm, người sư phụ này nàng nhận. Lúc này mới quỳ xuống, cung kính nói: “Sư phụ!”

”Ồ nhi ngoan, mau đứng lên!” Tử Diễm bước nhanh lên trước, vươn hai tay ra nâng Liễu Hồ Nguyệt dậy: “Vi sư không có tâm nguyện gì khác, chỉ cầu người thăng tiến.” Một mặt Tử Diễm phì cười nói.

Liễu Hồ Nguyệt nói: “Sư phụ, ta sẽ trở thành một triệu hồi sư, cứu người từ trong Long tháp ra.”

”Lượng sức mà làm.”

”Chẳng lẽ sư phụ không muốn ra khỏi Long tháp sao?” Liễu Hồ Nguyệt nhíu mày, nam tử này thật sự là kẻ làm người ta rối rắm.

”Muốn, đương nhiên muốn, nhưng không có thiên phú như vậy, cho dù người muốn trở thành triệu hồi sư cũng phải xem ông trời nói xứng hay không xứng. Vi sư làm tốt công tác chấp nhận mọi sự thật trước đã, miễn cho đến lúc đó...”

Mặt mày Liễu Hồ Nguyệt tốt sầm, khoanh tay: “Sư phụ sợ đến lúc đó đồ nhi vô dụng, kì vọng cao thì ngã đau à?”

Giọng điệu bi thương ngầm mang theo ảo não. Tử Diễm nghe ra lời tiểu đồ đệ tức giận, nhanh chóng chuyển ngữ điệu nói: “Khụ, đồ nhi ngoan có thể cảm nhận tinh thần lực, kế tiếp nên kiểm tra xem người thuộc loại thuộc tính nào. Mặc kệ có khả năng trở thành triệu hồi sư hay không, hiện tại người đã là ma pháp sư rồi.”

”Có thể cảm nhận được tinh thần lực mà chưa thể trở thành triệu hồi sư, dường như điều kiện để trở thành triệu hồi sư rất hà khắc.” Liễu Hồ Nguyệt chống cằm nói.

Nhưng đúng lúc này, Tử Diễm đẩy linh hồn của nàng ra ngoài: “Có người đến đây.”

Linh hồn về tới thân thể, Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy thân mình có chút mệt mỏi, nhưng nhớ đến Tử Diễm vừa nói với nàng có người đến, nàng lập tức đề cao cảnh giác.

Tiếng bước chân hữu lực mà ổn trọng trên sân từ bên ngoài chậm rãi truyền vào.

Tinh thần lực cường đại trong cơ thể Liễu Hồ Nguyệt phát ra, tấn công người ngoài sân. Người nọ cảm giác có tinh thần lực đánh tới bản thân, bước chân chợt dừng lại...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đi Thí Nghiệm Thần Điện

Liễu lão phu nhân chính là tò mò về cỗ hơi thở trên người Liễu Hồ Nguyệt. Cho nên khi đêm dài nhân tĩnh, lặng lẽ đến phòng Liễu Hồ Nguyệt, vốn định lại bắt mạch thay Liễu Hồ Nguyệt, nhìn cỗ hơi thở quý dị có hay không vẫn còn trong cơ thể Liễu Hồ Nguyệt.

Nhưng lại không nghĩ rằng, mới vừa bước vào sân, một cỗ lực không rõ từ đâu mãnh mẽ phát ra làm tâm linh Liễu lão phu nhân đều run run.

Cường đại, cường đại, thật sự quá mạnh mẽ!

Cỗ tinh thần lực kia chặt chẽ giữ lại bước chân Liễu lão phu nhân.

Liễu gia trừ bỏ Liễu Tường Phong có lực lượng cường đại như vậy, còn có một đại ma pháp sư, tiếp theo hết thầy đều là thất gia, bát giai, chiến thần chiến sĩ.

Chiến sĩ là lợi dụng chiến khí để chiến đấu, có được tinh thần lực cường hãn như thế không là triệu hồi sư thì chính là ma pháp sư. Mà thủ viện hộ viện hết thầy đều là chiến sĩ, ngoài ra, cũng chỉ có Liễu Hồ Nguyệt ở cái sân lại.

Tâm linh Liễu lão phu nhân khiếp sợ, đồng tử rụt lui, Nguyệt Nhi!!

Là từ trong phòng Nguyệt Nhi phát ra.

Làm sao có thể, thể chất Nguyệt Nhi căn bản không thích hợp trở thành một triệu hồi sư, chiến sĩ liền càng không có khả năng, nàng khí mạch bị phong tắc, quả thực chính là một phế vật ngàn năm không xuất hiện.

Nàng mang theo nghi hoặc cùng cảm xúc kích động tiếp tục đi phía trước. Đi tới phòng, Liễu lão phu nhân dừng bước chân: “Tiểu Cửu nhi, tổ mẫu biết ngươi không ngủ, xuất hiện đi.” Nàng còn biết nàng không ngốc!

Nàng xếp thứ chín, các trưởng bối đều gọi nàng là “Tiểu Cửu”.

Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên mở hai mắt, linh hồn trở lại thân thể, tinh thần lực không chịu khống chế, phần lớn bị đẩy ra ngoài, khiến cho khi nàng mở hai, tinh thần lực nháy mắt bị thu lại.

Nàng mạnh mẽ đứng lên, thanh âm mềm yếu hỏi: “Tổ mẫu?”

Ở trong ấn tượng của nàng, Liễu lão phu nhân thập phần nghiêm khắc, chưa bao giờ từng tự mình tìm đến nàng. Liễu lão phu nhân cũng không yêu nói với nàng, cho nên, tiền thân Liễu Hồ Nguyệt thập phần sợ hãi Liễu lão phu nhân, chỉ vì, nàng quá mức nghiêm túc.

Lúc này tìm đến nàng, không khỏi khiến Liễu Hồ Nguyệt có chút nghi hoặc.

Nàng mở ra cửa phòng, chỉ thấy Liễu lão phu nhân vẻ mang mặt quái dị đánh giá nàng.

”Tổ mẫu.” Liễu Hồ Nguyệt khôi phục bình thường. Liễu lão phu nhân vừa rồi có thể dùng giọng điệu người bình thường nói với nàng, cũng liền đại biểu cho, Liễu lão phu nhân đã sớm nhìn thấu nàng giả ngây giả dại.

Liễu lão phu nhân gật gật đầu, mày hơi hơi nhíu một chút, trên mặt lộ ra biểu cảm rối rắm, lông mày thật lâu sau mới giãn, thở ra một hơi dài như

quyết định một việc vô cùng trọng yếu.

Xoay người, nói: “Đi theo ta một chuyến.”

Vừa rồi kia cỗ tinh thần lực chính từ trong phòng Liễu Hồ Nguyệt bay ra, nàng cảm thấy có tất yếu đi xem đi Thí nghiệm Thần Điện.

Liễu Tường Phong chương quản Thí nghiệm Thần Điện, hàng năm mừng bảy tháng bảy Thí nghiệm Thần Điện mới có thể chân chính mở ra, cùng con dân các nơi trên Thiên Thủy quốc tiến hành thí nghiệm thể chất.

Liễu gia là đại gia tộc, chương quản địa phương lập ra Thí nghiệm Thần Điện, chỉ là Liễu lão phu nhân đó là thủ tịch Luyện đan Nghiệp đoàn, mà nàng chỉ là một ma pháp sư, vẫn là một Dực vương Luyện đan sư.

Đương nhiên, thân phận Ma pháp sư của nàng không đáng nói tới, Luyện đan sư mới là tuyệt kĩ của nàng.

Liễu Hồ Nguyệt mang theo vẻ mặt nghi hoặc đi theo Liễu lão phu nhân tới Thí nghiệm Thần Điện.

Tử Diễm trong không gian truyền âm cho nàng: “Xem ra, tổ mẫu người vốn định mang người tiến vào Thí nghiệm Thần Điện thí nghiệm, cường đại tinh thần lực của người bị nàng phát hiện.”

Liễu Hồ Nguyệt nghe xong, bước chân dừng một chút.

Tử Diễm lắc đầu nói: “Đi thôi, thử một chút nguyên tố của người.”

Lông mày Liễu Hồ Nguyệt có chút nhăn lại, tiếp tục im lặng đi theo Liễu lão phu nhân...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Không Gian Hệ Triệu Hồi Sư

Kiến trúc Thí nghiệm Thần Điện cùng loại với phòng ốc Âu Mĩ hiện đại, bên ngoài đại điện là hai bát giai chiến thần chiến sĩ đứng gác.

Trong đó có một người Tần gia, tên là Tần Duyệt.

Tần gia mặc dù ở Liên Vân Thành chẳng phải đại gia tộc gì, nhưng là, ca ca Tần thị Tần Dương là một đại ma pháp sư rất có thực lực, bởi vậy còn đảm nhiệm Phó hội trưởng Ma pháp nghiệp đoàn phó, Tần gia địa vị cũng bởi vì Tần Dương mà tăng lên.

Hiện tại Tần Dương con trai Tần Duyệt, là thiên tài thiên phú cực kì yêu nghiệt, mới mười sáu tuổi đã là bát giai chiến thần Chiến sĩ, thiên phú như vậy cũng đủ để khiến cho người ta hít một ngụm khí lạnh.

Chính là, tính tình Tần Duyệt này có chút cà lơ phất phơ.

Riêng về dưới không thiếu động đầu óc Liễu Hồ Nguyệt, hơn nữa Liễu Linh Tích cùng Liễu Linh U âm thầm thúc đẩy, Tần Duyệt đối Liễu Hồ Nguyệt điều diễn hành vi lại làm càn.

Hiện tại nhìn đến đã trẻ thế này, Liễu lão phu nhân còn mang theo Liễu Hồ Nguyệt đến, Tần Duyệt không khỏi có chút nghi hoặc.

Hắn đi lên, hướng Liễu lão phu nhân hành lễ: “Lão phu nhân, Cứu nhi muội muội, đã trẻ thế này các người định đi chỗ nào?”

Lấy mắt quét qua Liễu lão phu nhân cũng Liễu Hồ Nguyệt đứng phía sau, đáy mắt toàn là sắc đục, làm Liễu Hồ Nguyệt nổi da gà run run.

”Mở cửa lớn Thí nghiệm Thần Điện, có gì ta chịu trách nhiệm.” Liễu lão phu nhân bản mặt trương mặt, nói.

Lão nhân gia nàng sao có thể nhìn không ra ý tứ Tần Duyệt đối với Liễu Hồ Nguyệt, tuy rằng Liễu Hồ Nguyệt mới mười hai tuổi, nhưng ngũ quan cùng bộ dạng lại vô cùng tinh xảo, hơn nữa Liễu Tường Phong cẩn thận che chở nàng, bộ dạng có trước có sau, thập phần xinh đẹp.

Còn không phải nhìn mặt mẫu thân của Liễu Linh Tích, Tần thị, tự nàng đến cầu mình nhận Tần Duyệt, Liễu Tường Phong mới sẽ không nhường người như thế thủ hộ Thí nghiệm Thần Điện đâu.

Tần Duyệt lập tức ôi một tiếng: “Tốt a.”

Xoay người, hướng cửa lớn Thí nghiệm Thần Điện, chìa khóa đặt ở một cái đỉnh giữ cửa lớn, chỉ có thủ vệ sứ giả cùng Liễu Tường Phong mới có thể tìm cách để mở cửa.

Khi Thủ vệ sứ giả ở mở ra đại điện môn, trước tiên cần phải lưu dấu tay ở trên cửa lớn, ý bảo ai đã từng tiến vào quá Thí nghiệm Thần Điện, nếu như trong Thí nghiệm Thần Điện có gì bị hư hao, như vậy Liễu Tường Phong sẽ gặp tìm được người để chịu trách nhiệm.

Thủ vệ sứ giả cũng bởi vậy sẽ không tùy tiện cho vào.

Cửa lớn mở ra, Liễu lão phu nhân dẫn Liễu Hồ Nguyệt bước vào trong điện. Các nàng đi trên mặt sàn trơn nhẵn, mỗi đi một bước, đèn trái phải hai bên sáng lên.

Các nàng đi tới đại điện tiền lộ về một bộ tượng thần.

Liễu lão phu nhân hành lễ với tượng thần, Liễu Hồ Nguyệt cũng hành lễ.

Thần giống một nhân sĩ tây phương, một đầu tóc ngắn màu vàng óng ánh, ngũ quan tràn đầy phong cách Tây Mĩ, hai mắt màu xanh ngọc, hơi hơi nghiêng người, trang phục quần áo màu đỏ, mặc dù ở mỉm cười lại mang theo vài phần nghiêm túc.

Nghe nói thần điện đó là hẳn tự tay thiết kế mà tạo nên, bao gồm dụng cụ thí nghiệm.

Kỳ quái, nơi này chỉ có Tứ đại đại lục, cũng không có tượng trưng cho Tây phương đại lục a, nam tử tóc vàng này rốt cục đến từ chỗ nào?

Tử Diễm đột nhiên xích nở nụ cười một tiếng: “Tây phương đại lục tồn tại cho mỗi một không gian, cùng thế giới này đã hoàn toàn là hai khái niệm, muốn theo không gian này đến một không gian khác, người này phải đến có Không gian hệ Thần đế Triệu hồi sư, bằng không, cũng đừng tưởng xé rách không gian, tiến vào đến thế giới kia.”

Xé rách không gian!!

Bốn chữ kia làm Liễu Hồ Nguyệt bị dọa đến ngây người, nguyên lai triệu hồi sư có thể cường đại như vậy!

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ánh Sáng Màu Quỷ Dị

Tử Diễm lắc đầu: “Điều này cũng chỉ có Không gian hệ Triệu hồi sư làm được, bao gồm Liễu gia tổ tiên của ngươi, ở Tây phương đại lục đúc một đoạn thần thoại, chính như vị triệu hồi sư trước mắt, có thể nói, hai người bọn họ là bạn tri kỉ, là hảo hữu.”

Liễu gia tổ tiên đúng là có được thuộc tính Không gian hệ, Liễu gia cũng là theo lúc ấy đi lên đỉnh cao.

Theo như lời Tử Diễm lý giải, vị tổ tiên Liễu gia kia cũng dựa vào năng lực bản thân tiến vào Tây phương đại lục, hơn nữa ở tây phương đại lục làm ra một thành tích không nhỏ.

Nghĩ vậy, khát vọng trở thành triệu hồi sư của Liễu Hồ Nguyệt càng mãnh liệt.

Triệu hồi sư, nàng nhất định phải trở thành triệu hồi sư.

”Nguyệt Nhi.” Liễu lão phu nhân đột nhiên gọi nàng: “Ngươi có biết nơi này là chỗ nào không?”

Liễu Hồ Nguyệt phục hồi tinh thần lại, cúi đầu, một mặt trang nghiêm nói: “Biết, nơi này là Thí nghiệm Thần Điện, phạm mỗi đứa nhỏ tới sáu tuổi tuổi đều sẽ bước vào nơi này, tiến hành thí nghiệm lần đầu tiên.”

Liễu lão phu nhân cúi đầu, quay người lại, nhìn thật kĩ Liễu Hồ Nguyệt: “Người có biết tổ mẫu vì sao phải mang người đến này không?”

Liễu Hồ Nguyệt nghi hoặc nhìn nàng, chẳng lẽ là vừa rồi linh hồn trở về cơ thể, không cẩn thận xuất ra tinh thần lực bị lão phu nhân phát hiện?

Thật là như thế.

Nàng ngừng thở không nói, nhẹ nhàng lắc đầu.

Liễu lão phu nhân cũng không nói ra, nàng là thật hi vọng cỗ tinh thần lực cường đại là từ trong phòng Liễu Hồ Nguyệt phóng xuất ra.

Xoay người, hướng dụng cụ thí nghiệm đặt phía trước tượng thần.

Dụng cụ thí nghiệm hình trứng, khi đặt tay lên nó, người thí nghiệm sẽ xuất ra lực lượng tinh thần. Mỗi người sẽ có một loại thuộc tính, dụng cụ thí nghiệm sẽ phát ra ánh sáng của loại thuộc tính đó.

Theo Phong, Thủy, Hỏa, Thổ, Mộc, Băng, Lôi, Âm, Quang cùng Không gian hệ, mười hệ theo thứ tự liệt bài tự mà bày biện ra đến nhan sắc là: Thanh, Lam, Hồng, Hạc, Lục, Bạch, Tím, Đen, Vàng, Vô sắc.

(Ryu: Hạc chắc là màu nâu á)

Đương nhiên, người tiến vào Thí nghiệm Thần Điện, tốt nhất cầu mong bản thân không có thể chất ám nguyên tố, bằng không, nơi này sẽ là điểm đến cuối cùng khi người còn sống.

”Đỡ tay lên đi.” Liễu lão phu nhân mở ra dụng cụ thí nghiệm.

Liễu Hồ Nguyệt chậm rãi đi lên, đối mặt với thời khắc mấu chốt, nàng còn là có chút khẩn trương, nguyên tố có quan hệ rất lớn với một triệu hồi sư tương lai.

Có nguyên tố chỉ có công hiệu chữa khỏi hoặc là phòng ngự, cũng không có lực công kích.

Nàng bắt tay đặt ở trên dụng cụ thí nghiệm.

Liễu lão phu nhân thanh âm tiện đà vang lên: “Vứt bỏ hết thầy tập niệm, khiến cho thân thể ở ngoài trần thế, hít sâu, lợi dụng ý niệm của người cùng dụng cụ thí nghiệm đạt thành nhận thức chung.”

Cái này không phải là cái gọi là mở ra tinh thần lực sao?!

Liễu lão phu nhân dạy nàng giống dạy một đứa trẻ, nhưng là Liễu Hồ Nguyệt vẫn là ngoan ngoãn làm.

Một trận gió đột nhiên thổi bay tóc Liễu Hồ Nguyệt, quang mang chói mắt từ trong dụng cụ hình trứng phát ra, hình thành một vệt ánh sáng khiến ánh mắt Liễu Hồ Nguyệt không tài nào mở ra được.

Dụng cụ Thí nghiệm trên đài đột nhiên run run động, mọi thứ trên mặt bàn “Loảng xoảng loảng xoảng” rơi xuống, ngay cả Liễu Hồ Nguyệt trên tay ấn dụng cụ thí nghiệm đã ở không ngừng dịch chuyển về phía trước, phảng phất như muốn phát nổ vậy.

Liễu Hồ Nguyệt gắng gượng mở hai mắt, muốn nhìn một chút đây là tình huống gì, nhưng mà, thời điểm mở to hai mắt, lại thấy cảnh tượng chấn động người ta.

Dụng cụ thí nghiệm được đúc từ thủy tinh trong suốt tản ra đủ màu đủ dạng ánh sáng màu.

Ánh sáng chói lọi làm hai mắt nàng nhức mỏi. Nàng kinh ngạc hô nhỏ: “Đây là...”

Liều lão phu nhân đứng sau lưng nàng bởi vì phản ứng trước nay chưa từng có của dụng cụ thí nghiệm mà kinh hô: “Mau rút tay lại.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hóa Từ Có Sắc Thành Vô Sắc Nguyên Tố

Liễu Hồ Nguyệt không lấy tay ra, không, càng chuẩn xác mà nói, có một cỗ hấp thụ lực cường đại đem hay tay của nàng gặt gao dính ở trong dụng cụ thí nghiệm.

Liễu lão phu nhân đi lên, ý đồ đem Liễu Hồ Nguyệt kéo ra, nhưng mà, đúng lúc này, đã không đếm được các loại màu sắc quanh quần quanh thân Liễu Hồ Nguyệt.

Quang mang đem Liễu lão phu nhân áp chế mười thước ở ngoài, không được tới gần Liễu Hồ Nguyệt nửa bước.

Cứ như vậy, ý đồ ngăn cản của Liễu lão phu nhân đến cuối cùng cũng không thực hiện được, nàng lảng lảng nhìn về phía Liễu Hồ Nguyệt.

Cảnh tượng trước mắt là lần đầu tiên gặp trong suốt đời nàng.

Từ tinh thần lực triệu hồi ra đến nguyên tố lực bên người Liễu Hồ Nguyệt trôi nổi, cẩn thận nhìn, liền thấy nhiều loại màu sắc: Thanh, Lam, Hồng, Hạp, Lục, Bạch, Tử, Kim ——

”Vô sắc —— “

Đồng tử Liễu lão phu nhân co rụt lại, các màu sắc này dần dần chuyển hóa thành vô sắc.

Vô sắc!! Đó chính là Không gian hệ trong truyền thuyết!

Nhưng mà, còn chưa có xong.

Vốn là vô sắc nguyên tố lực chậm rãi chuyển hóa thành màu đen.

Liễu lão phu nhân lui về sau vài bước, nâng tay chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt, nửa ngày đã là nói không ra lời.

“... Âm nguyên... Tố...”

”Sao, sao tại sao có thể như vậy?!” Vốn là chờ mong, chờ mong sau biến thành kinh ngạc, kinh ngạc nhìn đến kia đủ màu đủ dạng nguyên tố lực phiêu phù quanh thân Liễu Hồ Nguyệt, khi thì chuyển hóa vì kích động cùng phấn khởi, cuối cùng, hết thảy hóa thành thất vọng thậm chí là tan nát cõi lòng.

Ám nguyên tố!

Cái kia bị người đại lục nguyên rửa lực lượng hắc ám, nếu là vứt bỏ lực lượng này, Liễu Hồ Nguyệt sẽ là yêu nghiệt thiên tài trước không có ai sau này cũng chẳng tìm thấy.

Nhưng là ám nguyên tố không thể nghi ngờ cho Liễu lão phu nhân một đòn cảnh cáo.

Liễu lão phu nhân trước mặt bỗng tối sầm, thân mình ngã xuống...

Tử Diễm cũng bị lực lượng nguyên tố cường đại kia làm cho rung động, tuy rằng có được Âm nguyên tố chẳng phải việc tốt lắm, nhưng nàng đồng thời cũng có được thập phần hi hữu Quang nguyên tố cùng Không gian nguyên tố.

Chỉ là này hai điểm đủ để áp chế Âm nguyên tố.

Liễu Hồ Nguyệt nhìn đến các màu sắc trước mắt nhiều đến khó đếm đang chuyển động trước mắt, sau đó màu sắc rục rờ đều hóa thành vô sắc,

sau liền chuyển hóa thành màu đen.

Trước mắt chỉ có một mảnh đen tối bao trùm làm Liễu Hồ Nguyệt bị kinh hãi.

Đột nhiên mở to mắt, chỉ thấy Liễu lão phu nhân ngã trên mặt đất.

Vừa rồi cỗ hấp thụ lực cường đại theo nguyên tố lực thu liễm mà tản đi, nàng bắt tay hất ra, dụng cụ thí nghiệm lại phát ra tiếng tê tê.

Liễu Hồ Nguyệt còn chưa bước ra vài bước, chỉ thấy dụng cụ thí nghiệm “Phanh” một tiếng, trong nháy mắt hóa thành mảnh vỡ.

Nàng hơi hơi khó khăn mở miệng, đối với chuyện tình phát sinh trước mắt cảm thấy bất khả tư nghị.

”Này, này...”

Tử Diễm lắc lắc đầu: “Trước mặt kệ dụng cụ thí nghiệm, xem xem tổ mẫu người, nàng là người duy nhất biết người có được Âm nguyên tố, người sống hay chết hoàn toàn tùy thuộc vào nàng.”

Người có được âm nguyên tố không được người đại lục này tán thành.

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, lập tức xoay người hướng Liễu lão phu nhân đi đến.

Đem Liễu lão phu nhân nâng dậy, lại dùng lực day huyết nhân trung của nàng một chút, Liễu lão phu nhân mới từ từ tỉnh lại.

”Tổ mẫu.” Liễu Hồ Nguyệt hô một tiếng.

Liễu lão phu nhân nâng tay nhu nhu mi tâm, nàng chưa quên vừa mới nhìn đến hết thấy, chỉ là như thế liền hôn mê làm cho nàng có điểm uế oải,

quả nhiên là già đi không còn dùng được, trải qua quá sóng to gió lớn, lại không chịu nổi chuyện ấy.

Đúng vậy, chẳng phải còn chưa đến thời điểm tậ nhất sao?

”Nguyệt Nhi.” Liễu lão phu nhân chậm rãi ngồi dậy, nhìn người trước mắt.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Phá Vỡ Sự Nguyên Rửa Của Âm Nguyên Tố

Lông mày thật sâu nhăn lại, Liễu lão phu nhân cầm một tay Liễu Hồ Nguyệt, lắc lắc đầu nói: “Âm nguyên tố đại biểu cho cái gì, con biết không?”

Âm nguyên tố bất kể là ở triệu hồi sư hay ở ma pháp sư đều là cấm kỵ.

Nàng tự nhiên biết âm nguyên tố đại biểu cái gì.

”Quang nguyên tố có được lực lượng chữa trị, mà Âm nguyên tố liền có được lực lượng triệu hồi vong linh.” Liễu Hồ Nguyệt bình tĩnh trả lời.

Liễu lão phu nhân thật kinh ngạc nhìn Liễu Hồ Nguyệt hiện tại, trên mặt nàng không có sự khiếp đảm, yếu đuối của quá khứ, càng nhiều hơn chính là kiên cường cùng trước đó không có giống nhau.

Giờ khắc này, Liễu lão phu nhân đối Liễu Hồ Nguyệt vậy mà có một tia thích, không có bởi vì nàng có Âm nguyên tố mà chán ghét, phản cảm nàng.

Bàn tay đang giữ tay kia của nàng âm thầm siết chặt, gật gật đầu nói: “Đúng thế, người lý giải cũng không sai, nhưng là, Âm nguyên tố mấy ngàn vạn năm nay đã bị người nguyên rửa, mấy ngàn vạn năm trước, Âm nguyên tố là có thể được người đại lục sử dụng bình thường.”

Liễu Hồ Nguyệt kinh ngạc nhìn nàng: “Tổ mẫu, ý của ngươi là Âm nguyên tố đã từng cùng các nguyên tố khác cùng tồn tại tại thiên đại lục này?”

Nghe được lời nói của Liễu lão phu nhân, Liễu Hồ Nguyệt rõ ràng đã biết đáp án.

Nàng muốn bảo nàng, nàng đang tìm cơ, tìm một cái cơ để có thể lưu lại Liễu Hồ Nguyệt.

”Ta có thể cho ngươi thời gian phá vỡ nguyên rủa kia.” Liễu lão phu nhân lắc lắc đầu, xác nhận đáp án trong lòng mình, nhưng lòng của nàng cũng run run.

”Cái gì nguyên rủa?” Liễu Hồ Nguyệt một mặt mê man hỏi, trong lòng lại đẩy ra một tia vui sướng, bởi vì tấm lòng che chở Liễu lão phu nhân, nàng đại khái cũng là bởi vì các nguyên tố khác tồn tại mà không đành lòng giết nàng đi.

Mặc kệ nàng xuất phát từ nguyên nhân gì, giờ khắc này Liễu Hồ Nguyệt thật cảm kích nàng có thể cho nàng một cơ hội sống sót.

”Phá vỡ nguyên rủa của hã.” Liễu lão phu nhân nâng tay chỉ vào tượng thần nam tử anh tuấn tóc vàng.

”Ở trên sách sử đã từng ghi lại câu nguyên rủa kia, liền bởi vì kia một câu nói, mới làm cả đại lục mọi người sợ hãi có được Âm nguyên tố, một khi cái gia tộc xuất hiện người như thế, cao thủ sở hữu tu vi cao trong gia tộc cả đời tu vi sẽ bị ám nguyên tố giả chậm rãi cắn nuốt.” Liễu lão phu nhân ôm ngực nói.

Lại nói: “Cho nên, trong gia tộc một khi xuất hiện người này, sẽ bị lập tức thực thi hoả hình.”

Liễu Hồ Nguyệt ngẩng đầu, nhìn về phía nam tử tóc vàng, vốn là đối hân thật sâu kính ý, giờ phút này hóa thành oán giận.

Đáng chết xú nam nhân, đã chết liền không nói, còn lưu lại cái gì nguyên rủa, người đến cùng có bao nhiêu hận thù đối với Âm nguyên tổ.

”Một khi gia tộc xuất hiện Âm nguyên tổ, sẽ lập tức bị xử tử, như vậy, sau mấy ngàn vạn năm, liền không có âm nguyên tổ tồn tại?” Liễu Hồ Nguyệt hơi hơi nhú mày hỏi.

Liễu lão phu nhân nói: “Bọn họ không dám để cho người như thế tồn tại, bọn họ sợ cái nguyên rủa kia là thật.”

”Theo lời tổ mẫu lý giải, tức là không có ai biết nguyên kia có tồn tại hay không?” Một khi xuất hiện Âm nguyên tổ, trước hết gạt bỏ những người có được loại này nguyên tổ lực, cho nên, nguyên rủa cũng không thành lập, đến cùng có hay không nguyên rủa này, bọn họ cũng không thể hiểu hết.

Bởi vì một lời nguyên rủa làm bọn họ nổi lên sự sợ hãi.

Một đại gia tộc dựa vào cái gì để chống đỡ?

Đương nhiên là cao thủ vô số cường đại cùng nhau chống đỡ.

Như là vì một cái âm nguyên tổ giả, khiến cho tu vi những cao thủ đó hóa thành bọt biển, bất luận ai cũng sẽ chán ghét âm nguyên tổ giả.

Nàng muốn phá bỏ nguyên rủa hoang đường ấy.

Liễu lão phu nhân lắc đầu nói: “Sau này mấy ngàn năm, cũng không phải là không có Âm nguyên tổ xuất hiện quá, ngay tại một ngàn vạn năm trước, đã từng có một âm nguyên tổ giả xuất hiện.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Phong Ấn Sức Mạnh Âm Nguyên Tố

Lời Liễu lão phu nhân làm trước mắt Liễu Hồ Nguyệt. Nàng nhìn bà không dời mắt, vẻ mặt mong chờ bà nói tiếp. Dường như vẻ mặt Liễu lão phu nhân vừa ai oán vừa khổ não làm Liễu Hồ Nguyệt bắt đầu lo lắng. Chẳng lẽ người từng có ám nguyên tố kia thật sự chiếm đoạt sức mạnh của cao thủ cả gia tộc?

Liễu lão phu nhân sâu kín nói: “Vì ám nguyên tố giả kia là cô nhi, ngăn cản lời nguyện chiếm đoạt sức mạnh của cao thủ cả gia tộc không ứng nghiệm trên người hãn, nhưng mà...” Một câu "nhưng mà" làm Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy hô hấp gần như ngừng lại.

”Mặc kệ việc ngăn cản lời nguyện có tồn tại hay không, bởi vì vị ám nguyên tố giả kia xuất hiện làm hậu bối càng thêm căm ghét người có thể chất ám nguyên tố.” Liễu lão phu nhân dừng một chút, thật sâu sau mới nói tiếp: “Hãn lại dùng sức mạnh ám nguyên tố cường đại trong cơ thể triệu hồi ra tất cả vong hồn có được vì chết bởi hỏa hình của ám nguyên tố, tùy tiện đánh giết người ở đại lục, hơn nữa còn lấy sức mạnh cường thế để làm Hắc Âm thần điện quật khởi chỉ trong một đêm.” Trong mắt Liễu lão phu nhân hiện lên một tia sáng, tựa như cảnh tàn sát diễn ra trước mắt bà.

Liễu Hồ Nguyệt cũng nghe đến nhập thần.

”Hắc Âm thần điện thực sự tồn tại, trên sách sử không ghi lại tại sao trong một đêm, vị thiếu niên kia đại chiến với vị triệu hồi sư quang hệ, sau đó không xuất hiện thêm lần nào nữa. Hiện tại mọi người chẳng những căm

ghét triệu hồi sư ám hệ mà còn sợ hãi họ. Một khi triệu hồi sư ám hệ đạt tới cấp bậc Quân vương, vong linh bọn họ triệu hồi ra có thể hủy thiên diệt địa.” Liễu lão phu nhân nói đến đây, mệt mỏi không thể nói tiếp. Nghĩ đến cháu gái của bà có thể chất ám nguyên tố, trái tim bà liền thắt chặt lại.

Phá vỡ? Phá vỡ như thế nào?

Thời gian có thể chứng minh. Nếu lời nguyện kia thực sự tồn tại, bà nên làm gì bây giờ? Bà phải đối mặt với liệt tổ liệt tông Liễu gia như thế nào?

Nếu như giết chết Liễu Hồ Nguyệt, bà sẽ đối mặt với việc bị Liễu Tường Phong phản bội. Ai cũng biết Liễu Tường Phong sủng nữ nhi như mạng. Năm đó mẫu thân Liễu Hồ Nguyệt sinh ra nàng liền rời đi, Liễu Tường Phong vì nữ nhân kia suýt mất mạng. Mà người duy nhất để Liễu Tường Phong dựa vào chính là Liễu Hồ Nguyệt còn nhỏ tuổi.

Liễu lão phu nhân cực kì hận Liễu Hồ Nguyệt nhưng lại cảm kích trời xanh giữ lại nàng, bằng không e Liễu Tường Phong đã sớm không còn ở Liễu gia. Đây mới là nguyên do Liễu Tường Phong sủng ái Liễu Hồ Nguyệt, mà trên dưới Liễu gia không một ai dám lên tiếng.

Hiện tại, Liễu Hồ Nguyệt chính là tất cả của Liễu Tường Phong.

Bà nhìn Liễu Hồ Nguyệt, dung nhan thương lão dường như già đi rất nhiều trong phút chốc.

”Nguyệt nhi!” Liễu lão phu nhân nghiêm túc gọi nàng. Chỉ lúc nào gặp chuyện đại sự, bà mới gọi nàng hai tiếng ”Nguyệt nhi”, bình thường bà đều như cả gia đình gọi nàng là ”Tiểu cửu nhi”.

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu.

”Tổ mẫu muốn con thề cả đời này vĩnh viễn không đụng tới ám nguyên tố, vĩnh viễn phong ấn nó, bất luận tương lai con phải đối mặt với điều gì.” Liễu lão phu nhân nắm chặt tay nàng, nói.

Tim Liễu Hồ Nguyệt run dữ dội, nhìn Liễu lão phu nhân trước mặt. Lòng nàng không thể sinh ra được một tia phản đối. Nếu ám nguyên tố sẽ mang đến bất hạnh cho nàng, nàng thà phong ấn nó.

Liễu Hồ Nguyệt giơ tay lên, thề với trời:”Tổ mẫu, Liễu Hồ Nguyệt con thề với trời, đời này vĩnh viễn không đụng tới ám nguyên tố, vĩnh viễn phong ấn sức mạnh ám nguyên tố, làm một triệu hồi sư chân chính. Nếu vi phạm lời thề, con lấy chết để tạ tội.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hiểu Khế Ước Trận

“Không!” Liễu lão phu nhân nặng nề thốt ra: “Nếu con dám tu luyện ám nguyên tố, toàn bộ Liễu gia sẽ bị hủy hoại trong tay con, phụ thân con, người thân bên cạnh con đều sẽ bỏ con mà đi.”

”Tổ mẫu...” Nàng chết đã là thề đủ độc ác rồi, bây giờ còn muốn mang người bên cạnh nàng đi, nàng không thể!

”Làm theo lời ta bảo.” Liễu lão phu nhân trầm mặt, gầm lên.

Bốn phía tản ra nguyên tố lực theo lời thề thiên địa. Một khi Liễu Hồ Nguyệt kết nối với thiên địa, lời thề của nàng sẽ trở thành hiện thực. Như vậy cả đời này, nàng phải tuân thủ lời thề mình từng nói, nàng không có duyên với ám nguyên tố. Nàng có thể nguyện rửa bản thân mình chết, nhưng tuyệt đối không có phép dính dáng đến người thân của mình.

”Con không thể...” Tay Liễu Hồ Nguyệt hướng xuống đất. Chỉ trong giây lát, phía dưới tay nàng bắn ra vô số tia sáng màu vàng rực. Đôi mắt Liễu Hồ Nguyệt nổi lên tia máu. Nàng nghiêm túc nói: “Con tình nguyện dùng sức mạnh quang hệ và không gian hệ của mình thề, nếu Liễu Hồ Nguyệt con tu luyện nguyên tố ám hệ, quang hệ và không gian hệ sẽ vô duyên với con.” Không ai ngốc đến mức vứt bỏ hai nguyên tố lực đáng quý khó có được để đi tu luyện lực lượng tà ác kia đâu.

Liễu Hồ Nguyệt càng thêm quý trọng hai nguyên tố lực này. Quang nguyên tố và không gian nguyên tố nồng đậm bao quanh Liễu Hồ Nguyệt

rồi dần dần biến mất.

Liễu lão phu nhân bất đắc dĩ lắc đầu: “Tính cách bướng bỉnh của con di truyền từ cha con.”

Liễu Hồ Nguyệt chau mày, hỏi: “Tổ mẫu, người sợ sao?”

Liễu lão phu nhân kinh ngạc nhìn nàng, không biết suy nghĩ gì mà nghĩ rất lâu, bà mới gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Tuy bà không nói gì nhưng Liễu Hồ Nguyệt đã biết đáp án.

Bà, lo lắng không yên!

Từ thần điện trở về Liễu phủ, Liễu lão phu nhân phải nhờ Liễu Hồ Nguyệt dìu mới về tới nhà. Sau khi trở về, bà ngồi trong phòng riêng, rất lâu sau mới khôi phục tinh thần. Mặc kệ lời nguyên kia có phải sự thật không, Liễu Hồ Nguyệt có được toàn hệ mới là sự thật. Liễu lão phu nhân khai thông bản thân một lúc lâu, tảng đá đè nặng trong lòng mới thả xuống.

Lúc này, Liễu Hồ Nguyệt vẫn đợi bên cạnh bà.

Bà phục hồi tinh thần, không nói gì thêm, lập tức đứng dậy đi vào thư phòng, lấy ra một quyển Triệu hồi sư nhập môn bảo điển (*). Bà đến trước mặt Liễu Hồ Nguyệt, nói: “Muốn trở thành triệu hồi sư, chỉ có nguyên tố lực chưa đủ, con còn phải tự mình hiểu được kế ước trận. Chỉ có thể tự mình am hiểu kế ước trận của mình, con mới có đủ năng lực để kế ước với ma thú. Lúc đó con mới được xem như một triệu hồi sư. Quyển sách này là lão sư tốt nhất cho con, nếu có chỗ nào không hiểu có thể tới hỏi ta. Về phần thể chất cửu hệ của con, tạm thời không nên nói với phụ thân con hoặc những người khác.”

(*) Triệu hồi sư nhập môn bảo điển: Sách quý sơ cấp dành cho triệu hồi sư.

Trong mười hệ, ám hệ bị Liễu lão phu nhân cấm, vậy nàng sở hữu cửu hệ.

Liễu Hồ Nguyệt dè dặt cẩn thận ôm Triệu hồi sư nhập môn bảo điển. Tuy rằng hiện tại nàng có một sư phụ rất giỏi, nhưng tâm ý của Liễu lão phu nhân, nàng vẫn nên nhận lấy. Về phần tạm thời không nói với người khác, Liễu lão phu nhân cũng sợ một khi thực lực của nàng bại lộ có thể mang tới họa sát thân. Rất nhiều gia tộc đều sợ một thiên tài yêu nghiệt của gia tộc nào đó quật khởi. Một khi gia tộc nào đó sinh ra thiên tài, ngoài gia tộc của hắn sẽ tìm cách diệt trừ mầm non đó.

Liễu Hồ Nguyệt khẽ gật đầu.

Liễu lão phu nhân khoát tay: “Trở về nghỉ ngơi đi!”

”Vâng.” Liễu Hồ Nguyệt nhìn bà một cái rồi trở về phòng mình.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bảo Bối Của Long Tháp

Liễu Hồ Nguyệt ôm Triệu hồi sư nhập môn bảo điển chạy nhanh về viện của mình, đi vào phòng rồi đóng chặt cửa lại.

Giọng Tử Diễm vang lên: “Thật không nghĩ tới, tổ mẫu ngươi là người thông tình đạt lí như vậy. Chẳng những không giết chết ngươi mà ngược lại còn có lòng muốn bồi dưỡng ngươi thành triệu hồi sư, người cũng không nên phụ sự kỳ vọng của bà đối với mình.”

Liễu Hồ Nguyệt ngồi lên giường, cầm Triệu hồi sư nhập môn bảo điển tới trước mặt, nhẹ nhàng gật đầu: “Dạ, ta đã biết, sư phụ.”

Tử Diễm: “Ngươi không thể để Triệu hồi sư nhập môn bảo điển như thế. Dùng tinh thần lực của ngươi, đưa đồ quan trọng của ngươi đến Long tháp đi!”

”Hả?...” Liễu Hồ Nguyệt hô nhỏ. Chẳng lẽ Long tháp còn có thể chứa đồ này nọ?

Kiếp trước, truyền thuyết nói rằng trong Long tháp có một con thần thú cường đại. Chỉ cần ai đến được Long tháp là có thể sở hữu con thần thú đó. Bởi vậy, người đời trước đều khát vọng được có sức mạnh này. Cho tới bây giờ Liễu Hồ Nguyệt chưa từng nghe thấy Long tháp còn có thể chứa đồ.

Tử Diễm cười: “Long tháp vốn là bảo tháp bảo tồn vô số bảo bối. Chờ đến khi thực lực của người mạnh lên liền có thể luyện hóa Long tháp thành vật sở hữu của riêng mình. Nhưng trước đó, người có thể từng bước luyện hóa thông đạo vào Long tháp, đến lúc đó người có thể tự do ra vào tòa tháp này. Về phần mỗi tầng trong tháp có bảo bối gì phải xem duyên phận của người. Hiện tại vi sư vẫn có năng lực đưa Triệu hồi sư nhập môn bảo điển của người đặt vào trong không gian lí tưởng nhất.”

Cũng không biết nên nói nha đầu kia may mắn hay bất hạnh. Long tháp ẩn trong thân thể của nàng, nếu như bị người ta phát hiện, nha đầu kia sẽ trở thành đối tượng người người đuổi giết. Hắn lại bổ sung một câu: “Chuyện trong cơ thể người có Long tháp, ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết, cho dù là phụ thân người cũng không thể.”

Liễu Hồ Nguyệt rất biết chừng mực, nhưng nói yêu nghiệt này nói đến Long tháp, nàng rất nghi ngờ: “Sư phụ, sao người bị khóa trong tháp vậy?”

”Chuyện này... Nói ra rất dài dòng.” Ngữ khí Tử Diễm mang theo nỗi niềm khó nói. Điều này làm trong lòng Liễu Hồ Nguyệt nảy ra một đáp án: “Sư phụ, người không phải không tự lượng sức chạy tới luyện tháp, kết quả bị Long tháp hút vào đấy chứ?”

Tử Diễm vừa nghe, sắc mặt lập tức đen lại, khóe miệng mơ hồ co giật. Thực ra Liễu Hồ Nguyệt coi như đã đoán đúng một nửa nguyên nhân, nhưng nửa còn lại cũng vì tác động từ người ngoài làm cho hắn bị phong ấn trong Long tháp.

Hắn im lặng một lúc lâu. Liễu Hồ Nguyệt ôm bụng cười sặc sụa: “Chẳng lẽ thật sự như ta đoán?”

”Khụ khụ!” Tử Diễm không định nhớ lại hắn bị hút vào trong tháp như thế nào. Hắn tò mò nhất là tại sao tháp này lại vô duyên vô cớ chạy vào thân thể Liễu Hồ Nguyệt, nhưng trước mắt muốn tìm được đáp án trên

người nàng là không có khả năng. Hiên nhiên nàng cũng không biết Long tháp chạy vào thân thể của nàng từ khi nào.

”Trở lại chuyện chính, bây giờ người phải làm mọi cách để hiểu được kế ước trận. Vi sư nói tóm tắt một lần, kế ước chi trận không có công thức tuyệt đối, chỉ có thể dựa vào cá nhân hiểu được. Có người một sớm một chiều là hiểu được kế ước trận, có người cả đời cũng không hiểu được. Đây là bước cuối cùng để trở thành triệu hồi sư. Nếu người hiểu được kế ước trận liền có thể kế ước với ma thú cùng thuộc tính, cùng cấp bậc với mình.” Tử Diễm nhẫn nại giải thích.

Đối mặt với thiên tài yêu nghiệt này, ai cũng sẽ có thêm sự kiên nhẫn để làm lão sư tốt của nàng.

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, khoanh chân lại, tiến vào trạng thái tu luyện.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Phượng Dật Hiên Đem Đến Trúng Thú

Thời gian tu luyện luôn nhàm chán, vô vị. Liễu Hồ Nguyệt lại mang theo mong chờ và thăm dò đi tu luyện, tâm tình nặng chậm rãi hòa quyền vào tinh thần lực.

Tử Diễm không thể tưởng tượng nổi chuyện một nữ oa mười hai tuổi lại có khí chất không vội không nóng nảy, chẳng kiêu ngạo vì nàng có được mười hệ. Mười hệ này không phải ai cũng có được, thậm chí không có khả năng.

Nàng là người đặc biệt nhất.

Tinh thần lực bao quanh thân hình nhỏ bé của nàng. Nhoáng một cái, sáng sớm đã đến. Nếu không phải tiếng chim líu ríu bên ngoài và âm thanh bọn nha hoàn hét to làm kinh động tới nàng, nàng còn không biết trời đã sáng, cứ như vậy tu luyện tiếp. Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên mở to mắt, liền thấy sợi nắng ấm rọi vào bàn trang điểm của mình.

Thu hồi tinh thần lực, nàng vắn người. Một đêm vào trong trạng thái tu luyện lại không khiến nàng cảm thấy mệt mỏi, ngược lại tràn đầy phấn chấn. Đây là điều kiện để trở thành tu luyện giả. Nếu nàng trở thành cường giả, mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ sẽ không khiến nàng mệt nhọc.

Lúc này, tiếng một nha hoàn vọng đến: “Phượng vương gia, Phượng vương gia, Cửu tiểu thư chưa tỉnh dậy, người không thể đi vào.”

”Không được, muốn ấp trứng, muốn chạy nhanh đưa trứng cho nường tử ấp.” Giọng nói ngốc nghếch mang theo oán giận nói.

Tiểu Hồng cảm thấy khó xử, ngăn trước mặt Phượng Dật Hiên: “Phượng vương gia, Cửu tiểu thư còn chưa dậy, người và Cửu tiểu thư cũng chưa thành thân, cô nam quả nữ không thể ở cùng một chỗ. Bằng không, Cửu tiểu thư sẽ bị người ta mắng là không còn trinh tiết.”

”Nàng là nường tử của ta. Ta muốn đi tặng quà cho nàng.” Phượng Dật Hiên sốt ruột dậm chân tại chỗ. Liễu Hồ Nguyệt nghe thấy động tình bên ngoài, nhú mày một cái nhưng vẫn đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài xem xảy ra tình huống gì.

Mở cửa ra, chỉ thấy Tiểu Hồng dang hai tay ngăn cản Phượng Dật Hiên. Mà Phượng Dật Hiên dậm chân trước mặt Tiểu Hồng, vẻ mặt giận dữ la lối: “Muốn tặng quà cho nường tử, muốn đi vào.”

Tiếng mở cửa vang lên. Tiểu Hồng còn chưa kịp xoay người, Phượng Dật Hiên liền đẩy nha hoàn trước mặt mình ra, nhào về phía Liễu Hồ Nguyệt.

”Rầm --”

”A --”

Ngốc tử này nên đi chết đi.

Liễu Hồ Nguyệt làm sao ngờ được Phượng Dật Hiên to con như vậy nhào thẳng tới, trực tiếp đè nàng ngã trên mặt đất, mà người nọ cũng đè bên trên.

”Ui da, người đứng lên mau!” Liễu Hồ Nguyệt khôi phục dáng vẻ ngốc nghếch hôm qua, hai tay dùng sức đánh Phượng Dật Hiên. Nàng không nghĩ tới thân thể hần nhin vậy mà rất săn chắc. Không đánh đau hần

nhưng làm tay nàng đỏ lên, xem ra nàng phải rèn luyện thân thể thêm mới được.

Một bàn tay to đột nhiên nắm tay nàng, ngay sau đó người nọ kéo nàng lên. Mặc kệ thế nào, ngực tử này coi như vẫn nghe lời nàng.

Tiểu Hồng đi đến hỏi: “Cửu tiểu thư, ngã đau không, để nô tì kiểm tra cho người.”

”Không sao, không sao.” Liễu Hồ Nguyệt đẩy nàng. Phượng Dật Hiên cũng đẩy Tiểu Hồng ra khỏi phòng rồi nhanh chóng đóng cửa lại, cảm giận nói một câu: “Không cho ta vào, ta cũng không cho người vào. Hừ!”

”Cửu tiểu thư, Phượng vương gia, mau mở cửa ta, Tiểu Hồng hầu hạ hai người.” Tiểu Hồng sốt ruột gõ cửa.

Phượng Dật Hiên nghe thấy giọng Tiểu Hồng, cười vui sướng khi người gặp họa rồi xoay người, lấy trong túi ra một quả trứng có hoa văn màu tím trên vỏ, to bằng lòng bàn tay.

”Đây là...” Liễu Hồ Nguyệt lập tức bị quả trứng kì lạ này thu hút!

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nhục Cầu Phá Trứng Chui Ra

Nhìn từ bên ngoài, nó không phải trứng gà hay trứng chim bình thường, bởi vì trứng bình thường không thể có vẻ ngoài và kích cỡ như vậy. Nó càng không giống trứng thú. Hoa văn màu tím giăng khắp nơi trên vỏ trứng, quy luật không giống nhau, nhưng bên trong loại tản ra một nguồn lực hấp dẫn.

Tử Diễm không mở miệng, chắc là đã ngủ.

Liễu Hồ Nguyệt cũng không định quấy rầy hẳn.

Phượng Dật Hiên nhìn vỏ mặt vô cùng tò mò của nàng, nhất thời ngốc nghếch cười rộ lên, nói: “Đây là trứng chim phụ hoàng ta lấy, từ trên cây đào rơi xuống, có phải rất lớn không?” Dứt lời, hắn liền chớp mắt với nàng, dáng vẻ lấy lòng. Vỏ mặt này nếu đặt trên gương mặt nam nhân tuấn mỹ nào đó thì không thể dùng đáng yêu để hình dung, hắn là cực phẩm trong yêu nghiệt. Chỉ tiếc, hắn lại là ngốc tử!

”Làm sao người biết nó là trứng chim?” Liễu Hồ Nguyệt nhú mày, chỉ vào quả trứng trong tay hẳn.

Phượng Dật Hiên giải thích trứng rơi xuống từ cây đào là trứng chim, lấy từ trên đất là trứng gà. “Bởi vì nó rơi xuống từ trên cây.” Vỏ mặt Phượng Dật Hiên đặc ý.

Quả nhiên không thể tính toán với ngốc tử.

Chỉ nghe: “Rộp --”

Vỏ trứng nứt ra, ánh sáng trắng phát ra từ khe nứt nhỏ, nhẹ nhàng mà ấm áp, mang theo dấu hiệu nghênh đón sinh mệnh mới ra đời.

Phượng Dật Hiên vừa thấy, chạy nhanh đến kéo vạt áo Liễu Hồ Nguyệt, tay dùng lực liền kéo tuột áo ngoài và trung y của nàng ra, sau đó nhanh tay lẹ mắt đưa quả trứng vỡ nhét vào trong ngực mềm mại của nàng, lại dùng áo của nàng bao chặt quả trứng.

Chuyện này... vẫn chưa xong.

Hắn nhân cơ hội ôm Liễu Hồ Nguyệt, lời như ý nghĩa: cùng nhau ấp trứng.

Khóe miệng Liễu Hồ Nguyệt co giật: “Người... làm gì đó?”

”Ấp trứng! Phụ hoàng nói, phải dùng nhiệt độ cơ thể để ấp trứng, nó mới có thể nhận chủ. Hơn nữa phải là người đầu tiên ấp trứng cho nó.” Phượng Dật Hiên thỏa mãn cạo vai nàng.

Liễu Hồ Nguyệt mất bình tĩnh: “Làm sao người biết sau khi nó mở to mắt nhìn thấy người đầu tiên là ta?”

Tuy nàng rất hiếu kỳ quả trứng này là gì, nhưng cũng phải hỏi cho rõ ràng.

”Bởi vì ta muốn tặng nó cho nàng. Đây chính là ta vất vả trộm từ phụ hoàng đó.” Phượng Dật Hiên ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn nàng. Nếu người quên mất hắn là "ngốc tử", tuyệt đối người sẽ cho rằng nam nhân trước mắt là người bình thường, nhưng lời hắn nói tuyệt đối có thể đánh người chết.

Hắn đang nói gì? Trứng này là do hắn trộm của Hoàng thượng mà không phải Hoàng thượng ban cho hắn?

Đã được Hoàng thượng coi trọng, như vậy quả trứng này tất nhiên là vật bất phàm. Nàng nên nhận hay không nên nhận?

Trong đầu nàng đang xoay sở nên xử lí quả trứng này như thế nào, nhưng ngay khi nàng mơ tưởng hão huyền thì vỏ trứng trước ngực nàng đã vỡ ra, một tiểu sinh mệnh đang từ từ chui từ trong lòng nàng ra.

Liễu Hồ Nguyệt chỉ cảm thấy ngứa ngứa. Cảm giác ngứa chặm rãi lan đến cổ, nàng hoảng hồn phục hồi tinh thần, cúi đầu chỉ thấy... một vật nhỏ lông trắng mập mập tròn tròn đang dùng con người màu lục chớp chớp mắt nhìn Liễu Hồ Nguyệt. Mà đôi tay nó nắm chặt bím tóc của nàng để che khuất bộ lông của nó. Móng vuốt nó vươn ra, chỉ cảm thấy nó mềm mại giống một con nhục cầu.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nhục Cầu Manh Thái*

(manh là đáng yêu, chắc là chỉ rất đáng yêu á)

Nó nhẹ nhàng kéo kéo tóc của nàng, sau đó chỉ thấy nó há to miệng, làm xong mấy động tác ấy, nó liền lại chui vào ngực Liễu Hồ Nguyệt, đem vỏ trứng tha ra.

”Răng rắc, răng rắc ——” một hơi, nó đem toàn bộ vỏ trứng nhét vào miệng.

Nó dùng hành động nói cho Liễu Hồ Nguyệt: nó đói bụng.

”Cầu Cầu, là quả bóng hình tròn.” Phượng Dật Hiên trừng hai mắt xinh đẹp, tràn đầy tò mò nhìn nhục cầu bám vào trước ngực Liễu Hồ Nguyệt.

Hắn thân thủ, muốn kéo nhục cầu ra, nhục cầu tựa hồ thật mẫn cảm, trừ bỏ Liễu Hồ Nguyệt, người khác chạm vào nó, chỉ thấy nó phút chốc quay đầu, thử nổi lên kia một hàm răng dày màu trắng tinh, miệng phát ra tiếng “Ô ô” hung ác.

Hoàn toàn không có bộ dạng manh thái như vừa rồi.

Liễu Hồ Nguyệt nhìn đến tình huống như vậy sau, lập tức minh bạch.

Vừa rồi này gốc tử nói, nó chỉ nhận thức người đầu tiên mà nó nhìn thấy, nhận người đó chính là chủ nhân, như vậy những người còn lại đều sẽ

bị nó bài xích.

Xem một hàm răng dày trắng tinh của nó, Liễu Hồ Nguyệt nhanh nhẹn vỗ một cái vào cánh tay đang duỗi đến của Phượng Dật Hiên.

”Vật này là tặng cho ta?” Liễu Hồ Nguyệt chỉ vào nhục cầu hỏi.

Dù sao nhìn đến bộ dạng không bỏ được của Phượng Dật Hiên, Liễu Hồ Nguyệt còn vốn định hỏi rõ ràng. Một khi là của nàng, cho dù là không nói đạo lý nàng cũng sẽ lấy về, chẳng sợ lão cha hoàng đế của hần.

Nhục cầu thấy Liễu Hồ Nguyệt đánh Phượng Dật Hiên, vui vẻ híp mắt, thu hồi biểu cảm hung ác, quay đầu, ngậm ngón tay Liễu Hồ Nguyệt chỉ nó, ra sức mút.

Liễu Hồ Nguyệt đen mặt, nâng lên tay còn lại, đem tiểu nhục cầu ném xuống dưới, nhục cầu liền trở lại trong lòng nàng, hai cái tiểu móng vuốt gãi gãi ngực của nàng, hai con người màu lục ần ần về ủy khuất đáng thương.

Liễu Hồ Nguyệt thật sự có điểm chịu không nổi bộ dạng vật nhỏ manh thái như vậy, cũng cực kỳ yêu thích vật nhỏ này.

Nhưng mà, ý tưởng Phượng Dật Hiên cùng ý tưởng của nàng cũng không giống nhau.

Chỉ thấy hần chảy nước miếng nhìn chăm chăm ngực Liễu Hồ Nguyệt, hoàn toàn không có nghe vừa rồi Liễu Hồ Nguyệt đang nói cái gì.

Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy không thích hợp, đột nhiên cúi đầu, chỉ thấy y phục ngoài của nàng không biết bị tiểu nhục cầu cắn một mảng lớn khi nào, lúc này, lộ ra cái yếm màu đỏ.

Mị lực của thiếu nữ hoàn toàn hiện ra trước mắt người nào đó.

Liễu Hồ Nguyệt cắn chặt răng, nắm chặt hai tay nhỏ, một quyền đánh tới...

”Phanh —— “

”A...”

”Ô ô, nương tử người, đánh ta.”

”Lưu manh thôi.”

Tiếng hai người truyền ra, vừa khéo bị Liễu lão phu nhân, Liễu Tường Phong đang tiến vào sân cùng Phượng Dật Thần đang tìm kiếm Phượng Dật Hiên nghe được.

Vài người bước chân nhanh một chút, nhìn nhìn người bên cạnh, không khí quý dị bao trùm xung quanh.

Liễu lão phu nhân vừa quát: “Thất thần làm gì, còn không đi xem Tiểu Cửu nhi.”

Tiểu Hồng bị Phượng Dật Hiên đẩy đi, sau khi rời phòng, liền chạy nhanh đến tiền viện tìm Liễu lão phu nhân cùng Liễu Tường Phong, nàng sợ thời điểm Phượng Dật Hiên ngớ ngẩn, làm bị thương Liễu Hồ Nguyệt.

Dù sao, nàng nhưng là nghe nói thời điểm Phượng Dật Hiên phát bệnh, có khả năng công kích người khác.

Vạn nhất Phượng Dật Hiên phát bệnh, liền đối Liễu Hồ Nguyệt làm chuyện gì đó, một cái nha hoàn như nàng không đảm đương nổi.

Liễu Tường Phong mở cửa, một màn trước mắt khiến sắc mặt hấn đại biến.

Thời điểm Liễu lão phu nhân chạy vào, cũng là lão đảo lui về sau mấy bước, chỉ vào Phượng Dật Hiên đang ngồi trên người Liễu Hồ Nguyệt, hét lớn: “Tiểu Cửu nhi, ngươi làm gì?”

Liễu Hồ Nguyệt ngẩng đầu, chỉ thấy một đám người lục tục tiến vào phòng, trong số những người đến, đại bộ phận mang theo ánh mắt hèn mọn nhìn nàng.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Giam Cầm Một Tháng

Nguyên bản Liễu Hồ Nguyệt nghĩ muốn giáo huấn Phượng Dật Hiên một chút, cũng không ngờ, Tiểu Hồng đưa tới một đồng người. Xem ra lần sau nên làm cho lão cha nàng đem hết thảy những nha hoàn đó đi, bằng không, nhất cử nhất động đều bị giám thị, nàng ngày sau còn tu luyện như thế nào.

Nàng ra vẻ vô tội kéo kéo quần áo Phượng Dật Hiên: “Hắn làm hỏng quần áo ta, ta cũng muốn đem quần áo hắn làm hỏng thật nặng.”

Dứt lời, nàng liền lại dùng lực xé kéo quần áo Phượng Dật Hiên.

”Hồ nháo.” Liễu lão phu nhân trừng mắt, nghiêm túc nói: “Đem Cửu Tiểu thư đứng lên, thật sự là càng ngày càng hồ nháo. Xem ra là cha người sủng người quá mức, không biết nặng nhẹ rồi. Đem nàng nhốt vào Từ đường cho ta, không quá một tháng không cho đi ra.”

”Mẫu thân, đó là Nguyệt Nhi.” Liễu Tường Phong sốt ruột đi đến bên cạnh Liễu lão phu nhân, chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt đã bị bọn nha hoàn kéo lên. Lúc này, Liễu Hồ Nguyệt trên người đã được phủ thêm một kiện quần áo hoàn hảo.

”Tổ mẫu, Cửu muội muội đầu óc không tốt, phạt nàng như vậy thật sự tốt sao?” Liễu Linh Tích đem vẻ mặt chán ghét quét qua Liễu Hồ Nguyệt, trải qua trò khôi hài hai ngày nay, Liễu Linh Tích từ sớm đã ước gì Liễu Hồ Nguyệt có ngày hôm nay.

Hiện tại nghe được Liễu lão phu nhân muốn trừng phạt Liễu Hồ Nguyệt, Liễu Linh Tích cùng Liễu Linh U đều thập phần vui vẻ.

Liễu Tường Phong nghe được lời Liễu Linh Tích nói, mày không khỏi nhú lại, ánh mắt có chút tức giận nhìn nàng ta. Liễu Linh Tích tận lực cúi đầu, cố ý không nhìn thấy ánh mắt tràn ngập oán niệm đó.

Nàng là nữ nhi của người, chúng ta thì không sao, hừ!

Liễu Tường Phong thiên vị sớm làm hai tỷ muội các nàng mất đi nhân nại, nếu như không phải là bởi vì hắn là người đứng đầu một nhà, thực lực cường đại, chỉ sợ này hai tỷ muội sớm làm phản.

Liễu Tường Phong thật không thích câu nói vừa rồi của Liễu Linh Tích nhưng sự thật đúng là như thế. Liễu Hồ Nguyệt hiện tại trong mắt người ngoài chính là một ngọc tử, cùng ngọc vương kia giống nhau.

”Mẫu thân, người xem chuyện nhất nàng ở từ đường, ta sẽ hảo hảo dạy Nguyệt Nhi.” Liễu Tường Phong thấp giọng nói.

Thông thường không chạm đến điểm mấu chốt của Liễu Tường Phong, hắn vẫn là thật nhu thuận nghe lời Liễu lão phu nhân.

Liễu lão phu nhân giận dữ quát một tiếng: “Người câm miệng.”

Bị bà quát như vậy, Liễu Tường Phong trầm mặc xuống, dù sao lần này Liễu Hồ Nguyệt xác thực có chút quá đáng, quần áo không chỉnh ngồi ở trên thân nam nhân, này... nói cái gì được đây!

Liễu lão phu nhân nâng lên quả trượng chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt: “Đây là nữ nhi tốt người dạy dỗ! Người xem hai tỷ muội Linh Tích như thế nào, hai người các nàng là ta một tay nuôi nấng, sẽ làm ra sự tình không biết xấu hổ như vậy sao. Tuy rằng tình huống Tiểu Cửu nhi có chút đặc thù, nhưng biểu hiện như vậy, cũng là do một tay người tạo thành, cái gì người cũng

không cần phải nói. Từ nay về sau, Tiểu Cửu nhi liền chuyển đến chỗ của ta, ta muốn đích thân dạy nàng làm một người tốt như thế nào, này một tháng, người cũng không cần bước vào viện của ta, tự tĩnh lại đi!”

Trong lòng Liễu Hồ Nguyệt bội phục Liễu lão phu nhân, bà nói lời này cũng thật cao minh. Chính là đề cao hai tỷ muội, làm cho các nàng đều sai lầm mà cho rằng Liễu lão phu nhân thiên vị các nàng hơn một chút so với những người khác trong phủ.

Đây là cái gọi là trước cho người lời ngon tiếng ngọt, cho người ở bên trong phủ an phận vài ngày, đỡ phải đến gây sự với nàng.

Tuy rằng lời nói Liễu lão phu nhân có điểm đả thương người, nhưng là lại thay nàng tranh thủ không gian cùng thời gian tu luyện.

Đến viện Liễu lão phu nhân, sẽ không sợ có người dám tùy tiện xâm nhập địa bàn Liễu lão phu nhân.

Liễu lão phu nhân thân là Thủ tịch Trưởng lão Luyện đan Nghiệp đoàn, đan dược tốt đều gửi ở trong viện của nàng.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ánh Mắt Quỷ Di

Viện của Liễu lão phu nhân không ít cao thủ đứng gác, có thể nói đó chính là cấm địa Liễu phủ. Không có sự cho phép của nàng, không kẻ nào có thể bước vào viện của nàng. Nếu dám đối nghịch, chỉ có thể bị cao thủ gác viện đánh chết.

Giống như Liễu Hồ Nguyệt bây giờ ba ngày hai bữa bị người ta tới cửa quấy rầy, không cách nào tu luyện.

Tu luyện giả phải có được không gian cùng thời gian phù hợp tuyệt đối, như vậy thì tài năng mới có thể phát huy, sau này mới có thể có thành tựu.

Một tháng thời gian, nàng hẳn là có thể hiểu được ra kế ước chi trận đi. Nếu là hiểu được không mà đi ra, chức nghiệp triệu hồi sư kia nàng cũng đừng mơ đến.

Liễu Tường Phong nghe được lời nói Liễu lão phu nhân, tự nhiên là lo lắng: “Mẫu thân, bệnh của Nguyệt Nhi...”

”Bệnh gì ta đều sẽ thay nữ nhi người chữa trị. Ta cam đoan với người, một tháng sau, bệnh của Tiểu Cửu nhi bệnh tuyệt đối sẽ tốt lên, như vậy người vừa lòng chưa?” Liễu lão phu nhân tựa hồ đối với thái độ chấp nhất của Liễu Tường Phong có chút bất mãn, tay bà cầm lấy quả trượng đậm đậm xuống sàn.

Mà sắc mặt Tần thị đứng sau lưng Liễu lão phu nhân lại rất không đẹp mắt. Nàng tiến vào, bởi vì Tần Duyệt nói cho nàng, thí nghiệm dụng cụ Thí nghiệm Thần điện rơi vỡ, nhờ Tần thị đi tìm Liễu Tường Phong tới xem.

Hiện tại nghe được Liễu lão phu nhân cam đoan, trong lòng Tần thị chứa đầy oán khí.

Lão bất tử này cả ngày ăn no không có chuyện gì làm, ngay cả cái ngốc tử cũng quản.

”Lão gia, Tần Duyệt ở ngoài đại sảnh chờ ngài. Nghe Tần Duyệt nói dụng cụ thí nghiệm Thí nghiệm Thần điện hỏng rồi.” Lời nói Tần thị không thể nghi ngờ khiến lực chú ý Liễu Tường Phong dời đi.

Mà Liễu Hồ Nguyệt nghe được lời nói Tần thị, cũng ngẩng đầu liếc nhìn Liễu lão phu nhân.

Liễu lão phu nhân thấp giọng ho một tiếng, nàng biết Liễu Tường Phong tất nhiên sẽ truy cứu việc này, nhưng là, nàng có lý do thỏa đáng.

Liễu lão phu nhân nói: “Người đã có việc, vậy đi trước đi.”

Liễu Tường Phong có chút khó xử nhìn nhìn Liễu Hồ Nguyệt, một tay vỗ vỗ bả vai Liễu Hồ Nguyệt nói: “Nguyệt Nhi nghe lời tổ mẫu, phụ thân sẽ đến nhìn người sau.”

Liễu Hồ Nguyệt ra vẻ nhu thuận gật gật đầu: “Là, phụ thân đi nhanh về nhanh.”

Liễu Tường Phong cùng Tần thị cùng rời đi viện của Liễu Hồ Nguyệt, các tiểu thư cùng công tử bạn hữu đến xem đều bị Liễu lão phu nhân đuổi đi.

Lúc này, trong phòng chỉ còn Liễu Linh U cùng Phượng Dật Thần lưu lại.

Liễu Linh U thường thường nhìn về phía Phượng Dật Thần, nam tử cao quý này là tình nhân trọng mệnh của cáu khuê nữ Thiên Thủy quốc. Liễu Linh U cũng là thâm mến hẳn.

Phượng Dật Thần quay đầu, chống lại cái nhìn của Liễu Linh U, môi mông hơi hơi gợi lên. Nụ cười này liền làm vẻ mặt Liễu Linh U đỏ bừng cúi đầu.

Đứng ở một bên, đáy mắt Phượng Dật Thần xẹt qua một tia lãnh ý sắc bén, đảo mắt một cái liền biến mất vô tung vô ảnh. Liễu Hồ Nguyệt cũng không bỏ lỡ đạo ánh mắt lộ ra chút châm chọc ấy của Phượng Dật Thần. Nàng ngẩn ra, ngốc tử kia... Làm sao có thể có ánh mắt như vậy.

Phượng Dật Thần quay đầu lại, nhìn về phía Liễu Hồ Nguyệt, lộ ra nụ cười ngây ngô: “Nương tử, chúng ta đi chơi.”

Đi lên, kéo lại cánh tay Liễu Hồ Nguyệt, nhưng ngay sau đó đã bị Phượng Dật Thần ngăn cản.

Chỉ thấy Phượng Dật Thần thân thủ chắn phía trước, một tay giữ lấy cánh tay Phượng Dật Thần nói: “Nhị đệ, phụ hoàng nói đã xem ngày, tháng sau người sẽ cùng Liễu gia Cửu tiểu thư thành thân, trong lúc này, nam nữ song phương không được gặp mặt, bằng không sẽ gặp điềm xấu. Người tại sao không nghe lời như vậy?”

”Ta ta, ta đưa Cầu Cầu đến cho nương tử.” Phượng Dật Thần chỉ chỉ ngược Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Linh U nghe xong, hai má không khỏi đỏ lên, ngay cả nàng nghe cũng cảm thấy xấu hổ. Người này quả thật là ngốc tử, chỉ có ngốc tử mới có thể chỉ trỏ nữ tử như vậy!

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tiến Vào Tinh Hồn Trì*

(trì là cái hồ á. Ta thấy để gọi "trì" hay hơn nên giữ nguyên)

Kỳ thực, mọi người đều hiểu sai ý.

Phượng Dật Hiên chỉ Cầu Cầu, là chỉ nhục cầu màu trắng kia.

Lúc này, nhục cầu liền tránh phía sau cổ Liễu Hồ Nguyệt, bị che khuất bởi mái tóc dài của Liễu Hồ Nguyệt, người khác căn bản không nhìn thấy sự tồn tại của nó.

Nó thật sự quá nhỏ và mềm nhũn.

”Khụ.” Phượng Dật Thần rõ ràng không chút nhẫn nại nào, lại nói thêm cái gì đó, vung tay lên, bốn vị hộ vệ cao thủ tiến vào: “Đem nâng Phượng vương gia trở về.”

”Tuân lệnh.”

Bốn người đi lên, nắm lấy hai chân hai tay hắn, nâng Phượng Dật Hiên nâng.

Phượng Dật Hiên tự nhiên là không thuận theo, lớn tiếng ồn ào: “Nương tử cứu ta, bọn họ muốn giết người, muốn giết người, nương tử cứu ta...”

Liễu Hồ Nguyệt nhướng mày, cũng may là nâng đi rồi.

Bất quá, ánh mắt vừa rời của Phượng Dật Hiên mắt nàng cũng không quên. Đó không phải ánh mắt của một ngốc tử nên có. Hơn nữa, đạo ánh mắt quý dị chỉ tồn trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn.

Thông thường loại tình huống này, chỉ có người có lực nắm chắc cực tốt mới có khả năng làm được.

Hắn... Không phải người ngu?

Nghi hoặc giống cái u ác tính lan tràn trong lòng Liễu Hồ Nguyệt.

”Linh U người cũng trở về đi.” Liễu lão phu nhân quay đầu nhìn nhìn Liễu Linh U.

Liễu Linh U quét mắt Liễu Hồ Nguyệt, cúi người một cái rồi rời đi.

Chính là, nàng cũng không cam lòng để Liễu Hồ Nguyệt ở lại viện của Liễu lão phu nhân. Liễu gia cao thấp đều biết đến viện của Liễu lão phu nhân có không ít bảo bối.

Nàng lớn như vậy, nhưng cũng chưa bao giờ được tiền vào, cố tình, ngốc tử kia lại được lưu lại một tháng.

Liễu lão phu nhân lại sao lại nhìn không ra đáy mắt Liễu Linh U tràn đầy sự không cam lòng cùng bất mãn.

Mà lúc này bà dù có cố cũng không lo được hết việc, bà chỉ hi vọng năng lực triệu hồi của Liễu Hồ Nguyệt có thể tăng lên. Như vậy, tương lai không lâu, Liễu gia lại sẽ xuất hiện một nhân vật thiên tài.

Liễu gia bọn họ không có khả năng chỉ dựa vào một mình Liễu Tường Phong chống đỡ, Liễu Linh Tích cùng Liễu Linh U tuy rằng cũng là triệu hồi sư, nhưng tư chất cũng không tốt bằng Liễu Hồ Nguyệt.

Nhìn tất cả mọi người rời đi, Liễu lão phu nhân nghiêm túc nói: “Đi theo ta.”

Liễu lão phu nhân cho nha hoàn bên người lui đi, mang Liễu Hồ Nguyệt đi vào viện của mình.

Viện của Liễu lão phu nhân gọi là Dược Hương cư. Bà là một luyện đan sư, viện của nàng rất rộng lớn, trừ bỏ dọn ra một cái đường nhỏ, bốn phía đều gieo trồng các loại thảo dược, đi vào trong viện liền có thể ngửi thấy hương dược.

Đó là một cỗ hương vị nhàn nhạt, ngửi cũng không gay mũi.

Đi qua gian thảo dược, đi qua hành lang dài gấp khúc, lại lướt qua phòng luyện đan, cuối cùng cũng tới nơi cần tới.

Liễu Hồ Nguyệt ngẩng đầu, nhìn tấm biển đặt trước của đề mấy chữ Tinh Hồn trì.

Nơi này là địa phương mà triệu hồi sư Liễu gia yêu nhất, bên trong có một cái hồ rất lớn. Trong hồ tràn ngập tinh thần lực nồng đậm, chỉ cần ở bên trong tu luyện, tu vi của người sẽ tăng lên vô cùng nhanh chóng.

Trừ bỏ Liễu Tường Phong tiến vào nơi này, Liễu Hồ Nguyệt chính là người thứ hai.

Liễu lão phu nhân cái gì cũng chưa nói, liền mang theo Liễu Hồ Nguyệt tiến vào Tinh Hồn trì.

”Một tháng tới, người sẽ ở chỗ này, có được không?” Đi vào một căn phòng tràn ngập sương mù, Liễu lão phu nhân đi tới bên bờ Tinh Hồn trì, nghiêm túc hỏi nàng.

Tinh Hồn trì hiện ra, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ gian phòng.

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu: “Uh, Nguyệt Nhi nhất định không phụ lòng tổ mẫu trọng vọng, tĩnh tâm tu luyện, sớm ngày tu thành.”

”Tốt, có những lời này của người, ta an tâm.”

”Tổ mẫu!” Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên quay đầu xem nàng: “ Chuyện dụng cụ thí nghiệm...”

”Việc này không cần người để ý, ta thì sẽ tìm phụ thân người bàn bạc.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bước Vào Tinh Hồn Trì

Liễu lão phu nhân tựa hồ đã nghĩ ra cách đối mặt với Liễu Tường Phong, Liễu Hồ Nguyệt thấy vậy, cũng an tâm.

Liễu lão phu nhân xoay người, vẫy vẫy tay, ý tứ rời đi: “Đi thôi, để tổ mẫu nhìn thành quả sau một tháng của ngươi.”

Dứt lời sau, Liễu lão phu nhân đã rời khỏi phòng. Cửa phòng cũng tự động đóng lại.

Không gian rộng rãi chỉ còn một mình Liễu Hồ Nguyệt lưu lại, a không, còn có một tiểu nhục cầu mới phá trứng chui ra.

Cảm nhận được người xung quanh đều rời đi, tiểu nhục cầu chậm rãi từ sau gáy nàng vòng đến bả vai, nhẹ nhàng cọ cọ cổ của nàng, miệng phát ra âm thanh giống như tiếng mèo nhỏ kêu, thoát nhìn đặc biệt ôn thuận.

Liễu Hồ Nguyệt nâng tiểu nhục cầu lên, tiểu nhục cầu chớp chớp đôi con ngươi mà xanh như ứa nước, miệng phát ra tiếng “Bánh”.

”Ngươi đói bụng!”

”Ngao ngao...” Thịch cầu đột nhiên hét to hai tiếng, Liễu Hồ Nguyệt lập tức bịt kín miệng nó, “Hu” một tiếng nói: “Ta hiện tại không thể ra ngoài được. Nếu ngươi đói bụng, tự ngươi nghĩ biện pháp đi.”

”Ngao ô...” Tiểu nhục cầu hai móng vuốt ở không trung, cái đầu nhỏ nhỏ nhẹ nhàng điểm điểm, tựa hồ là rất thích ý khi bản thân được đi ra ngoài kiếm ăn.

Liễu Hồ Nguyệt lại nghiêm túc: “Nhưng là, người đáp ứng ta, không thể để bất kì kẻ nào phát hiện người. Nếu là làm phiền đến ta, ta liền bóc da người đem đi hấp.”

Bạch mao (lông trắng) toàn thân nhục cầu lập tức dựng đứng, hiển nhiên bị lời Liễu Hồ Nguyệt nói dọa sợ, nhục cầu liền lập tức gật đầu.

Trong nháy mắt, nhục cầu liền đào thoát từ trong tay nàng, chỉ thấy một đạo bạch quang từ khe cửa bay ra, nhục cầu liền vô tung vô ảnh.

Liễu Hồ Nguyệt kinh ngạc cứng lưỡi, vừa rồi là cái tốc độ gì?

Chớp mắt một cái vật nhỏ liền tiêu thất.

Nàng mới đầu còn sợ một mình nó ra ngoài tìm ăn là một chuyện không đáng tin, nhưng sự lo lắng của mình thật sự là dư thừa.

Nàng bất đắc dĩ cười cười, trở lại đi vào Tinh Hồn trì.

Đáy hồ đều là tinh thần lực nồng đậm ngưng kết mà thành. Cái đáy có bốn cầu thang, mỗi một cái cầu thang đều có phân cấp bậc. Đáy sâu nhất chỉ có nhân tài tứ cấp triệu hồi sư mới có thể đi xuống, hiện tại nàng chỉ có thể tu luyện ở tầng thứ nhất.

Ngồi ở tầng thứ nhất trên cầu thang, nàng nhắm hai mắt lại, tĩnh tâm vào tu luyện, tinh thần lực bốn phía từ từ hướng nàng bay tới.

Hình thành một đạo lỗ xoáy thông thả xoay tròn quanh thân nàng.

Ngày đầu tiên bắt đầu tu luyện, Tử Diễm tỉnh lại, mới phát hiện Liễu Hồ Nguyệt đã bước vào viện của Liễu lão phu nhân.

Chuyện này đối với cho Liễu Hồ Nguyệt mà nói là một chuyện tốt.

”Tiểu gia hỏa, tinh thần lực của ngươi là vô hạn. Tầng thứ nhất lực lượng đối với ngươi chút không công hiệu, sao ngươi không đến tầng thấp nhất đi?” Tử Diễm phát hiện tinh thần lực bốn phía của thân thể Liễu Hồ Nguyệt giống như đũa nhỏ lười nhác, căn bản không có một chút sức sống nào.

Nói cách khác, tinh thần lực này đối Liễu Hồ Nguyệt cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Liễu Hồ Nguyệt mở mắt, thềm thở ra một hơi nói: “Khó trách ta không cảm giác được Tinh thần không gian phong phú.”

Nàng đứng dậy, bước vào tầng thứ hai, tầng thứ ba, thời điểm đến tầng thứ tư, nàng rõ ràng cảm nhận được áp lực đến từ tầng dưới chót.

Một luồng áp lực vô hình áp bách khiến người ta cảm thấy hít thở không thông.

”Sư phụ, phía dưới tầng thứ tư, rõ ràng cùng tầng thứ ba có chút khác biệt, lực lượng phía dưới so với tầng thứ ba cường đại hơn rất nhiều.” Liễu Hồ Nguyệt đem cảm thụ của bản thân nói cho hắn.

Nàng bây giờ còn chưa có hoàn toàn tiến vào tầng thứ tư, chỉ là một chút dò xét, liền cảm giác luồng lực lượng kia ức chế nàng.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Người Âm Thầm Xem Xét

Edit: Chiryu Vũ

Tử Diễm lo lắng nói: "Lượng sức mà đi."

Nếu đi xuống, dù là cảm giác gì, Liễu Hồ Nguyệt cũng không dám đi xuống, đều nói không vào hang cọp sao bắt được cọp con, nàng muốn có điều đột phá, điểm thống khổ ấy nhất định phải chịu.

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, nói: "Sư phụ, ta đi."

Chân dẫm xuống một cái: "Bùm —— "

Nàng không nghĩ tới độ cao cái cầu thang thứ tư cao như vậy, liền bị té ngã, cả người nằm sấp, ngã vào tầng thấp nhất.

Tử Diễm nhin không được bật cười: "Tiểu gia hỏa, cảm giác thế nào?"

"Cảm giác thật thích ——" tự Liễu Hồ Nguyệt miệng phát ra thanh âm u oán, nàng hai tay lập tức chống trên mặt đất, ngẩng đầu, nhìn bốn phía.

Luồng áp bách vô hình dường như bởi vì nàng nhảy vào mà biến mất, một hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái quanh quẩn quanh thân của nàng.

Nàng nhanh chóng ngồi xếp bằng, cảm thụ được tinh thần lực lưu động trong không khí, đem tinh thần lực cuộn cuộn bên ngoài không ngừng hấp thu vào không gian tinh thần nàng.

Không gian tinh thần tựa như từng khối từng khối gạch, từng khối từng khối chồng lên lên nhau, từng khối từng khối đang từ từ tràn đầy không gian tinh thần trong cơ thể nàng.

Chín màu sắc từ trong cơ thể nàng tràn ra, nguyên tố lực đang chậm rãi cùng tinh thần lực dung hợp làm một.

Chín ánh sáng huyền lệ cùng tinh thần lực xoay tròn bốn phía.

Tử Diễm thấy một màn như vậy, hô hấp căng thẳng. Đây là điềm báo sắp hình thành khe ước trận, hẳn nhìn không đời mắt thân hình nhỏ bị đủ màu ánh sáng bao phủ.

Quả nhiên là yêu nghiệt.

Cực phẩm yêu nghiệt.

Người ta ít nhất phải dùng mười ngày nửa tháng mới có thể hiểu được ra khe ước trận, nàng chỉ dùng thời gian một ngày ngắn ngủn cũng đã hiểu ra.

Mắt thấy, này khe ước trận rất nhanh sẽ hình thành, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra.

Ánh mắt Tử Diễm lạnh lùng, lực lượng bá đạo mạnh mẽ làm nổi lên một trận cuồng phong, hung hăng đánh xuống nơi người kia chuẩn bị bước vào.

Chỉ thấy, một nữ dục đồng trẻ tuổi, ngó vào quan sát bốn phía, sau đó, liền rón ra rón rén đi đến Tinh Hồn trì. Nàng lấy chìa khóa ra, đem khóa phòng Tinh Hồn trì cởi bỏ, lại đẩy cửa phòng ra.

Nhưng mà đúng lúc này, một cỗ lực lượng bá đạo đến từ trong Tinh Hồn trì đột nhiên đánh úp lại.

"A..." Chân trước vừa mới bước vào cửa phòng, luồng lực lượng kia liền đánh vào ngực của nàng, làm cho nàng ngay cả trốn cũng không kịp, liền bay ra ngoài, rơi xuống sân.

Liễu Hồ Nguyệt giật mình.

Thời điểm kế ước trận sắp sửa hình thành, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy nàng. Bằng không, một khi giữa đường bị đánh gãy, cũng không biết đến khi nào mới có thể có cơ hội nữa.

Thời khắc mấu chốt, Tử Diễm làm sao có thể để cho người kia tiến vào gây sự.

Mà vừa rồi nữ tử kia, rõ ràng là muốn tiến vào xem xét cái gì. Xem ra, người nọ là chuẩn bị động thủ với Liễu Hồ Nguyệt. Tử Diễm tin tưởng, người nọ đó là chính là người âm thầm hạ độc thủ với Liễu Hồ Nguyệt.

"Đừng phân tâm, vi sư thủ trận cho người." Tử Diễm nhìn lông mày nàng hơi nhíu lại, thanh âm mềm nhẹ trấn an cảm xúc nàng.

Một đoạn nhạc đệm nhỏ cũng không làm gián đoạn Liễu Hồ Nguyệt tu luyện.

Tương phản, ánh sáng xung quanh nàng càng diễn ra mãnh liệt, tinh thần lực bốn phía bao vây lấy. Vốn bị vây trong làn sương mù dày đặc, đột nhiên có biến. Sương nhạt dần, thậm chí có thể nhìn hoàn toàn đến tầng thấp nhất.

Bốn phía đã không còn sương mù, chín màu sắc quanh thân quanh quần hương mặt đất tán đi, hình thành một hình tròn, mà nàng ngồi ở kia chính giữa bên trong vòng tròn ấy...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Dược Đồng Kỳ Quái

Chín loại nguyên tố lực từ dưới đất bắn lên, chìm chìm nổi nổi, nặng nề di chuyển. Lấy nàng làm trung tâm, một đường cong giống như cái võng lớn chậm rãi khuếch trương, tách khỏi đất, thành lập ra kế ước trận.

Trận địa cuối cùng bị đường cong đó cắt không nhìn thấy phần sau, liền dung hợp làm một thể với nhau, vô tình, lại xen kẽ cả ám nguyên tố.

Điều này làm cho Tử Diễm kinh ngạc nhìn ám nguyên tố từ trên cơ thể nàng tràn ra ngoài, bay vào trong hình đồ kế ước trận.

Liễu Hồ Nguyệt rõ ràng cảm giác được một cỗ lực lượng không chịu sự khống chế của nàng, nàng mở to hai mắt, chỉ thấy chín màu ánh sáng bốn phía bị ánh sáng của ám nguyên tố hoàn toàn che khuất.

”Sư phụ, đây là có chuyện gì.” Nàng không rõ ràng vì sao ám nguyên tố lại từ thân nàng đi ra ngoài.

Tử Diễm cũng là cảm thấy nghi hoặc: “Kỳ quái, loại chuyện này vi sư cũng chưa bao giờ gặp qua. Bất quá người đừng phân tâm, vi sư sẽ giúp người khống chế ám nguyên tố, không để nó tràn ra.”

Có những lời này của Tử Diễm, Liễu Hồ Nguyệt tiến nhập một bước cuối cùng.

Tử Diễm dùng lực khổng chế Âm nguyên tố trong cơ thể nàng, thậm chí trực tiếp bán phong ấn lực lượng âm nguyên tố.

Chín màu ánh sáng bày ra, khế ước trận lấy tốc độ nhanh nhất dung hợp. Khế ước trận của Liễu Hồ Nguyệt là vòng tròn lớn hình chông lên hình tròn nhỏ, không ngừng chông chắt, mỗi một cái vòng đều có nguyên tố lực khác nhau.

Mà ở giữa, là Âm nguyên tố mà nàng muốn quên cũng quên không được.

Tử Diễm: “Âm nguyên tố rõ ràng cường đại hơn so với nguyên tố khác. Tiểu gia hỏa, vì sư giúp người bán phong ấn nó, ngày sau còn phải dựa người tự áp chế lực lượng kia. Bất quá, không thể tu luyện âm nguyên tố, vì sư vẫn là cảm thấy tiếc hận thay người.”

Liễu Hồ Nguyệt lau cái trán đầy mồ hôi lạnh. Xem ra khế ước trận đã dần dần biến mất, nàng cao hứng không đứng dậy nổi.

Bởi vì ở giữa khế ước trận có màu đen, đại biểu cho Âm nguyên tố.

”Sư phụ, ta có Không gian hệ.” Nếu phải chọn giữa lực lượng xé rách không gian cùng lực lượng triệu hồi vong linh, nàng sẽ chọn cái trước.

Có được khả năng xé rách không gian đại biểu cho người có thể đi bất kì đại lục nào người muốn đi.

Nàng về sau không có khả năng luôn luôn ngậy người ở chỗ này.

Tử Diễm nghe xong, trên mặt u buồn liền biến mất, cười nói: “Đúng vậy, tiểu đồ nhi của vi sư là một nhân vật rất giỏi.”

Sau đó ngữ điệu liền thay đổi, cười nói: “Khế ước trận đã hình thành, tiểu đồ đệ, người có thể tìm một cơ hội đi Cổ Lạc sâm lâm khế ước huyền

thú có cùng thuộc tính với người.”

Một khi trở thành triệu hồi sư, quan trọng nhất một bước đó là kế ước huyền thú, có được huyền thú mới được xem như đủ tư cách của một triệu hồi sư.

Tâm tư Liễu Hồ Nguyệt hiện tại cũng không ở đây, ánh mắt nàng lạnh lùng quét qua cửa phòng.

Liễu Hồ Nguyệt không quên vừa rồi có người bước vào đây, còn ý đồ đi vào phòng này.

”Sư phụ, người xem nhìn thấy người vừa rồi sao?” Liễu Hồ Nguyệt đứng dậy, lưỡi biếng xoay xoay cái hông.

Tử Diễm: “Vi sư chỉ sợ người nọ quấy nhiễu người. Nửa người nàng còn chưa tiến vào phòng, đã bị vi sư đánh ra. Bất quá, vi sư có thể kết luận, người này là được đồng bên người tổ mẫu người, chỉ có được đồng mới có thể ra vào viện của bà ta.”

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, cho rằng Tử Diễm nói rất có đạo lý.

”Ta ra đi xem.” Nàng đi lên Tinh Hồn trì, quay đầu nhìn cái hồ đã bị nàng hấp thụ hết tinh thần lực, chỉ sợ hồ này không thể dùng nữa thôi. Nếu Liễu lão phu nhân biết, bà có thể điên lên hay không?

Một đêm gian, Tinh Hồn trì biến thành một cái hồ khô, tinh thần lực nồng đậm trước kia hoàn toàn tiêu thất.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Sự Tình Trong Rừng Trúc

Liễu Hồ Nguyệt bắt đầu có chút đứng không yên, nàng lại nghĩ đến chuyện phá hoại dụng cụ thí nghiệm trước đó, Liễu lão phu nhân cũng không nói một câu, như vậy, Tinh Hồn trì mày bị hút khô rồi, lão nhân gia bà cũng sẽ không trách tội nàng đi?

Tìm một lý do để tự an ủi mình, Liễu Hồ Nguyệt an tâm rời khỏi Tinh Hồn trì.

Liễu lão phu nhân vốn tưởng rằng kế ước trận Liễu Hồ Nguyệt không có hình thành nhanh như vậy, nhưng bà làm sao có thể nghĩ đến, thể chất biến thái có thể làm ra cả những việc hết thảy không có khả năng.

Nàng nhìn khắp sân, bốn phía ngập tràn hơi thở cửu giai chiến sĩ, hiển nhiên là đối với bên ngoài khuếch tán, có cửu giai chiến sĩ thủ hộ viện Liễu lão phu nhân, người bình thường là không dám tự ý tiến vào.

Nhưng Liễu Hồ Nguyệt rất hiếu kỳ người vừa rời tiến vào viện, nàng phải đi ra ngoài nhìn một chút.

”Sư phụ, người biết nữ nhân đi hướng nào sao?” Liễu Hồ Nguyệt hỏi.

Tử Diễm nói: “Hướng rừng trúc.”

Ánh mắt Liễu Hồ Nguyệt trầm xuống, nhanh chóng chạy ra sân, chỉ lưu lại một đạo quang ảnh làm Chiến sĩ quản lý viện ngạc nhiên.

”Sao lại thế này?” Đội trưởng Thủ vệ phút chốc tự chỗ tối chạy ra.

Các hộ vệ còn lại cũng từ chỗ tối đi ra, nhìn hướng đạo bóng dáng vừa rời đi, sau đó, lắc lắc đầu nói: “Lão phu nhân chỉ cho chúng ta thủ viện, cũng không có bảo chúng ta cấm Cửu tiểu thư tự do ra vào viện.”

Đề cập đến Cửu tiểu thư, người nói chuyện vừa rời đột nhiên cứng lưỡi, lúc này mới ý thức được một phế vật làm sao có thể có tốc độ như vậy.

Run run ngón tay chỉ vào hướng Liễu Hồ Nguyệt rời đi nói: “Vừa mới cái người kia là... Cửu... Cửu cửu tiểu thư.”

”Thật sự là gặp quý!”

Một đám chiến sĩ đều cảm thấy thật bất khả tư nghị (không nói lên lời), có người thậm chí ngờ vực Liễu gia Cửu tiểu thư giả heo ăn hổ, luôn luôn che giấu thực lực của chính mình.

Bọn họ có thể tiến vào đây thủ hộ Liễu Hồ Nguyệt, tự nhiên cũng rất được Liễu lão phu nhân tín nhiệm.

Vài chiến sĩ lắc lắc đầu, bọn họ không nên quản chuyện gì, bọn họ tuyệt sẽ không nhiều chuyện, đây là sự chuyên nghiệp của bọn họ. Sau đó, đều tự trở về làm tốt vị trí của mình.

--- -----(Toàn hệ triệu hồi sư)---

Rừng trúc rậm rạp tối tăm, liền đặt ở phía đông Liễu phủ, cũng là phía sau Liễu phủ.

Liều Hồ Nguyệt đi tới rừng trúc, liền nghe được tiếng giận dữ của một nữ tử kiều mị: “Tần thiếu gia, nô tỳ khi nào thì mới có thể rời đi Liễu phủ, nô tỳ chờ đợi người thật lâu, người không thể quên nô tỳ.”

Liều Hồ Nguyệt nhin không rùng mình vài cái. Thanh âm này rõ ràng đã nghe qua ở đâu đó? Nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, cuối cùng nghĩ tới nha hoàn bên người Liễu lão phu nhân ——Lam nha.

Người nàng gọi là Tần công tử rốt cuộc là người nào?

”Ha ha, tiểu yêu tinh, nàng yên tâm, chỉ cần chờ một chút, Liễu gia không bao lâu sẽ gặp đại nạn. Chờ Tần gia thu lấy toàn bộ sản nghiệp Liễu gia, ta liền dùng kiện tám người khiêng cưới nàng vào phủ.” Thanh âm nam tử bỗng dừng vang lên.

Liều Hồ Nguyệt ánh mắt lạnh lùng, âm thầm hừ lạnh, chính là Tần Duyệt tiểu tử kia.

Đêm khuya chạy đến phía Liễu gia, cùng nha hoàn Liễu gia tư thông, thật sự là một đôi cầu nam nữ.

Nàng không dám lại gần quá, dù sao Tần Duyệt cũng là bát giai chiến sĩ, mà nàng hiện tại nói trắng ra là chỉ một người mới, chỉ có thể đứng từ xa nghe kia hai người kia người một lời ta một câu nói chuyện.

Liều Hồ Nguyệt dứt khoát nhắm hai mắt lại, thanh âm Lam nha lại một lần nữa rõ ràng truyền vào tai nàng: “Tần thiếu gia, viên thuốc kia còn muốn bỏ vào trong quần áo Cửu tiểu thư sao? Nô tỳ thấy ngốc tử kia đã phế đến không thể phế hơn được nữa rồi, Tần thiếu gia không cần sẽ đem tinh lực lãng phí trên người phế vật đó đâu?”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tần Duyệt Nghi Hoặc

“Ôi, nàng lại không hiểu rồi. Cái gọi là muốn trừ nhất định phải trừ tận gốc, nếu không qua một thời gian, đợt lần cuối cùng thí nghiệm của năm nay, xác định cái kia phế vật vĩnh viễn không có ngày xoay chuyển mới có thể dừng tay. Thế nào, người không vừa ý?” Tần Duyệt vừa dỗ dành lại vừa lừa Lam nha.

Mà Lam nha rõ ràng coi hấn là thành thần tượng bản thân cùng người âu yếm.

Tần Duyệt là một dân tộc cà lơ phất phơ, chỉ có nha đầu ngu xuẩn như thế này mới có thể tin lời nói của hấn.

Bất quá, không vội. Liễu Hồ Nguyệt nhưng là thật muốn biết dựa vào năng lực của Tần Duyệt, sẽ làm thế nào để Liễu gia sụp đổ a!

Lam nha vội vã giải thích: “Không, đương nhiên không là. Trợ giúp Tần thiếu gia, đó là trợ giúp bản thân ta. Tần thiếu gia, việc dụng cụ thí nghiệm kia thật là người...”

”Mới không phải ta làm hư! Đều là Lão thái bà kia mang theo phế vật kia tiến vào Thí nghiệm Thần điện, sau đó dụng cụ thí nghiệm không minh bạch đều hỏng. Thật hiển nhiên, dụng cụ thí nghiệm kia giống như là bị lực lượng nào đó phát nổ mà hỏng. Thế nhưng lão già kia vậy mà không thừa nhận đã đi qua Thí nghiệm Thần điện, đem mọi tội lỗi đều đổ người ta, tự nhiên khiến Tần gia mất một số lượng lớn cực phẩm tinh quặng, ngấm lại

liền tức. Nếu không phải nghĩ muốn xâm nhập vào bên trong Liễu gia, Tần Duyệt ta sớm mặc kệ chuyện thủ đại môn.” Tần Duyệt giọng điệu thập phần phần nộ.

Khóe môi Liễu Hồ Nguyệt không tiếng động gợi lên. Nguyên lai lão phu nhân gian trá như vậy, cháu gái của mình làm hồng dụng cụ thí nghiệm không nói, lại trái lại cắn Tần Duyệt một ngụm. Cái này tốt lắm, Liễu Tường Phong vừa không khó làm người, còn tự nhiên chiếm được chút thu hoạch.

Nàng hiện tại chỉ nghĩ thôi đã muốn ôm bụng cười to.

Đáng đời người Tần Duyệt!

Chính là ngôn ngữ của Tần Duyệt tựa hồ sớm có bất mãn đối với Liễu gia.

Cũng khó trách, Tần gia nỗ lực lâu như vậy, luôn luôn ở cuối cùng. Liễu gia tùy tiện tham gia vào một sự kiện, đều có thể nhận được sự yêu quý của người trong thiên hạ, đối với các gia tộc thượng cấp mà nói, trở thành một gia tộc như Liễu gia chính là tâm nguyện của bọn họ a.

So sánh Tần gia với Liễu gia, liền đánh mất thân phận cao quý của Liễu gia.

Hai cái gia tộc căn bản không cùng ở một đẳng cấp.

Hiện tại Tần Duyệt vậy mà nghĩ dựa vào thực lực bản thân khiến Liễu gia rung chuyển, đây không phải một chuyện cười lớn sao.

Huống chi, bây giờ còn có Liễu Hồ Nguyệt nàng ở đây!

Nhưng dù Tần gia hiện tại là một gia tộc trung cấp, Liễu Hồ Nguyệt cũng không dám vội vàng khinh thị, nghe giọng điệu Tần Duyệt, hấn tựa hồ

chắc chắn có thể làm Liễu gia ngã xuống.

Tần Duyệt còn nói: “Đúng rồi, chuyện ta giao cho nàng, nàng làm hay chưa?”

Lam nha giọng điệu có chút kiêng kị: “Không, không, Liễu lão phu nhân để Cửu tiểu thư quý trong viện, cũng không cho nàng làm cái gì.”

Tần Duyệt có chút nghi hoặc: “Để cho nàng quý trong viện.”

Nói trắng ra là Tần Duyệt nghi ngờ Liễu lão phu nhân mang Liễu Hồ Nguyệt tiến vào Thí nghiệm Thần điện là để Liễu Hồ Nguyệt tiến hành thí nghiệm thể chất. Dù sao, sau khi các nàng đi ra, chuyện dụng cụ thí nghiệm bị hỏng là thật.

Mà nay, Liễu lão phu nhân lại cố ý trừng phạt Liễu Hồ Nguyệt.

Trừng phạt liền không nói, còn để Liễu Hồ Nguyệt chuyển đến viện của bà ta.

Cái này không thể không khiến Tần Duyệt hoài nghi Liễu lão phu nhân lợi dụng được vật cải tạo thể chất Liễu Hồ Nguyệt, hoặc là, khí mạch Liễu Hồ Nguyệt được khơi thông.

Cho nên, Liễu lão phu nhân cố ý trợ giúp Liễu Hồ Nguyệt tu luyện.

Thực tế nếu là như vậy, một khi Liễu Hồ Nguyệt được Liễu lão phu nhân hiệp trợ, sau này trưởng thành, Tần gia chẳng phải là thêm một đối thủ.

Chính vì thế Lam nha đi xem tình huống Liễu Hồ Nguyệt bên kia.

Nhưng Lam nha cũng không dám nói bản thân mình ngay cả cửa đều chưa tiến vào đã bị một cỗ lực lượng cường đại đánh ra ngoài...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 45: “Được Tôn” Vô Ngân Tử

Nàng sợ Tần Duyệt khinh thường nàng thực lực yếu kém. Do đó buông tha cho bản thân, tìm mục tiêu khác. Dù sao nha đầu kia có thể ở Liễu phủ Liễu lão phu nhân lâu năm, cũng là có điểm tâm kế. Biết Tần Duyệt lợi dụng mình, cho nên vô cùng dè dặt cẩn trọng.

Lông mày Tần Duyệt nhăn lại thật sâu: “Chẳng lẽ là ảo giác?”

”Tần thiếu gia, người đang nói cái gì?” Lam nha không hiểu tại sao hăn nghi hoặc, nhìn hăn như vậy, nàng tò mò hỏi.

Tần Duyệt cúi đầu xem nàng: “Người xác định cái phế vật kia trừ bỏ quỳ ở trong sân, Liễu lão phu nhân không kêu nàng làm cái gì sao?”

”Không, không có.” Lam nha cúi đầu, không dám nhìn tới Tần Duyệt.

Tần Duyệt nhìn chăm chăm Lam nha, trong lòng nghi hoặc lại càng ngày càng đậm: “Tiếp tục nhìn chăm chăm, còn có viên thuốc kia, ngày mai bắt đầu tăng liều lượng thêm gấp đôi.”

”A... Đây...” Lam nha kinh hô một tiếng: “Hiện tại nửa viên thuốc đã rất hữu hiệu rồi, hơn nữa, nếu bị lão phu nhân phát hiện, nếu là thêm lượng như lời nói, nô tỳ sợ...”

”Sợ cái gì? Viên thuốc kia là sư phụ ta Vô Ngân Tử luyện ra, sư phụ ta Vô Ngân Tử luyện được nếu có thể dễ dàng bị kia lão già kia phát hiện, vẫn

xứng được xưng là được tôn sao?” Đề cập đến sư phụ hẳn Vô Ngân Tử, trên mặt Tần Duyệt đầy vẻ.

Của hẳn thể chất tuy rằng vô pháp luyện được, nhưng là, có thể đã lạy bị thể nhân xưng “Được tôn” Vô Ngân Tử vì sư, Tần gia đi ra ngoài coi như là có uy tín danh dự nhân vật.

Mà Tần gia hàng năm đều phải hướng Vô Ngân Tử trên người tạy tuyệt bút tiền tài, Tần Duyệt cũng bởi vì này tăng quan hệ mới bị Vô Ngân Tử thu vì xoay mình đệ, nói trắng ra là này xoay mình đệ bất quá là cái cây rụng tiền.

Tần Duyệt còn là niềm vui của Vô Ngân Tử, thông thường thời điểm Tần Duyệt điều yêu cầu, Vô Ngân Tử cũng sẽ tận lực thỏa mãn hẳn.

Thuốc này là do Tần Duyệt hướng Vô Ngân Tử nhờ luyện ra.

Bản thân Vô Ngân Tử sáng tạo một đan dược môn độc đáo. Không cần dùng, chỉ cần dán trên quần áo, liền có thể có hiệu quả.

Liễu Hồ Nguyệt nghe xong, thân mình ngẩn ra, cúi đầu nhìn quần áo đang mặc trên người.

Không có trong đồ ăn, khó trách nàng vài ngày nay luôn luôn suy tư không ra đối phương là như thế nào đối nàng hạ độc thủ, thì ra là thế.

Âm thầm tự nói: “Nguyên lai tới nơi này cũng có một Vô Ngân Tử.”

Kiếp trước kia Vô Ngân Tử cũng là cao thủ luyện đa. Long tháp bắt đầu bị trộm từ Vô Ngân Tử. Chính là, kiếp trước Vô Ngân Tử là đối thủ của nàng, không nghĩ tới đi đến dị thế còn có thể gặp người Vô Ngân Tử kia.

Lam nha vừa nghe thuốc kia là do Vô Ngân Tử luyện ra, cũng an tâm hơn. Liễu lão phu nhân mặc dù lợi hại nhưng không có lợi hại như Vô Ngân Tử.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu nói: “Ân.”

”Ngoan, trở về đi, miễn cho lão già kia hoài nghi.” Tần Duyệt cúi đầu hôn môi Lam nha. Lam nha cúi đầu, ngượng ngùng cười cười, trên mặt nổi lên vết đỏ ửng nhàn nhạt.

Liễu Hồ Nguyệt lấy tốc độ nhanh nhất rút khỏi rừng trúc, tránh ở chỗ tối.

Lam nha mang theo tâm tình khoái trá hướng đến viện, mà Tần Duyệt cũng lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi rừng trúc.

Liễu Hồ Nguyệt từ chỗ tối đi ra, nhìn hướng Tần Duyệt phương hướng rời đi. Sau đó, ánh mắt u mát dừng trên người Lam nha càng lúc càng xa.

”Xem ra hạ độc thủ đối với người là Tần gia, ta rằng sẽ là hai vị tỷ tỷ kia của người.” Tử Diễm nói.

Liễu Hồ Nguyệt thầm hừ: “Hai nàng tạm thời còn không có khả năng đối với ta hạ độc thủ như vậy.”

Nếu là được bình thường, tuyệt đối không thể gạt được Liễu lão phu nhân.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nhục Cầu Ôm Tinh Quặng

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Tử Diễm bất đắc dĩ cười cười, nói: “Tiểu gia hỏa, người đã quên hai tỷ muội kia đến từ Tần gia.”

Coi như hai tỷ muội kia tạm thời không có can đảm, nhưng không thể cam đoan Tần thị không dám hạ độc thủ với nàng. Lúc trước Liễu Hồ Nguyệt không có thực lực, ai cũng biết rồi. Nếu Tần thị e ngại thực lực siêu nhiên của Liễu Hồ Nguyệt khiến cho địa vị hai nữ nhi mình ở Liễu phủ khó giữ được, không phải không có khả năng xuống tay với Liễu Hồ Nguyệt. Dù sao, một khi con người có cảm giác địa vị bản thân bị uy hiếp thì chuyện gì cũng có thể làm.

Liễu Hồ Nguyệt nhíu mày: “Chẳng lẽ tổ mẫu không hề nhận ra Tiểu Lam nha đầu kia phản bội sao?” Thoạt nhìn Liễu lão nhu nhân không phải người hồ đồ.

Tử Diễm: “Hiện tại không phải lúc nghĩ những thứ này. Kế tiếp người định làm thế nào?”

”Tuy luyện, khiến bản thân trở nên cường đại, có năng lực bảo vệ người ta muốn bảo vệ.” Lời Tần Duyệt làm tim Hồ Nguyệt chấn động. Đại lực này chính là tàn khốc như thế. Kẻ không có thực lực vĩnh viễn chỉ có thể là người ở dưới đáy xã hội.

Cùng lúc đó, Liễu Hồ Nguyệt đề cao cảnh giác với Tần gia. Về phần Tiểu Lam nha đầu, giữ lại nàng ta còn có chỗ dùng.

Liễu Hồ Nguyệt bước nhanh đến phòng Liễu lão phu nhân. Đã hiểu được kế ước trận, nàng cần không gian rộng lớn để tu luyện, trong viện không thể thỏa mãn điều kiện này. Hơn nữa, nàng vốn mang theo trí nhớ kiếp trước đến dị giới này, đương nhiên không quên bản lĩnh kỹ năng đã học. Điều này cũng là nguyên nhân nàng vội vàng đi tìm Liễu lão phu nhân. Nàng muốn tìm về bản lĩnh đã học ở kiếp trước, liền tìm sự giúp đỡ của bà.

Vừa mới bước một bước, nàng liền cảm thấy đầu mình bị một cái gì đó hung hăng đập vào. Còn chưa kịp phục hồi tinh thần đã nghe thấy một tràng la lớn "ô ô a a". Âm thanh này làm đôi mắt nàng sáng ngời. Quả cầu tròn kia đã trở lại.

Nàng đưa tay kéo nhục cầu tròn tựa xuống, chỉ thấy nhục cầu ôm một viên đá ánh vàng rực rỡ, đôi mắt xanh lục nhìn chăm chăm Liễu Hồ Nguyệt, còn đánh một cái ợ no nê.

Xem ra nó ăn rất no.

Nhục cầu đưa tảng đá vàng giống của đệ đệ, tựa như muốn tặng cho Liễu Hồ Nguyệt ăn.

”Này này...”

”Tinh quặng cực phẩm!” Còn chưa đợi Liễu Hồ Nguyệt nói ra nghi ngờ, Tử Diễm kinh ngạc phun ra bốn chữ trước.

Liễu Hồ Nguyệt cũng trợn to hai mắt, lắc lắc nhục cầu: “Ở đâu ra tinh quặng cực phẩm?”

Tinh quặng cực phẩm là vật hiếm thấy ở đại lục. Số tinh quặng cực phẩm của mỗi quốc gia không vượt quá hai trăm khối. Ba gia tộc lớn ở Thiên thủy quốc có tổng cộng chưa đến hai mươi lăm khối. Trung thượng tầng gia tộc Tần gia nhiều nhất cũng chỉ có sáu khối.

Nhục cầu moi đâu ra tinh quặng cực phẩm?! Nàng có một dự cảm không tốt! Tinh quặng cực phẩm này không phải trộm tự kim khố của Liễu gia chứ?

Con người màu lục của nhục cầu chứa thủy quang lóe sáng, vẻ mặt đắc ý, dùng hai móng vuốt huơ tay múa chân, miệng kêu "ô ô ô". Kì thực Liễu Hồ Nguyệt không hiểu nó muốn biểu đạt cái gì, nhưng tay chân nó vờ một hồi, rốt cuộc nàng cũng hiểu. Nó chỉ về phía cửa, nói như vậy tinh quặng cực phẩm này không phải của Liễu gia.

Nàng yên tâm. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nó đến nhà ai trộm tinh quặng cực phẩm vậy? Còn chưa đợi Liễu Hồ Nguyệt phục hồi tinh thần, một màn trước mắt lại làm Liễu Hồ Nguyệt cả kinh.

”Răng rắc --”

”Người làm gì vậy?” Liễu Hồ Nguyệt lập tức tóm lấy đuôi nhục cầu, dốc ngược nó lên, lắc lắc, muốn nó nhả tinh quặng cực phẩm trong miệng ra.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ngọc Vương Ngụy Hiểm

Nhục cầu dùng móng vuốt che miệng, không ngừng gặm tinh quặng. Ai có thể ngờ được vật nhỏ lớn hơn bàn tay nàng lại một ngụm ăn hết khối tinh quặng to gấp hai lần bàn tay nàng.

Liễu Hồ Nguyệt thực sự xót cho khối tinh quặng lớn bị nhục cầu ăn vào kia. Mẹ kiếp, nó không biết tinh quặng cực phẩm là tài sản lớn của tài phú sao? Vốn cho rằng vật nhỏ này trộm về để hiếu kính lão nhân gia nàng, không ngờ nó lấy để ăn.

Tử Diễm có chút kinh ngạc nhìn nhục cầu bị Liễu Hồ Nguyệt hung hăng lắc tới lui: “Tiểu gia hỏa, thứ này đến từ đâu?”

”Sư phụ, người xem nó giống cái gì?” Liễu Hồ Nguyệt lệ rơi đầy mặt xốc nhục cầu lên, giúp Tử Diễm quan sát nhục cầu kĩ hơn. Nhục Cầu sớm ăn tinh quặng cực phẩm vào bụng, thân thể mềm mại vàng thêm tròn vo, thỉnh thoảng ợ no nê một cái, vẻ mặt thích thú liếm liếm móng vuốt của mình.

Tử Diễm nghi hoặc nói: “Kỳ quái, nhìn không ra nó là vật gì, cũng nhìn không ra xuất xứ của nó. Người tìm thấy vật nhỏ này thế nào?”

”Không phải tìm, mà là Vương gia ngọc kia đưa.” Lúc Liễu Hồ Nguyệt nhắc tới Vương gia ngọc kia, đầu óc giật thót một cái. Nghĩa đến ánh mắt Phượng Dật Hiên nhìn Phượng Dật Thần hồi sáng, nàng không rét mà run.

Ánh mắt kia tuyệt đối ẩn chứa sát ý mãnh liệt.

Không chờ Tử Diễm mở miệng, Liễu Hồ Nguyệt liền nói ra nghi ngờ trong lòng: “Sư phụ, ta nhớ tới một chuyện.”

”Chuyện gì?” Tử Diễm tò mò hỏi.

”Ngốc tử kia rất kì lạ. Sáng sớm nay, thời điểm ngốc tử kia nhìn Phượng Dật Thần thì trong mắt chứa sát khí. Người nói xem một ngốc tử dùng ánh mắt giết người như thế để nhìn người khác sao?” Tuy rằng chợt lóe lên rồi lập tức biến mất, thậm chí không để người khác nắm bắt được. Trước kia nàng là sát thủ, ánh mắt thâm độc như vậy làm nàng nhớ đến một màn trước khi chết. Sau khi nam nhân nàng yêu thương đến được Long tháp, trong mắt xẹt qua sát ý. Lúc đó nàng còn tưởng mình nhìn nhầm, liền rút "áo giác" ấy ra sau đầu. Đến khi nàng xoay người lại đã bị hấn bóp cổ, hung hăng đâm một dao. Bởi vậy, nàng đặc biệt miễn cảm với ánh mắt như vậy của Phượng Dật Hiên, thậm chí còn có cảm giác muốn trốn chạy. Nàng rất hoài nghi hấn giả ngu, hấn không phải ngốc tử thực sự.

”Giả ngốc!” Tử Diễm thốt ra hai chữ làm lòng nàng xao động mãnh liệt, càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng. Tử Diễm lại nói: “Nếu là giả ngốc, người đó rất nguy hiểm. Vi sư không nhìn ra tu vi của người đó.”

Không nhìn ra, thông thường chỉ có hai loại tình huống: thứ nhất, thực sự là phế vật; thứ hai, tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ. Tử Diễm và Liễu Hồ Nguyệt tin tưởng vào khả năng thứ hai hơn.

”Hừ, mặc kệ hấn có giả ngốc hay không, chỉ cần dám chơi ta, ta liền không dễ tha thứ.” Liễu Hồ Nguyệt nói xong, nhục cầu trong tay nàng phát ra tiếng kêu như mèo con, nhưng nghe kĩ lại không giống. Nó ăn uống no nê sáng khoái, nhưng lại gây cho nàng cả đầu nghi ngờ, thậm chí còn có ý nghĩ vứt bỏ nó.

”Người muốn bỏ rơi nó?” Tử Diễm hỏi.

”Sư phụ, nếu nam nhân kia rất nguy hiểm thì lễ vật hần tặng cho ta cũng rất nguy hiểm. Người nhìn xem, vật này vừa chào đời chưa đầy một ngày đã ăn khối tinh quặng cực phẩm lớn như vậy, nó không nguy hiểm thì ta cũng nuôi không nổi.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Gặp Lại Tiểu Lam Trong Viện

Đừng nói nàng nuôi không nổi, đưa cho lão cha cao thủ của nàng cũng nuôi không nổi tiểu gia hỏa này.

Tử Diễm khuyên nàng: “Không được! Vật nhỏ này đã ăn tinh quặng cực phẩm, nói vậy nó cũng rất miễn cảm với tinh quặng cực phẩm.”

Câu nói của Tử Diễm đánh thức Liễu Hồ Nguyệt. Nàng cúi đầu nhìn nhục cầu bởi câu vừa rồi của nàng mà mặt biến sắc. Vẻ mặt nhục cầu âm đạm trừng lớn con người, hai móng vuốt hung hăng quơ quơ trước mặt nàng, phản đối hành vi vứt bỏ nó của nàng.

”Được rồi, tạm thời giữ người lại. Nhưng mà không cho người đụng vào tinh quặng cực phẩm của kim khố Liễu gia.” Liễu Hồ Nguyệt nghiêm túc giáo dục tư tưởng cho nhục cầu một phen. Nhục cầu nghe thấy, vẻ mặt bình tĩnh lại, nhẹ nhàng cọ cọ tay nàng. Sau đó, nó nhảy lên cổ áo phía sau của nàng rồi tiến vào giấc mộng đẹp.

Liễu Hồ Nguyệt nặng nề thở ra một hơi, lúc này mới bước ra khỏi đây.

Ngoài rừng trúc, một nam tử mặc lam y đứng một mình. Nam tử có làn da trắng nõn, dung nhan kinh diễm, thân hình cao lớn và toát ra hơi thở lạnh lẽo mà cao quý. Hắn cong lên đôi môi yêu dã còn đỏ hơn nữ nhân, nhẹ thở dài: “Tiểu gia hỏa kia càng ngày càng không đơn giản...”

Chỉ để lại một câu nói nhẹ tựa mây bay, bỗng nhiên một ngôi sao băng xẹt qua trên nền trời, đảo mắt đã thấy nam tử lam y biến mất khỏi Liễu phủ. Với chiến sĩ đuổi đến nơi này vì hơi thở tản ra từ nam tử lam y, nhao nhao nhìn nơi mà hắn từng lưu lại. Lĩnh đội (đội trưởng) chiến sĩ nói: “Kỳ quái, vừa rồi rõ ràng ở chỗ đó mà.”

”Tôi nay chuyện lạ thật con mẹ nó nhiều. Một bóng dáng mới vừa đi qua, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.”

”Đừng phân tâm, chia nhau đi tìm xem. Xảy ra chuyện gì, chúng ta ai cũng không gánh vác nổi.”

...

Chiến sĩ bát giai tách ra bốn phía tuần tra, ai cũng không dám khinh thường.

Đèn phòng Liễu phu nhân còn sáng, cửa phòng không đóng. Liễu Hồ Nguyệt không thấy bà đâu, đành đứng ở ngoài cửa chờ bà trở lại. Giờ phút này, bà không ở trong phòng, chắc là ở phòng luyện đan. Phòng luyện đan không phải nơi nàng có thể tùy tiện ra vào. Nàng an phận chờ ở đây có vẻ tương đối tốt.

Lúc này, Tiểu Lam đi vào theo cửa viện. Nàng ta bưng một chén canh hạt sen vừa hầm, chậm rãi đi đến.

Liễu Hồ Nguyệt xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Lam. Ánh mắt lạnh như vậy làm da đầu Tiểu Lam run lên, bước chân vẫn không có ý dừng lại. Ngẩng đầu, chỉ thấy Liễu Hồ Nguyệt đứng bên ngoài phòng, ánh mắt thẳng tắp liếc nàng ta. Chỉ là liếc mắt một cái thôi, nhưng lại làm hai tay Tiểu Lam run lên, suýt nữa hất đổ canh hạt sen. Nàng ta nhanh chóng

thu lại cảm xúc của bản thân, đi lên nhún một cái rồi nói: “Cửu tiểu thư, sao người còn đứng ở đây?”

Liễu Hồ Nguyệt lập tức khôi phục bộ dạng ngốc nghếch, chỉ vào thứ nàng ta đang bưng, sờ sờ bụng: “Ta đói, có gì ngon ăn không?”

”Đây là làm cho lão phu nhân.” Tiểu Lam nhướng mày, cẩn thận đánh giá Liễu Hồ Nguyệt một lần nữa. Hiện tại thấy bộ dạng ngốc nghếch của nàng, Tiểu Lam thở phào nhẹ nhõm một hơi. Vừa rồi nhất định là ảo giác, thực sự là gặp quý.

”Ta bưng lên cho tổ mẫu.” Liễu Hồ Nguyệt bước lên, không quan tâm Tiểu Lam có nguyện ý hay không liền xông thẳng về phía trước.

”Rầm --” Canh hạt sen của Tiểu Lam nhất thời rơi xuống.

Lời tác giả: Thứ hai, cầu phiếu bầu, cầu đề cử, cầu động lực!!

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tiểu Lam Phần Nộ

Đó là canh hạt sen Tiểu Lam tỉ mỉ nấu cho Liễu lão phu nhân đêm nay, hiện tại lại bị ngốc tử này làm đổ. Điều này làm trong lòng Tiểu Lam không khỏi có chút bực bội, tức giận chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt, mắng: “Phế vật người, làm đại tiểu thư thật tốt không phải xong sao? Người hại canh hạt sen ta tâm tâm khổ khổ làm ra bị lãng phí không công như vậy. Thật sự sắp bị người làm tức điên rồi, phế vật vô dụng.”

”Ta... ta... ta... Ta không cố ý, ta giúp người đi trừ phòng bưng thêm một chén.” Liễu Hồ Nguyệt tỏ vẻ vô tội nhặt mảnh chén vỡ lên. Lúc nàng định chạy đi trừ phòng, Tiểu Lam lại đột nhiên hung hăng đẩy nàng lại. Khuôn mặt thanh thú hiện lên vẻ dữ tợn: “Người cho rằng lão phu nhân ăn đồ ăn của lợn sao? Ta chỉ chuẩn bị cho lão phu nhân một chén. Đáng chết, đáng chết! Phế vật người chết tử tế không xong, cố tình chết trong viện này.”

Liễu Hồ Nguyệt rụt cổ, ôm bát vỡ chậm rãi ngồi xổm xuống góc tường, tựa như bị Tiểu Lam gầm lên làm sợ hãi, miệng không ngừng xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Tiểu Lam tỷ tỷ, ta không cố ý. Nếu không... Nếu không ta trở về nấu cho tổ mẫu một chén.”

”Người ngu ngốc, canh hạt sen người nấu và ta nấu giống nhau sao? Dem ra!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lam giận đến mức đỏ lên, hung hăng túm tay Liễu Hồ Nguyệt. Trong canh hạt sen kia có độc mà Tần Duyệt cho nàng ta cách bào chế. Nàng ta luôn không nỡ lấy ra dùng, chỉ cần cho

Liễu lão phu nhân dùng sẽ làm cho bà hôn mê mấy ngày. Chỉ cần bà ngủ vài ngày, Tiểu Lam có thể tùy tâm sở dục ở cái viện này, đến lúc đó có thể nhìn rõ trong Tinh Hồn trì giấu quái vật gì. Ngay cả chiến sĩ tứ giai đều dễ dàng bị đánh ra ngoài cửa, bằng không, nàng ta cũng chẳng gấp gáp như vậy, tức giận như vậy.

Nhìn canh hạt sen bị đổ, tim Tiểu Lam liền co lại, nghĩ nghĩ, lại nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn kiềm chế lửa giận lại. Vạn nhất chuyện bại lộ, nàng cũng không có lợi thế.

Dọn dẹp đồng tàn tích, Tiểu Lam mang theo cảm xúc khó chịu rời khỏi viện. Sau khi nàng ta rời đi không lâu, Liễu lão phu nhân đi vào trong viện.

”Sao lại thế này?” Vừa bước vào sân đã nhận thấy một loại hơi thở quỷ dị, Liễu lão phu nhân là luyện đan sư, đối với hơi thở đều rất mẫn cảm.

Hành động của Tiểu Lam rất rõ ràng. Nhưng hiện tại, chuyện quan trọng hơn là nói với Liễu lão phu nhân về kế ước trận của bản thân, sau đó khuyên bà đề phòng Tiểu Lam.

”Tổ mẫu, Nguyệt nhi đã hiểu được kế ước trận.”

”Cái gì???” Tâm can Liễu lão phu nhân run lên, chạy nhanh đến nắm cánh tay Liễu Hồ Nguyệt, kéo nàng vào phòng mình rồi đóng chặt cửa phòng, thấp giọng hỏi: “Vừa rồi con nói cái gì?” Hiển nhiên, Liễu lão phu nhân chưa thể tin lời Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt chứng minh lời mình nói, vội bày ra kế ước trận của bản thân cho Liễu lão phu nhân xem. Bà kích động không thôi, thấp giọng cười: “Xem ra ta thật sự già đi, ta thật sự già đi rồi. Tốc độ tu luyện của Nguyệt nhi, ngay cả cha con năm đó cũng không đọ nổi.” Liễu lão phu nhân rất ít khi khích lệ người khác, tốc độ tu luyện biến thái của Liễu Tường Phong năm đó, bà chưa từng khen một câu.

”Chỉ là...” Trên mặt Liễu Hồ Nguyệt hiện lên vết đỏ, cúi đầu muốn nói lại thôi.

Liễu lão phu nhân hỏi: “Nguyệt nhi có gì cứ nói thẳng.”

”Tình Hồn trì chỉ e sau này không dùng được.” Liễu Hồ Nguyệt nói tình huống bên trong cho Liễu lão phu nhân.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tư Tâm Của Liễu Lão Phu Nhân

Liễu lão phu nhân nghe xong, tuy có chút đáng tiếc nhưng bà hiểu rõ, Tinh Hồn trì sớm muộn sẽ bị dùng hết. Hai mắt bà tối sầm, xua xua tay nói: “Nếu một đêm Tinh Hồn trì có thể khiến cho một cường giả quật khởi, một chút Tinh Hồn trì kia thì tính là gì. Nguyệt nhi, thời gian một ngày đã hiểu được kế ước trận, đừng nói cha ngươi, chỉ sợ vị tổ tiên triệu hồi sư có không gian hệ cũng chưa chắc có thiên phú như vậy. Tổ mẫu rất vui mừng vì Liễu gia có người kế tục.”

Liễu gia có người kế tục? Lời này hình như có chút mơ hồ.

Tỷ muội Liễu Linh Tích chẳng lẽ không phải người Liễu gia? Thiên phú của hai nàng ta không tệ, tuy Liễu Linh Tích hơi kém cỏi nhưng Liễu Linh U lại được ví như thiên tài. Lời Liễu lão phu nhân còn phải xem xét lại, chẳng lẽ bà biết Tần gia muốn gây bất lợi cho Liễu gia? Nàng ngẩng đầu, nhìn Liễu lão phu nhân ngồi trên giường, hỏi: “Tổ mẫu, thiên phú của nhị tỷ và tam tỷ cũng không tệ. Nếu không có con, Liễu gia cũng không có khả năng không người nối nghiệp.”

Lời này vừa nói ra, đáy mắt Liễu lão phu nhân liền xẹt qua ánh độc ác, nhưng bị đè xuống rất nhanh, vẫy vẫy tay nói: “Thiên phú của hai đứa không tệ, nhưng không bằng con. Nguyệt nhi, con phải nhớ kỹ, không phải thiên phú của bọn chúng không tệ, mà là triệu hồi sư trên lục địa này không đến ngàn người, bọn chúng mới đặc biệt quý hiếm, hiểu chưa?”

”Dạ, Nguyệt nhi hiểu rồi.” Lời Liễu lão phu nhân không thể nghi ngờ, nói với nàng vật hiếm là quý, hiện tại hai người kia là hi hữu mới trở nên đặc biệt. Đồng thời, bà cũng nói với nàng làm người không nên tự phụ tự đại, đặc ý vênh vào.

”Đã hiểu kế ước trận, tiếp theo Nguyệt nhi nên đi Cổ Lạc sâm lâm để kế ước với huyền thú. Chỉ có điều lần mở cửa cuối cùng của Cổ Lạc sâm lâm trong năm nay là vào kì khảo nghiệm. Chỉ có đứa trẻ có thiên phú được người trong tộc phát hiện ra mới có tư cách tham gia trận luận võ chung kết, tranh giành danh ngạch vào Cổ Lạc sâm lâm.” Nói đến đây, mày Liễu lão phu nhân hơi nhíu lại.

Nếu thực lực Liễu Hồ Nguyệt bị lộ ra, điều này chẳng phải cho thế nhân biết Liễu gia lại có thêm một thiên tài tuyệt thế sao? Đây là điều Liễu lão phu nhân lo sợ. Bà không muốn Liễu Hồ Nguyệt là cây non chưa trưởng thành đã bị bại lộ thực lực của mình. Nhưng nếu không tham gia, nàng không có tư cách tiến vào Cổ Lạc sâm lâm. Huống hồ, ngày tám tháng sau là ngày Liễu Hồ Nguyệt và Phượng Dật Hiên thành thân, mà ngày khảo nghiệm là trung tuần của tháng sau, chuyện cần bàn thật đúng nhiều.

Liễu lão phu nhân càng nghĩ càng đau đầu, cuối cùng dùng ánh mắt thăm thăm nhìn Liễu Hồ Nguyệt, âm thầm quyết định: “Chuyện danh ngạch, tổ mẫu sẽ giúp con giành một cái. Con không cần ra mặt, chuyện sau đó là an tâm tu luyện nguyên tố lực của con. Chỉ có người sử dụng tinh thần lực để khống chế tốt nguyên tố lực mới đủ tư cách trở thành triệu hồi sư.”

”Tổ mẫu, Nguyệt nhi khẩn cầu thời gian kế tiếp cho Nguyệt nhi sắp xếp, có thể không?” Liễu Hồ Nguyệt hạ giọng.

Liễu lão phu nhân giật mình, nhìn nữ oa đầy tự tin trước mặt. Thậm chí đôi khi bà có ảo giác rằng người trước mặt không phải cháu gái của mình. Nhưng không phải cháu gái của bà thì có thể là ai? Bà cho rằng có lẽ

vì bị người Nạp Lan gia sỉ nhục hoặc bị Phượng Dật Thần ghét bỏ làm nàng thay đổi tính cách.

Đôi mắt lóe lên hưng phấn và nghi ngờ, cuối cùng tia sáng kia dần dần biến mất, Liễu lão phu nhân gật đầu: “Có thể. Có lẽ bộ công pháp tu luyện ta đưa không thích hợp với con.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Gấp Gáp Tu Luyện

“Dù vậy, nếu không biết thì nhất định phải đến hỏi ta. Tuy ta không phải là Triệu hồi sư nhưng về phương diện này, ta cũng có không ít học thức.” Lão phu nhân nói một câu thắm thía.

“Vâng, con đã rõ.” Trước khi rời khỏi, Hồ Nguyệt còn cẩn thận nói một câu. “Tổ mẫu, cẩn thận người bên cạnh người.”

Nàng không vạch ra một cách rõ ràng mà lại nhẹ nhàng để lại một câu nói nửa vời, xong, nhanh chân trở về Tinh Hồn trì, nơi tương đối yên tĩnh mà nàng thích.

Liễu Hồ Nguyệt bước vào đó, cởi bỏ y phục ngoài rồi kiểm tra một lượt nhưng lại không phát hiện ra gì cả.

“Kỳ lạ! Chúng có thể ở đâu chứ?” Nàng thấp giọng lầm bầm.

Tử Diễm bỗng nói: “Túi hương.”

Liễu Hồ Nguyệt nhanh tay kéo chiếc túi hương nhỏ được treo bên hông, nàng khẽ khàng mở ra, mùi hoa lan xộc lên mũi làm nàng mê mẩn một hồi. Bên trong là những hạt hương be bé, có thể dễ dàng tìm được ở những nơi bán sơn phấn, hương liệu. Có khá nhiều, to nhỏ khác nhau, màu sắc chia ra làm vài loại, trông thật thông dụng. Nàng trút túi hương ra, trong lòng thầm cảm khái, cơ bản là không biết có bị hạ độc vào đây hay không. Xem ra, Tần Duyệt vì muốn hại nàng đã tốn không ít tâm sức.

Nàng vẫn còn nhớ rõ túi hương này là Tần Duyệt tặng nàng. Lúc đó, nàng vẫn chưa có nhiều đề phòng với hắn, có lẽ là do chuyện của chị em Liễu Linh U mà nàng với Tần Duyệt tương đối gần gũi nhau. Cho nên, hắn tặng nàng cái gì, nàng tất nhiên sẽ không chối từ.

“Hắn là đây rồi.” Nàng cầm lấy một hạt, khối thịt kia đột nhiên theo cổ áo nàng trườn ra, đứng trên vai nàng, đôi mắt màu xanh lục khẽ chớp, nhìn chăm chăm vào thứ trên tay nàng. Nó tò mò vươn móng vuốt ra, bắt lấy hạt hương trong tay Liễu Hồ Nguyệt, trên mặt lộ ra vẻ yêu thích.

“Xem ra người thích chúng, vậy cho người này.”

Nàng đóng túi hương lại, đưa cho khối thịt đó, nó dùng hai móng vuốt nâng túi hương lên, rồi nghịch ngợm một cách vui thích.

Nàng đương nhiên không có tâm tình xem khối thịt đó làm cái gì mà chuẩn bị để luyện Chiến khí. Tối nay là cơ hội tốt để thử.

Trong thời gian một tháng, Liễu Hồ Nguyệt lập ra “Tu luyện biểu” cho riêng nàng, sáng sớm khi gà gáy đã rời giường, tăng cường rèn luyện thể chất, cố gắng chạy bộ hai canh giờ.

Hai canh giờ (4 tiếng) trước khi với nàng chẳng là vấn đề gì to tát lắm, nhưng với thân thể suy nhược này mà nói, mới chạy nửa canh giờ mà hai chân đã như mềm ra.

Buổi tối, sau khi nhìn qua bản kế hoạch của nàng, Tử Diễm cứng lưỡi: “Tu luyện phải từ từng bước một mà thành, cứ như thế này thì có ngày người sẽ chết vì mệt mỏi!”

Chuyện này không phải chuyện mà con người có thể thực hiện!

Sáng chạy hai canh giờ, sau đó tu luyện ma pháp ba canh giờ, thời gian còn lại thì dùng để tập trung vào luyện tập nguyên tố. Nàng chú ý nhất

vẫn là chức vị gọi là Triệu hồi sư.

Sức mạnh chiến đấu của một Triệu hồi sư luôn vượt xa so với Chiến sĩ. Tuy vậy, cũng không thiếu những trường hợp ngoại lệ khi những Chiến sĩ mạnh mẽ đánh bại được những Triệu hồi sư.

Chuyện kể là, đã từng có một vị thần đế mang chức vị Chiến sĩ đối kháng với một vị thần hoàng là một Triệu hồi sư, đã làm cho chức vị Chiến sĩ cũng là một lựa chọn có tiền đồ tương lai rộng mở.

Cho nên, cũng không thể bỏ qua chức vị Chiến sĩ được, nàg cũng bởi vì như vậy mà dốc lòng luyện tập cho bằng được Chiến khí.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đột Phá

Chương này được dịch bởi Delia Trần.

Liễu Hồ Nguyệt lắc đầu nói: “Thời gian sẽ không vì ta lười biếng mà dừng lại, nếu như ta không nỗ lực, ta vĩnh viễn vẫn là kẻ nhu nhược!”

Tử Diễm nghe nàng nói như thế, cũng không khuyên nàng nữa.

Tử Diễm vốn là một thần hồn nên ban ngày không tiện xuất hiện, cho nên việc tu luyện ban ngày phần nhiều dựa vào chính nàng. Buổi tối nàng sẽ theo Tử Diễm nghe giảng về ma pháp, Chiến sĩ và Triệu hồi sư.

Nàng vốn tư chất thông minh nên rất nhanh có thể hiểu tường tận những gì mà Tử Diễm giảng dạy. Ngày qua ngày, cấp bậc Triệu hồi sư của nàng đã có sự đột phá. Nàng vốn là pháp sư cấp bậc Kiến tập, bây giờ đã đột phá lên Sơ cấp, cách Trung cấp không xa.

Nhưng là, tu vi của Chiến sĩ vẫn đậm chân tại chỗ, vẫn là cấp Sơ giai. nàng cũng không vì điều này mà nản lòng. Nàng biết, kinh mạch của nàng đã bế tắc lâu như vậy, muốn vượt qua mà đột phá lên cấp bậc mới trong thời gian ngắn không hề dễ, nàng vẫn theo “Tu luyện biểu” của bản thân để rèn luyện, nâng cao thể chất, tu vi và cấp bậc ngày một mạnh mẽ.

Bình minh vừa ló dạng, Hồ Nguyệt đã ngồi dậy, khoanh hai chân theo kiểu tĩnh tọa trên giường, tập trung tinh thần. Ngay lập tức, quanh thân nàng tản mát ra Chiến khí.

Một luồng nhiệt chậm rãi luồn vào kinh mạch của nàng, nàng lập tức rơi vào trạng thái tu luyện.

Luồng nhiệt nóng bỏng đó luồn lách vào tất cả các kinh mạch trên người nàng, giống như những cơn sóng biển đẩy lực lượng trong cơ thể nàng đi lên. Hiển nhiên là, nàng đang trong giai đoạn phá giai.

Mặt Trời chậm rãi hé lộ những tia nắng ngọt từ phía Đông, tỏa ra khắp đất trời, hồ Tinh Hồn ánh lên một màu trong trẻo dưới nắng sớm.

Không biết trôi qua bao lâu, Hồ Nguyệt cảm thấy trước mắt ngày càng chói lóa, trong cơ thể là luồng nhiệt nóng bỏng kia ngự trị, mọi thứ ngày càng mãnh liệt.

Đột nhiên, có thứ gì đó đánh mạch vào từng tắc kinh mạch trong nàng, bên tai truyền đến một âm thanh lạ. Liễu Hồ Nguyệt chính thức bước vào cấp bậc tứ giai Chiến thần.

Điều này làm Hồ Nguyệt kinh ngạc, nàng nâng tay lên, sờ mặt mình.

Khuôn mặt đã ướt đẫm mồ hôi, cảm giác đau nhức cùng khó chịu đều biến mất, thân thể trở nên thoải mái lạ thường.

Nàng đứng dậy, vặn eo một cái, mặc dù Mặt Trời đã lên cao nhưng nàng vẫn quyết tâm hoàn thành kế hoạch dành cho buổi sáng.

Mới bước vài bước, khối thịt từ cửa phòng chen vào, hai mắt nàng ánh lên ý cười, bước nhanh lại chỗ nó.

Thịt cầu nhảy lên bả vai Hồ Nguyệt, đánh vài cái ợ no nê, sau đó cọ cọ vào hõm vai nàng vài cái.

Đã hơn mười ngày chưa gặp mặt, Liễu Hồ Nguyệt nhắc nó lên, ừm, nặng hơn gấp đôi rồi.

Chắc hẳn cu cậu đã ăn không ít Tinh quặng của người ta mới lớn nhanh thế này đây. Nàng vui vẻ búng vào người nó một cái, hỏi: “ Người đã đi đâu, hử?”

Nó chớp chớp đôi mắt màu xanh, há miệng nôn ra một chuỗi hạt của phụ nữ.

Trên đó dính 10 viên Ma tinh không cùng màu, mỗi màu sắc của Ma tinh đại diện cho một Ma thú.

Ma tinh khá quý hiếm, ngay cả Triệu hồi sư cũng không có nhiều lắm, có được Ma tinh sẽ tăng lực lượng rất nhiều khi chiến đấu.

Đem chúng dính lên vòng tay thế này, chủ nhân của chiếc vòng chắc hẳn cũng không phải dạng tầm thường.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đùa Giỡn Nhục Cầu

Chương này được dịch bởi Delia Trần.

Đem người đem Ma tinh cấp chín, thuộc nhiều nguyên tố khác nhau làm thành vòng tay như thế này, có lẽ là phụ nữ rồi.

Nhục cầu này vậy mà lại đi trộm vòng tay như thế này, tên tiểu tử này ngày càng lớn mật!

” Người mau đi trả lại đi!” Nàng cũng không muốn vì một cái vòng tay như thế này mà đi rước cả đống phiền phức vào người. Hiện tại thời gian của nàng không đủ nhiều để chơi đùa cùng người khác.

Nhục cầu thấy nàng như vậy, lập tức ngật ức mắt lên, hai móng vuốt nhỏ nhỏ ôm lấy chuỗi Ma tinh nâng lên cho Hồ Nguyệt. Tựa hồ muốn nói là đó là của nàng.

” Không, ta không cần thứ này. Tuy rằng nó khá hấp dẫn, dù là người tặng cho ta, ta cũng không thể mang ra ngoài.” Nhỡ là đồ trộm, cho dù không phải đồ trộm đi chăng nữa, nàng cũng không dám vội vàng mang ra phố mà dạo chơi. Với thực lực hiện tại của nàng, không phải muốn làm gì thì làm.

” Ngao ngao ô.....” Nhục cầu ngửa đầu kêu vài tiếng, nhún nhảy thân hình tròn xoe kia, ra sức đưa vòng tay đó cho nàng.

Nàng vẫn cự tuyệt: “ Trả về, không thì người vứt nó đi.”

Tuy rằng đây là món đồ hấp dẫn đối với nàng, nhưng là, nàng tin tưởng với thực lực đang ngày càng nâng cao của mình thì tương lai có thể sở hữu nó hay thậm chí là thứ tốt hơn. Liễu Hồ Nguyệt nàng cũng không phải dạng người lòng tham không đáy.

Nhục cầu kêu lên vài tiếng nữa, trong mắt nổi lên vài làn sóng, ủy khuất nhìn nàng, sau đó xoay người, đưa móng về phía Hồ Nguyệt như đang muốn giận dữ vì nàng cự tuyệt ý tốt của nó. Khoé miệng nàng co rút vài cái, thật sự thì người kia đã tặng nàng dạng sủng vật gì thế này? Thật là!

” Hừ! Người mà không trả nó lại thì đừng tìm ta nữa!”

Nhục cầu xê dịch thân hình mũm mĩm của nó, khoa tay múa chân một hồi với Liễu Hồ Nguyệt như muốn nói gì đó: “&€@@)€(€());(:(:; €&@&@"amp vv”

Nàng đỡ trán, nói: “ Người nói cái gì ta một câu cũng không hiểu.”

Nhục cầu chẳng những dừng lại mà còn khoa tay múa chân, miệng nói ngày càng kịch liệt hơn. Liễu Hồ Nguyệt càng nghe càng bất đắc dĩ, chọc chọc nhục cầu, nó tức giận hừ hừ, đem vòng tay mang vào thân mình. Hành động đó có thể hiểu là: “ Người không cần ta còn vui lắm.”

Đây là uy hiếp nàng sao? Còn nhỏ mà đã phú hắc vậy rồi!

Nàng bất đắc dĩ thoả hiệp với nó, nâng nhục cầu lên, trán đối trán: “ Được rồi! Ta tạm thời nhận, nhưng lần sau tuyệt đối không được nữa nghe chưa. Không thì có ngày chúng ta cùng chết!”

Nhục cầu ngoan ngoãn gật đầu như và mổ thóc, sau đó mềm nhũn thân hình, vội vàng chui tọt vào sau cổ áo nàng mà ngủ.

Nàng thong thả từ sân của lão phu nhân đi ra, một bóng áo hồng lập tức đuổi theo nàng...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Gặp Phải Liễu Tinh Tích

Edit: Delia Trần

” Liễu Hồ Nguyệt, người đứng lại đó cho ta.” Một đạo âm thanh tràn đầy phần nộ sau lưng nàng truyền đến.

Liễu Hồ Nguyệt khẽ ngừng, nghiêng người nhìn về phía sau.

Liễu Tinh Tích bước nhanh tới, hung dữ kéo lấy cánh tay của nàng, lạnh lùng hừ một tiếng: “ Còn chưa tới một tháng mà người dám ra khỏi sân của tổ mẫu, hôm nay ta phải xem xem người bị phạt như thế nào!”

Nàng liếc nàng ta một cái, giọng nói mang theo vẻ khinh bỉ vang lên: “ Buông tay.”

” Đồ điên kia! Người có biết đang nói chuyện với ai không hả?” Liễu Tinh Tích bị chọc giận, không hề chú ý đến tia khinh bỉ sâu trong mắt nàng, càng không phát hiện ra đây là một Liễu Hồ Nguyệt khác, nàng ta cứng rắn lôi nàng về phía sân của lão phu nhân: “ Đừng tưởng là người lén lút ra khỏi đây là không ai hay biết! Ta đã sớm liệu định người không thành thật như thế!”

Đã nhiều ngày Liễu Linh Tích canh giữ bên ngoài sân của lão phu nhân, chờ đợi nàng ra ngoài tu luyện, chờ nàng trở về, Liễu Linh Tích đã sớm không kiên nhẫn, nhưng là, trời không phụ lòng người, nàng ta vẫn đợi được Liễu Hồ Nguyệt.

Tốt! Rõ là đang bị phạt thế mà dám rời khỏi sân, Liễu Linh Tích thầm nghĩ chắc chắn là Hồ Nguyệt ra ngoài chơi đùa! Lão phu nhân giận ghét nhất là những đứa nhỏ không nghe lời, lần trước nàng vì chênh mảng, không có thần thú thuật mà bị lạnh lòng mười ngày.

Lúc này đây, Liễu Linh Tích thật sự tò mò về việc lão phu nhân phạt Liễu Hồ Nguyệt thêm lần nữa.

Nàng vừa đi vừa trợn trắng mắt, đến cùng là trong đầu Liễu Linh Tích chứa cái gì vậy!?

Bất quá, đã bị phát hiện như thế, nàng cũng không thể nói là lên núi tu luyện, như thế lão phu nhân lại phạt nàng vài tháng khỏi xuất môn, nàng càng thêm ưng ý.

Hai người vừa tới sân của lão phu nhân thì nhìn thầy Liễu Tường Phong mang theo Tần thị cùng vài trưởng lão vội vàng đi vào trước. Liễu Linh Tích thấy vậy, liền túm Liễu Hồ Nguyệt trốn sau gốc đại thụ. Liễu Tường Phong thiên vị Hồ Nguyệt như vậy, nếu thấy được nàng khẳng định là tố cáo với lão phu nhân sẽ không thành, Liễu Linh Tích cũng không ngốc đến mức để cho ông ta thấy được Liễu Hồ Nguyệt.

Nàng ta quay đầu, hung tợn cảnh cáo Liễu Hồ Nguyệt: “ Không được kêu!” Liễu Hồ Nguyệt không để ý nàng ta, bỏ qua rồi bước nhanh về sân của lão phu nhân.

Vẻ mặt vừa rồi của Liễu Tường Phong nàng nhìn rất rõ, mang theo lo âu và bất an. Chắc là đã xảy ra chuyện gì lớn nên mới có thần thái như vậy, nàng liền không có tâm tư cùng Liễu Tinh Tích so tâm kế.

Việc này lần sau nàng sẽ chậm rãi cùng nàng ta chơi đùa.

” Ôi! Ngốc tử! Ta đã dặn người đừng ra cơ mà! “ Liễu Tinh Tích thấy nàng không chịu nghe theo, toan kéo nàng lại chỗ cũ.

Nhưng sự lôi kéo đó đối với nàng cơ bản là vô dụng, nàng ngược lại đi nhanh hơn.

Gần đến cửa đại viện, nàng quay đầu hỏi: “ Không có sự cho phép của tổ mẫu, người xác định muốn vào sao?”

Bình thường người tới chỉ có Liễu Tường Phong, thế mà nay lại mang theo một đoàn người thế kia, chắc hẳn đã phát sinh chuyện không nhỏ!

Liễu Linh Tích dừng lại, thoáng chốc do dự. Nhưng rồi nhanh chân hoà vào đoàn người, tự cảm thấy, thêm hay bớt nàng cũng không sao đâu.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Chuyện Của Liễu Hồ Nguyệt Không Thể Là Chuyện Lớn

Vừa rồi vào trong là cả một đoàn người, còn có cả các vị trưởng lão, nhẽ nào lão phu nhân sẽ trách phạt họ sao? Huống hồ còn có cả mẫu thân và tỷ tỷ nữa.

Nghĩ vậy, lá gan Liễu Linh Tích lớn hơn một chút, nàng ngửa đầu, đậm chân nói: “ Ai cần người lo!”

” Ta tất nhiên sẽ không xen vào chuyện của tam tỷ tỷ.” Nói đoạn, Liễu Hồ Nguyệt tiêu sái xoay người, đi vào sân.

Liễu Linh Tích cũng nhanh chân theo vào, nhưng vì có chút lo sợ nên theo sát Liễu Hồ Nguyệt một cách gắt gao.

Vừa bước vào, Tiểu Lam từ trong phòng đi ra, thấy Liễu Linh Tích cùng Liễu Hồ Nguyệt thì cúi đầu một cái, nói: “Cửu tiểu thư, lão phu nhân cho mời.”

” Ta sao?” Liễu Hồ Nguyệt chỉ vào mũi mình, còn không quen liếc Liễu Linh Tích một cái.

” Dạ phải, lão phu nhân nói Cửu tiểu thư mai chóng đến phòng người, lão gia cùng mọi người đều đã đến cả.” Mắt Tiểu Lam loé lên vệt sáng, tựa hồ cũng rất hiếu kỳ.

Từ sau buổi tối mà Liễu Hồ Nguyệt đánh vỡ bát của nàng, lão phu nhân cũng không có hầu hạ nữa, vì vậy nàng không biết được nhiều sự tình từ lão phu nhân.

Liễu Hồ Nguyệt cúi đầu, quệt miệng một cái: “ Không biết là gì mà đông đủ thế!”

Trong lòng Tiểu Lam cũng ngứa ngáy một hồi, trước kia nàng đều tường tận mọi việc, thế mà nay lão phu nhân cũng đuổi nàng ra ngoài. Nàng liền ngẩng đầu, cười nói: “ CỬU TIỂU THƯ ĐI VÀO, KHÔNG PHẢI ĐI VÀO LIỀN BIẾT SAO?”

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, quét mắt qua Tiểu Lam một cái, xoay người nói: “ Thật ngại quá, tam tử tử, tổ mẫu chỉ gọi ta thôi, tử cũng còn muốn vào sao?”

” Hừ!” Liễu Linh Tích cắn chặt răng, trừng mắt: “ Người đừng kiêu ngạo!”

” Ta chỉ có lòng tốt nhắc nhở tử thôi, Tiểu Lam, người thấy có phải không?”

Nàng ta xun xoe cười: “ Dạ phải.”

” Ta đi trước.” Liễu Hồ Nguyệt phất phất tay áo, xoay người chậm rãi đi vào, để lại Liễu Linh Tích đang muốn phát điên.

Nàng vừa bước vào, vài ánh mắt nóng bỏng đồng thời dính chặt lên người nàng. Trừ bỏ phụ thân nàng, còn lại đều ẩn nhẫn sự chán ghét vô hình. Không một ai trong số họ muốn gặp nàng, vì nàng là đồ bỏ đi, nhì nàng không thể tu luyện.

Hiện giờ đang có việc gì làm chấn động chúng đây? Thật hiếu kỳ.

Nàng bước vào, liền thấy Liễu Tường Phong phía xa xa, nàng nhanh chân chạy tới chỗ ông: “ Cha....”

”Nguyệt nhi.” Ông đã sớm đứng dậy, đón nàng bằng vòng tay của mình: “ Để ta xem con có cao lớn hơn không?” Liễu Tường Phong cử mắt cứng chiều nhìn nàng, hai mươi tám ngày mà ngỡ như mấy năm, ông coi đó là sự dày vò. Lại còn bởi chuyện sắp tới, không biết là phúc hay họa với nàng đây?

” Khụ khụ khụ” Đại trưởng lão Liễu Ý ho khan vài tiếng, khuôn mặt già nua đầy vẻ nghiêm túc. Ông vỗ nhẹ tấm áo màu tro trên người, ánh mắt lướt qua người nàng, không đậm không nhạt nói: “ Liễu gia chủ, không phải đang còn có chính sự hay sao?”

Trên mặt Liễu Tường Phong lộ vẻ không vui, ông ta nói không sai, nghĩ đoạn liền kéo tay nàng ngồi xuống.

Chương này được dịch bởi Delia Trần.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Sự Tình Đầu Từ Nàng Dựng Lên

Edit: Chiryu Vũ

Liễu Ý đi thẳng vào vấn đề: “Lần này Hoàng thượng triệu kiến, hẳn chư vị ngồi ở đây đều biết nguyên nhân tại sao. Phượng vương muốn một con Liệt hỏa báo, mà Hoàng thượng không thuận theo nên đã trộm cầm lệnh bài tiến vào Cổ Lạc sâm lâm. Hoàng thượng vô cùng lo lắng. Phượng vương không có thực lực tiến vào Cổ Lạc sâm lâm xác định chắc chắn là dữ nhiều lành ít, thậm chí còn rất có khả năng gặp chuyện bất trắc.”

Liễu lão phu nhân cùng Liễu Tường Phong khẽ nhăn mày, trong lòng mỗi người đều có những suy nghĩ riêng.

Liễu lão phu nhân hiện tại cũng vẫn không tán thành chuyện Phượng vương này tôn tế (cháu rể) tương lai. Lấy thiên phú Liễu Hồ Nguyệt, hẳn sẽ tung hoành khắp bốn phương.

Trong lòng dâng lên một chút tà niệm, nếu Phượng vương...

Lập tức Liễu lão phu nhân lại đem ý niệm đó quăng đi, bà làm sao có thể có ý nghĩ như vậy!

Lúc này lời nói của Liễu Ý lại khiến Liễu lão phu nhân phục hồi lại tinh thần.

”Hoàng thượng nói, khi Phượng vương thấy Liệt Hỏa báo của Hoàng thượng, liền muốn đem Liệt Hỏa báo đưa cho Liễu gia cứu tiểu thư. Nếu Phượng vương xảy ra chuyện gì, Hoàng thượng chỉ sợ sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu Liễu gia. Liễu gia chủ, đối với việc này người có ý kiến gì?” Liễu Ý thay đổi ngữ điệu, liền đem mọi trách nhiệm trong chuyện Phượng vương tiến vào Cổ Lạc sâm lâm đổ lên đầu Liễu Tường Phong.

Liễu Hồ Nguyệt đáy lòng thầm mắng. Lão già kia thật đáng chết.

”Trước mắt chỉ có mang theo một đám đội ngũ tiến vào Cổ Lạc sâm lâm tìm Phượng vương.” Liễu Tường Phong sao lại không biết mấy lão quý đó đang nghĩ cái gì.

Bọn họ gọi cả Liễu Hồ Nguyệt tới, đơn giản chính là mong muốn Liễu Hồ Nguyệt tiến vào Cổ Lạc sâm lâm để cùng bọn hắn tìm Phượng vương.

Bởi vì bọn họ không biết ai nói rằng Phượng vương rất nghe lời Liễu Hồ Nguyệt nên bọn họ nghĩ rằng sẽ gặp Phượng vương giữa đường, sau đó để Liễu Hồ Nguyệt khuyên Phượng vương trở về.

Hắn không ngờ đến nỗi để cho nữ nhi bồi chính mình đi vào Cổ Lạc sâm lâm mạo hiểm.

Cổ Lạc sâm lâm là nơi ma thú tung hoành trên đại lục, là trung tâm đại lục, chia làm ba khu vực.

Bên ngoài là khu vực ma thú cấp thấp hoạt động.

Ở giữa là phạm vi trung giai ma thú hoạt động.

Cuối cùng, phần trung tâm ngay cả người cấp bậc thần đế nếu muốn đi vào cũng phải suy nghĩ thật kỹ càng.

Trung niên nam tử liếc mắt nhìn Liễu Hồ Nguyệt, đáy mắt phát ra nồng đậm ý chán ghét. Người này là nhị trưởng lão Liễu Từ.

Hắn thấp giọng hô một tiếng: “Gia chủ, người không có nghe Hoàng thượng nói sao? Phượng vương là vì nữ nhi của người mới tiến vào Cổ Lạc sâm lâm. Ý tứ rõ ràng, Hoàng thượng hi vọng gia chủ người có thể mang theo Cửu tiêu thư cùng nhau vào núi tìm Phượng vương, làm cho Cửu tiêu thư khuyên Phượng vương hồi cung.”

”Nguyệt Nhi cái gì cũng không hiểu, mang nàng đi có tác dụng gì?” Liễu Tường Phong đen mặt lạnh lùng quát một tiếng: “Huống chi, bên trong Cổ Lạc sâm lâm đều là ma thú, các người làm như bên trong chỉ là ma thú chưa trưởng thành.”

”Gia chủ, người nói những lời này liền thật không có lương tâm. Phượng vương nữ nhi của người mới đi Cổ Lạc sâm lâm. Hoàng thượng chưa trách tội Liễu gia, chỉ làm chúng ta tận tâm tận lực đi tìm nơi Phượng vương rơi xuống, cũng không bắt người đem người nữ nhi trở thành mồi quăng vào Cổ Lạc sâm lâm.” Trưởng lão trẻ tuổi nhất trong tộc cùng tam trưởng lão Liễu Thanh Vân hèn mọn quét qua Liễu Hồ Nguyệt.

Phế vật như vậy, Liễu gia bọn họ một ngày không biết muốn đưa đi bao nhiêu người, chỉ có Liễu Tường Phong mới có thể đem nàng trở thành bảo bối mà nuôi dưỡng.

”Đủ!” Liễu lão phu nhân đột nhiên đập bàn, phụng phịu nói: “Tất cả theo lời ta nói mà làm.” Rồi bà quay đầu nhìn Liễu Tường Phong: “Nếu sự tình là do Nguyệt Nhi dựng lên, Nguyệt Nhi không thể ở nhà nhàn rỗi được...”

”Mẫu thân!” Nghe giọng điệu không thích hợp của Liễu lão phu nhân, Liễu Tường Phong nóng nảy.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Khí Thế Đến Từ Cường Giả

“Câm miệng.” Liễu lão phu nhân biết hẳn muốn nói cái gì: “Mọi chuyện ta đều có chừng mực, hết thầy đều nghe ta an bài. Tường Phong, thực lực của người ở Liễu gia là tốt nhất, người dẫn theo hai mươi cửu giai chiến sĩ cùng tên ma pháp sư kia tiến vào khu vực giáp ranh thứ ba của Cổ Lạc sâm lâm, theo đường đó tìm kiếm. Linh U, người với biểu ca Tần Duyệt của người mang theo ba mươi bát giai chiến sĩ tìm kiếm ở khu vực giáp ranh thứ ba. Linh Tích cùng Tuấn Thành, còn có Nguyệt Nhi tìm ở phạm ngoài Cổ Lạc sâm lâm. Như vậy, một khi các người phát hiện tung tích Phượng vương, liền cho người gọi Nguyệt Nhi đi vào khuyên Phượng vương rời đi. Vài vị trưởng lão, về phần các người ở bên ngoài hay đi nơi nào thì tự các người an bài đi.”

Nguyên nhân Liễu lão phu nhân không an bài vị trí cho ba vị trưởng lão bởi vì bọn họ tâm cao khí ngạo, căn bản là không chịu nghe.

Ba người cũng bởi vì Liễu Hồ Nguyệt mà đối với Liễu Tường Phong có chút bài xích.

Toàn bộ Liễu gia bởi vì một Liễu Hồ Nguyệt này mà hồ thẹn.

Dù không là hậu bối của bọn họ nhưng cũng cùng một gia tộc, đi đến chỗ nào cũng bị người ta đem sự tích phế vật kia ra chỉ trích.

Cho nên Liễu lão phu nhân nói, bọn họ có đôi khi cũng sẽ bất mãn mà không nghe theo.

Liễu lão phu nhân cũng liền không thềm để ý đến bọn họ.

Ba vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần Phượng vương có thể rời đi Cổ Lạc sâm lâm, ai đi vào bọn họ cũng không quan tâm, liên tục gật gật đầu, Liễu Ý nói: “VẬY nghe lời lão phu nhân nói làm đi, ta lập tức đi ra ngoài triệu tập chiến sĩ hộ vệ.”

”Chậm đã.” Liễu Tường Phong cũng cho rằng chủ ý của Liễu lão phu nhân chủ thật sai lầm. Hắn nắm chặt nắm tay nói: “Mẫu thân, người thật sự rất làm cho ta thất vọng rồi. Chuyện Phượng vương dù là vì Nguyệt Nhi dựng lên, liền do ta một mình gánh vác đi.”

Hắn phẫn nộ một quyền đánh ở trên bàn, học ra một ngàn khí tức, sau đó xoay người, bắt được cánh tay Liễu Hồ Nguyệt nói: “Nguyệt Nhi, cùng phụ thân đi.”

”Tường Phong, người sẽ hối hận vì sự ngu xuẩn hiện tại.” Liễu lão phu nhân đứng dậy, đối với bóng lưng Liễu Tường Phong rời đi mà rống giận.

Thật sự là nghịch tử mà!

Ba cái trưởng lão cho nhau nhìn nhìn, cũng là lộ ra thân sắc khẩn trương. Phế vật Liễu Hồ Nguyệt này xảy ra chuyện gì kia không quan trọng, vạn nhất trụ cột là Liễu Tường Phong này ngã xuống, địa vị Liễu gia ở Thiên Thủy quốc địa vị cũng sẽ thay đổi một cách điên cuồng.

”Các người đều còn ngây người ở chỗ này làm gì. Không ra xem hẳn, vạn nhất xảy ra chuyện gì, các người ai đảm đương được.” Liễu lão phu nhân cầm lấy ly trà ném mạnh xuống đất.

Có người trong nhà vì thế mới giật mình, chạy nhanh đứng dậy, đi ra khỏi viện Liễu lão phu nhân tìm Liễu Tường Phong.

Liễu Hồ Nguyệt bị Liễu Tường Phong kéo đến phía sau viện Liễu Tường Phong, liền đem nàng mang vào phòng của hẳn.

”Nguyệt Nhi, người không cần thiết đi theo, chỉ cần ở chỗ này đợi là được, phụ thân cam đoan nhất định đem Phượng vương tìm trở về, sẽ không để Nguyệt Nhi xảy ra chuyện gì.” Liễu Tường Phong hai tay đặt ở trên bờ vai Liễu Hồ Nguyệt.

Sự sủng ái từ nội tâm vọng lại làm Liễu Hồ Nguyệt cảm động không thôi.

Nàng không nghĩ tới trên trời lại lại có người đối nàng tốt như thế, coi nàng là bảo bối mà sủng đến vô phương.

Liễu Hồ Nguyệt bổ nhào vào trong lòng Liễu Tường Phong, lắc lắc đầu nói:”Cha, Nguyệt Nhi sẽ đi cùng người. Nguyệt Nhi cam đoan, nhất định một tấc cũng không rời phía sau phụ thân.”

Liễu Tường Phong xoa đầu Liễu Hồ Nguyệt, lại phát hiện Liễu Hồ Nguyệt không giống ngọc tử một tháng trước, nhất thời mở trừng hai mắt, cúi đầu xem Liễu Hồ Nguyệt, một mặt kinh ngạc nói: “Nguyệt Nhi người... Người không ngọc!”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cổ Lạc Sâm Lâm

Liễu Tường Phong vừa mừng vừa sợ lấy tay sờ mặt Liễu Hồ Nguyệt. Hai mắt của nàng không giống si ngốc ngơ ngác vô thần, mà là tràn ngập linh khí, vừa thấy chính là biết không ngốc.

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu. Nàng không thể nói chính mình không ngốc được. Bằng không, thật là muốn đả thương tâm lão cha nàng.

”Tổ mẫu mỗi ngày hàm dưỡng cho nữ nhi ăn, nữ nhi thấy khá hơn nhiều rồi.” Liễu Hồ Nguyệt nghịch ngợm cười nói.

Liễu Tường Phong ha ha vuốt ve đầu Liễu Hồ Nguyệt. Tâm tình buồn bực vừa rồi bởi vì Liễu Hồ Nguyệt khôi phục bình thường mà bay mất, thay vào đó là một mặt sủng nịch.

”Cha, ta hiện tại đã tốt lắm. Ta nghĩ muốn ra ngoài dạo, được không được?” Liễu Hồ Nguyệt lộ ra nụ cười ngây thơ chất phác. Coi như thật sự chính là nghĩ sẽ cùng Liễu Tường Phong đi ra ngoài đi.

Liễu Tường Phong vừa thấy nàng cười, tâm tình càng thêm sang sảng, thật sự là không đành lòng lại đem nàng buồn tại đây trạch viện này, gật đầu nói: “Được, bất quá, người đi theo phụ thân.”

Vừa rồi không đồng ý để Liễu Hồ Nguyệt tiến vào Cổ Lạc sâm lâm là vì sợ Liễu Hồ Nguyệt không thể chiếu cố bản thân. Như vậy lúc này đồng ý

Liễu Hồ Nguyệt tiến vào Cổ Lạc sâm lâm, là vì sợ Liễu Hồ Nguyệt ở đây buồn đến hư người.

Nói vậy Phượng vương một người cũng không có khả năng đi vào sâu bên trong Cổ Lạc sâm lâm. Trời sinh Phượng vương tính tình nhát gan, vừa nghe đến tiếng thú hô còn sợ.

Suy nghĩ như vậy, Liễu Tường Phong liền gật gật đầu, đáp ứng thỉnh cầu của Liễu Hồ Nguyệt.

Nhưng ý tưởng của Liễu Hồ Nguyệt không phải như vậy. Nàng chẳng những muốn đi vào Cổ Lạc sâm lâm kế ước huyền thú, còn muốn nhìn một chút xem đến cùng là Phượng vương gốc thật hay gốc giả.

Hơn nữa, hành động lần này cũng có Tần Duyệt đi theo. Tần Duyệt hẳn là sẽ không thành thật thực hiện y lời Liễu lão phu nhân đi.

Hừ, vậy nàng mới mắt mong chờ!

Từ đường Liễu gia là nơi rộng nhất cho nên lấy nó làm điểm tập kết người chuẩn bị tiến vào Cổ Lạc sâm lâm. Những người tới đều có thực lực trên trung cấp, có một số người thực lực cao, có thể tính là cao thủ.

Đại lục này chính là như vậy. Một khi gia tộc nào đó quật khởi, sẽ có vô số cao thủ tiến đến gia tộc này gia nhập.

Tóm lại, chính là một câu nói: Đến chỗ nào cũng cần thực lực mới có thể qua.

Liễu lão phu nhân nhìn Liễu Hồ Nguyệt đi đến, ánh mắt đầu tiên là quét tảo hàng người trên cùng, trong đó có Tần Duyệt, Liễu Linh Tích, Liễu Linh U ba người cũng nhìn nàng.

Liễu lão phu nhân không để ý tới ánh mắt ba người kia, liền từ vòng tay không gian của mình lấy ra một cái bảo bối gọi là “Thú thảo”.

Bà tận lực lớn tiếng nói: “Tiểu Cửu nhi, người không có thực lực gì, mà Cổ Lạc thâm lâm lại là ma thú ở rất nhiều nơi. Cha người vừa muốn đem người tiến vào khu vực thứ ba cấm địa ma thú, trên đường hung hiểm là không thể tránh né. Tổ mẫu cho người mượn một cái vũ khí, mặt trên có gắn hai viên cửu cấp thủy hỏa nguyên tố ma tinh. Nếu người gặp nguy hiểm, thú thảo này sẽ dùng để phòng thân. Nhớ kỹ, thủy nguyên tố là dùng đến phòng ngự, hỏa nguyên tố dùng để tiến công. Chỉ cần khi gặp được ma thú, dùng máu của người nhỏ ở trên thú thảo, nó sẽ phát ra uy lực người không tưởng được.”

Cái gọi là uy lực không tưởng được, trong tộc nhân, chỉ cần là nhắc tới thú thảo của Liễu lão phu nhân, không ai không hâm mộ, thậm chí là ngưỡng vọng.

Cửu cấp ma thú đủ để vượt qua hai cấp, cùng thần vương và thần hoàng triệu hồi sư đối kháng.

Thông thường, những tu luyện giả cùng ma thú ngang cấp đối chiến, thường là nhân loại tương đối chịu thiệt. Khả năng của ma thú không phải người bình thường con thể tưởng tượng đến, nếu không nắm chắc phần thắng, thông thường nhân loại sẽ không cùng ma thú ngang cấp đối chiến.

Đây là sự giảo hoạt của nhân loại.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thế Giới Ma Thú Thần Kỳ

Ma thú rất không quen nhìn cách hành sự như vậy của nhân loại, cho nên vẫn cho rằng nhân loại yếu đuối, không xứng đáng có tư cách đứng sánh vai với chúng nó.

Lúc này, đôi mắt ba người kia đã đỏ lên. Ma tinh trên móng thú đáng tiền nhất, đặc biệt Ma tinh kia còn là cửu cấp. Mà cho đến giờ, ba người họ vẫn cảm thấy Liễu Hồ Nguyệt là một ngọc tử nên âm thầm lập mưu ở trong lòng.

Cho ngọc tử kia thật sự rất lãng phí!

Liễu Hồ Nguyệt không nhìn thấy biểu cảm của bọn hăn vì nàng quay lưng về phía họ, nhưng nàng vẫn cảm thấy ánh mắt nóng cháy xuất phát từ bọn hăn. Móng thú thực sự rất mê người, nhưng kể từ sau khi có Ma tinh cửu cấp của mười hệ nguyên tố lực, khi đối diện với hai Ma tinh thủy, hỏa nguyên tố cửu cấp này, vẻ mặt nàng bình tĩnh không chút dao động.

Bởi vậy nên Liễu lão phu nhân cảm thấy rất kinh ngạc, Nguyệt nhi thực sự thay đổi rất nhiều.

Liễu Hồ Nguyệt nâng hai tay lên nhận lấy móng thú từ Liễu lão phu nhân, thận trọng ôm vào lòng, sau đó gật đầu nói: “Cảm ơn tổ mẫu.”

Liễu lão phu nhân "ừ" một tiếng, lại âm thầm nhét cho nàng một mẫu giấy nhỏ rồi mới xoay người rời đi, chỉ thấy Liễu Tường Phong đang nhìn

bà. Vẻ mặt Liễu Tường Phong xấu hổ, hô lên một tiếng: “Mẫu thân, thật xin lỗi!”

Liễu lão phu nhân nhìn hắn một cái, không nói thêm lời nào, vẻ mặt vô cảm đi ra sân rộng.

Liễu Tường Phong luôn cho rằng Liễu lão phu nhân có thành kiến với Liễu Hồ Nguyệt, bởi vì bà rất ít khi thân thiết với Liễu Hồ Nguyệt, thậm chí thường ngày cũng chẳng quan tâm đến nàng, do vậy hắn mới chất chứa oán hận cho rằng vừa rồi Liễu lão phu nhân không để ý đến sống chết của Liễu Hồ Nguyệt như hắn nghĩ. Hiện tại, nhìn thấy bà đưa bảo bối của mình cho Liễu Hồ Nguyệt, Liễu Tường Phong lại cảm thấy băn khoăn vì vừa rồi đã rỗng giận với bà.

”Cha!” Liễu Hồ Nguyệt gọi hắn vài lần, hắn mới phục hồi tinh thần, xoay người lại thấy nàng đang nhìn mình: “Cha, các trưởng lão nói chúng ta nên xuất phát.”

”Ôi.” Liễu Tường Phong kéo cánh tay Liễu Hồ Nguyệt, nói: “Tới đây, tiến vào Cổ Lạc sâm lâm, cho dù gặp được cái gì đều không phải sợ hãi, có phụ thân bảo vệ con.”

”Dạ!” Tuy biết đôi cánh của Liễu Tường Phong không thể chắn một đời mưa gió cho nàng, nhưng vào giờ phút này, nàng không muốn phá hỏng tấm lòng làm cha của hắn. Cho nên, nàng lựa chọn ngoan ngoãn đi theo Liễu Tường Phong. Đợi sau khi tiến vào Cổ Lạc sâm lâm, nàng sẽ nghĩ biện pháp tách khỏi Liễu Tường Phong rồi đi kế ước với huyền thú.

Ba đội ngũ theo sự phân công của Liễu lão phu nhân: Liễu Tường Phong mang theo hai mươi Chiến sĩ cửu cấp và một Ma đạo sư tiến vào khu vực ba; Liễu Linh U và Tần Duyệt và ba mươi Chiến sĩ bát cấp tiến vào khu vực hai; Liễu Linh Tích, Liễu Tuấn Thành và ba vị Trưởng lão thăm dò ở phía bên ngoài.

Sau khi tiến vào Cổ Lạc sâm lâm, ba đội ngũ rời rít đi về ba phía khác nhau. Ba con đường phân biệt đi đến ba khu vực khác nhau, nếu như người muốn đi từ khu vực một sang khu vực hai nhất định phải trở lại con đường đến khu vực hai. Cho nên, ma thú ở khu vực một thường không thể vào trong khu vực hai, đồng nghĩa với ma thú ở khu vực hai không thể vào khu vực ba. Ma thú ở Cổ Lạc sâm lâm lấy phương thức này để duy trì hòa bình. Ma thú cũng chia ra cường giả và kẻ yếu, chỉ có cường giả mới có tư cách đi vào khu vực ba, bằng không người đợi ở ngoại vi làm kẻ yếu đi.

Liễu Linh U và Tần Duyệt đi sát bên nhau vào khu vực hai. Tần Duyệt liếc đội ngũ phía sau rồi nghiêng đầu, nói với Liễu Linh U: “Biểu muội, muội nhanh chóng sai bảo đội ngũ phía sau đi, bằng không... hành động không tiện.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tần Duyệt Bày Kế Hoạch

Đội ngũ sau lưng đều là Chiến sĩ bát cấp. Tần Duyệt cũng là bát cấp, nhưng lại là nhân viên công vụ của Liễu gia nên không có tư cách sai bảo bọn họ. Chỉ có nữ tử Liễu Linh U bên cạnh mới có tư cách.

Tần Duyệt có chút nóng vội, thúc giục Liễu Linh U. Hắn vừa nghe nói Phượng vương tiến vào Cổ Lạc sâm lâm liền chuẩn bị tốt tất cả, không ngờ lúc này đây Liễu Hồ Nguyệt cũng sẽ tham gia nhiệm vụ này, khiến cho Tần Duyệt không những động tâm với nàng, còn nổi lên lòng tham với móng thú trên người nàng.

Liễu Linh U không kiên nhẫn nhíu mày, hơi đẩy hẳn rồi trừng mắt liếc hẳn một cái, hạ thấp giọng: “Gấp cái gì mà gấp, đợi lát nữa!”

Mọi người đi một lúc, Liễu Linh U mới dừng bước, quay lại nói: “Các vị đại thúc, đại ca, tụ tập một đám đi tìm chỉ lãng phí thời gian của chúng ta. Chi bằng như vậy, chúng ta chia làm sáu tốp, mỗi tốp năm người chia nhau tìm kiếm tung tích của Phượng vương. Ai tìm được Phượng vương trước liền thưởng cho một khối tinh quặng trung cấp. Mọi người thấy thế nào?”

Nếu Liễu Linh U tìm được trước đội ngũ, chắc chắn Hoàng thượng bên kia sẽ trọng thưởng cho nàng ta. Đối với Liễu Linh U mà nói, một khối tinh quặng trung cấp không tính là gì, nhưng đối với ba mươi Chiến sĩ mà nói, tinh quặng trung cấp là một tài sản không nhỏ. Dù sao tinh quặng trên đại lục cũng không nhiều lắm.

Mọi người nhao nhao giơ tay, nói: “Được, làm theo Nhị tiểu thư nói đi.”

Liễu Linh U: “Thực lực mọi người tương đương nhau, tự do chia tốp sao cũng được. Ta và biểu ca Tần Duyệt là một tốp. Đến chạng vạng, cho dù không tìm thấy Phượng vương, mọi người đều phải rời khỏi khu vực hai, tránh cho đêm đen gió lạnh, ma thú xuất động tạo thành nguy hiểm với mọi người.”

Những lời này của Liễu Linh U không thể nghi ngờ, khiến ba mươi Chiến sĩ đều cảm thấy Liễu Linh U là một tiểu thư biết quan tâm đến người khác. Mà bình thường ở trong phủ, Liễu Linh U vẫn luôn tỏ ra hiền hòa, đối xử với người dưới đều vô cùng thân thiết. Bởi vậy ba mươi chiến sĩ đều cảm thấy Liễu Linh U phân chia rất ổn, cũng rất có trách nhiệm.

Một Chiến sĩ trong số đó lo lắng hỏi: “Nhị tiểu thư, người và Tần thiếu gia một tốp e là không thỏa, chi bằng để chúng ta bảo vệ Nhị tiểu thư đi?!”

”Đúng vậy, Nhị tiểu thư, chúng ta nguyện ý cùng tốp với người.”

“...”

Liễu Linh U nâng tay ngăn cản bọn họ nói tiếp, lời lẽ mang theo sự quan tâm đến an nguy của Liễu gia lại có chút ra lệnh: “Các vị, ta có thể hiểu sự quan tâm của mọi người đối với ta, nhưng ta và biểu ca tự có chừng mực. Lần này Liễu gia vượt ải khó khăn, cũng hi vọng cửu muội có thể gả cho lang quân như ý nguyện. Làm theo lời ta đi, ba mươi người chia sáu tốp, phân nhau ra tìm.”

Sau khi nghe Liễu Linh U nói, ba mươi Chiến sĩ không cố ý giữ ý kiến của bản thân nữa, nhao nhao kết bạn, một tốp năm người đi về bốn phương tám hướng.

Đợi đến khi bọn họ đi xa, Liễu Linh U thay đổi vẻ mặt dịu dàng thiện ý, đáy mắt xẹt qua ánh sáng lạnh lẽo tối tăm: “Biểu ca, có phải người nên nói kế hoạch của người cho ta biết không? Đến cùng người muốn làm gì?” Còn chưa bước vào Cổ Lạc sâm lâm, Tần Duyệt đã nói với Liễu Linh U rằng hẳn có kế hoạch, bảo nàng nghĩ cách sai bảo Chiến sĩ đi.

Tần Duyệt bước lên, ghé sát vào bên tai Liễu Linh U, hạ giọng khẽ nói vài câu, sai đó lấy phần dẫn thú ra. Liễu Linh U biến sắc: “Vạn nhất hại chết cả cha ta, người bù đắp được không? Hay cho Tần Duyệt người, có phải người đã sớm muốn hạ độc thủ với cha ta không? Để giết phế vật hại cha ta!”

”Cô nãi nãi của ta ời, khi nào ta nói muốn hại chết cha muội!?”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Khu Vực Ba Trong Cổ Lạc Sâm Lâm

Tần Duyệt bị nàng quát, gấp đến mức dậm chân.

Liễu Linh U cảm tức nhìn hẳn: “Phấn dẫn thú sẽ thu hút toàn bộ ma thú trong rừng đến, tới lúc đó nhiều Triệu hồi sư cấp Thần vương cũng vô dụng. Người sớm bỏ ý nghĩ này đi.”

”Linh U biểu muội, phấn dẫn thú này do sư phụ ta nghiên cứu chế ra, chỉ hữu dụng với từng khu vực ma thú riêng, không phải phấn dẫn thú thường bán ở chợ. Ta cam đoan phụ thân muội tuyệt đối không có việc gì.” Tần Duyệt nâng tay lên, dáng vẻ thề non hẹn biển.

Phấn dẫn thú là một loại dược phấn chuyên dụng để dụ ma thú xuất hiện. Chỉ cần rắc một ít phấn dẫn thú ở Cổ Lạc sâm lâm, các ma thú sẽ ngửi thấy mùi mà ra tạo nên thủy triều ma thú khổng lồ. Giờ phút này nếu người bất hạnh gặp thủy triều như vậy, chỉ có thể nói người xui xẻo tám đời.

Liễu Linh U hận Liễu Hồ Nguyệt, tuyệt sẽ không dưới tình huống phụ thân mình gặp nguy hiểm mà muốn lấy mạng Liễu Hồ Nguyệt. Nàng ta biết địa vị trong gia tộc của Liễu Tường Phong, cũng biết Liễu gia không thể thiếu nhân vật như Liễu Tường Phong. Nếu không, cái danh Nhị tiểu thư này của nàng ta cũng vô dụng rồi.

Liễu Linh U nghiêm mặt, nhíu chặt lông mày nói: “Ai biết thứ đó có phải do sư phụ người chế ra không?! Vạn nhất dẫn toàn bộ ma thú ở Cổ

Lạc sâm lâm đến, không riêng gì cha ta gặp nguy hiểm mà chúng ta cũng sẽ lâm nguy.”

”Ai dà, biểu muội, người nghĩ lại xem biểu ca có thể để cho mình cũng lâm vào nguy hiểm sao?” Tần Duyệt vỗ đầu, vội chứng minh phần dẫn thú của mình không giống của người khác, liền lấy trong túi ra một chút: “Nếu người không tin, ta liền thử cho người xem.”

Dứt lời, Tần Duyệt lấy một chút phần rắc lên mặt đất, sau đó kéo tay Liễu Linh U nhảy lên tán cây. Chỉ chốc lát sau, mấy con ma thú cấp thấp kéo đến từ bốn phương tám hướng. Số lượng không nhiều lắm, đa số ma thú tới đều là những con kiếm ăn ở gần đó.

”Biểu muội, người xem đi.” Tần Duyệt để Liễu Linh U nhìn xuống.

Liễu Linh U nhú mày, ánh mắt lại rơi vào túi phần dẫn thú trong tay Tần Duyệt lần nữa, trong đầu cũng tin lời Tần Duyệt, mở miệng nói: “Được, người có thể làm như vậy. Nhưng phần dẫn thú lần này do ta rắc.” Cũng không quản Tần Duyệt có đồng ý hay không đã đoạt lấy túi phần dẫn thú trong tay Tần Duyệt, sau đó quay người bước về phía cây đại thụ khác...

Đội ngũ của Liễu Tường Phong đã đi vào đến một phần ba Cổ Lạc sâm lâm, vẫn cách khu vực ba hơn một canh giờ. Liễu Tường Phong thỉnh thoảng dừng bước để đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi, cũng giao cho người trong đội đi xung quanh một chút.

Kì thật người có mắt đều biết Liễu Tường Phong suy nghĩ cho nữ nhi của hắn. Cứ đi đi dừng dừng mất hai canh giờ, bọn họ mới tới khu vực ba.

Liễu Tường Phong dẫn theo đội tới bờ sông nhỏ giáp một khu vực trống trải.

”Đã đến khu vực ba, chư vị phải đề cao cảnh giác. Sông nhỏ này là khu vực lưu động của ma thú, uống nước xong nhất định phải nhanh chóng rời khỏi.” Liễu Tường Phong nói với hai mươi chiến sĩ, sau đó quay đầu nói với Ma pháp sư kia: “Lôi Đình huynh, huynh có cảm thấy bốn phía rất không bình thường không?”

Đây không phải lần đầu tiên Liễu Tường Phong tiến vào Cổ Lạc sâm lâm. Bình thường thì đoàn đội phải gặp ít nhất một hai ma thú thực lực không tệ, không tránh được tiểu chiến vài ba hiệp. Nhưng lúc này đây, hẳn dẫn theo nhiều người như vậy vào địa bàn của ma thú nhưng ma thú bậc cao lại không phản ứng chút nào.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Gặp "Người Quen" Ở Khu Vực Ba

Liễu Hồ Nguyệt ngồi xõm bên bờ sông, nghe lời phụ thân nàng nói với Lôi Đình. Nam tử trung niên tên Lôi Đình này có được nguyên tố lực lô hệ, đã lên đến cấp bậc Ma đạo sư, năm năm trước, chịu ơn với Liễu Tường Phong nên cam tâm tình nguyện tiến vào cống hiến cho Liễu gia, đối xử với phụ thân luôn trung thành và tận tâm.

Sau khi uống một ngụm nước, Lôi Đình lau nước trên mặt rồi ngẩng đầu nhìn bốn phía: “Đúng vậy, yên tĩnh hiện tại rất không bình thường, tựa như ma thú trong cả sâm lâm đều chết hết rồi vậy. Theo lý mà nói, thú triều ma thú hàng tháng vừa mới qua vài ngày, hẳn không yên tĩnh như vậy mới đúng.”

”Đề cao cảnh giác! Bất kể thế nào, đây đều không phải chuyện tốt.” Kinh nghiệm lịch lãm nhiều năm của Liễu Tường Phong nói cho hẳn biết đã có chuyện xảy ra. Hẳn đứng dậy, quay đầu nhìn Liễu Hồ Nguyệt đang ngồi nghịch nước ở một bên: “Nguyệt nhi, qua đây!”

”Cha.” Liễu Hồ Nguyệt đứng dậy, đi về phía Liễu Tường Phong. Hẳn liền buộc thanh kiếm tùy thân bên hông Liễu Hồ Nguyệt, nói: “Thanh kiếm này của phụ thân có thể dùng để phòng thân. Một khi gặp chuyện nguy cấp thì rút kiếm ra, tùy tiện chém lung tung cũng có thể chém ra chút lực lượng.”

”Nhưng con không muốn.” Liễu Hồ Nguyệt thực sự không cần kiếm của Liễu Tường Phong. Dù sao khi hẳn ra khỏi nhà cũng chỉ mang theo một

thanh kiếm.

”Nghe lời.” Liễu Tường Phong trừng mắt, liếc nhìn nàng. Liễu Hồ Nguyệt không từ chối nữa, nếu Liễu Tường Phong muốn làm chuyện gì, tuyệt đối không cho phép người kia phản đối hẳn.

Nàng thận trọng cầm kiếm, gạt đầu: “Vâng.”

Hai mươi người đi có tổ chức. Liễu Tường Phong và Lôi Đình dẫn đầu, Liễu Hồ Nguyệt đi sau lưng Liễu Tường Phong. Phía trước sau nàng hình thành một bức tường bảo vệ. Vừa mới ra khỏi khu vực sông liền truyền đến tiếng kêu sợ hãi của một nữ tử: “A, chạy mau!”

”Trời ạ! Tại sao có nhiều ma thú như vậy? Không phải thủy triều ma thú vừa mới xảy ra sao?” Vào ba ngày cuối tháng, Cổ Lạc sâm lâm sẽ xảy ra thủy triều ma thú một lần. Thủy triều ma thú còn có thể lan ra khỏi phạm vi Cổ Lạc sâm lâm để tấn công các thành thị lân cận. Tiếng kêu sợ hãi truyền đến từ đằng xa làm Liễu Tường Phong và các chiến sĩ đều đề cao cảnh giác.

Liễu Tường Phong trấn an thuộc hạ của mình: “Chư vị đừng hoảng! Bất kể phía trước có cái gì đều phải tùy cơ ứng biến.”

”Rầm rầm, bùm --” Liễu Tường Phong vừa dứt lời, rừng rậm rung lên như thể núi lửa phun trào. Cây cối bốn phía bị đổ rạp một vùng, âm thanh truyền đến từ xa.

Tai thính của Liễu Hồ Nguyệt rung rung vài cái. Theo lý mà nói, giờ phút này không phải ngày Cổ Lạc sâm lâm mở cửa, hiện tại sao có thể có người tác oai tác quái ở Cổ Lạc sâm lâm?

”Cha, sao lại có người ở đây?” Liễu Hồ Nguyệt nhắc nhở người xung quanh.

Các chiến sĩ đều nghi ngờ trong lòng, nhưng mà khi nghĩ đến tình cảnh này, bọn họ không rảnh để tiếp tục nghĩ nhiều. “Gia chủ mau nhìn, bên kia có một nhóm người.” Có người chỉ vào một nữ tử mặc lam y cùng một đám Chiến sĩ mặc hắc y. Bọn họ đều chạy về phía này.

Liễu Hồ Nguyệt nheo mắt, ánh mắt dừng trên người nữ tử lam y. Thế nào cũng cảm thấy nữ tử lam y kia nhìn rất quen mắt. Nữ tử lam y kia chạy đến gần, đồng tử nàng co rụt lại. Nàng ta đâu phải ai xa lạ, thì ra chính là Nạp Lan Tử Oanh.

”Nạp Lan Tử Oanh!” Liễu Tường Phong cũng nhận ra người nọ, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, hô nhỏ.

”Tiểu thư, là người Liễu gia.” Người bên kia cũng nhận ra đội ngũ của Liễu Tường Phong.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nạp Lan Tử Oanh Kiêu Ngạo

Nạp Lan Tử Oanh cũng không thể tưởng tượng được ở đây trong khoảnh khắc nguy cấp lại đụng phải người Liễu gia, mà đây lại là người Liễu gia bị nàng nhục nhã đủ kiểu vào thời gian trước. Trên mặt hiện lên biểu cảm hung ác dữ tợn thay cho biểu cảm khùng hoảng, hung hăng trừng mắt nhìn Liễu Tường Phong, sau đó lại dời ánh mắt đến trên người Liễu Hồ Nguyệt.

”Liễu Tường Phong, Liễu Hồ Nguyệt!” Nàng ta gọi thẳng tên Liễu Hồ Nguyệt không nói, nhưng đến cả đại danh của Liễu Tường Phong cũng gọi ra, điều này làm cho người Liễu gia đứng ở đây càng thêm căm hận người Nạp Lan gia.

”Tiểu oa nhi không hiểu lễ giáo. Phụ thân người dạy người như vậy sao?” Lôi Đình nhìn không nổi, quắc mắt trừng Nạp Lan Tử Oanh.

Lúc này, rung động trên mặt đất không giảm, ngược lại có xu hướng ngày càng dữ dội. Cây cối phía xa cũng đổ đến ngàn mẩu trong nháy mắt, tiếng "rầm rầm bùm" kia làm Nạp Lan Tử Oanh không rảnh phí hơi với người Liễu gia nữa. Chiến sĩ Nạp Lan gia phía sau lo lắng thúc giục: “Tiểu thư, ma thú sẽ tới đây nhanh. Chúng ta trốn nhanh chút đi!”

Ngàn vạn ma thú bậc cao đang hung mãnh chạy đến từ phía xa. Nạp Lan Tử Oanh không rảnh để tiếp tục múa võ mồm với người Liễu gia nữa, cười lạnh một tiếng: “Liễu Tường Phong người tự xưng là cao thủ, hiện tại cho bản tiểu thư xem bản lĩnh người lớn bao nhiêu. Đằng trước kia xảy ra

thủy triều ma thú, không lâu sau ngàn vạn ma thú sẽ chạy tới đây. Hy vọng Liễu gia các người không làm bản tiểu thư thất vọng quá. Bằng không, ha ha, Liễu gia phải trở thành trò cười cho người đời rồi.” Đám người Nạp Lan Tử Oanh vừa nói vừa đi vòng qua một bên người Liễu gia. Đến khi nói hết, đội ngũ của Nạp Lan gia đã đi đến phía sau đội ngũ của Liễu gia.

Lời nói dễ nghe như vậy, thực ra bản thân là một quý sợ chết, thật sự rất buồn cười.

Liễu Hồ Nguyệt lộ ra ánh nhìn khinh bỉ, vừa khéo lại bị Nạp Lan Tử Oanh bắt gặp. Nàng ta cảm tức chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt, rống lên: “Phế vật, người dùng ánh mắt gì nhìn bản tiểu thư đó? Cần thận bản tiểu thư móc mắt người!”

”Người đi ra từ Nạp Lan gia đều là chó điên sao, gặp ai cũng cắn? Mẹ nó, bản tiểu thư mới thật bội phục dũng khí của người. Muốn móc mắt ta cũng không nhìn lại người có thực lực gì. Một người ngay cả phế vật cũng đánh không lại, còn không biết xấu hổ loạn ngữ trước mặt bản tiểu thư, quả thật không khác gì con ngu.” Luận đấu võ mồm, ai không cần biết, Nạp Lan Tử Oanh giống như chó điên, nhìn thấy nàng liền sủa.

Sau khi Nạp Lan Tử Oanh nghe xong gần như nhảy dựng lên. Hiện tại nàng ta chỉ cần nhìn thấy Liễu Hồ Nguyệt là nhớ đến tình cảnh ngày ấy khi tới Liễu gia từ hôn, bị Liễu Hồ Nguyệt đè dưới thân tàn bạo đánh đập. Nàng ta sợ hãi hét: “A, phế vật người, bản tiểu thư muốn thiêu chết người.”

Một quả cầu lửa màu đỏ từ lòng bàn tay Nạp Lan Tử Oanh vụt ra, hung hăng bay về phía Liễu Hồ Nguyệt. Nhưng khi hỏa cầu sắp chạm đến người Liễu Hồ Nguyệt, một bức tường vô hình bỗng xuất hiện trước mặt Liễu Hồ Nguyệt. Hỏa cầu bay đến bị dập tắt trong nháy mắt.

Liễu Hồ Nguyệt vốn định tránh hỏa cầu kia, ngờ đâu lão gia cao thủ của mình đã ra tay trước rồi.

Ánh mắt Liễu Tường Phong giận dữ lờm Nạp Lan Tử Oanh. Lúc này, hẳn biết có nói nhiều cũng vô ích. Phía trước là đàn ma thú bậc cao, hẳn phải giành sức lực để đối phó với đám ma thú kia. Hẳn chỉ dùng một luồng sáng vững chắc bao phủ Liễu Hồ Nguyệt rồi chậm rãi nâng nàng lên, đặt ở phía trên cây cổ thụ cao chót vót.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Ma Tinh Không Gian Hệ Cấp Bậc Thần Hoàng

Cây cối ở Cổ Lạc sâm lâm không giống với cây cối ở rừng rậm bình thường. Chúng nó là những cây đại thụ vô cùng to lớn, đa số các ngọn cây đều cao chọc trời. Liễu Hồ Nguyệt ở trên cây rồi liền đứng thẳng lên. Nàng biết Liễu Tường Phong muốn tìm cho nàng một nơi an toàn, đương nhiên sau đó phụ thân, Lôì Đình và hai mươi chiến sĩ cứu cấp kia cũng sẽ tìm một nơi an toàn để ẩn náu. Đối mặt với một đàn ma thú bạo động, cao thủ có kinh nghiệm sẽ không va chạm trực tiếp với chúng nó.

Nạp Lan Tử Oanh nhìn thấy luồng sáng đưa Liễu Hồ Nguyệt lên cây đại thụ, mà nàng ta cũng cho rằng ở trên cao tương đối an toàn, không khỏi có chút hâm mộ và ghen tị.

Liễu Hồ Nguyệt hiểu được biểu cảm của nàng ta, khóe miệng cong lên ý cười lạnh lẽo. Cao cao tại thượng nhìn người mình ghét là loại cảm giác gì? Liễu Hồ Nguyệt thật sự cảm nhận được cảm giác đứng bề ngẫ trên cao nhìn một con kiến. Nàng hào tâm nhắc nhở: “Nạp Lan đại tiểu thư, không định chạy sao? Chạy nhanh đi, ma thú sắp đến rồi! Không chạy sợ là không kịp đó, nhưng mà giờ người chạy cũng không kịp nữa rồi.” Liễu Hồ Nguyệt kéo dài giọng điệu ở câu cuối cùng, giống như đang nói chuyện với một người chết.

Nạp Lan Tử Oanh cả kinh, lúc này mới ý thức được hoàn cảnh của bản thân: Hai mươi Chiến sĩ cứu cấp Liễu gia đã tìm được chỗ ẩn thân, mà Nạp

Lan gia chưa được Nạp Lan Tử Oanh cho phép nên không được rời khỏi, chỉ có thể đứng ở một bên lo lắng suông.

”Tiểu thư, chúng ta cũng tìm một chỗ trốn đi.” Hộ vệ bên cạnh thúc giục nàng ta.

Nạp Lan Tử Oanh nghiêng răng, đáy mắt xẹt qua chút ác độc, phát tay nói:”Đều tự tìm một nơi an toàn trốn đi.” Dứt lời, nàng ta xoa mũi chân, đến bên cây Liễu Hồ Nguyệt đứng rồi leo lên. Nàng ta không phải Liễu Tường Phong có được không gian hệ, có năng lực đưa bản thân bay lên đến tận trời. Cũng bởi vì như thế nên nàng ta càng thêm hâm mộ, ghen tị, hận Liễu Hồ Nguyệt có phụ thân cường đại như vậy. Nhưng tốc độ của Nạp Lan Tử Oanh khá nhanh, xem ra nàng ta không chỉ là một Ma pháp sư trung cấp, bình thường cũng có tăng cường rèn luyện bản thân.

”Tiện nhân, phế vật, người cho rằng ở trốn tránh trong bức tường bảo vệ của cha mình thì có thể an toàn sao?” Khi cách Liễu Hồ Nguyệt chưa đầy một cánh tay, Nạp Lan Tử Oanh lộ ra nụ cười dữ tợn.

Ma thú từ xa hung mãnh chạy đến. Chúng nó xuyên qua cây cối. Sóng mắt Liễu Hồ Nguyệt chột lóe lên, tốc độ của mỗi con đều rất nhanh. Không đến một khắc, toàn bộ cây cối ở phía trước đã bị ma thú giẫm đạp thành bùn.

Nạp Lan Tử Oanh chứng kiến một màn như vậy, chuyện này rất hợp tâm ý của nàng ta. Không biết từ khi nào, nàng ta lấy ra một chiếc gương. Đó là một chiếc gương đồng, mặt gương lóe ra ánh sáng không màu, trên tay cầm gương khảm một viên ma tinh cấp bậc Thần hoàng không màu. Không màu, tượng trưng cho không gian hệ. Tuy trên tay Liễu Hồ Nguyệt cũng có một viên ma tinh không gian hệ, nhưng nếu so sánh với ma tinh cấp bậc Thần hoàng của Nạp Lan Tử Oanh thì vẫn kém xa.

Khi Liễu Hồ Nguyệt nhìn qua, vẻ mặt kinh ngạc... Nói đi nói lại, Nạp Lan gia tộc như vậy mà sở hữu ma tinh cấp bậc Thần hoàng có chút không bình thường.

Nói như thế nào đây? Nếu ma tinh cấp bậc Thần hoàng không màu này do tổ tiên Nạp Lan gia truyền lại, nhưng Nạp Lan gia trải qua nhiều đời như vậy đều không xuất hiện nhân vật lợi hại, làm sao có thể giết chết một ma thú cấp bậc Thần hoàng? Được rồi, cho dù đây do tổ tiên Nạp Lan gia lưu lại thì cũng không đến tay Nạp Lan Tử Oanh!

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Sức Mạnh Của Gương Phá Không

Phía trên nàng ta còn một ca ca là Ma pháp sư thiên tài trong truyền thuyết -- Nạp Lan Tư Vũ. Theo lý mà nói, bảo bối tốt như vậy hẳn phải truyền cho Nạp Lan Tư Vũ mới đúng, giờ lại lạc đến tay nàng ta, chuyện này nghĩ thế nào cũng bất hợp lý.

Ma tinh cấp bậc Thần hoàng không màu kia của nàng ta có xuất xứ từ đâu?

Liễu Hồ Nguyệt lắc đầu, những điều này không liên quan đến nàng. Nàng giơ chân, hung hăng đá Nạp Lan Tử Oanh: “Ta có thể an toàn hay không không biết. Ta chỉ biết là, Nạp Lan tiểu thư, người có thể không an toàn.”

”A... Tiện nhân nhà người, phế vật, dám đá bản tiểu thư!” Nạp Lan Tử Oanh bị đá một cước khiến sắc mặt sa sầm nhưng không để Liễu Hồ Nguyệt đạt được mục đích, bởi nàng ta biết một khi thả lỏng tay sẽ ngã xuống, kết cục chờ nàng ta chính là bị đám ma thú kia cắn xé thành mảnh vụn. Cho nên, nàng ta không dám thả tay, cố nén nhịn chịu đựng nhục nhã, hai tay ôm chặt cành cây.

Tuy Nạp Lan Tử Oanh không ngã xuống, nhưng giờ nàng ta cũng không thể trèo lên trên nữa. Chỉ cần nàng ta động một chút, Liễu Hồ Nguyệt sẽ đạp nàng ta xuống dưới. Mà xung quanh Liễu Hồ Nguyệt được bức tường không gian bao bọc chặt chẽ, ngay cả cơ hội phản kích nàng ta

cũng không có. Nhưng khi nàng ta nhìn gương đồng trong tay mình, khoe miệng lại hiện lên đường cong lớn.

”Tiện nhân, người đừng đắc ý, biết cái này của bản tiểu thư là cái gì không?” Nàng ta cầm gương đồng quơ quơ trước mặt Liễu Hồ Nguyệt. Gương đồng phát ra ánh sáng như bảo thạch, vừa nhìn đã biết đây là một bảo bối tốt.

Liễu Hồ Nguyệt nheo mắt: “Sắt vụn đồng nát.”

”Ha ha ha, đồ vật xuất thân từ hoàng thất lại trở thành sắt vụn đồng nát trong mắt phế vật người. Quả nhiên là phế vật, kém hiểu biết. Để bản tiểu thư giải thích cho người: Đây là gương phá không, có thể phá hủy hai phần ba sức mạnh của đối thủ, khiến cho lực tấn công của đối thủ suy giảm. Phế vật kém hiểu biết, cuối cùng hôm nay người lại thua bởi tay bản tiểu thư. Ha ha ha, phế vật xem chiêu!” Nạp Lan Tử Oanh lên mặt một hồi rồi cầm gương phá không hung hãn chiếu về phía Liễu Hồ Nguyệt, chỉ thấy gương đồng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, thoáng chốc sáng rọi cả rùng sâu.

Liễu Hồ Nguyệt chỉ cảm thấy hình như có một luồng sức mạnh hút kiệt không gian xung quanh nàng, không gian tinh thần biến thành một mặt gương méo mó rồi đột nhiên "bụp" một tiếng, không gian tinh thần bị bể nát trong khoảnh khắc.

Cùng lúc đó, Nạp Lan Tử Oanh vốn đã làm tốt công tác chuẩn bị tấn công, đôi tay đôi chân bỗng bị mấy dây thừng từ đâu bay ra trói chặt. Nạp Lan Tử Oanh chưa kịp tấn công Liễu Hồ Nguyệt, cả người đã bị mấy dây thừng kia kéo vào trong đám cây, chỉ lưu lại một tiếng kêu sợ hãi: “Aaaaa...”

Liễu Hồ Nguyệt hoảng sợ phục hồi tinh thần, trước tiên vươn tay chụp lấy kính phá không của Nạp Lan Tử Oanh rồi nhìn về nơi nàng ta biến mất.

”Nơi đó có người sao?” Liễu Hồ Nguyệt hạ giọng.

Nhục cầu vốn cuộn tròn sau cổ nàng đột nhiên nhảy ra. Liễu Hồ Nguyệt kinh hô một tiếng, vốn định đưa tay chụp lấy nhục cầu nhưng tốc độ của nó không phải nàng có thể bắt kịp nên chỉ có thể trơ mắt nhìn nhục cầu tạo nên một vòng cung hoàn mỹ trên không trung rồi biến mất ở phương hướng Nạp Lan Tử Oanh biến mất.

Liễu Hồ Nguyệt hô to: “Cầu Cầu!” Lo nhục cầu xảy ra chuyện, Liễu Hồ Nguyệt bám vào cành cây bốn phía đi về phía nhục cầu biến mất.

Dáng người khỏe mạnh chọt lóe lên trong rừng rậm...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nạp Lan Tử Oanh Không May

Thân ảnh của nàng xẹt qua trên đỉnh đầu Liễu Tường Phong, nhưng không ai có thể phát hiện ra. Sở dĩ như thế vì nàng không hề phóng thích một chút Chiến khí nào mà chỉ sử dụng kỹ năng trên cây, xuyên qua những gốc cây to lớn, rậm rạp.

Liễu Hồ Nguyệt thoáng chốc đã đuổi tới chỗ nhục cầu, nó lại biến mất và trong chớp mắt lại ở chỗ khác, Liễu Hồ Nguyệt lại nhảy, thân mình uyển chuyển lướt qua những cành cây to rậm rạp lá cành. Chỉ thấy nhục cầu đó ngời xôm trên một nhánh cây không quá lớn, nó đưa lưng về phía nàng, nhìn về phía trước, không hiểu là chăm chú vào cái gì.

Liễu Hồ Nguyệt bước nhẹ, cảnh giác nhìn quanh, nơi này hẳn là cách Liễu Tường Phong không quá xa. Nhưng lại không có Ma thú, vậy nghĩa là đàn Ma thú vừa tới không phải là ma thú sóng triều. Nàng nhún người, đứng vững vàng trên nhánh cây cùng nhục cầu.

Nhục cầu quay lại, nhìn nàng một cái, sau đó nhảy lên vai nàng, cọ cọ vài cái, miệng kêu “ Y ô “, làm nũng với nàng.

Liễu Hồ Nguyệt hung hăng đánh mông nó một cái, nói: “ Lần sau người cứ thử chạy loạn lên nữa xem! Ta sẽ bỏ người!”

” Ô.... “ Mắt nó nổi lên một làn sương mờ, vẻ mặt vô tội nhìn nàng, sau đó nó dùng móng vuốt chỉ ít về phía trước, kêu vài tiếng.

Liễu Hồ Nguyệt liền nghe được vài đạo âm thanh xa xa truyền tới, có vẻ là đang đánh nhau: “Đánh, đánh cho bốn tiểu thư!”

Lại nói, giọng nói này trông có vẻ rất quen.

Sau đó là hàng loạt âm thanh ầm ỹ truyền tới, thanh âm của nữ tử càng hung hăng, càng thêm lớn.

Ừm, xem ra là đáng hội đồng. Không biết là ai xui xẻo thế nhỉ?

” Sáu tứ giai Chiến sĩ đánh một phế vật, xem ra là coi trọng người!” Một giọng nói truyền đến, là của một nam nhân.

Liễu Hồ Nguyệt làm sao có thể quên được âm thanh làm nàng ghê tởm này đây?

Tần Duyệt.

Làm sao hẳn lại ở đây nhỉ? Tần Duyệt sao lại đến khu vực thứ ba?

Không đúng. Phế vật? “Được rồi, xem xem nàng ta sao rồi, không chết thì cho nàng một kiếm đi.” Giọng nói của Tần Duyệt lại lần nữa vang lên.

Tiếng ầm ỹ ngừng lại, tiện đà cũng truyền đến tiếng động:

” Vù vù..... “

Kế sau đó là một đạo âm thanh tràn đầy tức giận vang lên, là của nữ nhân: “A a a, các người lại dám đánh ta, bốn tiểu thư phải thiêu chết các người!”

” A, bắt nhầm người!” Thanh âm run run đó làm mọi người xuống lên.

Khoé miệng Liễu Hồ Nguyệt giật vài cái: “ Bắt nhầm người? Chẳng lẽ là ta sao?”

Tần Duyệt cùng Nạp Lan Tử Oanh không có thù, đương nhiên sẽ không có lý do gì để bắt nàng ta, cái mà Tần Duyệt muốn là ép nàng vào chỗ chết.

Nàng cố nhin cơn buồn cười xuống, lắng nghe xem bọn họ nói gì.

Nàng ngồi ở một nhánh cây cực kì rậm rạp, thân hình nàng lại bé bỏng, muốn phát hiện ra nàng không phải là chuyện dễ dàng gì. Huống hồ, nàng còn cách họ một khoảng không nhỏ, nàng chỉ cần sử dụng một ít Tinh thần lực là có thể theo dõi bọn họ một cách triệt để.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Âm Thầm Đả Thương Tần Duyệt

Edited by Delia Trần và Chiryu Vũ.

Nàng nghe được Nạp Lan Tử Oanh dùng ma pháp tấn công đám người kia, lại nghe được âm thanh họ bị hoá cầu của nàng ta thiêu đốt. Nàng còn nghe được..... Tiếng khuyên can của Liễu Linh U:" Nạp Lan tiểu thư, chúng ta thật sự không biết tiểu thư vào Cổ Lạc Sâm lâm. Đây là hiểu lầm, tiểu thư...."

" Đừng giải thích, giải thích là nguy hiểm! Các người muốn mưu sát ta, bốn tiểu thư phải lấy mạng các người!" Cùng với thanh âm tức giận của Nạp Lan Tử Oanh là sự hiện diện ngày càng dày đặc của hỏa cầu, bay loạn đến cả chỗ của Liễu Hồ Nguyệt.

Luồng khí nóng đánh úp tới chỗ nàng, đập ngay cả vào mặt. Nhục cầu nhanh nhẹn nhảy lên, trốn ngay sau gáy nàng, dùng móng vuốt tóm chạy lấy tóc của nàng, chui đầu trốn im im vào cổ áo nàng ngay tức khắc.

" Còn biết sợ chết." Liễu Hồ Nguyệt dờ khóc dờ cười lắc đầu.

Tứ giai Chiến sĩ, cộng thêm thực lực Sơ kỳ Ma pháp sư thừa sức tiếp chiêu. Nếu nàng thật sự cùng Nạp Lan Tử Oanh giao chiến thì may ra còn cơ hội.

Một vòng lửa chậm rãi hình thành trên tay nàng, đem hỏa cầu bay tới giữ chặt. Mỗi thuộc tính đều có phòng ngự tương đương nhau. Hỏa cầu của

nàng ta có tính công kích, còn nàng, là phòng ngự.

Vòng lửa cùng hỏa cầu nhanh chóng hoà hợp thành một thể. Nàng nắm chặt tay, một quầng sáng xanh lam bao quanh nắm tay của nàng, nàng lập tức đánh bay hỏa cầu vừa hình thành hướng đến Tần Duyệt.

Bởi vì bị bao vây bởi quá nhiều hỏa cầu, hãn ta không hề đề phòng quả cầu đó, đánh hãn học máu, lại từ tay nàng - Liễu Hồ Nguyệt.

"A..." Tần Duyệt bị Liễu Hồ Nguyệt liên tục ném hỏa cầu tới rồi lại đánh lên cây to phía sau hãn làm hãn bị thương một mảng lớn, lieeun tục kêu rân thảm thiết.

Tứ giai chiến khí cùng với Liễu Hồ Nguyệt một tháng này huấn luyện thể năng, từng cú đâm hạ xuống, cho dù đánh không chết Tần Duyệt cũng có thể cho hãn tổn thương không nhỏ.

"Tiện nhân đáng chết, ta nói không là cố ý bắt người! Lão tử vốn là định bắt phế vật kia, người mẹ nó ra oai cái gì! Lão tử cho rằng đó là bồi tội với người, người còn được nước làm tới?" Tần Duyệt ăn đau sờ sờ ngược, mắt kiên nhẫn rống lên: "Người còn không dừng tay, ta mẹ nó làm cho tất cả mấy người ở đây luân gian người đến chết."

Hãn chỉ cảm thấy nữ nhân này nổi điên thật đáng sợ.

Nạp Lan Tử Oanh đó rõ ràng chỉ là một trung cấp ma pháp sư, thế mà đem khiến hãn bị thương đến thâm trọng như thế này.

Bát giai chiến sĩ cùng trung cấp ma pháp sư đủ để so sánh. Thậm chí, bát giai chiến sĩ còn có phần thắng lớn hơn. Hiện tại bị một tiểu nha đầu đã thương, Tần Duyệt làm sao có thể không tức giận.

Hãn quả thực cũng sắp bị tức điên rồi.

Edited by Delia Trần và Chiryu Vũ.

Nạp Lan Tử Oanh nghe được lời nói lưu manh của hắn, tức đến dậm chân. Nhưng tinh thần lực của nàng bởi vì vừa rồi tiêu hao quá nhiều, chỉ có thể đứng ở tại chỗ giương mắt nhìn, đợi tinh thần lực khôi phục rồi mới tiếp tục công kích.

Nàng thề, tiếp theo nhất định phải đánh chết Tần Duyệt cùng một đám tiện nam tiện nữ này!

Liễu Linh U cũng nhìn ra Nạp Lan Tử Oanh đã kiệt sức, nguy hiểm trước mắt mới tạm thời giải trừ.

Nàng không là muốn kìm nén Nạp Lan Tử Oanh, mà là sợ huyễn thú của nàng vừa xuất hiện, sẽ đem phụ thân của nàng dẫn lại đây, thế này mới không thể khiến Nạp Lan Tử Oanh động thủ.

"Nạp Lan tiểu thư, chúng ta thật sự không phải cố ý bắt người. Chỉ là một đám thủ hạ của ta rất vô dụng, đem người nhận thức thành Cửu muội muội của ta..."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Liễu Gia Mọi Người Là Phế Vật

”Cho nên mới...”

”Người tiện nhân này nói cái gì, đem bốn tiểu thư so sánh với cái phế vật kia thấy giống nhau? Phế vật ngay cả xách giày cho bốn tiểu thư cũng không xứng, Liễu gia các người đều là một đám phế vật mắt mù.”

Lời nói của Liễu Linh U chẳng những không có làm Nạp Lan Tử Oanh bình phục tâm tình, ngược lại bởi vì câu nói đó mà làm cho nàng càng thêm căm tức. Lúc này Nạp Lan Tử Oanh liền nhảy ra, trốn nàng trốn rất xa, một mặt ghét bỏ từ từ đánh giá Liễu Linh U.

Liễu Linh U lớn như vậy cũng không từng bị người khác làm cho nhục nhã như thế. Đặc biệt còn là vì cái kia phế vật mà bị người khác nhục mạ. Kiên nhẫn của nàng vốn không lớn, hơn nữa, đối thành là người khác gặp được loại nữ nhân như thế này cũng không có khả năng nhịn xuống.

Liễu Linh U tức thời liền phất phất tay: “Nạp Lan Tử Oanh, bốn tiểu thư vốn định hợp tác với người cùng nhau đem phế vật trừ sớm. Hiện tại người đã không biết phân biệt cũng đừng trách Liễu Linh U ta đối với người không khách khí. Người tới, đem nàng cấp giết.”

”Dừng tay, các người muốn làm gì? Ta cảnh cáo người, nếu các người giết bốn tiểu thư, Nạp Lan gia sẽ không bỏ qua cho các người.” Nạp Lan Tử Oanh sắc mặt trắng nhợt, chạy nhanh ra chỗ khác ngăn cản.

Nhưng mà mấy chiến sĩ vừa rồi bị nàng đánh cũng đầy vây quanh nàng đi đi lại lại. Bọn họ đều là chiến sĩ đến theo Tần gia, thực lực ở khoảng lục giai, thất giai. Hai cái tam giai, tứ giai chiến sĩ vừa rồi ở trong trận kịch chiến đã bị hỏa nguyên tố đánh trọng thương.

Đối mặt với một lục giai chiến sĩ Nạp Lan Tử Oanh còn không lo lắng, nhưng nếu là đối mặt một đám người Nạp Lan Tử Oanh còn chưa chắc chắn.

Tần Duyệt sửa sang lại thần sắc, nhìn Liễu Linh U muốn ra tay, khóe miệng gợi lên một nụ cười thâm đặng: “Con quý nhỏ, lão tử thấy người có vài phần mĩ mạo, nhưng là miệng thật độc. Đến a, bắt sống, lão tử hôm nay muốn hảo hảo hưởng thụ nữ nhân Nạp Lan gia.”

”A, dừng tay, dừng tay, ta có thể giúp các người giết Liễu Hồ Nguyệt. Hơn nữa, ta biết cha người cùng kia phế vật ở vị trí nào.” Nạp Lan Tử Oanh thấy đám kia chiến sĩ liền muốn nhào tới, nàng phản xạ có điều kiện, nâng hai tay lên, vừa suy nghĩ đối sách, vừa ngăn cản hành động của bọn họ.

Một người trong thời điểm tuyệt vọng, sự tình gì đều làm được. Đặc biệt giống như Nạp Lan Tử Oanh này đã không có đường lui.

”Dừng tay.” Liễu Linh U khoe ra gương mặt tinh xảo khéo léo, hai con mắt to xinh đẹp xẹt qua một chút lãnh ý.

Một đám chiến sĩ lập tức lui về phía sau Liễu Linh U.

Liễu Linh U ánh mắt khinh giỡn nhìn Nạp Lan Tử Oanh, nâng lên chân, tiến vài bước về phía trước, sau đó nâng tay, mắt lạnh lệ hướng miệng Nạp Lan Tử Oanh ném vào một viên thuốc, lại đề lấy miệng Nạp Lan Tử Oanh.

Edit: Chiryu Vũ

Nạp Lan Tử Oanh vừa tức vừa giận, lại đau khổ vừa rồi đã trải qua một hồi kịch chiến mà vô lực phản kháng, chỉ có thể đem viên thuốc Liễu Linh U ném vào trong miệng nàng nuốt xuống dưới.

Liễu Linh U nhìn nàng ta đem viên thuốc nuốt xuống mới buông lỏng tay ra, lui về phía sau vài bước.

Nạp Lan Tử Oanh nắm lấy cổ của mình, trừng mắt nhìn Liễu Linh U, rống: “Người cho ta ăn cái gì?”

”Vì phòng ngừa người ở sau lưng ta làm xằng làm bậy, tạm thời ủy khuất Nạp Lan tiểu thư. Chỉ cần người hoàn thành nhiệm vụ, ta liền sẽ cho người giải dược. Nếu người không thể giết Liễu Hồ Nguyệt, hoặc là ở bên ngoài nói hươu nói vượn, đem chuyện này nói ra ngoài, ta dù mất một viên giải dược cũng không hề gì.”

Đan dược kia là Tần Duyệt cho nàng, nghe nói làm cho người ăn một quả quá ba ngày không có được giải dược sẽ cắn nuốt tinh thần lực của tu luyện giả. Dược hiệu tác dụng chậm chạp nhưng vô cùng mạnh. Trong vòng 3 ngày không có giải dược, về sau chính là một phế vật.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cổ Lạc Sâm Lâm Thần Bí Trong Truyền Thuyết

Edit: Chiryu Vũ

Nạp Lan Tử Oanh nghe xong, nâng tay, dùng sức chụp miệng mình, muốn đem viên thuốc vừa ăn vào móc ra nhưng ngoài ói ra nước miếng cũng không thấy viên thuốc kia đâu.

Nàng tức giận, ngón tay run run chỉ về phía trước: “Liễu Linh U, nếu bốn tiểu thư xảy ra chuyện gì, Nạp Lan gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

Liễu Linh U hừ lạnh, khước miệng gợi lên đường cong xinh đẹp: “Liễu gia ta tùy thời phụng bồi đến cùng. Nhưng là, người không biết hành động người nên làm lúc này sao? Nhanh chóng đem đầu của Liễu Hồ Nguyệt đem tới gặp ta, người cũng sớm lấy được giải dược.”

Giận thì giận nhưng Nạp Lan Tử Oanh biết hiện tại không phải thời điểm thể hiện, cắn giận trừng mắt nhìn Liễu Linh U, liền xoay người, nhảy vào khu vực cây cối um tùm....

Liễu Hồ Nguyệt chớp chớp hai mắt. Nếu Nạp Lan Tử Oanh biết người mà nàng muốn giết thực ra cách nàng không xa, liệu có hộc máu hôn mê hay không?

Nhục cầu cảm nhận được cái gì đó, thân thể cùng bộ lông xù run lấy bầy. Đi ra từ sau gáy Liễu Hồ Nguyệt, đưa mắt dáo dác nhìn bên ngoài. Hai

móng vuốt nhỏ nhỏ nhất thời buông lỏng tóc Liễu Hồ Nguyệt, làm động tác chuẩn bị rời khỏi người nàng.

Mà Liễu Hồ Nguyệt cũng hiểu một ít thói quen của nhục cầu, nhất cảm giác hành vi trốn chạy của nó, lập tức túm lấy nhục cầu, bắn đạn nó đầu, nói: “Lại muốn chạy? Lúc này người nên ngoan ngoãn cho ta. Hiện tại ta không có thời gian chăm sóc người, ta phải kế ược huyền thú, mới không phụ lòng kỳ vọng tổ mẫu đối với ta.”

”Ngao ô, ngao ô ~” nhục cầu hướng nàng kêu hai tiếng, thân thể xù xù động vài cái, xem như ngoan ngoãn, sau đó hướng tới Liễu Hồ Nguyệt bả vai.

Liễu Hồ Nguyệt quét mắt nhìn mấy người phía dưới. Nàng không thời gian cùng bọn họ chơi trò mèo vờn chuột, cho nên, vẫn là rời khỏi khu vực Cổ Lạc sâm lâm này đi.

Nghĩ tới Tử Diễm đưa cho nàng ‘Nhật ký những nguy hiểm đã từng trải qua’. Khụ, thời điểm sư phụ Tử Diễm của nàng sáng tác quyển sách kia cũng không có đặt tên. Cho nên, Liễu Hồ Nguyệt liền tùy ý lấy một cái danh, gọi là ‘Nhật ký những nguy hiểm Tử Diễm đã từng trải qua’, đơn giản hoá mỹ danh thành: ‘Nhật ký những nguy hiểm đã từng trải qua’.

Ý niệm vừa động, từ trong Long tháp lấy một bộ sách thật dày, tìm được phần mục lục về Cổ Lạc sâm lâm ở Thương Lan đại lục.

Cổ Lạc sâm lâm vắt ngang qua bề mặt trung tâm Thương Lan đại lục, hướng từ nam đến bắc chia làm một cái như chữ “Y”, phân nhánh ở giữa lại có một tòa danh thành thị gọi là “Thủy thành”.

Mà Liễu Hồ Nguyệt ở chỗ địa giới hình “Y” vị trí trung tâm, nhưng là cách Thủy thành rất xa. Cao giai ma thú ở đây cũng không ít, nhưng nghe nói trung tâm Cổ Lạc sâm lâm cũng không phải ở đây. Vị trí trung tâm ấy

là chứa một đám đã ma thú hóa hình(*). Những ma thú này chỉ tùy tiện đi ra sơn mạch giậm chân một cái cũng đủ hủy diệt một tòa thành trì.

(*) nguyên bản là ma thú nghĩ hóa, là ma thú có hình thể xuất hiện như suy nghĩ. Nhưng là Ryu thấy ma thú hóa hình phù hợp hơn. Nếu về sau có gì sai sót, Ryu sẽ sửa lại.

Nhật ký những nguy hiểm Tử Diễm đã từng trải qua ghi lại thời điểm mấy ngàn vạn năm trước, con người vì muốn ma thú thuần phục mà lọt vào đàn ma thú đàn điên cuồng chém giết, làm cho ma thú sau này ký khế ước cùng nhân loại. Cũng chính vì thế mà một năm Cổ Lạc sâm lâm chỉ mở ra ba lần. Người các quốc gia muốn vào Cổ Lạc sâm lâm không có được hoàng thất chấp thuận cũng không được tùy ý bước vào.

Liễu Hồ Nguyệt quét mắt nhìn vị trí trung tâm trên bản đồ, mặt trên hiện một cái chấm màu đỏ. Mỗi địa phương có chấm đỏ trên bản đồ là cấm khu mà Tử Diễm đánh dấu.

Cấm khu cũng không phải là người nào đều có thể tùy tiện bước vào.

Nàng đại khái hiểu bản thân có thể hoạt động ở khu vực nào, Ở những khu vực phụ cận, ma thú thông thường đều là lục cấp đến bát cấp, nếu vận khí tốt, còn có thể đụng tới cửu cấp ma thú.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Biến Dị Liệt Hỏa Báo

Edit: Chiryu Vũ

Xem thực lực hiện tại của nàng, kế ước một lục cấp ma thú vẫn là có thể làm. Hơn nữa, nàng cũng chỉ có thể kế ước trong phạm vi lục cấp, cao cấp tới đâu thì hiện tại nàng cũng không đủ thực lực để kế ước. Trừ phi gặp được ma thú thất cấp hoặc bát cấp bị thương, nàng lại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Bất quá, loại ảo tưởng không thực tế nàng vẫn là vượt ra sau đầu.

Cao cấp ma thú nếu có thể dễ dàng bị thương như vậy, kia thế giới này sẽ không có cường giả đi!

Lúc này, nhục cầu đứng ở bả vai nàng đột nhiên miễn cảm đứng lên. Tuy rằng thân nó hình cầu, đứng lên hay ngồi xuống cũng là như nhau, cũng thấy không rõ nó là ngồi vẫn là đứng, nương theo con người màu lục của nó, thấy nó nhìn chăm chú hết sức vào cái địa phương nào đó.

”Vèo vèo” Tiếng vang ầm ầm từ đâu đó truyền đến.

Âm thanh này làm cái cổ nhục cầu lại duỗi ra, chân nhỏ xê dịch, miệng “Ồ” kêu một tiếng sau, liền nhảy xuống khỏi bả vai Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt xem bản đồ quá mức nhập thần, đợi nhục cầu nhảy xa nàng mới cả kinh. Thời điểm quay đầu lại nhìn, nhục cầu đã không thấy

bóng dáng.

Mặt nàng tối sầm. Quả cầu này.... Nàng lúc trước không nên nhận nuôi nó! Nàng thề, đợi tìm gốc tử kia trở về, nhất định đem quả cầu này trả lại cho hắn: “Đáng chết!”

Dem ‘Nhật ký những nguy hiểm đã từng trải qua’ quăng vào Long tháp, Liễu Hồ Nguyệt liền chạy theo phương hướng nhục cầu vừa rời đi.

Tiếng thú rống lớn từ rừng rậm xa xa truyền đến, Liễu Hồ Nguyệt không phải đến gần, mà là vì hướng nhục cầu đi chính là hướng phát ra tiếng rống ấy.

Nàng sợ nhục cầu này còn chưa đủ nhét kẽ răng một đại ma thú, bước chân chuyển động càng nhanh, tiếp tục đi tới.

Một ý nghĩ xuất hiện, nàng liền theo đại thụ cao ngất giảm tốc độ xuống. Rất nhanh sẽ rơi xuống đất, tay nàng nắm chặt lấy đấng điều(chắc là dây leo), tốc độ rớt xuống nháy mắt chậm lại, nàng kích động bay nhanh, tiến lên một con đường cây cối rậm rạp.

Thân mình kề sát trên mặt đất, đẩy ra mấy cái cỏ linh tinh trên người, chỉ thấy một Liệt hỏa báo đỏ sậm đứng ở trong rừng cây, bốn phía cỏ cây xung quanh đều bị nó thiêu thành tro tàn.

Liễu Hồ Nguyệt dù cách nơi nó đứng khá xa cũng có thể đủ cảm nhận được đến từ chính trong cơ thể Liệt hỏa báo phát ra ngọn lửa. Ngọn lửa của bộ lông Liệt hỏa báo thiêu đốt, mấy cây cỏ kia bị đốt trụi thành tro, theo gió mà bay.

Trong đôi mắt màu đỏ sắc bén là hình ảnh nhục cầu màu trắng.

Tâm mắt Liễu Hồ Nguyệt hoàn toàn bị cứu cấp Liệt hỏa báo hấp dẫn, hoàn toàn xem nhẹ liệt hỏa báo trước mặt, ngồi xổm xuống xem nhục cầu.

Nhục cầu kêu hai tiếng: “Ngao ngao ô ~ “, sau đó nhe răng đối với cửu cấp Liệt hỏa báo.

Lúc này, thanh âm Tử Diễm bỗng dừng truyền đến: “Liệt hỏa báo!”

”Sư phụ” Liễu Hồ Nguyệt có chút kinh ngạc gọi hẳn: “Bây giờ còn là ban ngày, làm sao người dám xuất hiện!”

Tử Diễm thấp giọng a một tiếng: “Vi sư trước đó không dám xuất hiện ban ngày bởi vì thời điểm thay người đã thông kinh mạch, nguyên khí tổn hao nhiều. Hiện tại vi sư rốt cục cũng khôi phục một chút huyết khí, cũng cảm nhận được nguy hiểm bốn phía, miễn cưỡng đi ra. Nhìn người không có việc gì, vi sư trở về tiếp tục ngủ.”

Liễu Hồ Nguyệt khước miệng rút một chút: “Sư phụ không cần hài hước như vậy. Ta tìm được một cửu cấp Liệt hỏa báo.”

Tử Diễm khôi phục thần sắc nghiêm túc trước đó, trầm giọng nói: “Đó là một biến dị Liệt hỏa báo, nếu là ăn vào hỏa long quả mà vật nhỏ kia đang ôm, cửu cấp Liệt hỏa báo rất nhanh sẽ tiến tới hình thức biến dị. Hiện tại khế ước nó, lực công kích của nó so bình thường cao hơn gấp ba lần. Thời kỳ ma thú biến dị thông thường đều thật hung mãnh, đặc biệt hiện tại hỏa long quả của nó còn bị vật nhỏ cướp đi, dưới tình huống này, người tuyệt đối không thể dễ dàng xằng bậy.”

PS: Rất nghĩ có người xuất ra mạo cái phao...

Lời editor: Định hôm nay đăng 7 chương nhưng vừa rồi thi vào 10 vừa có kết quả, toàn bộ suy sụp nên không có tâm trạng làm tiếp, nhà còn mất mạng, phải 3G nè. Sẽ cố update bù lại thời gian nghỉ vừa rồi. Vốn định tháng 7 mới trở lại nhưng lại sợ thứ 7 quá nhiều việc, cho nên trở lại sớm một chút. Cầu mn tiếp tục ủng hộ. Cầu thanks, cầu share, cầu cmt, cầu động lực a~

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Nhục Cầu Xấu Xa Tính Kế

Vật nhỏ??

Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên trừng lớn hai mắt. Tinh thần lại mới hồi phục được một chút, lại nghe Tử Diễm nhắc tới vật nhỏ kia, bất ngờ chính là đang nói tới Liệt hỏa báo đứng trước mặt nhục cầu cách nó không xa.

Lúc này, nhục cầu đang ôm một hỏa long quả đã chín trong lòng, kiêu ngạo nhe mấy cái răng đối với Liệt hỏa báo, hoàn toàn coi rẻ uy áp của Liệt hỏa báo.

Liễu Hồ Nguyệt nắm chặt tay, hung hăng cắn răng: “Tên kia thật là...”

”Vật nhỏ cũng dám cùng cừu cấp Liệt hỏa báo đối kháng, nhưng lại hoàn toàn không nhìn đến uy áp của Liệt hỏa báo, thật bất khả tư nghị.” Trong giọng của Tử Diễm nói mang theo tràn đầy thích ý, tựa hồ đối vật nhỏ trước mắt vô cùng hứng thú.

Nhục cầu nhe răng nanh, chân nhỏ chụm lại, tựa hồ muốn khiêu khích Liệt hỏa báo “Muốn hỏa long quả thì phải bắt được ta nha”.

Ông trời ơi, Liễu Hồ Nguyệt lắc đầu, nó có thể an phận một chút có được hay không? Không cần mỗi ngày gây chuyện, lại đem đến cho nàng một đồng phiền toái.

”Ngao rống ——” nhục cầu gầm rú với Liệt hỏa báo.

Liệt hỏa báo không còn nhẫn nại, nâng bàn tay to hướng nhục cầu kia chụp xuống.

”Oanh ——” Một chưởng kia Liệt hỏa báo khiến mặt đất rung chuyển, dưới vị trí đứng của Liễu Hồ Nguyệt cũng nứt ra vô số khe nhỏ.

Vừa vỗ bàn tay to xuống, nó lại ngửa đầu rống một tiếng dài, chưởng thứ hai vừa nặng vừa lớn tiếp tục hạ xuống. Mỗi lần hạ xuống một chưởng, nhục cầu liền nhảy lên, tăng khoảng cách giữa nó cùng Liệt hỏa báo một thước. Mỗi lần nhục cầu lui bước, đều là kéo dẫn khoảng cách với Liệt hỏa báo một thước.

Nó rõ ràng có thể chạy rất nhanh, rất xa, nhưng lại cố tình chơi trò mèo vờn chuột dụ địch.

Liễu Hồ Nguyệt không thể nhịn được nữa, giậm một cái thật mạnh lên mặt đất: “Quả cầu ngu ngốc này!”

Nhục cầu hướng nàng một cái, tuy rằng nó nhìn không Liễu Hồ Nguyệt, nhưng là trong hai con người ẩn ẩn lục sắc của nhục cầu phát ra quang mang có thể dễ dàng thấy, giống như nó đang định tính kế ai đó.

Liễu Hồ Nguyệt nhìn một màn như vậy, khóe miệng giật giật, ẩn chút ý cười. Một khắc đó, nàng cảm thấy có chút rùng mình, lưng lạnh.

”Rống ——” Liệt hỏa báo lại rống giận một lần nữa.

Lúc này đây, nhục cầu đúng là đã chọc giận nó. Toàn bộ thân mình Liệt hỏa báo nhảy lên, ở không trung xuất một chút sắc lửa đỏ hình cung, theo phương hướng nhục cầu nhảy tới.

Liễu Hồ Nguyệt hơi hơi há miệng, nhìn trên bầu trời xuất hiện một đạo ánh sáng lửa đỏ huyền lệ lửa đỏ, vậy mà nàng đã quên trước mắt kia chính là một cửu cấp ma thú.

Thanh âm Tử Diễm vang lên: “Đồ nhi ngoan, người còn thất thần làm gì, tránh mau.”

Liễu Hồ Nguyệt lúc này mới giật mình phát hiện, ánh sáng lửa đỏ hình cung kia đang hướng vào nàng, mà trong lòng của nàng không biết từ khi nào có thêm một viên (*) cầu nhỏ - chính là hỏa long quả.

(*) viên này là lửa.

Nàng mở trừng hai mắt, hô nhỏ: “Hỏa long quả.”

”Hỏa long quả tất nhiên là tốt. Nếu người dùng hỏa long quả, hỏa nguyên tố trong cơ thể người nhất định sẽ tăng lên. Nhưng là, trước mắt có phải hay không phải nên nghĩ biện pháp giải quyết cứu cấp Liệt hỏa báo như thế nào?” Thanh âm nghiêm túc của Tử Diễm vang lên bên tai nàng

Liễu Hồ Nguyệt nâng tay chụp, thân mình linh mẫn nhảy dựng lên, cả người cấp tốc lui về sau, kéo dẫn khoảng cách với Liệt hỏa báo.

Lúc này Liệt hỏa báo mới phát hiện trong đám cây cối có người tồn tại, nó âm lãnh hừ một tiếng: “Nhân loại!”

Tiến nhập lục cấp, ma thú là có thể nói được ngôn ngữ nhân loại, mà vào nhập thần vương cấp, ma thú liền có thể hóa hình.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Liệt Hỏa Báo Tính Tình Kém Thập Phần

“Bị phát hiện!” Ngữ khí Tử Diễm mang theo nhàn nhạt chờ mong lại có chút lo lắng tiểu đồ nhi chính mình không đủ thực lực.

Liễu Hồ Nguyệt đứng tại chỗ bất động, ánh mắt thẳng tắp nhìn Liệt hỏa báo đang đứng cách mình một khoảng nhỏ.

Nàng lúc này mới nhìn rõ Liệt hỏa báo có một mắt màu lửa đỏ, bộ lông biến dị màu đỏ sậm, sau khi biến dị sẽ thành ửng đỏ, mà hai mắt nó cũng nhận ra biến hóa, con mắt lại càng đỏ.

Đương nhiên, Liệt hỏa báo biến dị so với Liệt hỏa báo thông thường cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Nàng không nên cảm thấy bản thân bất hạnh, mà đó chính còn là vận may, vừa tới liền đụng phải hàng như vậy.

Chống lại cửu cấp ma thú, nàng nghĩ đừng nghĩ.

Nàng là một nhân loại bình thường, trong mắt Liệt hỏa báo còn chưa đủ xem.

”Quá yếu.” Liệt hỏa báo hí mắt, hoàn toàn không có đem Liễu Hồ Nguyệt này triệu hồi sư để vào mắt.

Vậy như thế nào kế ước cửu cấp ma thú này?

Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy thực lực của chính mình thật bi kịch, đích xác rất yếu.

Nhưng là nàng không cam lòng buông tha như vậy một biến dị như thế này.

”Ồ nhi, mau đưa hỏa long quả trong lòng ngươi ăn luôn.” Tử Diễm hô nhỏ một tiếng.

Chỉ thấy Liệt hỏa báo hướng Liễu Hồ Nguyệt nhảy tới, thân mình không lồ giữa không gian hóa xuất ra một đạo ánh sáng lửa đỏ hình cung, trong nháy mắt liền tới gần Liễu Hồ Nguyệt. Liễu Hồ Nguyệt lại một lần nữa nhảy lên cao, lại lui ra xa.

”Né tránh sao? A!” Liệt hỏa báo khinh miệt thấp giọng hừ một tiếng.

”Ngươi lớn lối như vậy, mẹ ngươi biết không?” Liễu Hồ Nguyệt đối mặt Liệt hỏa báo tâm cao khí ngạo này có chút tức giận chửi mắng.

Không sai, trước mắt chỉ có đem hỏa long trong lòng quả ăn luôn thì nàng mới có một tia cơ hội. Bằng không, tưởng lấy thực lực hiện tại đi chạm vào cửa cấp ma thú, không thể nghi ngờ chính là lấy trứng gà chọi với tảng đá, không biết lượng sức.

Nàng cúi đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm hỏa long quả trong lòng, quả thực ngoài màu đỏ, mặt trên tản ra hỏa nguyên tố nồng đậm.

Tử Diễm nói: “Vỏ màu đỏ, hỏa long quả kia chẳng lẽ cùng là biến dị??”

Lời nói của Tử Diễm vân đạm phong khinh, nhưng lại khiến Liễu Hồ Nguyệt chấn kinh.

”Sự phụ, thế nào mới có thể xác nhận đây là biến dị hỏa long quả?” Cũng giống như ma thú có biến dị, có chút quý trọng, quả cũng như thế.

Thế gian hi hữu có hỏa long quả vì nó tăng lực lượng của hỏa nguyên tố, nếu là gặp được một biến dị hỏa long quả, kia thật sự là nữ thần may mắn rất chiếu cố người.

Tử Diễm: “Đem vỏ hỏa long quả mở ra. Hiện ra màu đỏ sậm là hỏa long quả biến dị, hiện ra màu đỏ thông thường là hỏa long quả bình thường.”

Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên hướng về phía Liệt hỏa báo cười lớn, hai tay nâng hỏa long quả, đáy mắt lại xẹt qua một chút ý vui, nhàn nhạt nhẹ thở: “Rất muốn hỏa long quả này đúng không?”

Ánh mắt Liệt hỏa báo sáng quắc nhìn chăm chăm Liễu Hồ Nguyệt hai tay nắm hỏa long quả, nhãn nại sớm mất đi, nó lại một lần nữa nảy sinh ý định, dùng một chưởng chụp chết Liễu Hồ Nguyệt, sau đó cầm lại hỏa long quả.

Tính tình nó kém mười phần, kiêu ngạo nói: “Nhân loại, đừng nói với ta.”

”Người nghĩ rằng ta rất muốn nói với người sao? Nếu không phải xem người là cứu cấp ma thú, bốn cô nương ngay cả liếc mắt một cái cũng cảm thấy dơ bẩn.” Liễu Hồ Nguyệt thấy nó làm bộ đánh về phía nàng, trước tiên lui ra sau, né tránh nó lại một lần công kích.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Liễu Hồ Nguyệt Lâm Vào Hiểm Cảnh

Edit: Chiryu Vũ

Cùng lúc đó, hỏa long quả vốn còn hoàn hảo, ngay lúc Liễu Hồ Nguyệt né tránh Liệt hỏa báo, đã bị nàng mở ra một góc vỏ.

Dị chủng hỏa nguyên tố từ hỏa long quả phát ra làm Liệt hỏa báo mê mẩn. Sau khi hấp thụ lực lượng dị chủng hỏa nguyên tố trong hỏa long quả kia, thực lực của nó sẽ tăng nhiều. Trong một đám cừu cấp chúng thú, không một ma thú nào có thể địch với nó.

Điều này làm cho Liệt hỏa báo hai mắt càng là tràn ngập địch ý cùng tham muốn, vốn là của chính mình, lại không biết vật nhỏ từ nơi nào nhảy ra cướp đi. Đáng chết là, hiện tại vậy mà còn bị nhân loại lừa gạt.

Mà người này... Muốn làm gì!

”Nhân loại, bỏ bàn tay dơ bẩn của ngươi ra, đừng làm bẩn hỏa long quả của ta.” Liệt hỏa báo hỗn hển trừng mắt Liễu Hồ Nguyệt đang từng chút từng chút bóc vỏ hỏa long quả.

Vật thể có màu đỏ sậm đã chứng thực này hỏa long quả chính là biến dị hỏa long quả, mà thời điểm Liệt hỏa báo từ lúc phát hiện hỏa long này đã biết nó không đơn giản.

Liễu Hồ Nguyệt cười nhẹ: “Hỏa long quả của người? Không nên cười chết người! Hỏa long quả rõ ràng chính là từ trên trời rơi xuống vòng ôm của ta, há lại là của người?”

“...” Liệt hỏa báo bị lời nói này của nàng làm cho giận đến không thể nói, trong miệng báo giống như ở nổi lên cái gì, Liễu Hồ Nguyệt thầm nghĩ không tốt.

Đây là điềm báo muốn bùng nổ!

Liễu Hồ Nguyệt không kịp nghĩ nhiều, lập tức bóc hết vỏ hỏa long quả, một hơi liền đem hỏa long quả ăn luôn, ăn quá mau. Hơn nữa, Tử Diễm đã quên nói với nàng, với thực lực hiện tại của nàng không nên ăn hết toàn bộ, chỉ thích hợp một chút.

Nhưng Tử Diễm chưa kịp ngăn cản, hỏa long quả kia đã bị nàng cắn hết.

”Ồ ồ nhi...” Tử Diễm thanh âm khẽ run.

”Uh, như thế nào?” Liễu Hồ Nguyệt nghi hoặc hỏi.

”Vi sư vừa rồi đã quên nói cho người, hỏa long quả này có hỏa nguyên tố quá mức nồng đậm, không nên ăn toàn bộ...”

Tử Diễm còn chưa có nói xong, thanh âm bi thương liền đánh gãy lời nói của hắn: “Người không phải mới vừa nói ta ăn luôn sao?”

”Vi sư sao có thể biết người vọng động như vậy!” Tử Diễm dứt lời, thanh âm cực kỳ giận dữ của Liệt hỏa báo vang lên: “A!! Nhân loại, người dám đem hỏa long quả của ta ăn, ta muốn đem người ăn luôn.”

”Rống —— “

Nồng đậm địa ngục chi hỏa từ miệng Liệt hỏa báo phun ra, đem bốn phía Liễu Hồ Nguyệt vây lấy. Liễu Hồ Nguyệt bị nhốt trong vòng vây của hỏa nguyên tố, mà hỏa thể còn cấp tốc hưởng nàng lan tràn.

Vừa rồi không dám vận dụng hỏa nguyên tố công kích Liễu Hồ Nguyệt là sợ hỏa long quả bị hư hao, thời điểm hỏa long quả bị hái xuống là thập phần yếu ớt.

Mà hiện tại, hỏa long quả đã bị Liễu Hồ Nguyệt ăn luôn, cũng đồng nghĩa nếu nó muốn biến dị còn phải phải đợi kỳ ngộ tiếp theo, nhưng lúc này đây tội lỗi quá tất cả đều là vì một con người.

Chỉ cần ngấm lại một nhân loại yếu ớt đem hỏa long quả của nó, nó không có cách nào dễ dàng tha thứ, liền phun trào ra hỏa hệ ma pháp —— [địa ngục luyện hỏa].

Liễu Hồ Nguyệt chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể trở nên cực nóng. Cổ nhiệt lượng kia phảng phất muốn đem thân thể của nàng cấp đốt thành tro bụi, nàng nghe được thanh âm xương cốt chính mình bị hỏa thiêu “Khanh khách” vang lên, nàng cũng nghe được thanh âm da thịt chính mình bị hỏa thiêu “Tư tư”.

Mà trong cơ thể nàng, lục phủ ngũ tạng như bị trong nháy mắt đốt thành tro, vô pháp hô hấp, ngay cả đầu cũng là thấm tận xương tủy.

Địa ngục chi hỏa thiêu đốt thật lâu nhưng Liệt hỏa báo hoàn toàn không có ý tứ muốn dừng lại.

Lời editor: nhà mất mạng, ra net làm, ngồi hai tiếng chỉ kịp 3 chương. Đáng thương nga!

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Phóng Thích Biến Dịch Hỏa Nguyên Tố

Hành động của Liễu Hồ Nguyệt thật sự chọc tức nó. Ngay từ đầu nàng xuất hiện trước mặt Liệt hỏa báo, nó đã nghĩ muốn thiêu chết nàng.

Nghĩ tới nó vất vả chiếm được hỏa long quả, lại bị nhân loại ngu xuẩn kia ăn vào bụng, chỉ nghĩ thôi nó đã không cam lòng, không cam lòng!

”Rống ——” Lại một trận địa ngục chi hỏa nồng đậm từ miệng phun ra, đem mảnh đất nguyên bản đã bị hỏa nguyên tố bao phủ càng nồng Liệt.

Nhưng cẩn thận nhìn, ánh lửa kia tựa hồ lay động giống vũ nữ.

Liệt hỏa báo không phát hiện khác thường như vậy, sau khi phun xong một trận địa ngục chi hỏa, Liệt hỏa báo liền xoay người đi đến địa phương khác.

Gió thổi mạnh, rừng rậm cây cối hoa cỏ bỗng nhiên thổi bay, đại phong lay động, mặt đất cát bụi cũng bị cuốn lấy, hơi thở quỷ dị bỗng dừng tản ra bốn phía.

Liệt hỏa báo nghe được sau lưng truyền một tiếng “Hô”, một cỗ rét lạnh làm người ta dựng thẳng tóc gáy đánh úp lại, khiến cho nó tò mò quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy...

Hỏa nguyên tố vừa rời nó phóng ra còn đang thiêu đốt, nhưng hỏa nguyên tố lại biến thành màu đỏ sậm quý dị. Hỏa nguyên tố màu đỏ sậm hỏa đem hỏa của nó cắn nuốt trong nháy mắt.

Liệt hỏa báo khiếp sợ xoay người nhìn sang chỗ khác, đôi con ngươi màu đỏ không ngừng co rút, nghi hoặc lại không hiểu thấp giọng: “Đây là...”

”Hô oanh ——” mặt đất đột nhiên chấn động, một đường hỏa nguyên tố màu đỏ sậm tiến thẳng hướng Liệt hỏa báo. Liệt hỏa báo này mới hồi phục lại tinh thần, thân thể không lồ lại động, thập phần linh mãnh nhảy dựng lên.

”Rống ——” Nó nghe răng, rống một tiếng đối với hỏa nguyên tố màu đỏ sậm.

”Người liền muốn chạy trốn sao?” Thanh âm lãnh Liệt từ chỗ đông lửa kia truyền đến.

Trong đại hỏa nòng đậm ầm ầm có thể thấy được một đạo bóng dáng, nàng từ trong hỏa nguyên tố của Liệt hỏa báo chậm rãi đi ra. Thời điểm đó có thể thấy được quanh thân nàng đều tản ra biến dị hỏa nguyên tố.

Nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra, thời điểm tỉnh lại thì thấy bốn phía đều là hỏa, mà trong cơ thể nàng có một luồng lực lượng ở đan điền. Nàng không có tận lực khống chế, mà là tùy ý để luồng lực lượng kia cải tạo hỏa nguyên tố của chính mình.

Nàng khổ tu một tháng, thực lực trong nháy mắt nhảy lên lục cấp, trở thành lục cấp triệu hồi sư trẻ tuổi nhất.

Trước đó Tử Diễm còn sốt ruột với tốc độ tăng lên của nàng. Dù sao Tinh Hồn trì Liễu gia đều bị nàng hấp thụ hết nhưng không cũng thấy tốc

độ tăng lên nhiều như vậy, hiện tại lại gặp được một cơ hội ngẫu nhiên, nhảy trở thành lục cấp triệu hồi sư.

Mà lúc này, quanh thân nàng phóng ra một chiêu thức hệ hỏa, gọi là [dục hỏa trùng sinh].

Là ma pháp khôi phục, đối nghịch cùng với địa ngục chi hỏa.

Hỏa nguyên tố vây quanh thân thể của nàng, đem địa ngục chi hỏa ngăn cách ở ngoài.

Nàng là một lục cấp triệu hồi sư đương nhiên không có khả năng cùng cửu cấp ma thú đánh đồng, nhưng sau khi ăn hỏa long quả kia, hỏa nguyên tố của nàng liền trở nên đặc biệt.

Tử Diễm nói: “Hỏa long quả biến dị hỏa nguyên tố phát huy, người thừa dịp cơ hội này đem Liệt hỏa báo thu lấy. Bằng không, thời điểm hỏa long quả biến dị hỏa nguyên tố bốc hơi hết, chỉ bằng thực lực hiện tại của người muốn thắng nó, chỉ sợ có chút phiền toái.”

”Đồ nhi minh bạch.” Biến dị hỏa nguyên tố cuồn cuộn không ngừng từ trong cơ thể nàng phun trào ra ngoài.

Thân thể của nàng cũng tựa hồ ở trong nháy mắt tràn ngập lực lượng, mà cỗ lực lượng này là nàng hiện tại vô pháp hấp thu, cho nên phóng thích ra, giảm bớt gánh nặng.

Nàng xuất ra phá không kính chiếm được từ chỗ Nạp Lan Tử Oanh. Nói ra nàng thật đúng là trong cái rủi còn có cái may, có hỏa long quả tăng lên thực lực, còn có phá không kính chiếm được từ chỗ Nạp Lan Tử Oanh, đối phó Liệt hỏa báo trước mắt hiển nhiên là dư dả.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cường Thế Khế Ước Cứu Cấp Liệt Hỏa Báo

“Nhân loại, vậy mà người còn chưa có chết!” Liệt hỏa báo từ không hiểu chuyển vừa rồi hóa thành khiếp sợ, khiếp sợ cuối cùng hóa thành giận dữ. Nó đi về phía trước vài bước, mỗi một bước đi, liền tận lực dồn lực xuống dưới chân, phảng phất muốn nói cho Liễu Hồ Nguyệt, lúc này đây, nó nhất định phải làm cho nàng chết ở dưới chân nó.

”Còn chưa khế ước được người, ta sẽ không chết.”

Liệt hỏa báo cuồng bạo rống giận: “Nhân loại, người có tư cách gì?!”

Nó thử há miệng, để lộ hàm răng to lớn sắc nhọn. Trong khoảnh khắc, vô số hỏa cầu từ nó miệng phun ra, hung hăng bay hướng Liễu Hồ Nguyệt đứng. Địa phương nguyên bản nàng đang đứng âm âm một trận, nổ lớn, để lại một cái hố sâu vạn trượng.

Nhưng mà, còn chưa có hết, Liệt hỏa báo lại liên tiếp phun hỏa cầu về phía nàng, hoàn toàn không khống chế được chính mình.

Đối với ma thú mà nói, bị nhân loại sai sử là chuyện khó mở miệng nhất, là một nhục nhã.

Ma thú tự khoe mình cường đại, ai sẽ nguyện ý làm kẻ yếu?

Cho nên, câu nói của Liễu Hồ Nguyệt vừa rồi đã làm lửa giận của Liệt hỏa báo thăng cấp thành oán khí.

Liên tiếp công kích hạ xuống, cỏ cây bốn phía đã bị đốt thành bụi, có thể nói là một mảnh đồ than.

Cuồn cuộn sương khói tan đi, Liễu Hồ Nguyệt lại vẫn như cũ đứng ở tại chỗ, không chút sụt mẻ, vững như bàn thạch.

Liệt hỏa báo ngân ra, này, điều này sao có thể?

Liễu Hồ Nguyệt cho dù là bát cấp triệu hồi sư, cũng không có khả năng dễ dàng tránh đi công kích của nó như thế, huống chi, nàng chỉ một lục cấp triệu hồi sư nho nhỏ, một con nhóc còn chưa có nảy nở.

Lúc này, biến dị hỏa nguyên tố quanh quẩn quanh thân thể nàng chẳng những không có tiêu tán, ngược lại còn bắt đầu khởi động càng thêm lợi hại. Mà lực lượng của Liệt hỏa báo vừa rồi, kỳ thực có hai phần ba đưa vào phá không kính.

Bên ngoài tràn đầy biến dị hỏa nguyên tố thay nàng chặn đi không ít nguy hại, cộng thêm phá không kính, công kích cường thế của Liệt hỏa báo đã bị triệt tiêu rất nhiều.

Liệt hỏa báo hai tròng mắt híp lại: “Nhân loại, người làm cái gì?”

”Muốn biết sao, vậy đến thử xem?” Hiện tại, nàng nên ra tay.

Chỉ thấy, thân mình nàng nhảy lên, Liệt hỏa báo nhìn theo hướng nàng bay vọt, nàng lại lấy tốc độ thần tốc nhảy sang hướng khác, cứ vậy chuyển động xung quanh nó.

”Nhân loại, đừng uổng phí công sức, vô dụng.” Liệt hỏa báo giận dữ dậm chân.

Nhưng một cái giẫm chân hạ xuống, lòng bàn chân nó liền mở ra một trận đồ hình tròn.

Con người Liệt hỏa báo lập tức có rút, thân mình mạnh mẽ cấp tốc nhảy ra, ý đồ né tránh trận đồ hình tròn dưới chân.

Nhưng mà, thời điểm nó xoay người định nhảy ra, đỉnh đầu truyền đến hai chữ: “Tường lửa.”

Liễu Hồ Nguyệt không biết xuất hiện trên đỉnh đầu nó từ khi nào, tay cầm cái gương sáng rọi, mặt kính chiếu vào Liệt hỏa báo. Liệt hỏa báo thấy được vô số hỏa cầu từ trong phá không kính phóng ra, một đám hỏa cầu kết hợp chính thể, hình thành một bức tường lửa, đè Liệt hỏa báo đè xuống.

Làm cho nó ngay cả cơ hội thở dốc cũng không có. Hơn nữa, nó cũng cảm nhận được uy lực chân chính của biến dị hỏa nguyên tố.

Đây là biến dị hỏa long quả, vô cùng kỳ diệu. Bằng không, Cổ Lạc sâm lâm làm sao có thể có nhiều ma thú vì tranh giành một hỏa long quả này mà tàn sát nhau?

Nó không cam lòng giãy dựa tê rống, rừng rậm rộng lớn vang vọng tiếng rống của Liệt hỏa báo.

Liễu Hồ Nguyệt thấy nó giãy dựa lợi hại, hơn nữa, tường lửa chỉ tạm thời ngăn chặn nó, không tạm để nó nhảy ra khỏi khe ước trận.

Cúi đầu nhìn phá không kính cùng cửu cấp ma tinh màu đỏ, nàng chỉ có thực lực lục cấp, nhưng lại vừa vắn tấn chức, muốn thuận lợi khe ước cửu cấp Liệt hỏa báo, trước mắt chỉ có một biện pháp!

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Liệt Hỏa Báo Biến Dị

Nàng tháo ma tinh cừu cấp khảm trên gương phá không xuống mà không có chút do dự.

Tử Diễm có chút khiếp sợ, khê hô: “Bảo bối kia dùng để giảm sức mạnh của kẻ địch. Vừa rồi người cũng thấy uy lực của nó, cứ hủy đi như vậy chẳng phải là đáng tiếc sao?” Hành động của Liễu Hồ Nguyệt làm Tử Diễm rất bất ngờ. Nếu đổi thành người khác thì chẳng thể có được gương phá không này.

”Khảm lại, không khác gì nhau.” Liễu Hồ Nguyệt nói xong liền quăng ma tinh vào khế ước trận. Nàng nhắm mắt lại, tinh thần lực lập tức bao quanh ma tinh cừu cấp: “Khế ước phong tỏa!” Chỉ thấy khế ước trận bị không khí đỏ bao phủ, hình thành một lồng khí màu đỏ, khóa chặt Liệt Hỏa báo bên trong. Mặc cho Liệt Hỏa báo cho giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi khế ước trận.

Liệt Hỏa báo không cam lòng rống lên: “Nhân loại, ta nhất định sẽ giết người.”

Hiện tại nói lời này hình như đã quá muộn.

Liễu Hồ Nguyệt không thèm đếm xỉa đến nó, miệng lẩm bẩm khế ước chú: “Ta và người ký kết khế ước chủ tớ, chủ có thể kìm hãm, xử phạt tớ, tớ không thể phản bội hoặc tấn công chủ. Lập thành khế ước!”

Không còn cách nào khác, tính tình Liệt Hỏa báo thật sự rất bạo lực, nàng chủ có thể lựa chọn loại kế ước này. Nếu kế ước ngang hàng, khi ma thú tìm được cơ hội sẽ giết chết người kế ước là nàng. Sao Liễu Hồ Nguyệt có thể để lại đường lui cho người khác? Đã là kế ước thú của nàng thì nhất định phải tuyệt đối phục tùng nàng.

Một đám lửa ma mị màu đỏ sậm bay ra từ trong cơ thể Liễu hồ Nguyệt. Đám lửa này chính là hỏa nguyên tố biến dị mà Hỏa Long quá phóng ra cuối cùng. Nó bay về phía kế ước trận, chiếu sáng kế ước trận, biến thành những đốm lửa nhỏ giăng đầy trong lồng khí.

Bởi vì những đốm lửa nhỏ này nên Liệt Hỏa báo trở nên yên tĩnh, bộ lông vốn xù lên được đốm lửa bao phủ, lộ ra ánh sáng dịu nhẹ.

”Tiểu gia hỏa, Liệt Hỏa báo bắt đầu biến dị.” Giọng Tử Diễm vang lên.

Liệu Hồ Nguyệt hồi hộp chờ mong, nhìn chăm chăm Liệt Hỏa báo đang bị đốm lửa vây quanh. Thân báo chuyển từ màu đỏ tươi ban đầu thành màu đỏ sậm. Hỏa nguyên tố biến dị thừa thừa trong cơ thể Liễu Hồ Nguyệt bị Liệt Hỏa báo hấp thụ, do đó biến dị thành công.

Liệt Hỏa báo vốn lửa giận phùng phùng đã ổn định tâm trạng trong quá trình biến dị vừa rồi, thậm chí phục (*) với Liễu Hồ Nguyệt, tràn đầy thành kính hô lên: “Chủ nhân!”

Liệt Hỏa báo kinh ngạc cảm nhận được thể chất đa nguyên tố của Liễu Hồ Nguyệt. Được nhân vật biến thái như vậy kế ước cũng coi như xứng đáng với thực lực của nó. Huống hồ, nàng nhảy lên lục cấp trong chớp mắt, thật sự rất biến thái.

[(*) Phục: có thể hiểu theo hai nghĩa: nghĩa 1 là tâm phục khẩu phục; nghĩa 2 là động vật quỳ 2 chân trước xuống trước chủ nhân của mình.]

Thân thể khổng lồ của nó chậm rãi thu nhỏ năm lần. Tuy hình thể nhỏ đi nhiều nhưng ngoại hình không khác gì báo đốm trưởng thành. Nàng không có không gian giới chỉ, không có cách nào cho nó tiến vào không gian để ẩn nấp, xem ra chỉ có thể tạm thời để nó thông dong ở bên ngoài thôi.

”Cảm thấy sao rồi?” Khi Liệt Hỏa báo đi đến bên chân nàng, nhẹ nhàng cọ cọ đuôi nàng, Liễu Hồ Nguyệt đưa tay xoa xoa đầu nó rồi hỏi.

Liệt Hỏa báo trả lời: “Không ngờ sức mạnh còn lại của Hỏa Long quả lại mạnh mẽ như vậy.”

”Sức mạnh của Hỏa Long quả đương nhiên không thể coi nhẹ, Hỏa Long quả đã biến dị lại càng không thể khinh thường. Điều này cũng giải thích vì sao ma thú ở Cổ Lạc sâm lâm khát vọng có Hỏa Long quả như vậy. Tiểu gia hỏa, nếu người có thể có được cửu hệ, trừ nguyên tố hỏa hệ, thực lực của người phải được tăng cường nhiều hơn nữa. Đã bước vào Cổ Lạc sâm lâm, vậy thì đi nhiều một chút. Cổ Lạc sâm lâm không dễ vào được đâu!” Tử Diễm nói.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Năng Lực Nhân Loại Cao Hơn Liệt Hỏa Báo

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Liễu Hồ Nguyệt hơi nhú mày: “Sư phụ, mấy thứ kia không dễ tìm, hơn nữa ở Cổ Lạc sâm lâm có thể tìm được một Hỏa Long quả biến dị đã rất khó. Mấy thứ quý báu kia hẳn là đến Thủy thành mới có.”

”Ừ, nói vậy cũng không sai. Vậy hiện tại người dự định thế nào?”

”Ta đi mỗi nơi một lúc. Lát nữa cha ta nhất định sẽ tìm thấy ta.”

”Cũng tốt, cẩn thận một chút. Đừng đi vào bên trong! Ma thú trong đó đều không tầm thường.”

”Đồ nhi hiểu rồi!” Lúc này, Liễu Hồ Nguyệt nhớ đến Nhục Cầu, không khỏi giật giật mày: “Còn chưa rút ra ngoài?”

”Ô ô ~” Nhục Cầu nhảy từ trên cành cây cao xuống bờ vai nàng. Cái đầu nhỏ làm nũng cọ cọ lòng bàn tay nàng. Con người màu lục ẩn chứa ánh nước, làm Liễu Hồ Nguyệt vốn muốn hung hăng giáo huấn nó một phen, tim mềm mại.

Liễu Hồ Nguyệt khẽ thở dài: “Nếu lần sau lại chạy loạn, ta cũng thực sự không cần người nữa.”

”Ngao ngao!” Nó lo lắng nhún mũi chân, nhảy vài cái trên vai nàng. Bộ lông dày che khuất hai chiếc chân của nó, người không biết chắc chắn

sẽ nghĩ rằng trên vai Liễu Hồ Nguyệt chỉ là một vật đầy lông.

Nàng nâng ngón tay, nhẹ nhàng giữ đầu Cầu Cầu rồi cúi đầu nhìn Liệt Hỏa báo: “Người có tên không?”

”Có, chủ nhân gọi ta là Liệt Hỏa.” Ánh mắt Liệt Hỏa báo giận giữ, trừng mắt nhìn Cầu Cầu đang làm mặt quỷ với nó trên vai Liễu Hồ Nguyệt. Chính con vật nhỏ này phá hủy chuyện tốt của nó, cũng may nó gặp được chủ nhân không phải người thường. Nó tin rằng dựa vào thể chất yêu nghiệt của Liễu Hồ Nguyệt nhất định có thể một phen đội trời đạp đất.

”Liệt Hỏa đúng không? Hay lắm.” Cái tên Liệt Hỏa này rất xứng với Liệt Hỏa báo. Liễu Hồ Nguyệt lấy tay xoa xoa đầu Liệt Hỏa báo, nói: “Người ở trong rừng rậm có từng gặp một người, chính là nhân loại xâm nhập Cổ Lạc sâm lâm mấy ngày trước?”

”Nhân, nhân loại sao? Xông đến mấy ngày trước?” Giọng Liệt Hỏa báo hơi run rẩy, đặc biệt khi nàng đề cập đến "Xâm nhập Cổ Lạc sâm lâm mấy ngày trước", đồng tử nó đổi sắc, giống như đã gặp nhân vật đáng sợ nào đó.

”Ngao ngao ~~” Nhục Cầu nhảy dựng lên, kêu vài tiếng với Liệt Hỏa báo.

Liệt Hỏa báo không vui liếc nó, sau đó gật đầu trả lời: “Có.”

”Hắn trông như thế nào? Người thấy hắn ở đâu? Giờ hắn ở đâu người biết không?” Nàng chỉ thuận miệng hỏi một chút, không ngờ Liệt Hỏa báo thật sự gặp, không biết có phải gốc tử kia không.

Liệt Hỏa báo lắc đầu, nói: “Chủ nhân, thực lực nhân loại kia cao hơn ta. Hắn còn chưa tới gần ta thì ta đã chuồn trước rồi.”

”Cao hơn người?” Liễu Hồ Nguyệt mông lung.

Liễu Hồ Nguyệt nhú mày. Theo dân chúng nói, Phượng Dật Hiên và nàng đều không thể tu luyện. Nhưng nàng nhớ đến ánh mắt người nọ ngày ấy, trong lòng nhất thời run lên...

Tử Diễm cũng nổi lên nghi hoặc với việc này: “Hay hẳn thực sự không phải ngốc tử?”

”Sư phụ, đợi ta hỏi rõ lại đã.” Nàng dứt lời, liền cúi đầu nhìn Liệt Hỏa báo: “Liệt Hỏa, người thấy hẳn ở đâu?”

Liệt Hỏa trả lời: “Khu đầu tiên.”

Bình thường, ma thú khu vực ba có thể hoạt động ở hai khu còn lại, mà ma thú khu thứ hai cũng có thể đến khu đầu tiên hoạt động. Liệt Hỏa báo đã bước vào cấp bậc khu thứ ba, dĩ nhiên có thể hoạt động ở khu đầu tiên.

Người có năng lực trên Liệt Hỏa báo ở khu đầu tiên, rốt cuộc là ai?

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Liễu Hồ Nguyệt Rối Rắm

Liễu Hồ Nguyệt vẫn không dám liên hệ người nọ với gốc tử, bởi vì chỉ cần bắt nguồn từ lúc nàng vừa đánh vừa mắng gốc tử kia, nàng lại không rét mà run. Diễm Đan Lê Quý Đôn Vạn nhất người nọ không phải gốc tử thì chẳng phải nàng tùy lúc sẽ bị hấn bóp chết sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, Liễu Hồ Nguyệt vẫn cảm thấy không nên đồng ý hôn sự kia. Sau khi trở về, nàng chắc chắn phải từ chối mỗi hôn này, mặc kệ người nọ có gốc hay không.

Liễu Hồ Nguyệt lấy lại tinh thần: “Đã ở khu đầu tiên, không phải chúng ta nên đến đó tìm thử xem sao?”

”Ồ nhi muốn đi tìm hấn?” Tử Diễm nhẹ giọng hỏi.

Sau khi nghe lời Tử Diễm, Liễu Hồ Nguyệt nhú mày: “Kì quái, sao ta phải đi tìm hấn? Hấn chết ở đây không tốt sao? Dù sao cũng là một gốc tử, nếu thật sự là cao thủ thì cần gì phải coi trọng ta? Cho nên sư phụ, chúng ta vẫn nên đi đường của chúng ta. Cho dù hấn có gốc hay không, chúng ta cũng không quản hấn.”

Liễu Hồ Nguyệt khẽ nói, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu nàng. Đúng vậy, nếu hấn thực sự không phải gốc tử mà là một cao thủ, hấn dựa vào cái gì để coi trọng nàng? Đơn giản vì một câu nói của Thái tử mà mang nàng ra làm tấm bia đỡ đạn, nàng có chút phẫn nộ. Mặc hấn có gốc hay không, tùy tiện cưới một người là không đúng.

Tử Diễm bất đắc dĩ lắc đầu: “Đồ nhi ngọc, ngay từ đầu vì sư đã không liên quan đến ngọc tử kia.”

Chính nàng lẫn quần trong lòng, huống hồ hiện tại hẳn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, một lòng muốn dạy bảo nàng thật tốt, chuyện còn lại hẳn lười để tâm.

Liễu Hồ Nguyệt lắc đầu, ý nghĩ trong lòng khiến nàng càng xác định sau khi trở về thành Liên Vân phải lập tức từ hôn với hoàng thất.

Nàng không muốn gả cho ngọc tử nguy hiểm kia...

Đôi mắt đỏ của Liệt Hỏa báo nheo lại, đáy mắt bỗng xẹt qua chút ánh sáng lạnh lẽo: “Chủ tử, có người đến.” -HoàngNgọcTửBăng- Nó dùng tinh thần lực đảo qua, xung quanh có cái gì hoạt động nó đều biết.

Liễu Hồ Nguyệt cũng đề cao cảnh giác, tinh thần lực tràn ra bốn phía. Bởi vì ma thú cao cấp chiếm đa số ở khu vực ba nên nàng mới dám không kiêng nể gì mà khuếch trương tinh thần lực của mình. Người thường đều sẽ lầm tưởng đó là tinh thần lực của ma thú. DiễđànLêQuýĐôn Nhưng nàng vẫn cẩn thận thăm dò xung quanh, sau đó nhanh chóng thu hồi tinh thần lực, cười nói: “Là cha ta! Không ngờ bọn họ tìm đến đây nhanh như vậy. Liệt Hỏa, tạm thời ta không thể mang người ra khỏi Cổ Lạc sâm lâm. Đợi đến khi mua được nhẫn không gian sẽ lập tức đến đón người.”

”Được, chủ nhân, người bảo trọng. Ta sẽ ở phụ cận, không cách người quá xa. Nếu gặp tình huống khẩn cấp, chủ nhân kêu ta một tiếng là được.” Trong con người màu đỏ chỉ có cảm xúc trung thành, không sinh ra chút độc ác nào. Có điều, ánh mắt như vậy chỉ xuất hiện khi đối mặt với Liễu Hồ Nguyệt. Nếu gặp kẻ địch, nó sẽ vươn móng vuốt cho đối phương một kích trí mạng.

”Ừ, đi thôi!” Liễu Hồ Nguyệt liên tục gật đầu, vẫy vẫy tay. Liệt Hỏa báo xoay người chạy nhanh vào trong khu vực ba, biến mất vô hình vô ảnh

trong chớp mắt. HoàngNgọcTửBăng

Sau khi Liệt Hỏa báo rời khỏi, tiếng gọi âm ỉ của Liễu Tường Phong và các Chiến sĩ truyền đến: “Nguyệt nhi...”

”Cứu tiểu thư...”

”Người ở đâu!”

”Nguyệt nhi...”

”Nguyệt nhi...”

”Cứu tiểu thư...”

Nghe giọng nói sốt ruột của phụ thân, Liễu Hồ Nguyệt liền xoay người nhìn về phía phát ra âm thanh...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Nhục Cầu Nghịch Ngợm Nhất

Mục đích chủ yếu nàng bước vào Cổ Lạc sâm lâm là khế ước huyền thú. Hiện tại đã khế ước với Liệt Hỏa báo, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ Liễu lão phu nhân giao cho. Về phần những quả nguyên tố lực khác mà Tử Diễm nói còn phải dựa vào duyên số.

Của nàng rồi sẽ vào túi nàng, không phải của nàng thì đập nát giày sắt cũng không tìm được.

Xoay người nhanh chóng cầm gương phá không lên, bỏ vào túi áo rồi nhét Nhục Cầu vào sau cổ áo. Nhưng vật nhỏ này dường như không mấy vui vẻ khi ở bên trong, thỉnh thoảng lại thò đầu ra, hai móng vuốt cào cào cổ nàng, đập đập chân rất không an phận.

Liễu Hồ Nguyệt bực mình xốc Nhục Cầu lên, vứt nó qua một bên, không cần hỏi ý kiến của nó. Nhưng ngay lúc nàng vứt Nhục Cầu đi, chỉ thấy một tia sáng lóe qua, Nhục Cầu lấy tốc độ sao băng vèo trở lại, ngồi trên vai Liễu Hồ Nguyệt, sống chết không chịu rời nàng nửa bước, dường như muốn chọc nàng tức chết.

”Vật nhỏ, ngươi còn không trốn vào trong, ta liền chôn sống ngươi.” Liễu Hồ Nguyệt xốc Nhục Cầu lên lần nữa, HoàngNgọcTửBăng. quắc mắt dọa nó.

Nhục Cầu kêu vài tiếng rồi ngoan ngoãn bò ra sau cổ áo Liễu Hồ Nguyệt, giấu thân mình trong đó.

Liễu Hồ Nguyệt bước đi, rẽ một bụi rồi lại một bụi cỏ, chỉ thấy đội ngũ của Liễu Tường Phong đi về phía nàng. Phong chừng do vừa rời nàng và Liệt Hỏa báo kích chiến một trận nên mới dẫn bọn họ tới đây.

”Cha.” Nàng mở to vòm họng kêu lên.

Đội ngũ của Liễu Tường Phong lập tức bị gây chú ý bởi tiếng kêu này.

”Nguyệt nhi...” Liễu Tường Phong nhìn thấy nữ nhi thất lạc rồi tìm lại, kích động và lo lắng nhộn nhạo trong lòng. Vốn cho rằng chỉ cần bản thân chắn trước mặt Liễu Hồ Nguyệt thì nàng sẽ bình an vô sự, ngờ đâu chỉ cần quay người lại đã không thấy bóng dáng nàng nữa rồi. Thấy Nạp Lan Tử Oanh đứng ở vị trí Liễu Hồ Nguyệt đứng lúc đầu, hẳn lầm tưởng là Nạp Lan Tử Oanh đá Liễu Hồ Nguyệt xuống khỏi cây, nghĩ đến Liễu Hồ Nguyệt sẽ bị đám ma thú kia đập thành bùn nhão, suýt nữa hẳn đã giết chết Nạp Lan Tử Oanh.

Lúc sau, trong thời khắc nguy cấp Nạp Lan Tử Oanh đã nói cho hẳn biết có người đã cướp Liễu Hồ Nguyệt đi. Hẳn bán tín bán nghi đi tìm Liễu Hồ Nguyệt, không ngờ quả nhiên tìm được nàng ở đây. DiểnđànLêQuýĐôn

Hắn bước lên, ôm chặt Liễu Hồ Nguyệt vào trong lòng như ôm tiểu hài tử ba tuổi, một tay ôm lưng nàng, tay còn lại vuốt tóc nàng: “Nguyệt nhi, con suýt dọa chết phụ thân.” HoàngNgọcTửBăng.

”Cha, nữ nhi không sao.” Ánh mắt lạnh lẽo dừng trên người Nạp Lan Tử Oanh.

Lôi Đình cầm kiếm đặt trên cổ Nạp Lan Tử Oanh. Lúc trước chưa dám xác định Nạp Lan Tử Oanh có hại Liễu Hồ Nguyệt mất tích không, cho nên luôn uy hiếp nàng ta đi tìm Liễu Hồ Nguyệt. Giờ đã tìm được Liễu Hồ Nguyệt, Lôi Đình cũng thu kiếm, thận trọng nói: “Nạp Lan tiểu thư khổ cực rồi!”

”Hừ, Liễu gia các người tự xưng là chính nghĩa, đạo đức, có nói thích ép buộc làm khó người khác đâu.” Nạp Lan Tử Oanh lùi về sau một bước. Những người đi theo nàng ta cũng được các Chiến sĩ khác thả ra.

”Đại tiểu thư, Liễu gia bọn họ cũng chỉ có thế.” Một Chiến sĩ lục cấp phía sau nàng ta lạnh mặt nói.

Liễu Tường Phong không thèm để ý đến lời Nạp Lan Tử Oanh, nhẹ nhàng buông Liễu Hồ Nguyệt ra rồi hỏi: “Nguyệt nhi, sao con có thể chạy đến đây?”

Liễu Hồ Nguyệt quét một vòng qua Nạp Lan Tử Oanh, chuyện này nàng ta rõ ràng nhất. Hiện tại nhất định nàng ta rất muốn bắt nàng đi đổi giải được.

”Cha, con nhìn thấy nhị tỷ...”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nạp Lan Tử Oanh Đản Độn

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Da đầu Nạp Lan Tử Oanh tê dại. Sao nàng có thể nhìn thấy Liễu Linh U? Hay là, phế vật này theo dõi nàng ta? Nàng ta còn chưa có giải dược, sao có thể để phế vật này đâm sau lưng?

Nạp Lan Tử Oanh lập tức giận dữ rống lên: “Phế vật, mắt ngươi bị mù à? Nhị tử của ngươi năng lực chỉ mới là Triệu hồi sư tứ cấp mà cũng dám đến khu vực ba chạy loạn. Nàng ta không sợ mình không có giá trị, bị ma thú một cước giẫm chết sao?” Lúc nàng ta nói ra những lời này đã quên mất thực lực của mình cũng chỉ mới Ma pháp sư trung cấp. Chỉ là một Ma pháp sư cũng dám ở đây đồng dục, mỗi Chiến sĩ Liễu gia đứng ở đây đều cảm thấy Nạp Lan Tử Oanh nào tàn không gì sánh được!

Lôi Đình khẽ hừ một tiếng, sắc mặt dĩ nhiên không tốt như vừa rồi nữa, ai si nhục Liễu gia chính là muốn gây khó dễ với hắn. Lôi Đình lạnh nhạt nói: “Triệu hồi sư tứ cấp thì sao? Nhị tiểu thư nhà ta không thể bước vào khu vực ba, vậy sao ngươi là Ma pháp sư trung cấp lại dám đi lung tung ở chỗ này?”

”Lão già kia, câm miệng!” HNTB-ddLQĐ Nạp Lan Tử Oanh hét lên: “Đừng so sánh Liễu gia các ngươi với bản tiểu thư. Nạp Lan gia và Liễu gia cơ bản không cùng một cấp bậc.”

”Bốp, bốp, bốp --” Liễu Hồ Nguyệt vỗ tay ba cái, cười nói: “Quả nhiên Nạp Lan tiểu thư rất thông minh, tự mình biết mình, hiểu rằng Nạp Lan gia không đủ trình độ để đánh đồng với Liễu gia. Vậy sao người còn chưa rút nhanh đi? Đứng ở đây làm gì, ngại bản thân không đủ chướng mắt sao?”

Đối với việc tính cách Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên thay đổi làm mọi người Liễu gia ngẩn ra, đặc biệt là Liễu Tường Phong và Lôi Đình.

Liễu Tường Phong từng bởi tính cách Liễu Hồ Nguyệt yếu đuối mà hao tâm tổn trí một thời gian. Lôi Đình thấu hiểu nỗi khổ của Liễu Tường Phong. Hiện tại Liễu Hồ Nguyệt biểu lộ thái độ cứng rắn làm hai người đều khiếp sợ không thôi.

Nạp Lan Tử Oanh nghe lời Liễu Hồ Nguyệt mà kêu lên sợ hãi: “Phế vật, người nghĩ rằng ta rất thích ở cùng chỗ với Liễu gia các người sao? Còn không phải vì đám lão già kia cứng rắn kéo ta tới đây à? Ở cùng chỗ với phế vật người, ta còn ngại bẩn.”

”Xì xì...” Không biết từ khi nào, Nhục Cầu nhảy từ trong cổ áo ra vai nàng, nhe răng gầm gừ với Nạp Lan Tử Oanh.

Hai mắt Nạp Lan Tử Oanh sáng lên, HNTB-dđLQĐ nhìn Nhục Cầu đáng yêu trên vai Liễu Hồ Nguyệt, lửa giận trong lòng đã sớm bị dập tắt, nhảy tưng tưng chỉ vào Nhục Cầu: “Phế vật, đưa nó cho bản tiểu thư, ra giá bao nhiêu cũng được.”

Liễu Hồ Nguyệt đỡ trán, cảm thấy thật bi kịch với việc Cầu Cầu đột nhiên nhảy ra, trừng mắt nhìn Nhục Cầu rồi quay phắt đầu lại: “Ra giá bao nhiêu cũng được?”

”Đúng, bản tiểu thư muốn mua. Người nói đi, muốn bao nhiêu tiền?” Nạp Lan Tử Oanh ném cơn giận vừa rồi ra sau, hai mắt nhìn chăm chăm Nhục Cầu.

Sau khi Nhục Cầu nghe thấy lời Liễu Hồ Nguyệt, nó quay đầu lại, con người màu lục u oán nhìn nàng, thầm thì: “@;amp;amp;@ ¥ @#@ ¥!” (*)

[(*): Nguyên văn như thế, không thêm không bớt kí tự nào cả.]

Nói liên mồm, nhưng cơ bản nàng không hiểu thú ngữ.

”Nguyệt nhi, vật nhỏ này...” Liễu Tường Phong vừa mừng vừa sợ nhìn Nhục Cầu, sau đó lại hỏi: “Chẳng lẽ tìm được trong khu rừng này?”

Cái này... Nên nói thế nào đây? Nói là gốc tử kia đưa cho nàng sao?

”Tìm được trong rừng thì tốt quá, người thấy đều có phần. Phế vật, đưa súng vật kia cho bản tiểu thư, bản tiểu thư sẽ không đối xử tệ bạc với người.” Nạp Lan Tử Oanh càng xác định con Nhục Cầu kia hẳn phải thuộc về tiểu thư cao quý như nàng mà không phải phế vật. HNTB-ddLQĐ

Liễu Hồ Nguyệt liếc Nạp Lan Tử Oanh đang nhìn chăm chăm: “Người có bản lĩnh như vậy thì sao không vào rừng tìm một con? Ta phế vật thì súng vật tìm thấy cũng là phế vật, không xứng với tiểu thư cao quý lại có thực lực như người.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Phế Vật Chính Là Đồ Chơi

Edit: Chiryu Vũ

"Phế vật người thật không có kiến thức. Ở Lan Thành chúng ta, giá trị duy nhất của phế vật chính là làm đồ chơi bị cường giả chơi đùa. Vật nhỏ nếu không phải phế vật thì sẽ không trở thành súng vật. Bốn tiểu thư muốn tiểu phế vật kia, nhanh chút ra giá." Nạp Lan Tử Oanh kêu ngạo nói, chọc một đám chiến sĩ Liễu gia mặt đỏ tai hồng, hận không thể hung hăng đá Nạp Lan Tử Oanh một cước.

Liễu Tường Phong vô cùng tức giận, cũng không có cách nào nhìn thẳng vào mấy lời đần độn của Nạp Lan Tử Oanh.

Lôi Đình có phần giận dữ, nghe được mấy lời nói sau đó của Nạp Lan Tử Oanh cũng liên tiếp nhíu mày. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nạp Lan tiểu thư, xin người tôn trọng người khác."

"Bốn tiểu thư đều nói không muốn nói với lão quỷ người." Nạp Lan Tử Oanh rống với Lôi Đình. Nàng hiện tại thâm nghĩ nhanh chóng có được nhục cầu, hoàn toàn đem nhiệm vụ Liễu Linh U giao cho nàng ném ra sau đầu, thâm nghĩ đợi đến khi có được nhục cầu, liền lập tức rời khỏi Liễu gia.

"Tốt, nếu người có bản lĩnh khiến nó đi theo người, ta có thể tặng cho người, không lấy một xu nào." Liễu Hồ Nguyệt nhìn hành động vô lễ của Nạp Lan Tử Oanh, cũng không hạn chế tự do của nhục cầu, nâng lên tay ngọc, điểm điểm đầu nó.

Nhục cầu nhảy dựng lên. Tốc độ của nó khiến tất cả ở đây mọi người khiếp sợ. Tốc độ nhanh như tia chớp thế này, ngay đến Liễu Tường Phong cũng không dám nói bản thân có thể siêu việt như vật nhỏ kia.

Tất cả mọi người kinh ngạc đến há hốc miệng, nhìn một đạo màu trắng loang loáng xẹt qua đầu bọn họ, trong nháy mắt liền rơi xuống Nạp Lan Tử Oanh.

Chỉ nghe, Nạp Lan Tử Oanh sợ hãi kêu một tiếng: "A..."

Nhục cầu bay về phía sau nàng, liền hướng nàng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp quăng một cái tát. Tuy rằng nhục cầu kia tát một cái thật sự là nhỏ, nhưng là, trên khuôn mặt Nạp Lan Tử Oanh lại để lại một cái vết thương khá sâu, máu lập tức từ miệng vết thương trào ra.

Nạp Lan Tử Oanh lấy tay bưng kín mặt, liên tục lui bước. Nếu không phải chiến sĩ Nạp Lan gia đi lên đem nàng đỡ lấy, nàng chỉ sợ sớm đã hôn mê bất tỉnh.

Nhục cầu nhảy về bả vai Liễu Hồ Nguyệt, hướng Nạp Lan Tử Oanh nhe răng nhọn, lại có chút khiêu khích, tựa hồ cảnh cáo Nạp Lan Tử Oanh cái gì đó, lại tựa hồ nói cho Nạp Lan Tử Oanh biết "Nó mới không phải tiểu phế vật".

Người Liễu gia làm càn, bất chấp phá lên cười Người Nạp Lan gia lại tức giận gào thét: "Các người!! Các người cũng dám thương hại tiểu thư chúng ta."

"Chúng ta thương hại đại tiểu thư của các người? Buồn cười, các người khi nào nhìn đến chúng ta làm chuyện thương hại đại tiểu thư các người. Cho tới nay, đều là đại tiểu thư các người nói năng lỗ mãng, người Liễu gia chúng ta nào dám cãi lại, lại còn có người nào dám động tới nàng dù chỉ là một ngón tay?" Liễu Hồ Nguyệt hai tay để phía sau lưng, ánh mắt lạnh lùng dừng ở trên mặt Nạp Lan Tử Oanh.

Nạp Lan Tử Oanh ô ô khóc, trong lòng bị ủy khuất cùng lửa giận lấp đầy, nhưng là nàng biết thực lực của chính mình không bằng Liễu Tường Phong, không dám động thủ với bọn họ ở nơi này. Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần nàng không động thủ, Liễu gia bọn họ cũng không dám đối nàng như thế, nhưng là, ai sẽ nghĩ đến nàng sẽ bị tiểu phế vật kia chơi một võ như vậy.

"Phế vật, người đừng kiêu ngạo. Nạp Lan gia cùng ân oán này với Liễu gia tuyệt đối không dễ yên." Nạp Lan Tử Oanh bởi vì đau nên mà thanh âm trở nên có chút khàn khàn.

Một đám chiến sĩ Nạp Lan gia tức giận trừng mắt nhìn Liễu gia. Tuy rằng bọn họ biết là Nạp Lan Tử Oanh sai trước, nhưng là động thủ với người Nạp Lan, là Liễu gia không đúng.

"Nhận rõ tình thế trước mắt, Liễu gia tự nhiên không khi dễ kẻ yếu, nhưng như các người lập đi lập lại nhiều lần việc trêu chọc Liễu gia, Liễu gia cũng sẽ không thể các người tùy ý giẫm lên." Lời nói của Liễu Hồ Nguyệt làm hai mươi chiến sĩ Liễu gia thập phần tán thành.

Bọn họ không ra tay với Nạp Lan Tử Oanh là phong độ cao thủ, bọn họ khinh thường ức hiếp kẻ yếu, nhưng là không có nghĩa là bọn họ có thể tùy ý người khác giẫm lên.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Vật Nhỏ Của Phượng Vương

Edit: Chiryu Vũ

Nạp Lan Tử Oanh tức giận nghiêng răng, nàng không phải là người Liễu gia, cũng không để ý đến lời cảnh cáo của Liễu Hồ Nguyệt. Nàng hiện tại thậm chí nhanh chóng rời khỏi nơi này, trở về tìm phụ thân của mình, hung hăng chinh lũ người Liễu gia kia.

Nàng có chút sợ hãi bàn rống: "Đi."

Người Nạp Lan gia mang theo Nạp Lan Tử Oanh rời khỏi Liễu gia đi hướng khác.

Liễu Tường Phong tốt bụng nhắc nhở: "Bên kia là cấm địa Cổ Lạc sâm lâm."

Nạp Lan Tử Oanh lạnh lùng nói ra mấy chữ: "Ai cần người lo!"

Liễu Hồ Nguyệt lắc lắc đầu, xoay người lại nói: "Cha, chúng ta vẫn là tiếp tục tìm Phượng vương đi."

Liễu Tường Phong gật gật đầu, hai con mắt Lôi Đình nhìn chăm chăm vào vật nhỏ nhìn như trên bờ vai Liễu Hồ Nguyệt nhưng lực sát thương lại không hề nhỏ.

Nhịn không được nâng lên ngón tay, chỉ vào vật nhỏ trên bờ vai Liễu Hồ Nguyệt hỏi: "Cửu tiểu thư, vật nhỏ trên bả vai người là chiếm được từ

đâu?"

"Này..." Kỳ thực, từ lúc vừa rồi, Liễu Tường Phong hỏi nàng có phải tìm được vật nhỏ từ trong rừng rậm hay không, thực ra tất cả mọi người ở nơi này đều cho rằng nàng tìm được nó trong rừng.

Nhục cầu hiển nhiên không thích bị người nhìn chăm chăm như vậy, nó nhồm dậ, miệng phát ra tiếng "Ừ ừ" hung ác.

Liễu Hồ Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, đem nhục cầu đặt ở lòng bàn tay của mình nói: "Kỳ thực, vật nhỏ này, không phải là ta tìm được ở trong rừng rậm."

Nàng cũng không có ý định lừa gạt, dù sao tương lai nó cũng sẽ không thể tiếp tục đi theo nàng, bởi vì nàng quyết định sẽ từ hôn với ngốc vương, mà vật nhỏ này tự nhiên theo lẽ thường cũng phải trả lại cho hoàng thất.

Liễu Tường Phong cũng tò mò về vật nhỏ này không thôi: "Đó là..."

"Là Phượng vương gia tặng cho ta. Trước kia Phượng vương gia trộm một quả trứng thú từ trong nội khố hoàng gia ra, trứng thú chưa nở liền tặng ta luôn. Nào ngờ ta vừa cầm tới, vật nó này đi ra, từ đó luôn luôn đi theo, đuổi cũng không đi."

Nghe được Liễu Hồ Nguyệt giải thích, nhục cầu mất hứng, quay đầu trừng mắt Liễu Hồ Nguyệt, sau đó liền lắc thân mình vài cái, bộ lông trên người rung rung, tỏ vẻ nó hiện tại thật mất hứng.

Liễu Hồ Nguyệt bị hành động của nó làm cho buồn cười, mấy chiến sĩ còn lại cũng ào ào tiến lại xem vật nhỏ đáng yêu.

Nhục cầu mất hứng, nhe răng nhọn đối với bọn họ, móng vuốt khoa tay múa chân, ý bảo bọn họ rời đi, nó không thích.

Mà Liễu Tường Phong nghe được lời giải thích Liễu Hồ Nguyệt, cúi đầu lẩm bẩm vài tiếng nói: "Không nghĩ tới Phượng vương có lòng như vậy. Loại tiểu sủng vật như thế bị cho vào nội khố, mà trứng thú trong nội khố đều là Hoàng thượng chuẩn bị cho Phượng vương chơi đùa, không tính trộm."

"A..." Liễu Hồ Nguyệt khóe miệng nhếch lên: "Ý kia là vật giống như vậy còn có rất nhiều?"

Lôi Đình lắc lắc đầu: "Cũng không phải nói như vậy, vật trong nội khố không dưới một vạn cái, nhưng loại giống như tiểu sủng vật này ta còn chưa bao giờ gặp qua."

Lôi Đình cùng Liễu Tường Phong đã từng cùng nhau lịch lãm nhiều nơi, kiến thức cũng rộng, tự nhiên là gặp qua không ít giống ma thú. Nhưng ma thú giống nhục cầu như vậy Lôi Đình cũng chưa thấy qua, nó đến cùng là cái gì?

"Cha, người biết nó là cái gì sao?" Liễu Hồ Nguyệt hỏi.

Liễu Tường Phong thâm nhíu mày, xem vẻ mặt của hắn, Liễu Hồ Nguyệt cũng hiểu.

"Có một số ma thú, lúc nhỏ nhìn không ra cái gì, khả năng là nó còn cần một quá trình." Liễu Tường Phong nói.

Sau đó ngẩng đầu, nhìn nhìn bốn phía nói: "Tốt lắm, chúng ta nên xuất phát, trở về báo cáo kết quả công tác."

Liễu Hồ Nguyệt lập tức đem nhục cầu ôm vào trong ngực.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Nhục Cầu Mẫn Cảm

Edit: Chiryu Vũ

Con người màu lục của nhục cầu ẩn ẩn lưu chuyển, từ trong lòng đang được Liễu Hồ Nguyệt ôm ấp nhảy lên bờ vai nàng, lại nhảy lên đỉnh đầu nàng, sau đó, cái chân để trên đầu nàng nhún nhún vài cái. Không thấy có cái gì xảy ra, nó mới nhụt chí, nhảy khỏi đỉnh đầu nàng, sau đó liền chui vào trong cổ áo nàng.

Người chung quanh đều bị hành động của nhục cầu làm cho cười ha ha. Bọn họ đều đã quên bản thân mình còn đang ở trong rừng rậm ma thú nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng gặp đại ma thú còn mạnh hơn so với bọn hắn.

Cho đến lúc nhục cầu nhảy vào trong cổ áo Liễu Hồ Nguyệt, những người khác mới lưu luyến dời đi tầm mắt, hồi phục lại toàn bộ tinh thần.

Mọi người lại tiếp tục tìm kiếm Phượng vương trong phạm vi lớn.

Lôi Đình cùng Liễu Tường Phong đối với khu vực này cũng không quá xa lạ, nhưng là Liễu Hồ Nguyệt hết nhìn đông tới nhìn tây, hai con mắt lưu chuyển thập phần mau lẹ.

Liễu Tường Phong quay đầu chỉ thấy Liễu Hồ Nguyệt đối với Cổ Lạc sâm lâm tràn ngập ánh mắt tò mò, trên mặt cười ha ha, thân thủ kéo lại tay

nhỏ bé của Liễu Hồ Nguyệt, nói: "Nguyệt Nhi, có phải con sợ hãi hay không? Đến đây, cùng phụ thân đi chung đi."

"Phụ thân, những người nào tiến nhập khu vực thứ ba?" Liễu Hồ Nguyệt tò mò hỏi, nếu như không phải có quá nhiều người ở chỗ này, Liễu Hồ Nguyệt đã sớm xuất ra nhật ký những nguy hiểm đã từng trải qua của sư phụ nàng.

Liễu Tường Phong nhẫn nại giảng giải: "Khu vực thứ ba ở nơi này, nếu đi sâu vào bên trong là cấm địa của Cổ Lạc sâm lâm, chúng ta chỉ có thể tới đi xung quanh, tới phụ cận liền rời đi. Ma thú thường lui tới nơi này cũng ít xuất hiện bên ngoài, bởi vì không phải ma thú nào cũng có tư cách trụ tiến vào. Mà ma thú cường đại là không có việc gì thì sẽ không ra ngoài. Cho nên, chỉ cần chúng ta không làm ra động tĩnh quá lớn, này ma thú cường đại sẽ không tùy ý đi ra hại người."

Sau khi Liễu Tường Phong nói xong, Lôi Đình cũng gật đầu nói: "Nhưng là, hôm nay cũng quá yên tĩnh rồi. Trừ bỏ sóng triều ma thú quý dị kia (thú triều), chúng ta cũng nhìn thấy có lục cấp, thất cấp ma thú ở khu vực thứ ba. Đến cả con sông mà ma thú hay xuất hiện uống nước cũng không thấy còn nào. Rất kỳ quái! Gia chủ, không biết là vì lý do gì."

Thường lui tới khu vực thứ ba ngoại trừ ma thú cường đại còn có ma thú vừa thăng cấp hoặc ma thú đến kiếm ăn, nhưng hôm nay bước vào khu vực thứ ba, trừ bỏ thú triều trước đó, bọn họ lại không thấy bất kỳ ma thú nào khác.

Liễu Tường Phong nhíu mày một chút, nói: "Chẳng lẽ là có cường giả tiến vào Cổ Lạc sâm lâm?"

Chỉ có cường giả cao cao tại thượng kia bước vào Cổ Lạc sâm lâm mới có cảnh tượng như thế này.

Liễu Hồ Nguyệt nghe hai người bọn hấn tán gẫu người một câu ta một câu bỏ quên quên nàng, lông mày không khỏi hơi nhíu lại, cúi đầu, tinh tế hồi tưởng lời nói Liệt hỏa báo từng nói với nàng.

Liệt hỏa báo nói đã từng gặp qua một nhân loại còn mạnh hơn so với nàng. Như vậy, có phải vì nhân loại cường đại kia xuất hiện mà ma thú bốn phía mới dám xuất hiện? Như vậy, người kia hiện tại có phải không phải đã ở khu vực thứ ba? Bằng không, khu vực này cũng sẽ không yên tĩnh như vậy mới đúng.

Vật nhỏ miễn cảm đột nhiên từ sau gáy của nàng chuyển đến bả vai.

Nhục cầu thân dài quá cỡ, con người màu lục ần ần chuyển động trái phải, đột nhiên kêu một tiếng: "Ngao ngao —— "

"Có phát hiện cái gì hay không?" Liễu Hồ Nguyệt hỏi, phía trước gặp được tình huống gì, nhục cầu cũng không kích động giống hiện tại, cho nên, nàng càng tin tưởng tin tức đến từ nhục cầu.

Nhục cầu gật gật đầu.

"Ở chỗ nào?" Liễu Hồ Nguyệt hỏi.

Nhục cầu lại nói liên tiếp "Điều ngữ"(tiếng chim??)

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Nam Nhân Xuất Hiện Tại Phía Nam

Liễu Hồ Nguyệt lập tức quát bảo nó ngưng lại: "Không được nói điều
ngữ."

Nhục cầu khinh bỉ nhìn Liễu Hồ Nguyệt, sau đó liền từ bờ vai nàng
nhảy dựng, bay vọt lên cao, hướng phía nam mà bay đi.

Liễu Hồ Nguyệt thấy nó như vậy liền hô nhỏ một tiếng nói: "Phụ thân,
Lôi Đình thúc thúc, nhanh đi theo kia nhục cầu, có khả năng nó phát hiện ra
cái gì đó."

Không chờ Liễu Tường Phong cùng Lôi Đình nhìn theo nhục cầu kia
với tốc độ tia chớp phục hồi lại tinh thần, Liễu Hồ Nguyệt cũng bằng một
tốc độ tia chớp biến mất.

"Cửu cửu cửu tiểu thư, vậy mà bay mất."

"Cửu tiểu thư khi nào thì trở nên lợi hại như vậy!"

...

Các chiến sĩ kinh ngạc thuận miệng lên tiếng.

Liễu Tường Phong cũng hồi phục tinh thần lại, kỳ thực Liễu Hồ
Nguyệt cũng "bay mất" như trong miệng bọn họ.

Mà là bốn phía cây mây trập trùng, hơn nữa bằng bản lĩnh kiếp trước của nàng, nàng bắt được gốc cây mây, mũi chân điểm nhẹ, thân mình liền dựa vào trên cây mây, nhờ cước lực đem cây mây vung lên, như vậy toàn bộ thân mình nàng cũng bị cây mây vung cao cao. Nàng lại nói ra phần cây mây trước rồi bắt lấy cây mây sau, giống như con khỉ bám dây leo liên tiếp, chỉ khác là nàng giẫm lên, như vậy lại khiến cho mấy chiến sĩ ảo giác nàng đang bay.

Liễu Tường Phong mở to hai mắt nhìn, thấy Liễu Hồ Nguyệt làm động tác lên cao như vậy, liền sợ hãi: "Nguyệt Nhi, người người... Người mau xuống dưới, như vậy sẽ ngã."

Bọn họ đi theo bước chân Liễu Hồ Nguyệt, hướng tới phía nam chạy.

Nhục cầu không biết chạy bao xa, cuối cùng, đem Liễu Hồ Nguyệt tới gần một con sông rộng lớn, liền nghe được thanh âm một đám ma thú la hét: "Rống rống —— "

"A a a, đừng tới đây, ta không thích các người, các người mau cho ta rời đi." Tiếng kêu hoảng sợ của nam tử khiến cho Liễu Hồ Nguyệt chú ý, nàng chậm rãi về phía trước, tay ngọc đẩy ra bụi cỏ trước mặt.

Đập vào mắt nàng chính là một đám thất cấp, bát cấp ma thú đối diện đại thụ ngao ngao rống to.

Mà trên cây là một nam tử quần áo rách nát, tóc tai bù xù, mái tóc dài cùng cành lá che khuất thân mình nam tử, cho nên nàng thấy không rõ bộ dáng nam nhân đó.

Nhưng là nghe tiếng hản ngốc nghếch kêu to, Liễu Hồ Nguyệt đã biết hản là ai.

Liễu Tường Phong cùng Lôi Đình rất nhanh đã đi tới bên người Liễu Hồ Nguyệt. Lôi Đình đẩy ra bụi cỏ, chỉ thấy một đám không dưới mười ma

thú vây quanh một đại thụ có một nam tử ngồi trên.

Nam tử kia ngốc vù vù thanh âm nương Lôi Đình cả kinh nói: "Là, là Phượng vương gia."

Hai mắt Liễu Tường Phong sáng ngời: "Đúng là Phượng vương gia."

Phượng Dật Hiên hướng ma thú dưới tàng cây ma thú quăng quả cùng hạt: "Tránh ra, tránh ra cho ta. Ta không cần các người. Bộ dạng các người rất xấu, sẽ dọa nường tử của ta chạy mất!"

"Rõng rỗng ——" một ma thú bò tót đứng dưới cây mà Phượng Dật Hiên đang ngồi, hung hăng húc, làm cho cả cây liên rung lên.

Lá cây ào ào theo nhánh cây bay xuống, Phượng Dật Hiên liền ôm lấy nhánh cây, lại than thở vài câu: "Các người cầu ta cũng vô dụng, ta sẽ không cần các người."

Liễu Hồ Nguyệt liếc mắt một cái, con mắt nào của hắn nhìn ra là đám ma thú kia muốn hắn thu lưu chứ? Không thấy được là chúng nó đang dùng ánh mắt hung tàn khinh bỉ nhìn hắn sao.

"Gia chủ, hiện tại làm sao bây giờ? Đám kia ma thú ít nhất cũng có thất cấp cùng bát cấp, hơn nữa, tất cả là mười bảy con." Lôi Đình quay đầu nhìn về phía Liễu Tường Phong hỏi.

Mười bảy thất cấp cùng bát cấp ma thú, ngốc kia tử đến cùng là có bao nhiêu năng lực a! Một lúc liền chọc tới một đám ma thú cao cấp, thật sự là không muốn sống nữa.

Chiến sĩ Liễu Tường Phong mang đến tuy rằng người người cứu giai, nhưng là dù sao cũng là chiến sĩ.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Người Với Nam Nhân Kia Có Quan Hệ Gì?

Edit: Chiryu Vũ

Một thất cấp ma thú có thể cùng cừu giai chiến sĩ ngang hàng, huống hồ, ma thú có nguyên tố lực, có thể công kích chiến sĩ từ xa, mà chiến sĩ phải tới gần mới có thể tấn công đối phương.

Ma thú có được chỉ số thông minh cao hơn so với nhân loại, chúng nó không có khả năng ngây ngốc đứng tại chỗ chờ người tới gần công kích, thậm chí chúng nó sẽ không cho người cơ hội tới gần chúng nó, người cũng đã chết ở dưới móng vuốt của chúng nó.

Gặp được nhiều thất cấp cùng bát cấp ma thú như vậy, đánh bừa là chắc chắn không có phần thắng.

Liễu Tường Phong nghĩ gì đó, sau đó quay đầu nhìn nhìn Liễu Hồ Nguyệt. Uy áp cường giả có thể nhiếp sát chết một người bình thường, mà Liễu Hồ Nguyệt vừa khéo lại là một người có thể chất phế tài. Nếu hãn phóng thích uy áp, đám ma thú trước mặt nhất định sẽ nhường đường.....

Nhưng là, uy áp lại có thể sẽ gây tổn thương tới Liễu Hồ Nguyệt, cho nên, xuất phát từ tâm tư riêng của mình, hãn mới không hề động, ý niệm dùng uy áp.

"A a, các người muốn làm gì, không cần lại gần tới ta, cái cây này đều bị các người đụng đến lệch đi rồi." Tiếng kêu sợ hãi của Phượng Dật Hiên

càng lúc càng lớn.

Lôi Đình thấy Liễu Tường Phong do dự, một tay lôi kéo góc áo Liễu Tường Phong nói: "Gia chủ..."

Liễu Tường Phong phục hồi lại tinh thần: "Dùng phấn dẫn thú đem đám kia ma thú dẫn đi."

"Gia chủ, người xác định phải làm như vậy? Hậu quả sử dụng phấn dẫn thú phấn sẽ đem cả toàn bộ ma thú dẫn tới, đến lúc đó..."

"Hãy nghe ta nói mà an bày. Người mau chóng đi làm, ta sẽ cấp tốc dẫn Phượng vương rút lui khỏi nơi này." Liễu Tường Phong đánh gãy lời nói của Lôi Đình.

Lôi Đình than nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn nhìn Liễu Hồ Nguyệt. Rõ ràng sự tình này một người là có thể thu phục, lại bởi vì nàng mà khiến cho phiền toái như thế.

Phần lớn trong đầu mọi người đều có chút oán trách, nhưng ai cũng không dám nói ra.

Nhưng mà, Lôi Đình mới vừa bước ra vài bước, một màn kinh người đã xảy ra.

Mọi người chỉ nhìn thấy một Liệt hỏa báo đỏ sậm không biết đã gia nhập đàn ma thú kia từ khi nào.

Ma thú vây quanh đại thụ bỗng dừng lui về phía sau, đối mặt với cường giả còn mạnh mẽ hơn chúng, chúng nó cũng chỉ có cách nhường đường.

Liễu Hồ Nguyệt hai mắt sáng ngời, nhìn Liệt hỏa báo, rõ ràng là Liệt hỏa báo mà mình vừa mới khế ước.

Hắn là Liệt hỏa báo cảm ứng được nội tâm nàng hoạt động mà chạy đến.

Nàng âm thầm truyền âm tới Liệt hỏa báo: "Nghĩ biện pháp đem đám phiến toái kia giải quyết nhanh gọn."

"Là, chủ nhân." Liệt hỏa báo lập tức hướng về phía đám ma thú kia ngao rống.

Thất cấp ma thú bị này một tiếng rống này dọa bộ lông cũng dựng đứng lên. Cửu cấp biến dị Liệt hỏa báo đích xác chúng nó chọc không nổi.

Mà sau khi bát cấp ma thú nhìn đến cửu cấp Liệt hỏa báo, lại nhe răng, không đồng ý lui, nhưng cũng không dám kêu ngạo giống như vừa rồi.

Liệt hỏa báo thấy vậy, thị huyết mâu nổi lên hàn quang sắc bén, thân mình kiện mỹ đi lên phía trước mấy bước, sau đó liền nâng lên chân trái trước, hung hăng dẫm trên đất.

Mặt đất vang lên tiếng "Rầm rầm", nơi nguyên bản là chỗ Liệt hỏa báo đứng nứt ra, tạo thành vô số vết sâu. So uy lực nguyên lai còn lớn hơn, mà cây lớn phía sai cũng bị lay động theo.

Các bát cấp ma thú không khỏi ngẩn ra, nhìn nhìn đồng bạn bên cạnh, sau đó không cam lòng lui về sau bước.

Liệt hỏa báo thấy bọn họ vẫn mang bộ dáng không rời đi như cũ, liền tò mò ngửa đầu nhìn phía nhánh cây.

Chống lại hắc mâu nam tử mâu, thân mình Liệt hỏa báo run lên, thị huyết mâu rụt lui, tâm can thốt nhiên một cái thật mạnh. Sau đó chỉ thấy nam tử vỗ tay cười to: "Tuyệt quá, thật là lợi hại."

Liệt hỏa báo cú đầu, truyền âm qua tâm linh Liễu Hồ Nguyệt nói:
"Chủ nhân, trên cây nam nhân với người cái gì quan hệ?"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thực Lực Của Phượng Vương

Edit: Delia Trần

"Hắn là người ta muốn tìm." Liễu Hồ Nguyệt hướng mắt về chỗ cái cây to kia, nam nhân này đang cúi đầu nhìn Liệt hỏa báo, tựa hồ muốn leo xuống, nhưng vì quá cao, hắn cũng không liều lĩnh mà nhảy xuống.

Đồng tử nàng đột nhiên co rút lại một cái, nàng đột nhiên nghĩ ra một biện pháp rất hay để thử xem, người này là ngu thật hay ngu giả.

"Liệt hỏa, người dùng toàn lực tấn công nam tử kia cho ta, nhớ là đừng động vào điểm yếu của hắn."

Liệt hỏa báo khóc không ra nước mắt: "Chủ nhân, vừa dùng toàn lực, nhưng không phải chỗ yếu, ngài....?"

Khoé miệng của Hồ Nguyệt khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười nhẹ: "Bên cạnh ta có một thần vương cấp bậc triệu hồi sư, người hắn biết, huyền thú của hắn không hề kém cạnh người."

Liệt hỏa báo mềm nhũn cả thân hình to lớn, Liễu Tường Phong kg đã đè lại hơi thở của mình, cho nên nó mới không cảm nhận được khí tức của ông.

"Chủ nhân, ngài đừng đùa ta nữa." Nó biết rõ thần vương cấp bậc triệu hồi sư kì kế ước phải là một ma thú rất mạnh mẽ.

" Liệt hoả, ta chỉ muốn thử Nam nhân trên cây kia, người hẳn đã biết nên làm thế nào rồi nhỉ?" Nàng bất đắc dĩ nâng trán, nói rõ ràng đến thế, nó tự biết tiến lùi.

Liệt hỏa báo nghe xong, hiểu ý gật đầu nói: " Thì ra là vậy, yêu cầu ban này quả thực làm ta không hiểu."

Thất, bát cấp ma thú dần lùi lại, Liệt hỏa cũng không muốn cùng đám này tiêu hao sức lực, liền há miệng, hoả cầu đỏ rực bay ra, từng cái từng cái một, tản ra theo chúng.

Chúng lập tức bị dọa, quay đầu bỏ chạy tán loạn, nhưng vì động tác có phần trì độn, không ít trong chúng bị lửa thiêu rụi, hoá thành tro rơi lả tả.

Các Chiến sĩ của Liễu gia thấy một màn như vậy, hai chân tự nhiên mềm nhũn cả ra. Đây chính là ma thú.

Ma thú vô tình, không hề có một tí tính người, một khi chúng bị chọc giận, hậu quả không thể lường được.

Liễu Tường Phong cũng hơi sửng sốt, miệng khẽ nói: "Cứu cấp biến dị ma thú!"

Lôi Đình lo lắng: " Gia chủ, chúng ta phải mau cứu Phượng vương gia, ma thú kia không chừng có thể đả thương ngài."

" Được." Ông nhảy ra khỏi bụi cỏ, dẫn Lôi Đình cùng các Chiến sĩ bước tới chỗ Liệt hoả.

Liễu Tường Phong đề tinh thần lực, mạnh mẽ đánh úp tới Phượng vương, nhưng khi mắt thấy đã chạm vào thân thể hẳn, tinh thần lực lại bị bắn trở về.

"Phốc..." Ông bị tinh thần lực mạnh mẽ dội ngược lại, tốc độ cực nhanh làm thân thể ông cứng ngắc, không thể tránh được đòn, đòn kia giáng ngay vào ngực.

Yết hầu căng cứng, Liễu Tường Phong liền phun ra một búm máu.

Liễu Hồ Nguyệt lập tức chạy lại: " Cha!"

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt rơi xuống cành cây cao của đại thụ, mang theo vài phần địch ta cùng lạnh lẽo. Rõ ràng, tinh thần lực của cha rất mạnh mẽ đánh úp tới chỗ kẻ ngốc kia dựa vào, nhưng khi sắp sửa chạm vào, lại bị dội ngược trở lại.

Đây là?

Kẻ ngốc kia.... Thật sự là ngốc giả rồi.

" Liệt hỏa, bỏ đi, không cần thăm đo hấn nữa." Nàng đã rõ, Phượng vương này rõ ràng là giả ngốc, hơn nữa, có khả năng là Liệt hỏa báo có thể gặp cường giả!

Nghĩ đoạn, hô hấp nàng trở nên căng thẳng, đối mặt với cường giả như vậy, nàng nên làm thế nào mới phải?

Liệt hỏa nhanh chóng lui ra.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Cho Nàng Dâu Một Súng Vật

Ai cũng thật không ngờ khi Liệt hỏa báo thả người, chuẩn bị nhảy vào con sông kia thì nam tử trên nhánh cây của đại thụ lại ngang nhiên trêu chọc nó.

Hai tay hắn ôm chặt lấy cổ Liệt hỏa, thân thể áp sát vào lưng con vật, miệng thì lại không ngừng nói: " Báo báo, báo báo, ta muốn người, cho nàng dâu của ta làm súng vật!"

Khóe miệng Liễu Hồ Nguyệt co rút một hồi, Liệt hỏa báo vừa mới kí thế ước với nàng, nàng còn chưa kịp làm gì kẻ ngốc kia, hắn đã tự dâng mình lên đâm rỗng hang hổ.

Liễu Tường Phong nhìn Phượng Dật Hiên cười Liệt hỏa báo như vậy, lòng sợ nó quay đầu, ngoạm một cái, Phượng vương coi như xong. Hắn lập tức đề khí, cùng tinh thần lực cấp bậc thần vương mạnh mẽ cộng lên.

Lúc này, hắn chỉ mới dùng vào phần công lực, nhưng vì vết xe đổ trước mà trở nên cẩn thận hơn, nâng cao tính thần lực lên.

Tinh thần lực nhanh chóng khóa Phượng Dật Hiên trong không gian nội, bảo vệ hắn một cách chặt chẽ nhất.

Liệt hỏa là một con báo kiêu ngạo, con người kia lại dám coi nó là súng vật mà chơi đùa, nó làm sao có thể không tức giận?

Đây là sự sỉ nhục vô cùng to lớn đối với ma thú như nó.

" Ngao, ngao." Nó ngửa đầu lên trời rống dài, hai chân trước chà chà lên mặt đất, làm mặt đất rung chuyển dữ dội, cây cỏ bốn phía đều bị quét qua.

Chỉ thấy nó nâng hai chân lên, hất Phượng Dật Hiên ra khỏi người, sau đó tung người, hướng về phía hạ du của dòng sông mà nhảy.

Đối với hành động này, mọi người xung quanh đều vô cùng khó hiểu, theo lý mà nói, Liệt hỏa có phải nên cùng Liễu Tường Phong đánh một trận hay sao? Nó chỉ cần đem Phượng Dật Hiên dẫm dưới chân, rồi tự do chiến đấu, nhưng mà nó ngay cả một cái liêm mắt cũng không có, đã bỏ đi...

Cửu cấp ma thú, nhưng lại là biến dị, đối phó một vị thần vương cấp bậc hậu kì, cũng coi là vừa sức, chỉ cần vị kia không triệu hồi huyền thú của mình, nó vẫn đủ sức mà tung hoành ngang dọc.

Cho nên, việc nó bỏ đi thật sự rất kỳ lạ.

Mà ngay lúc này, Liễu Hồ Nguyệt lại bình tĩnh như không, nàng sờ sờ cằm, nhìn phương hướng mà Liệt hỏa rời đi, trong lòng cảm nhận được nó đang rất tức giận.

" Mau tìm Phượng vương!" Đau đớn trên ngực dần giảm bớt, sắc mặt cũng đã đỡ tái hơn, Liễu Tường Phong ôm ngực nói nhỏ, mắt vẫn nhìn theo phương hướng Liệt hỏa rời đi, nhưng trong đầu chỉ nghĩ đến an nguy của Phượng Dật Hiên.

Phượng Dật Hiên bị văng đi khá xa, Liễu Hồ Nguyệt cảm nhận được khí tức của hắn, liền xoay người chạy tới.

Cuối cùng, ở nơi có bụi cây thật rậm rạp, nàng cũng tìm được hắn đang choáng váng vì cú ngã.

Trong miệng ngậm một cọng cỏ, trên tóc, y phục cũng dính không ít lá cây, cả người nhếch nhát không chịu được, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đau, quá đau!"

Mày nàng hơi nhíu lại, thong thả đi tới, nàng đá hấn một cái: "Nè, đứng dậy đi, đừng có mà ăn vạ."

Nhục cầu trên vai nàng khẽ động, nhìn hấn chặt vật như vậy, nó thật sự rất đặc ý.

Phượng Dật Hiên bị tóc lòa xòa che đi ngũ quan, nhưng khi nhìn thấy nàng, mắt lại sáng rỡ lên, hấn bật dậy, la to: "Nương tử, nương tử, người tới rồi."

Liễu Hồ Nguyệt lạnh lùng trừng mắt, trong lòng ngứa ngáy muốn đem kẻ ngốc này tra cho rõ. Nhưng khi cảm nhận được Liễu Tường Phong cùng Lôi Đình đang chạy tới, nàng lập tức thu lại ánh mắt sáng rỡ mang theo sự sắc bén đó.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Nữ Nhân Cướp Đồ Của Hãn

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Liễu Tường Phong chạy tới, hành lễ với Phượng Dật Hiên. Lôi Đình dẫn hai mươi Chiến sĩ cũng theo sau Liễu Tường Phong làm lễ nhỏ với Phượng Dật Hiên.

"Phượng gia, người nên về nhà." Liễu Tường Phong ngồi xổm xuống, phủi cỏ trên quần áo và trên tóc cho Phượng Dật Hiên.

Phượng Dật Hiên ghét bỏ đẩy Liễu Tường Phong, kéo Liễu Hồ Nguyệt làm mặt quý, còn phát ra tiếng kêu "ô ô", dường như muốn làm nàng vui vẻ. Nhưng Liễu Hồ Nguyệt vẫn nghiêm mặt như cũ, không để ý đến trò hề của hãn. Nàng đã xác định hãn không phải kẻ ngốc, thế nên đừng có giả vờ trước mặt nàng.

Nàng bóp chặt cánh tay hãn: "Theo ta về nhà!"

Phượng Dật Hiên cúi đầu nhìn bàn tay thon dài kia, HNTB-ddLQĐ sắc mặt vui vẻ, gật đầu: "Nương tử tốt nhất. Vừa rồi có phải ta rất lợi hại không? Suýt chút nữa bắt được Liệt Hỏa báo rồi. Phụ hoàng ta nói, Liệt Hỏa báo là cao thủ chạy nhanh, hơn nữa lực tấn công cực mạnh. Vừa rồi ta thiếu chút nữa thì bắt được nó."

Liễu Hồ Nguyệt chỉ "ừ" một tiếng, giờ nàng thầm nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi Cổ Lạc sâm lâm, sau đó tìm nơi không người khiến hãn lộ

nguyên hình. Phượng Dật Hiên thấy nàng trả lời mình, bèn túm tay nàng, nói: "Nương tử, nàng không vui vì ta không bắt được Liệt Hỏa báo cho nàng. Nếu không ta đưa nhiều lễ vật tốt, được không? Ta mang theo rất nhiều, tuy bị nữ nhân xấu kia đoạt đi vài thứ rồi, nhưng... nhưng..."

Nữ nhân xấu?

Liễu Hồ Nguyệt cau mày, dừng chân giây lát, quay lưng về phía Phượng Dật Hiên: "Nữ nhân xấu nào?"

"Chính là... chính là..." HNTB-ddLQĐ Phượng Dật Hiên cúi đầu nghĩ, tay sờ tới sờ lui bên hông, dường như đang tìm đồ. Sau đó, hắn lấy ra một túi hương của nữ tử, đưa cho Liễu Hồ Nguyệt: "Chính là nữ nhân xấu này. Nàng ta lấy đồ của ta, may ta cũng trộm đồ của nàng ta. Túi hương này tặng cho nàng. Nương tử, nàng cười lên đi." Hắn lấy lòng dùng hai tay dâng túi hương lên. Liễu Hồ Nguyệt cúi đầu nhìn, màu sắc trên túi là màu hồng nhạt, bên trong tỏa ra một làn hương hoa lài nhàn nhạt, khiến mọi người thoải mái tinh thần. Nàng nâng tay lên, túi hương bay qua, chỉ thấy trên mặt túi thêu bốn chữ -- Nạp Lan Tử Oanh.

"Nạp Lan Tử Oanh?" Liễu Hồ Nguyệt lẩm bẩm bốn chữ này.

Phượng Dật Hiên gật đầu lia lịa, sợ nàng không biết nàng ta là ai, hắn lại nói: "Đúng rồi, nữ nhân bị nàng đè dưới thân để đánh đó. Nàng cướp đồ của ta, còn lừa gạt rất nhiều thứ từ ta. Nàng lừa ta, nói có Liệt Hỏa báo, mà ta đi mấy ngày không nhìn thấy con nào cả. Giờ phải làm sao? Ta chưa tìm được Liệt Hỏa báo tặng cho nàng..." Nói xong câu cuối cùng, Phượng Dật Hiên lại lầu bầu một mình.

Liễu Hồ Nguyệt hung hăng coi thường hắn. Nhục Cầu trên vai nàng cũng khinh bỉ quay lưng lại, kéo kéo vạt sợi lông mượt như tơ trên cổ.

Phượng Dật Hiên đầy tủi thân: "Nương tử, ta nhất định sẽ tìm được Liệt Hỏa báo tặng nàng." Xoay người định tiếp tục đi tìm Liệt Hỏa báo lại

bị Liễu Tường Phong và Lôi Đình ở phía sau ngăn lại.

"Vương gia, Liệt Hỏa báo không dễ gặp như thế đâu." Liễu Tường Phong khuyên nhủ.

Lôi Đình cũng phụ họa: "Đúng vậy Vương gia. Tâm ý của người, tiểu thư nhà ta hiểu được."

"Thật vậy sao?" Phượng Dật Hiên cúi đầu, khóe mắt lén lút nhìn trộm nữ tử bên cạnh.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Hẳn Đến Khu Vực Ba Như Thế Nào?

Liễu Hồ Nguyệt xoay người, trừng mắt nhìn Phượng Dật Hiên, nói: "Nói cho ta, nữ nhân xấu kia làm gì với ngươi? Nàng cướp đồ của ngươi ở đâu? Ngươi gặp nàng lúc nào?"

Liễu Tường Phong nghiêm mặt: "Nguyệt nhi, không được bất kính với vương gia, thu thái độ của con lại."

Thình thoảng Liễu Hồ Nguyệt bị Liễu Tường Phong dạy dỗ, có điều dạy dỗ như vậy có ý tốt. Chẳng sợ hẳn là cường giả, hẳn không vượt qua quy củ quốc gia, quân là quân, thần là thần, lễ quân thần ắt không thể thiếu. Mà trước mặt là Vương gia, Liễu Hồ Nguyệt thân là thần tử, theo lý nên dùng lễ đối xử với Phượng Dật Hiên. Chỉ có tôn kính người trước, hẳn mới tôn kính người. Đó là nguyên tắc làm người của Liễu Tường Phong, bằng không đã chẳng có nhiều người ưu ái hẳn như thế, thậm chí còn nổi bật hơn cả đế quốc.

Liễu Hồ Nguyệt hiểu tâm ý của Liễu Tường Phong, cúi đầu, mềm mại nói: "Cha, người xem này." Nàng giao túi hương cho Liễu Tường Phong. Hẳn nhận lấy, đặt trong lòng bàn tay, lật xem mấy lần, cuối cùng cũng chú ý đến bốn chữ thanh tú màu tím nhạt theo thể Tống thư ở góc phải. HnTb@ddLQĐ Nhất thời, ria mép nhô lên cao, trừng mắt căm giận nói: "Lại là Nạp Lan Tử Oanh! Thật sự không biết Nạp Lan Trạm Hải làm sao lại dạy dỗ ra nha đầu vô lễ lại ngu ngốc như vậy, ngay cả Vương tử mà Hoàng thượng sủng ái nhất cũng dám cướp, xem ra muốn chuốc họa." Nghĩ

đến Nạp Lan Tử Oanh ngang ngược vô lễ, lại nghĩ đến tình cảnh của Nạp Lan Trạm Hải ngày đó, Liễu Tường Phong vẫn cảm thấy không đáng cho nữ nhi mình.

Lôi Đình lắc đầu, nói: "Không biết Nạp Lan tiêu thư có còn ở trong rừng không. Nếu nàng không rời khỏi đây sớm, chỉ sợ sẽ chọc giận mấy vị trong cấm địa kia. Người vô lễ như nàng, chắc chắn mấy vị kia không thích."

Những vị trong cấm địa kia không dễ chọc, bọn họ có quyền lợi duy trì hòa bình trong Cổ Lạc sâm lâm. Nếu loài người tiến vào Cổ Lạc sâm lâm tùy ý tàn sát, lời lẽ kiêu ngạo cực điểm, chắc chắn phải nhận sự trừng phạt của họ.

Liễu Hồ Nguyệt không thèm quan tâm Nạp Lan Tử Oanh có chọc giận mấy vị bên trong không. Nàng đảo mắt, lạnh nhạt hỏi: "Phượng vương gia, Nạp Lan Tử Oanh cướp đồ của người như thế nào, lừa người đến nơi này như thế nào? Còn có, người ở trong rừng rậm này không phát hiện ma thú khác sao?" Nếu thật sự là gốc tử không chút thực lực, dựa vào ma thú cấp thấp ngoài kia đã có thể chụp chết hẳn. Hẳn bình an vô sự ở khu vực ba, còn sống trong khu trung tâm, hơn nữa thoát nhìn còn chẳng bị thương đến người. Nói ra ai cũng chẳng tin hẳn là một gốc tử phế vật.

Phượng Dật Hiên rụt cổ, dựa sát vào nàng, lại nhìn trái nhìn phải như sợ người khác thấy hẳn làm gì, sau đó quay đầu nói với người phía sau: "Tất cả các người đều nhắm mắt lại, không được nhìn lên."

Liễu Tường Phong và Lôi Đình nhìn nhau rồi bất đắc dĩ lắc đầu. Liễu Tường Phong lập tức hạ lệnh: "Tất cả nhắm mắt lại!" HnTb@ddLQĐ

Liễu Tường Phong và Lôi Đình cũng nhắm mắt lại. Lúc này Phượng Dật Hiên mới lấy nhẫn ở trong ngực ra: "Ta có cái này. Phụ hoàng nói, chỉ cần có cái này thì ta có thể đi vào Cổ Lạc sâm lâm."

Một viên nhẫn kim cương ngọc bích hiện ra trước mắt Liễu Hồ Nguyệt. Mặt trên đá màu xanh sáng rọi, nhìn kỹ, bên trong còn có chút hoa văn kỳ lạ, không có quy luật. Nhục Cầu cũng nhìn nhìn, nổi lên tò mò với nhẫn của Phượng Dật Hiên.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Tinh Quặng Cực Phẩm Bị Nhục Cầu Cướp Mất

Sau đó, Nhục Cầu lớn tiếng kêu lên, hành động và vẻ mặt đều có vẻ cực kì kích động, muốn biểu đạt cái gì đó với Liễu Hồ Nguyệt. Đáng tiếc nàng nghe không hiểu đứa nhỏ này đang nói gì. Chỉ thấy Nhục Cầu túm vai áo nàng, nói "xì xà xì xồ", thỉnh thoảng đập đập chân, sốt ruột biểu đạt.

Liễu Hồ Nguyệt lắc đầu, tỏ vẻ nàng thực sự không rõ nó đang nói gì. Chỉ thấy nó huơ tay múa chân trên không trung, khi thì chỉ vào Phượng Dật Hiên, khi thì chỉ vào nhẫn của hắn, điều này khiến nàng càng không hiểu Nhục Cầu muốn nói gì. Sau đó Nhục Cầu nhảy dựng lên, một tia chớp lóe qua không trung. Nó lao vào trong nhẫn của Phượng Dật Hiên. Phượng Dật Hiên mở to mắt nhìn chăm chăm vào nhẫn của mình, một hồi lâu sau mới nói một câu: "Có cái gì đó bay vào nhẫn không gian của ta..."

"Khụ!" Liễu Tường Phong khẽ ho một tiếng, liếc mắt nhìn nữ nhi: "Nguyệt nhi, mau gọi tiểu gia hỏa kia ra ngoài. Đó là nhẫn không gian của hoàng thất, nói vậy trong đó chứa không ít bảo bối. Nếu bị vật nhỏ kia làm hỏng một cái, e là Hoàng thượng sẽ trách tội."

Liễu Tường Phong vừa dứt lời, chỉ thấy một tia sáng trắng bay ra khỏi nhẫn, cuối cùng rơi trên bờ vai Liễu Hồ Nguyệt. Mọi người thấy Nhục Cầu ôm một viên tinh quặng cực phẩm còn lớn hơn người nó, khoang miệng ngậm gì đó nên phồng lên, phát ra tiếng "ròm rộp", hiển nhiên đang ăn gì đó.

Lôi Đình nhìn thấy khối tinh quặng cực phẩm to đùng kia, không nhịn được hít một hơi khí lạnh: "Tinh quặng cực phẩm."

Hai mươi Chiến sĩ nhìn tinh quặng cực phẩm lớn hơn nắm tay mình, cũng hít mấy hơi khí lạnh, không ngờ Hoàng thượng yêu thương Phượng Dật Hiên đến ngược này, thậm chí hào phóng đưa tinh quặng cực phẩm cho nhi tử.

"Hoàng thượng tặng tinh quặng cực phẩm cho Phượng vương, xem ra Hoàng thượng cực kì yêu thương người." Lôi Đình không khỏi cảm thán. Nếu không nhớ đến Hoàng hậu, đương kim Hoàng thượng có thể sủng ái nhi tử như vậy sao?

Trái lại sau khi Phượng Dật Hiên nhìn thấy tinh quặng cực phẩm, vẻ mặt dường như rất lạnh nhạt. Hắc bữu môi: "Ta chỉ còn lại một khối. Những khối khác bị nữ nhân xấu kia cướp đi rồi. Làm sao bây giờ? Phụ hoàng muốn ta dùng tiết kiệm, ta lại tiêu hết vàng rồi. Không được, cái này người không được ăn." Nói xong, hắc liền đánh tới, hai tay nắm tinh quặng, túm mạnh đi.

Nhục Cầu cũng dùng hai bàn tay nhỏ giữ chặt khối tinh quặng cực phẩm. Liễu Hồ Nguyệt không biết Nhục Cầu lấy sức lực từ đâu để có thể chống lại sức lực của người trưởng thành. Hơn nữa, nàng phát hiện, chỉ cần nó thích cái gì thì nhất định nó phải lấy được thứ đó.

Nó nghe rằng "grừ grừ", vẻ mặt vô cùng tàn nhẫn, nào còn vẻ dễ thương và vô hại trước kia nữa. Nó không nên xếp vào hàng thú dễ thương, thú dễ thương không có năng lực tấn công. Hiển nhiên, vật nhỏ này lớn lên rất ngông cuồng.

"A a a, mau trả lại cho ta, không được ăn." Phượng Dật Hiên đau lòng la to, hai tay kéo mạnh tinh quặng kia. Dưới tình thế cấp bách, Nhục Cầu

nhảy vọt lên, há to mồm, một phát ngậm toàn bộ khối tinh quặng vào trong miệng.

Sau khi Phượng Dật Hiên nhìn thấy hàm răng sắc nhọn của nó, lập tức buông tay, ngã bệt xuống đất rồi gào khóc: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Không còn nữa, nhất định phụ hoàng sẽ mắng ta."

Edited by Hoàng Ngọc Tử Băng.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Phượng Vương Tặng Lễ Vật Cho Nguyệt Nhi

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng

Liễu Hồ Nguyệt xốc Nhục Cầu lên, vốn muốn Nhục Cầu nhả tinh quặng cực phẩm trong miệng ra, nhưng nghĩ đến trước giờ Nhục Cầu thích gì đó thì luôn không nhường bộ nàng, nàng liền bỏ suy nghĩ đó đi. Nàng đặt Nhục Cầu sang bên, ngồi xồm xuống rồi hỏi: "Có phải Nạp Lan Tử Oanh cướp lệnh bài vào núi của người không?" Băng không, sao Nạp Lan Tử Oanh có thể tiến vào Cổ Lạc thâm lâm được?

Nàng ngẩng đầu xin lệnh vào núi của Liễu Tường Phong, sau đó đưa đến trước mặt Phượng Dật Hiên. Phượng Dật Hiên gật đầu lia lịa: "Nàng ta nói chỉ cần ta dẫn nàng vào, nàng ta sẽ cùng ta tìm Liệt Hỏa báo cho nàng (LHN), còn đòi ta một chiếc gương, năm khối tinh quặng cực phẩm, mười khối tinh quặng cao cấp, hai mươi khối tinh quặng trung cấp, năm mươi khối tinh quặng hạ cấp, còn có... ngọc bội mẫu hậu để lại cho ta. Phụ hoàng nói mẫu hậu để lại đồ cho ta, ta muốn bảo vệ nó thật tốt, nhưng nữ nhân xấu kia nói nếu không cho nàng ta ngọc bội, nàng ta sẽ biến ta thành mồi cho thú trên núi. Ta... ta phải cho nàng ta." HNTB.ddLQĐ

Trời ạ, rốt cuộc hẳn có bao nhiêu tài sản?!

Phượng Dật Hiên nói tiếp: "May là ta chỉ bỏ những thứ không đáng giá trong túi, hẳn không gian còn rất nhiều thứ đáng giá. Nương tử, sau khi về nhà, ta lấy ra cho nàng xem."

Những người xung quanh đều co giật khóe miệng. Nói tình quặng trung cấp hay cao cấp là thứ không đáng giá còn nghe được, nhưng ngay cả tình quặng cực phẩm cũng bị ngọc tử này liệt vào danh sách không đáng giá, muốn người khác hâm mộ, ghen tị, căm hờn sao?

Ngay cả Liễu Hồ Nguyệt cũng thầm ôm ngực. HNTB.ddLQĐ Nếu nàng có nhiều tình quặng như vậy thì nàng có thể làm được nhiều việc, ví dụ như mua nhẫn không gian, đưa Liệt Hỏa báo vào. Đương nhiên Liễu gia không thiếu chút tiền con con ấy, nhưng Liễu lão phu nhân sợ nàng bộc lộ tài năng mà bị người ta chú ý, ngược lại hại nàng, chỉ có thể lén kế ước với huyệt thú, giờ còn phải giấu huyệt thú của mình đi. Ngẫm lại cảm thấy bản thân thật đáng thương.

Ngọc tử này lại có đầy tài sản, còn cho nữ nhân ti tiện kia nữa. Nghĩ đến liền tức giận, đạo đức tốt đến đâu cũng phải bất bình. Liễu Hồ Nguyệt gần như bị ngọc tử này chọc điên.

Liễu Tường Phong nghe thấy số tài sản lớn bị Nạp Lan Tử Oanh vợ vét, sắc mặt càng thêm khó coi: "Haizz, xem ra Nạp Lan gia chắc chắn thua trong tay Nạp Lan Tử Oanh." Sau đó đi đến, nâng Phượng Dật Hiên dậy: "Phượng vương gia, người đừng lo lắng. Những tài sản bị Nạp Lan Tử Oanh vợ vét, chúng ta nhất định sẽ đòi về cho người."

"Ta phải về nói với phụ hoàng, chặt đầu nữ nhân kia." Phượng Dật Hiên kéo ống quần, đứng lên, sắc mặt phẫn nộ. Hấn tức giận vì Nạp Lan Tử Oanh bỏ hấn giữa đường, khiến hấn không tìm được một con Liệt Hỏa báo tặng nàng (LHN). Sau đó, hấn lại ngồi xổm xuống, lấy một nửa đồ trong nhẫn không gian ra.

Liễu Tường Phong và Lôì Đình đều tỏ vẻ bất đắc dĩ, không ai biết Vương gia ngọc này sẽ làm gì tiếp theo. Lúc này mang nhiều bảo bối ra như vậy, định mời người ta cướp bóc sao?

"Nguyệt nhi, con mau khuyên nhủ Phượng vương gia, bảo người thu lại mấy thứ này. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi Cổ Lạc sâm lâm." Liễu Tường Phong hơi nóng nảy kéo tay Liễu Hồ Nguyệt. Hiện tại, hẳn phát hiện Phượng Dật Hiên chỉ nghe lời Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, ngồi xổm xuống, hỏi: "Phượng vương gia, người làm gì vậy?"

"Ta muốn kiểm tra lại bảo bối của ta, xem thử cho nàng cái gì tốt nhất." Phượng Dật Hiên cầm một chiếc dao găm, lăm lăm: "Cái này phụ hoàng tặng ta, không thể cho nương tử..."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Hãn Lại Nhải Liên Mồm

"Cái này phụ hoàng tặng, cũng không thể tặng nương tử..."

"Cái này cũng vậy, không thể tặng cho nương tử..."

Hãn lặp đi lặp lại những câu nói gần giống nhau, khẽ nói bên tai Liễu Hồ Nguyệt. Cuối cùng, bảo bối chất thành núi trước mặt hãn, chỉ còn lại một ma tinh khắc thành nhẫn. Hãn cầm lên, cẩn thận quan sát, hình như quên cái nhẫn này xuất xứ từ đâu. Hãn không khỏi nhíu mày, bĩu môi không biết làm sao, nhìn Liễu Hồ Nguyệt rồi nâng tay, chỉ vào nhẫn: "Nương tử, cái này đến từ đâu?"

Liễu Hồ Nguyệt im lặng nhìn trời, người hỏi ta, ta hỏi ai?

Đột nhiên thốt lên: "Không biết à?" HNTB-ddLQĐ

"Chắc không phải phụ hoàng đưa đâu." Phượng Dật Hiên như thầm lẩm bẩm, lại như nói với Liễu Hồ Nguyệt. Tóm lại, giờ hãn xác định nhẫn này không phải do phụ hoàng đưa. Sau đó, hãn cầm nhẫn trong tay đến trước mặt Liễu Hồ Nguyệt: "Không phải phụ hoàng đưa, vậy thì tặng cho nàng."

Một đám Chiến sĩ hộ vệ trợn mắt. Hãn cứ rộng rãi cho nhẫn không gian như vậy mà mắt không chớp một cái sao?

Mắt Liễu Hồ Nguyệt sáng quắc nhìn nhẵn ma tinh màu đỏ kia. Nhẵn này vừa vặn thích hợp cho Liệt Hỏa vào ở, đều là hỏa thuộc tính, có phải cái này chế tạo riêng cho nàng không?

Nhưng hãn tặng nàng lễ vật trước nhiều người như vậy, nàng nhận thì có vẻ không ổn lắm. Nếu không được lão cha của hãn cho phép, sao nàng có thể xuống tay?

Nàng nhăn mặt: "Không cần!"

"Không thích à?" Phượng Dật Hiên cho rằng nàng không thích mới không cần: "Nương tử không thích thì quên đi. Đợi đến khi về hoàng cung, ta lại cho nàng thứ tốt hơn." Nói xong, Phượng Dật Hiên tiện tay quăng nhẵn vào nhẵn không gian của hãn.

Lúc này, khuôn mặt Liễu Hồ Nguyệt càng nhăn hơn, hai tay giấu trong ống tay áo hơi run. Suýt chút nữa thì có, nhẵn màu đỏ kia suýt chút nữa là của nàng. Ngốc tử này muốn tặng quà cho người khác có thể kiên nhẫn một chút không hả?

Liễu Hồ Nguyệt hung hãn xoay người, giọng nói lạnh lẽo: "Đi thôi!"

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì hết. Rốt cuộc có muốn đi hay không?"

"Nương tử, nàng tức giận à?" Phượng Dật Hiên sốt ruột chạy đến bên Liễu Hồ Nguyệt, khom lưng cúi đầu, nhìn gương mặt không chút giận dữ nào của nàng. Thấy nàng thờ ơ, hãn không nhịn được dùng bàn tay bấn thiêu sờ mặt nàng.

Liễu Hồ Nguyệt quay đầu, hung dữ trừng mắt với Phượng Dật Hiên. Nếu không có lão cha cao thủ của nàng ở đây, chắc chắn một cái tát mạnh

của nàng sẽ quăng qua đó. Ngốc tử thối, giả ngu giả dại chiếm tiện nghi của nàng.

Bị nàng trừng như vậy, Phượng Dật Hiên liền rụt cổ, dáng vẻ sợ hãi nhìn Liễu Hồ Nguyệt, giọng nói trở nên nhỏ như muỗi kêu, cúi đầu hỏi: "Chẳng lẽ vì ta không đưa lễ vật cho nàng sao? Nhưng trong đó đều là đồ phụ hoàng tặng, hẳn không gian thực sự hơi keo kiệt nhưng ta đâu có nói không cho."

Liễu Hồ Nguyệt dừng bước, nghiêng răng nghiêng lời nhìn hằm. Hừ, nam nhân này muốn làm nàng mất mặt. HNTB-ddLQĐ

"Có thể đừng lái nhái liên mồm nữa không?" Liễu Hồ Nguyệt tiếp tục đi về phía trước.

Phượng Dật Hiên xì miệng, tỏ vẻ muốn khóc. Lúc này, Nhục Cầu trên vai Liễu Hồ Nguyệt đột nhiên nhảy dựng lên, làm vài cái mặt quỷ. Phượng Dật Hiên lập tức ngăn nước mắt lại, im lặng theo sau nàng.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đứa Nhỏ Sẽ Trưởng Thành

Liễu Tường Phong và Lôi Đình đi cách bọn họ không xa. Khi Liễu Hồ Nguyệt vào núi không nói gì thêm, ngoan ngoãn theo sau bọn họ. Hiện tại, hành động và lời nói của nàng khiến hai người này cảm thấy nàng như biến thành một người khác, trở nên thông minh có quan điểm. Liễu Tường Phong vẫn không nghĩ ra làm sao nàng có thể trở nên mạnh mẽ như vậy, luôn cảm thấy Liễu Hồ Nguyệt không phải là nàng trước đây, nhưng ngoại hình của nàng vẫn là Liễu Hồ Nguyệt.

Một câu của Lôi Đình cắt đứt dòng suy nghĩ của Liễu Tường Phong: "Cửu tiêu thư thực sự trưởng thành rồi."

Liễu Tường Phong quay đầu lại, kinh ngạc nhìn hắn, cuối cùng khẽ thở hắt một hơi, nhìn bóng lưng mỏng manh của nàng: "Nguyệt nhi thật sự khiến ta sợ hãi." Không riêng gì vừa rồi, còn có một khoảng thời gian nàng mất tích, Liễu Tường Phong gần như muốn nhắc toàn bộ Cổ Lạc sâm lâm lên để tìm Liễu Hồ Nguyệt. Khi thấy nàng bình an vô sự, hắn liền cảm thấy bản thân quá nhạy cảm.

Lôi Đình vỗ vai Liễu Tường Phong: "Tường Phong, huynh phải buông tay nàng. Đứa nhỏ sẽ trưởng thành, một ngày nào đó sẽ rời khỏi huynh để đi tìm bầu trời của chính mình."

"Nhưng Nguyệt nhi không giống người khác." Liễu Tường Phong thở dài, lắc đầu: "Thế chất phé vật của nàng không thể cải thiện. Mẫu thân ta đã thử vô số phương pháp rồi, xem ra đời này nàng không thể tu luyện được."

Ngược lại ta hi vọng nàng có thể hồn nhiên vui vẻ sống dưới cánh chim của ta, mà không phải từ từ lớn lên, dần dần hiểu được sự đặc biệt của mình, nàng sẽ rất mất mát."

Hồn nhiên như trước kia, thích gì thì bảo Liễu Tường Phong tự tay lấy về. Người khác mắng nàng là phế vật, nàng còn đặc ý nói: Ta có tư sản làm phế vật. Người khác xa lánh nàng, nàng liền chạy đến ôm Liễu Tường Phong tìm sự ấm áp. Chỉ sự đơn thuần của đứa nhỏ này đã khiến người làm phụ thân cảm thấy quá đủ, mà không phải từ từ trưởng thành, càng ngày càng hiểu được sự đặc biệt của mình, sau đó dần dần mất đi sự vui vẻ. Đây mới là điều Liễu Tường Phong lo lắng, sợ hãi nhất. Hắn sợ rồi sẽ có một ngày Liễu Hồ Nguyệt rời khỏi hắn như mẫu thân của nàng.

Lôi Đình nhíu mày, lắc đầu: "Chính vì có phụ thân như người mới có thể khiến Tiểu Cửu nhi trở nên càng ngày càng vô dụng."

Liễu Tường Phong không có sức bước tiếp. Lời Lôi Đình nói thực sự có đạo lý, nhưng Liễu Tường Phong không thể buông tay để nàng tự đi về phía trước. Hắn không thể mất đi thế tử, sau đó lại mất luôn con của bọn họ. Đó là kỷ niệm duy nhất của hắn với nàng.

Liễu Hồ Nguyệt đi phía trước, lời Liễu Tường Phong nói với Lôi Đình đều lọt vào tai nàng. Đối với sự che chở của phụ thân, nàng vừa cảm động vừa bất lực. Nếu luôn giấu Liễu Tường Phong, tất nhiên hắn sẽ không cho nàng cơ hội ra ngoài luyện tập. Nhưng nếu không giấu diếm... Nghĩ đến là nàng liền thấy đau đầu.

Ra khỏi khu vực thứ ba, không đụng phải bất kì ma thú nào. Đến cửa ra của Cổ Lạc sâm lâm thì trời đã tối. Đội ngũ khu vực một và hai đã tập hợp lại, hỏi những người ra ngoài sớm hơn, bọn họ đều nói không gặp Nạp Lan Tử Oanh, đoán chừng nữ nhân kia còn dạo chơi bên trong, thật sự không biết sống chết.

Một chiếc xe ngựa được phái đến từ hoàng cung. Nha hoàn Thước Dực vén màn xe ngựa lên, đỡ Phượng Dật Hiên lên xe: "Vương gia, người cẩn thận một chút."

"Nương tử cũng lên!" Sau khi lên xe, Phượng Dật Hiên lập tức xoay người, đưa tay ra, khuôn mặt nhem nhuốc hiện ra nụ cười mời mọc.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Tình Thương Thiên Vị Của Cha

Liễu Hồ Nguyệt cúi đầu suy nghĩ, sau đó gật đầu, duỗi tay túm góc áo của Phượng Dật Hiên, đạp chiến ghế nhỏ rồi lên xe.

Liễu Tường Phong không phản đối hành động của nàng, cảm thấy trước khi đến nàng ngồi một ngựa với hắn, khi về lại chỉ có mình cưỡi ngựa, liền cảm thấy trong lòng trống vắng, thỉnh thoảng ngó sang chiếc xe ngựa bên kia.

"Tiện nhân! Trước đây vì không thể gả cho Thái tử mà đòi sống đòi chết, giờ lại cầu Phượng vương, đê tiện hết như nương của nàng ta." Giọng Liễu Linh Tích không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho Liễu Tường Phong nghe thấy. Hắn quay đầu, hung dữ trừng Liễu Linh Tích.

Liễu Linh U thấy vậy liền dùng sức kéo tay Liễu Linh Tích, bởi vậy khi nàng ta quay đầu mới phát hiện phụ thân mình đang lờm nàng ta. Nhất thời kinh hãi cúi đầu, đang định giải thích thì một cơn gió đập vào mặt đánh văng Liễu Linh Tích khỏi lưng ngựa, không cho nàng ta cơ hội giải thích.

"Ui da!" Liễu Linh Tích ngã khỏi lưng ngựa, đau đớn kêu to, hai tay ôm ngực lăn lộn trên mặt đất, phun máu nóng trong người ra rồi hôn mê bất tỉnh.

Đó là lửa giận Liễu Tường Phong không thu lại được, hóa thành tinh thần lực mạnh mẽ đánh về phía Liễu Linh Tích. Cho dù nàng ta là tu luyện

giả cũng không thể can uy áp đến từ Thần vương cấp bậc cường giả.

Liễu Linh U nhanh chóng nhảy khỏi lưng ngựa. Tần Duyệt cũng chạy từ phía sau lên trước, đỡ Liễu Linh Tích dậy, hoảng hốt khi thấy nàng ta hôn mê, liên tục kinh hô: "Tam biểu muội, tam biểu muội, tam biểu muội..."

Đối với Liễu Tường Phong không chút lưu tình, Tần Duyệt thực sự tức giận. Liễu Linh U và Liễu Linh Tích đều là nữ nhi của hắn, dựa vào gì cũng coi như người có địa vị. Hắn đặt Tần gia ở chỗ nào, tưởng Tần gia bọn hắn dễ bắt nạt sao?

Tần thị nén giận ở Liễu gia lâu như vậy. Tần Duyệt cũng vì nguyên nhân đó mà không dám đối chọi với Liễu Tường Phong, hiện tại hắn chịu đựng đủ rồi.

"Cửu cửu, nàng chỉ vô ý nói ra, sao ngươi ra tay nặng như thế?" Tần Duyệt ngẩng đầu quát to với Liễu Tường Phong: "Người làm phụ thân này không khỏi quá bất công, ta thực sự cảm thấy bất hạnh cho hai tỷ muội Linh Tích."

Tần Duyệt ôm Liễu Linh Tích, hung hăng trừng Liễu Hồ Nguyệt ở trong xe ngựa, chỉ trích Liễu Tường Phong: "Chẳng lẽ mẫu thân của Liễu Hồ Nguyệt không đúng như tam biểu muội nói? Năm đó, Bạch Linh bước vào Liễu phủ, ngươi công khai định hưu cửu mẫu của ta. Khi đó, cửu mẫu đang mang thai nhị biểu muội. Người đầu tiên sinh con trai trưởng cho ngươi, lại không địch lại ả kỹ nữ tình một đêm sương với ngươi."

Liễu Tường Phong nổi giận trừng Tần Duyệt, giọng điệu cực kỳ lạnh lẽo, hét lên: "Tần Duyệt, có phải ngươi không cần Tần gia nữa không?"

"Liễu gia ngươi trước giờ không lấy mạnh lấn yếu. Vừa rồi ta mới nói mấy câu, ngươi đã muốn xóa sổ Tần gia bọn ta, ta không còn gì để nói." Hiên nhiên Tần Duyệt bị lời Liễu Tường Phong chọc giận, hiện tại chính

hắn cũng không biết mình đang làm gì: "Cửu cửu, người tự hỏi bản thân mình xem, những năm gần đây người có nhìn đến tử muội hai nàng không?" Tần Duyệt quay đầu nhìn Liễu Linh U.

Liễu Linh U cúi đầu, trong lòng dâng trào một nỗi chua xót khó tả. Liễu Tường Phong đúng là không đối xử với hai nàng như với Liễu Hồ Nguyệt, thậm chí vì chuyện của Liễu Hồ Nguyệt mà trách tội các nàng khắp nơi, chẳng phân biệt được trắng đen, mắng mỏ, đánh chửi. Hắn đối xử tốt với Liễu Hồ Nguyệt, mấy lần Liễu Linh U đều nghĩ hai nàng vốn chẳng phải nữ nhi của hắn.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Thân Thế Của Liễu Hồ Nguyệt

Liễu Hồ Nguyệt mới là con ruột của hãn.

Liễu Linh U kéo tay Tần Duyệt, hi vọng hãn biết điểm dừng, dù sao phụ thân nàng ta, nàng ta cũng có chút hiểu biết. Nếu khí thế bức người, ngược lại làm Liễu Tường Phong sinh ra cảm giác căm ghét.

Tần Duyệt không phải kẻ ngu xuẩn, bằng không sao hãn có thể hạ độc thủ với Liễu Hồ Nguyệt dưới mi mắt của Liễu lão phu nhân và Liễu Tường Phong mà không bị phát hiện? Hãn khẽ hừ một tiếng, ôm Liễu Linh Tích lên ngựa: "Nhị biểu muội, chúng ta đi, mang biểu muội về để sự phụ ta xem một cú đánh này có trở thành phế vật hay không!" Lên ngựa, Tần Duyệt rời khỏi mà không quay đầu lại.

Liễu Tuấn Thành chạy tới, kéo tay Liễu Linh U: "Nhị muội, phụ thân không phải người như mọi người nghĩ đâu, thật ra..."

"Đại ca, muội về trước xem tam muội." Liễu Linh U lập tức hất tay Liễu Tuấn Thành ra.

Liễu Tuấn Thành đối xử với ai cũng như nhau, lấy chân tình, đơn thuần của bản thân. Ngay cả khi hãn và Liễu Linh U cùng Liễu Linh Tích cùng cha cùng mẹ nhưng hai tỷ muội ngày chưa từng coi Liễu Tuấn Thành là ca ca. Thậm chí các nàng còn cảm thấy hãn là kẻ vô dụng, sống để làm hai nàng ta mất mặt.

Liễu Tuấn Thành thất thểu nhìn Liễu Linh U đi khỏi, ngẩng đầu nhìn Liễu Tường Phong: "Không sao đâu! Cha, con về trước trông các muội."

Liễu Tường Phong khẽ gật đầu. Liễu Tuấn Thành liền cấp tốc đuổi theo.

Liễu Tuấn Thành vừa rời khỏi, màn xe ngựa đã bị người bên trong nhẹ nhàng xốc lên. Liễu Hồ Nguyệt nhìn người dần đi xa, đáy mắt xẹt qua chút lạnh lẽo.

Đến đây hơn một tháng, nàng còn chưa biết mẫu thân mình là ai. Trong trí nhớ, phụ thân chưa nói cho nàng biết mẫu thân mình là ai, cũng chưa từng nói với nàng bà ấy đang ở đâu, đã sống hay chết. Thỉnh thoảng theo lời người khác nói mẫu thân nàng là "tiện nhân", "hồ ly tinh", xem ra nàng phải về hỏi Liễu lão phu nhân. Nàng có quyền biết mẹ của nàng đang ở đâu mà.

Đột nhiên cổ mát mẻ, Liễu Hồ Nguyệt phục hồi tinh thần, quay đầu lại thấy Phượng Dật Hiên đang thổi khí vào cổ mình. Nàng đẩy Phượng Dật Hiên ra: "Làm gì vậy?"

"Nương tử, hôn một cái!" Phượng Dật Hiên bước lên, chu môi, người tới người lui trên cổ nàng: "Thơm quá!"

"Tránh ra đi!" Nàng hung hăng đẩy hắn ra. Phượng Dật Hiên lại lần tới, hai tay ôm cánh tay Liễu Hồ Nguyệt, nói: "Không tránh! Hôn một cái, Thái tử ca ca thân thiết với thê tử của hắn như vậy."

Liễu Hồ Nguyệt nghiêng răng, đảo người một cái liền ngồi trên đùi Phượng Dật Hiên, một tay nắm chặt vạt áo Phượng Dật Hiên, tay kia bóp chặt tay hắn, uy hiếp: "Người cứ thử đụng một ngón tay đến ta xem, ta liền đánh sưng đầu người."

Cho người vờ, cho người giả bộ!

Phượng Dật Hiên rụt cổ, hoảng sợ ôm đầu, khẽ gật đầu: "Được, ta không hôn nương tử."

Vẻ mặt Liễu Hồ Nguyệt dịu đi, đang định trượt khỏi đùi hẵn thì Phượng Dật Hiên lại hành động, hai tay vươn tới ôm thân mình bé bỏng của nàng vào trong lòng, bàn tay to dùng sức xoa đầu nàng: "Ta đây liền ôm nương tử."

Khuôn mặt Liễu Hồ Nguyệt bị hẵn buộc nép trong lồng ngực rộng rãi của mình, ngay cả sức lực giãy dựa đều bị hẵn vét sạch, sắp bị hẵn ép chết. Nói ôm, chẳng bằng nói ngốc tử này đang trả thù nàng.

Thước Dực ngồi một bên kinh ngạc nhìn hai người.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Ta Biết Người Không Ngốc

Edit: Chiryu Vũ

Sau đó, Thước Dực đứng lên, khuyên: "Vương gia, người sẽ đem Cửu tiêu thư làm hư. Vương gia mau buông tay."

Thước Dực đi lên, hai cái tay nhỏ bé nhẹ nhàng chế trụ hai tay Phượng Dật Hiên, dùng sức mở hai ngón tay hăn, muốn đem Liễu Hồ Nguyệt từ trong lòng hăn giải thoát.

Nhưng mà, Phượng Dật Hiên lại hất tay Thước Dực, liên tục kinh hô: "Không tha, không tha, người tránh ra cho ta. Ta không cần người đi lên, người đừng tới quấy rầy ta và nương tử của ta. Tránh ra, tránh ra."

Một bên ồn ào, một bên nâng chân lên đá Thước Dực, bụng cùng đùi Thước Dực bị hăn đá mạnh vài cái, đau đến mức suýt nữa thì quỳ gối xuống đất

Thước Dực cắn chặt răng, tay vịn bàn vuông nhỏ trong xe ngựa mới có thể kiềm chế bản thân không quỳ xuống đất.

Liễu Hồ Nguyệt quay đầu lại, chỉ thấy đáy mắt Thước Dực xẹt qua một chút âm lãnh hàn quang, đảo mắt liên biến mất không thấy làm Liễu Hồ Nguyệt trong lòng run lên, ánh mắt nha hoàn kia...

Liễu Hồ Nguyệt không tiếp tục giãy dựa nữa, ngửa đầu nhìn Phượng Dật Hiên, miệng nhỏ phát ra thanh âm nói: "Được được, cho người ôm, cho người ôm." Rồi quay đầu, nhìn Thước Dược nói: "Người có thể trước đi xuống, Vương gia có ta."

"Nhưng là..."

Ánh mắt Liễu Hồ Nguyệt lạnh lùng, nhìn đến mức trong lòng Thước Dược phát lạnh. Ánh mắt Liễu gia cứu tiểu thư kia là như thế nào? Trước kia nàng chưa từng có loại này ánh mắt. Người có cũng chỉ có thân là thái tử Phượng Dật Thần mới có, chỉ một ánh mắt là có thể đem nha hoàn này sợ tới mức không dám động dù chỉ một chút.

Mà lúc này lại ở trong mắt Liễu Hồ Nguyệt thấy được một cỗ sát khí.

"Đi ra ngoài đi ra ngoài đi ra ngoài ——" Phượng Dật Hiên nghe được tiếng Liễu Hồ Nguyệt thì càng xua đuổi Thước Dược rời đi, ý tứ: "Nhanh chút đi ra ngoài, người là nữ nhân hư."

Thước Dược hung hăng cắn răng, đem lửa giận đáy lòng đè lại, cúi thân nói: "Nô tỳ biết, làm phiền Cứu tiểu thư."

Ánh không cam lòng rời đi cuối cùng kia của Thước Dược cũng bị Liễu Hồ Nguyệt thu vào tầm mắt.

Đợi Thước Dược rời đi, Liễu Hồ Nguyệt mới quay đầu nhìn Phượng Dật Hiên nói: "Có thể nới tay ra được chưa? Người đã đi."

Theo ánh mắt cuối cùng rời đi của nha hoàn kia, Liễu Hồ Nguyệt liền cảm thấy nha hoàn này cũng không phải thật tâm hầu hạ Phượng Dật Hiên mà càng giống như đang giám thị hắn. Chính vì thế Liễu Hồ Nguyệt mới không vội vã ở trước mặt Thước Dược nói thẳng với Phượng Dật Hiên.

Hiện tại Thước Dược đi rồi, hắn còn giả trang cho ai xem?

Hiển nhiên, Phượng Dật Hiên cũng không vì một câu nói đó của nàng mà hiện nguyên hình như nàng tưởng, hắn vẫn ôm chặt nàng như cũ, cánh môi hồng nộn hơi hơi chu ra, nói: "Nương tử người nói cho ta ôm, làm sao có thể lật lọng!"

"Phượng Dật Hiên, đủ rồi. Người cho rằng lão nương là gốc tử sao?" Liễu Hồ Nguyệt mặt trầm trầm, thanh âm lạnh lùng găm nhẹ với hắn.

Phượng Dật Hiên ngẩn ra, nhìn nữ tử trước mắt, đột nhiên có chút không biết làm sao, gốc nghếch chụp mặt nàng nói: "Nương tử người làm sao vậy? Chẳng lẽ là phát sốt? Vẫn là đi đường mệt mỏi, đến đây, ngủ một giấc ở trong lòng ta, tỉnh lại sau cam đoan không gốc."

Người mới gốc!

Nàng hai tay để ở trước ngực hắn, một đôi con ngươi đen sẫm cùng Phượng Dật Hiên hai mắt đối nhau. Sau một hồi, giọng điệu Liễu Hồ Nguyệt mới hoãn xuống, nói: "Phượng Dật Hiên, ta mặc kệ người xuất phát từ nguyên nhân gì mà giả ngu. Bất quá, người đã bị ta nhìn thấu, cũng đừng cải trang nữa."

Phượng Dật Hiên trong nháy mắt nhìn nàng ngây ngốc, một mặt mê mang không hiểu.

Liễu Hồ Nguyệt vừa thấy biểu cảm này của hắn, trừng mắt: "Ta biết người không gốc."

Phượng Dật Hiên chi cảm, một mặt đại ra nhìn nàng. Ánh mắt kia nhìn biết ngay là gốc tử làm đáy lòng Liễu Hồ Nguyệt càng thêm phiền chán.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Gặp Mặt Tại Ven Hồ Lam Liên

Edit: Chiryu Vũ

Nhìn hẩn nửa khắc cũng không thay đổi sắc mặt, Liễu Hồ Nguyệt linh cơ vừa động, nhàn nhạt nhẹ thở: "Ta mặc kệ người xuất phát từ nguyên nhân gì mà giả ngu, nhưng người tùy tiện kéo lấy một nữ nhân để thành thân là không đúng. Ta biết người có khả năng rất cường đại, cường đại đến mức khiến ta không có cách nào cự tuyệt người. Nhưng là, cho dù người cường đại ta cũng sẽ không thể để người tùy ý bài bố. Nếu lúc này không tiện nói ra sự thật, ngày mai chúng ta gặp tại ven hồ Lam Liên ở Liên Vân Thành."

Sau khi nói xong, Liễu Hồ Nguyệt thoát ra khỏi lòng hẩn, phút chốc đứng lên, thân mình bé bỏng đưa lưng về phía Phượng Dật Hiên. Đột nhiên trong lúc đó, bóng dáng của nàng làm hẩn không có cách nào cự tuyệt mệnh lệnh kia của nàng.

Mệnh lệnh miệng!

Thú vị.

Liễu Hồ Nguyệt lật màn lên, nghiêng đầu nói: "Nếu như người không đến, ta nhất định sẽ lui hôn sự này lại."

Bỏ lại một câu nói, Liễu Hồ Nguyệt liền nhảy xuống xe ngựa.

Lưu lại một mình Phượng Dật Hiên, lúc này đây hấn lại không cùng nháo với Liễu Hồ Nguyệt, hấn cúi đầu, hai tay thả xuống trái phải hai bên thân thể, khuôn mặt tuấn dật bị mái tóc hỗn độn che khuất, ánh sáng kì dị khó phát hiện lóe sáng nơi đáy mắt.

Đội ngũ Liễu Tường Phong về tới cửa lớn thành đông Liên Vân Thành, chỉ thấy Phượng Dật Thần cùng Hoàng thượng Phượng Hạo Quân đứng chờ ở đại môn.

Một người mặc long bào màu vàng, thân hình cao lớn, tướng mạo trung niên chính là hoàng đế Thiên Thủy quốc. Hai mắt hấn có chút sưng đỏ, hiển nhiên là vì Phượng Dật Hiên mất tích mà lo lắng dẫn đến tang thương. Khi nhìn đội ngũ Liễu Tường Phong đến, Phượng Hạo Quân không để ý quân thần khác biệt chạy tới chỗ Liễu Tường Phong.

Phượng Dật Thần theo sát sau lưng hấn: "Phụ hoàng, chậm một chút. Liễu quốc sư đã trở lại, như vậy nhị đệ cũng sẽ không có chuyện gì."

Phượng Dật Thần ở phía sau khuyên nhưng Phượng Hạo Quân nào có để ý tới, hấn chỉ muốn nhìn con trai ngốc của hấn hiện tại như thế nào?

Liễu Tường Phong thấy Phượng Hạo Quân chạy tới, lập tức xuống ngựa, hành lễ tại chỗ.

Mà Liễu gia quân ngồi ở trên lưng ngựa cũng ào ào xuống ngựa hành lễ.

Trong lúc đó, Phượng Hạo Quân nhìn xuyên qua đám chiến sĩ Liễu gia, ngay cả những người Liễu gia đó hành lễ với hấn, hấn cũng không phát hiện, trong mắt chỉ có kia một chiếc xe ngựa hấn thay Phượng Dật Hiên dự phòng, chỉ hận bản thân không có cánh để lập tức bay đến bên người con trai ngốc.

Chạy đến trước xe ngựa, Phượng Hạo Quân vội vàng xốc lên màn che: "Hoàng nhi..."

"Phụ hoàng." Chỉ thấy, bên trong xe ngựa truyền đến tiếng khóc Phượng Dật Hiên: "Phụ hoàng, ô ô, đồ của ta bị nữ nhân hư đoạt đi rồi, nường tử cũng không cần ta nữa. Ô ô, đều đoạt đi rồi, còn có ngọc bội mẫu phi để lại cho ta cũng bị đoạt đi rồi."

"Người trở về là tốt rồi, người trở về là tốt rồi." Phượng Hạo Quân nhẹ nhàng vuốt ve lưng Phượng Dật Hiên, đáy mắt lại xẹt qua một chút lệ sắc, ai dám đụng tới đồ của con của hắn, có còn muốn sống nữa không?

Trấn an cảm xúc của Phượng Dật Hiên xong, Phượng Hạo Quân kéo Phượng Dật Hiên từ trong xe ngựa xuống dưới.

Lúc này, Phượng Dật Thần xoay người, sắc mặt cực đen hỏi: "Liều quốc sư, vì sao nhị đệ ta biến thành như thế? Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, ai dám cướp đồ gì đó của nhị đệ ta?"

Liều Tường Phong thở dài, đem chuyện tìm được Phượng vương ở đâu, sau khi tìm được Phượng vương lại gặp cái gì, toàn bộ nói cho Phượng Dật Thần: "Về phần việc người cướp đồ Phượng vương điện hạ, chính là đại nữ nhi Nạp Lan gia chủ Lan Thành, Nạp Lan Tử Oanh!"

Liều Tường Phong tính toán toàn bộ những gì Nạp Lan Tử Oanh nói ra toàn bộ.

Phượng Dật Thần nghe xong, mặt trực tiếp biến thành than đen. Ngốc tử kia không đau lòng đồng tài sản đó, nhưng Phượng Dật Thần chỉ là người bình thường.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Tần Thị Không Khống Chế Được

Edit: Chiryu Vũ

Nhiều tình quặng như vậy đã bị kia gốc tử "đưa" cho người khác, đau đớn giống như cắt một tảng thịt lớn trong lòng hăn.

Thanh âm hăn run run, giận dữ nói: "Phụ hoàng, việc này để nhi thần đi giải quyết. Nạp Lan gia Lan Thành thật sự là quá vô lễ."

"Không." Sau khi Phượng Hạo Quân nghe Liễu Tường Phong giải thích, trong đầu cũng không tốt hơn so với Phượng Dật Thần. Hăn thậm chí là hận không thể diệt toàn bộ Nạp Lan gia tộc.

Bất quá, này Nạp Lan gia tộc lại còn có chút tác dụng, hàng năm Nạp Lan gia đều sẽ cung cấp cho triều đình không ít cao cấp tinh quặng cùng với trung cấp tinh quặng, tuy rằng không có bản lĩnh dâng lên cực phẩm tinh quặng, nhưng là, có cao cấp cùng trung cấp tinh quặng cũng đủ để cho hoàng triều nay dư dả một chút.

Nạp Lan gia có thể sống yên ở Lan Thành cũng không phải là không có hậu trường cường đại. Nghe nói Nạp Lan gia có một thiếu niên thiên tài thiên tư yêu nghiệt có được song hệ ma pháp. Phạt nhẹ hăn không cam lòng, phạt nặng có khả năng chặt đứt con đường tiền tài của hoàng thất. Cho nên, việc này hăn muốn đích thân đi làm.

Chỉ cần Nạp Lan Tử Oanh đem tang vật ra, hẳn là có thể khiến Nạp Lan Trạh Hải không có cách nào cãi lại.

Phượng Dật Thần âm thầm nắm chặt tay: "Phụ hoàng, Nạp Lan gia nhân ý vào bản thân được hoàng thất tín nhiệm liền cần rõ như vậy với nhị đệ, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ."

"Trẫm sao lại không biết chuyện Nạp Lan gia làm lần này có bao nhiêu đáng giận." Phượng Hạo Quân nâng tay, xoa đầu Phượng Dật Hiên nói: "Nếu không phải Liễu quốc sư nhanh chóng đuổi theo, nhị đệ người khả năng đã sớm bị ma thú ăn luôn. Cũng may trẫm cho hẳn không ít bảo bối hộ thân, làm cho hẳn ở Cổ Lạc sâm lâm lí sống sót được đến bây giờ."

Phượng Dật Hiên ngẩng đầu, hai má bầm đầy bùn đất bẩn, hai mắt hàm chứa nước mắt, bù lu bù loa: "Phụ hoàng, ta muốn chém đầu nữ nhân hư, nhất định phải chém, nhất định phải chém."

"Được, được, được, đều nghe người." Phượng Hạo Quân nhìn con trai ngốc của mình lại bắt đầu chuyển động, lập tức an ủi hẳn.

Phượng Dật Thần sớm hình ảnh Phượng Hạo Quân sùng nịch nhị đệ hẳn đặt ở trong mắt. Tuy rằng những năm gần đây sớm thành thói quen, nhưng là hiện tại, từ trên mặt Phượng Hạo Quân xuất ra tình thương của cha vẫn làm cho hẳn hâm mộ, ghen tị.

Phượng Hạo Quân chưa đối đãi hẳn giống như đối đãi với nhị đệ. Ôn nhu như vậy, sùng ái như vậy.

Tuy rằng hẳn là thái tử nhưng chuyện bên ngoài đồn đại trong lòng hẳn đều biết rõ ràng rành mạch. Nếu Phượng Dật Hiên không phải ngốc tử, ngôi vị thái tử này không đến lượt hẳn ngồi đâu. (trong bản cv dịch sẽ thành “ngôi vị thái tử này không đến lượt thứ tử như hẳn ngồi đâu” nhưng Ryu thấy bất hợp lý nên mạn phép sửa lại)

Liều Hồ Nguyệt hơi hơi nheo mắt lại, nhìn Phượng Dật Thần phía bên này, đáy mắt loáng thoáng một cái lãnh ý.

Một lúc sau, đội ngũ đi hướng hoàng cung.

Liều Tường Phong còn phải đem Phượng Dật Hiên đưa vào cung, Liều Hồ Nguyệt liền về Liều phủ trước.

Về tới Liều gia, nàng liền thấy nha hoàn ở viện của Liều Linh Tích ra ra vào vào thập phần bận rộn.

Lúc này, Tần thị đột nhiên từ một hành lang khác đi tới, khuôn mặt đầy nước mắt: "Lão già đáng chết, xuống tay nặng như vậy! Nếu Tích nhi có chuyện gì, ta nhất định không tha cho hắn."

Liều Hồ Nguyệt bỗng dừng xoay người, chống lại ánh mắt Tần thị. Tần thị thấy người đến là Liều Hồ Nguyệt, trừng mắt, căm giận cùng sợ hãi kêu một tiếng: "Tiện nhân."

Đi lên, bất chấp tất cả, liền nâng tay y đồ muốn hung hăng tát một cái lên mặt Liều Hồ Nguyệt.

Nhưng thời điểm Tần thị lại gần, Liều Hồ Nguyệt lại nâng tay, nghiêng người né tránh bà ta.

Tần thị vồ hụt, sắc mặt giận dữ đỏ lên: "Liều Hồ Nguyệt, tiện nhân ngươi tại sao không chết đi? Nhà của ta vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ bắt ngươi đền mạng."

"Đồ điên." Liều Hồ Nguyệt thấp giọng nhẹ thờ.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tự Mình Tìm Liễu Lão Phu Nhân

Edit: Chiryu Vũ

"Đúng thế, ta là đồ điên! Bất cứ ai có một cuộc sống liên quan đến đại gia tộc đều phải trở thành đồ điên. Thời điểm nương người ở Liễu gia, cha người liền mặc kệ ta cùng Tuấn Thành. Nương người rời đi, vốn tưởng rằng cha người sẽ để ý đến mẫu tử chúng ta nhiều hơn, nhưng hãn lại cố tình toàn bộ tình yêu cho phế vật người. Hài tử của ta hãn xem cũng không xem qua, liếc cũng không liếc qua. Nếu là người, người sẽ không cảm thấy khổ sở, người còn có thể giống ta đây bình tĩnh sống sao?" Tần thị chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt, oán giận vừa thông suốt.

Nhưng sau đó lại nghĩ lại, nàng là một ngốc tử thì hiểu được cái gì, vẫy vẫy tay, trong lòng cho dù lại tức giận, cũng biết ở trước mặt nhiều người như vậy xuống tay với Liễu Hồ Nguyệt, nàng sẽ không chiếm được một chút ưu thế nào: "Thôi, một ngốc tử như người làm sao hiểu được người nào gian tình, ấm lạnh. Biết người như người, là ta vô phúc."

Tần thị nói xong cũng sắp bước vòng qua Liễu Hồ Nguyệt, nước mắt đã lã chã rơi xuống.

Liễu Hồ Nguyệt mím miệng, trước khi Tần thị bước vào cửa lớn viện lại đột nhiên gọi lại: "Nương ta là ai?"

Bước chân Tần thị chậm một chút, mặt hơi giật mình. Bất quá gương mặt mỉa mai ẩn chứa âm ngoan, ánh mắt khé đảo, không xoay người, chính

là nhẹ nhàng bỏ lại một câu nói: "Người nương chính là kỹ nữ."

Mặc cho ai đều nghe được ra đều rõ ràng Tần thị đang vũ nhục mẹ đẻ Liễu Hồ Nguyệt.

Cũng chính bởi như thế mới càng thêm khơi mào lòng hiếu kỳ của Liễu Hồ Nguyệt đối với mẹ nàng, hơi hơi ngửa đầu, nhìn phía bầu trời xanh thẳm, vô luận như thế nào, nàng cũng phải biết mẫu thân nàng là ai?

Đây là việc duy nhất nàng có thể thay khối này thân thể làm.

———— [toàn hệ triệu hồi sư] —————

(Ryu mạn phép chen vào giữa. Ngăn gọn thôi, tuyển editor, việc nhẹ nhàng, liên hệ fb Chiryu Vũ)

Trong sân tràn ngập hương thơm, trong dược hương cũng không ít ong mật, thu thập dược hoa, lại ngưng kết thành đôi mật đường hữu ích với thân thể. (??)

Trong vườn không hề thiếu dược đồng chăm sóc dược thảo. Nhưng nhóm dược đồng không đủ chuyên tâm, các nàng thường thường nhìn về phía Liễu lão phu nhân đứng ở ngoài phòng Liễu Hồ Nguyệt.

Trong đó có vị dược đồng buông kéo trong tay xuống, đi tới bên cạnh Tiểu Lam hỏi: "Lam nha, người đi xem Cửu tiểu thư như thế nào đi."

Tiểu Lam nhướn mày: "Ta làm sao mà biết gốc tử kia như thế nào?"

"Không phải nghe nói Cửu tiểu thư hết gốc rồi sao?" Một dược đồng khác lại đi gần lại hỏi.

Tiểu Lam quyết quyết miệng nói: "Tốt hay không tốt ai mà biết. Nếu như các người như muốn biết bệnh gốc của nàng đã hết hay chưa, trực tiếp đi xem không phải sẽ biết sao?"

Nàng cũng muốn đi qua xác nhận một chút, nhưng luôn cảm thấy hiện tại Liễu Hồ Nguyệt là lạ, làm cho nàng ngay cả dũng khí tới gần cũng đều không có.

"Lam tỷ, chỉ người đi xem được thôi. Vạn nhất Liễu lão phu nhân trách tội xuống, chúng ta cũng không đảm đương nổi."

Tiểu Lam được đám được đồng giựt giây, liền buông bình nước trong tay, đi tới chỗ Liễu Hồ Nguyệt.

"Khụ khụ ——" Cúi đầu ho khan, Tiểu Lam còn chưa tới gần Liễu Hồ Nguyệt nghe thấy thanh âm như vậy, nàng lập tức cầm lấy bình nước, ánh mắt quét về phía quái trượng Liễu lão phu nhân cầm, một tay kia để ở sau người, đi thong thả đến bên cạnh Liễu lão phu nhân.

Liễu lão phu nhân đi một bước vào viện của mình, chỉ thấy Liễu Hồ Nguyệt đang đứng ở cửa phòng nàng. Được đồng bốn phía thấy Liễu lão phu nhân hồi viện, lập tức cúi người hành lễ.

Liễu Hồ Nguyệt lại không chút sứt mẻ đứng yên, cũng không có quay đầu.

Liễu lão phu nhân thấy vậy, chân bước nhanh hơn, đi tới phía sau Liễu Hồ Nguyệt: "Tiểu Cửu nhi tìm ta có thể có việc?"

"Có việc." Liễu Hồ Nguyệt vẫn đưa lưng về phía nàng như cũ, trả lời: "Tổ mẫu, có thể vào nhà nói chuyện sao?"

Liễu lão phu nhân không có đáp lời nàng, đi vòng quanh hành lang nội viện. Liễu Hồ Nguyệt xoay người, yên lặng đi sau lưng...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Mẫu Thân Nàng: Bạch Linh

Edit: Chiryu Vũ

Nội viện là nơi ngay cả được đồng cũng không được đặt chân vào, Liễu lão phu nhân mở cửa lớn đại viện, nhẹ giọng nói: "Vào đi."

Liễu Hồ Nguyệt bước nhanh theo sau. Đi vào nội viện, Liễu lão phu nhân lại đem cửa lớn đóng lại, ngẩng đầu nhìn xem nóc nhà bốn phía, nhàn nhạt nói: "Chú ý, ngàn vạn lần không được để bất luận kẻ nào tới gần viện này."

Nhóm ám vệ đem mệnh lệnh của Liễu lão phu nhân nhớ kỹ trong lòng, lực chú ý càng thêm tập trung vào đại viện. Có thể tiến vào viện bằng một thông đạo nhưng Liễu lão phu nhân mở một cửa nhỏ trong viện, tiến vào bằng cửa sau.

Điều này là ám về bốn phía thập phần không hiểu.

Bất quá, chủ tử làm việc, bọn họ chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được rồi, không cần thiết động não đi đoán chủ tử đang nghĩ cái gì.

Liễu Hồ Nguyệt đi tới một gian phòng lớn ở nội viện. Nàng nghiêng đầu nhìn Liễu lão phu nhân đang mở ra một cánh nhỏ.

Kỳ thực, nội viện không lớn, rộng chưa tới một trăm năm mươi mét vuông, làm thành một cái viện. Hai bên trái phải ngoài phòng đều mở một

cửa, Liễu lão phu nhân mở một cửa, vừa khéo có thể thông ra dước vườn.

Liễu Hồ Nguyệt trong lòng sáng tỏ nhưng không nói nhiều.

Đóng lại cửa, Liễu lão phu nhân lập tức đi tới ngòi xuống vị trí chủ vị phòng chính, tay trái giữ quả trượng, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn Liễu Hồ Nguyệt trước mặt nàng.

"Có cái gì nói, hỏi đi?"

"Tổ mẫu, ta nương đi đâu?" Liễu Hồ Nguyệt cũng không quanh co lòng vòng.

Liễu lão phu nhân hơi nhíu mày, biểu cảm mang theo phần ý, lại có một chút rối rắm, thoạt nhìn cực kỳ không muốn nhắc tới mẹ đẻ Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt thấy vậy, lại nói: "Ta đã trưởng thành, những việc bản thân nên biết, ta sẽ tự mình tìm kiếm đáp án. Từ lời các người nói với ta là hai khái niệm khác hoàn toàn."

Liễu lão phu nhân than nhẹ một tiếng, mày nhíu lại càng nhanh: "Không phải chúng ta luôn luôn không nói cho người, mà là phụ thân người bởi vì mẫu thân người mất tích suýt chút nữa đã mất mạng. Nguyệt Nhi, cao thấp Liễu gia mọi người hận mẫu thân của người thấu xương nên chúng ta mới lựa chọn không đề cập tới."

"Phụ thân trân trọng ta như vậy nguyên nhân cũng là bởi vì mẫu thân của ta?" Liễu Hồ Nguyệt hỏi.

Liễu lão phu nhân không phủ nhận gật gật đầu: "Người cùng mẫu thân người bộ dạng hoàn toàn không giống nhau. Mẫu thân người gọi là Bạch Linh, bộ dạng cùng tên của nàng giống nhau, trắng nõn thủy linh, cũng

khó trách phụ thân người thấy một lần đã đánh mất tâm, toàn bộ Liễu gia đều kém chút hủy ở trong tay phụ thân người."

"Tổ mẫu cũng không thích mẫu thân ta." Liễu Hồ Nguyệt nhìn ra được đến, Liễu lão phu nhân rất trách móc mẹ đẻ Bạch Linh của nàng xuất hiện, suýt chút nữa Liễu gia bị hủy.

Nhưng lúc đó đã xảy ra sự tình gì? Làm sao mẫu thân nàng lại có năng lực hủy diệt Liễu gia? Thật sự là kỳ quái.

Liễu lão phu nhân lắc đầu nói: "Không, nam nhân tam thê tứ thiếp ta không ý kiến. Chỉ là vì mẫu thân người được phụ thân người độc sủng, làm cả nữ nhân Liễu phủ đều thiếu chút bị cha người đem bán. Ngay cả Tuấn Thành, Linh U cùng Linh Tích còn trong bụng mẹ cũng thiếu chút bị hắt bỏ qua. Nữ nhân như vậy, chính là hồng nhan họa thủy."

"Bất quá người nương lúc vừa mới tiến phủ đích xác rất được lòng ta. Nàng hiểu biết về nơi này, tri thư đạt lễ. Nhưng sau này mang thai người, nàng hoàn toàn thay đổi, trở nên táo bạo, hung tàn, động một chút là cùng phụ thân người phát hỏa. Cũng ở thời điểm đó bắt đầu vung tay múa chân làm loạn với phụ thân người, muốn hắt hủi Tân thị, đuổi toàn bộ thiếp thất Liễu gia, nàng sẽ chường quản toàn bộ Liễu gia. Lòng tham không đáy như thế, lại há có thể có được lòng người?"

Liễu lão phu nhân cảm thán thật sâu...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Thiên Tài Song Tu Kinh Người

Edit: Chiryu Vũ

Hai tay nắm chặt lấy tay vịn của ghế dựa, Liễu lão phu nhân thở dài liên tục: "Phụ thân người trân trọng người không thua gì mẫu thân của người. Sau khi sinh hạ người thì mẫu thân người mất tích, phụ thân người đem toàn bộ tình yêu đó dành hết cho người."

Liễu Hồ Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía cặp mắt hơi hơi hồng nhuận của Liễu lão phu nhân, cảm nhận rõ ràng được Liễu lão phu nhân khó xử. Nàng biết rõ Liễu lão phu nhân không giống lão nhân gia của đại gia tộc khác, luôn ỷ vào bản thân lớn tuổi hơn so với người khác mà vung tay múa chân với văn bối. Ở phương diện này, Liễu lão phu nhân cho tới bây giờ đều sẽ không hành xử tùy ý dung túng như Liễu Tường Phong, cho nên Liễu lão phu nhân mới là người khó khăn nhất.

"Mẫu thân ta không có để lại gì trước khi rời đi sao?" Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy nghi hoặc đối với chuyện Bạch Linh mất tích: "Thời điểm nàng chưa mang thai ta, rất phải phép?"

Câu hỏi của nàng như vậy làm trong lòng Liễu lão phu nhân run lên, hai mắt có chút mơ hồ đối diện với mắt to trong veo như nước của Liễu Hồ Nguyệt: "Ta không nhớ được nàng bắt đầu thay đổi là từ khi nào, ta chỉ nhớ rõ có một ngày nàng đến kính trà ta, lại bởi vì ta nói mấy câu mà đem nước trà hắt lên người ta, sau đó liền hôn mê bất tỉnh. Thời điểm đó đại phu chẩn đoán nàng có thai, sau ngày đó, nàng không tới kính trà ta nữa. Mỗi khi ta

bước vào viện của nàng, thường xuyên nhìn thấy nàng cừa đánh vừa mắng hạ nhân, rất nhiều nữ quyến bên trong Liễu phủ đều rời đi bởi vì nàng."

Nói đến đây, thật lâu sau đó Liễu lão phu nhân cũng không mở miệng nói chuyện tiếp. Liễu Hồ Nguyệt cũng tinh tế hiểu lời nói của Liễu lão phu nhân.

Bạch Linh vì mang thai Liễu Hồ Nguyệt mới thay đổi tính cách, rõ ràng nguyên nhân chính là vì một người. Nhưng Liễu Hồ Nguyệt trước nghĩ sau suy đều cảm thấy lý do có thể làm Bạch Linh thay đổi tâm tính không nhiều lắm, bởi vì phụ thân nàng đối với Bạch Linh vô cùng tốt, bà không lý do oán giận phụ thân của nàng, vậy là vì sao?

"Nương ta... Là kỹ..."

"Đùng ——" Liễu lão phu nhân đột nhiên giận dữ bàn, đánh gãy lời nói của Liễu Hồ Nguyệt: "Nương ngươi là vũ nữ."

Sắc mặt Liễu lão phu nhân cực kỳ khó coi. Nói Bạch Linh là kỹ nữ, chính là đang mắng không riêng gì Bạch Linh, Liễu gia bọn họ cũng không phải không quan hệ. Tuy rằng vũ nữ so với kỹ nữ dễ nghe hơn nhưng thời điểm Bạch Linh nhập phủ, vẫn đầy đủ một thân hoàn bích, đây là khác biệt.

Liễu lão phu nhân không cho phép người kia khen chê Liễu gia như vậy, Bạch Linh dù sao từng là nữ nhân của Liễu Tường Phong, mà nữ nhi của nàng Liễu Hồ Nguyệt còn mang họ Liễu.

"Nương ngươi là dân chạy nạn lưu lạc đến Liên Vân Thành, bị đoàn vũ cơ Liên Vân Thành thu lưu. Bất quá, sau khi nương ngươi mất tích, đoàn vũ cơ kia sau một đêm liền tan tác, cả một đoàn người cũng cùng nhau mất tích. Cha ngươi không tìm thấy nương ngươi, liền tự phế đi khí mạch, nếu không phải ta kịp thời trở về, cha ngươi dù còn sống cũng sợ đã là một phế nhân."

Liễu lão phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói, nghe được ý tứ, bà không chỉ hận riêng Bạch Linh, ngay cả hành vi Liễu Tường Phong thực hiện cũng làm bà đau lòng.

Vì một nữ nhân, đem tu vi một đời phế đi, lựa chọn tự bạo không có chí tiến thủ.

Nàng vĩnh viễn đều không quên được một đêm kia Liễu Tường Phong tự phế đi khí mạch, là một đêm mưa tầm tã, ở trong phòng Liễu Tường Phong phát ra chiến khí nồng đậm.

Biết Liễu Tường Phong, đều hiểu rõ Liễu Tường Phong là một thiên tài song tu tuyệt thế, chiến sĩ, triệu hồi sư đồng thời tu hành, khi đó, hắn đã sắp đạt đến cấp bậc cao nhất của chiến sĩ, sau một đêm bị chính hắn phế bỏ.

Thời điểm Liễu lão phu nhân gấp gáp trở về, nhìn một màn chiến khí từ trong cơ thể hắn xói mòn, liền lập tức thổ huyết hôn mê bất tỉnh...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Phong Trần Công Tử Thiên Tư Tuyệt Sắc

Edit: Chiryu Vũ

Cũng may nàng lợi dụng đan dược, vẫn hồi một tia tu vi của Liễu Tường Phong. Tuy rằng hãn hiện tại không thể tu luyện chiến khí, nhưng là, hãn vẫn là có được thực lực làm rất nhiều chiến sĩ hâm mộ.

Liễu Hồ Nguyệt nghe được phụ thân của mình cũng là một chiến sĩ, liền bị rung động sâu sắc.

Hai tay nàng hơi hơi run rẩy. Liễu Tường Phong yêu Bạch Linh như thế nào mà có thể đối với chính bản thân mình nhẫn tâm đến thế. Nàng tuy rằng không có cách nào lý giải thời điểm đau thương của Liễu Tường Phong, nhưng lại có thể cảm nhận sự thương tiếc của Liễu Tường Phong đối với Liễu Hồ Nguyệt, trân trọng nữ nhi, thậm chí loại trân trọng này sớm nên không còn.

Liễu Hồ Nguyệt cúi đầu: "Tổ mẫu, ta nhất định sẽ không khiến cho người thất vọng. Lúc tiến vào Cổ Lạc sâm lâm, Nguyệt Nhi kế ước đến một Liệt hỏa báo Cửu cấp biến dị, hơn nữa còn ăn hỏa long quả biến dị, thực lực của ta cũng nhảy lên triệu hồi sư lục cấp trung kỳ."

Liễu lão phu nhân từ trong bi thương phục hồi tinh thần lại, cả kinh nhìn Liễu Hồ Nguyệt, nét mặt mang theo vui sướng cùng khiếp sợ, hai tay nâng lên, vẫy vẫy tay nói: "Đến đây để tổ mẫu nhìn xem."

Liễu Hồ Nguyệt đi qua, đưa tay cho Liễu lão phu nhân, Liễu lão phu nhân liền cầm cổ tay nàng, từ trong hơi thở của nàng có thể cảm nhận được hỏa nguyên tố trong cơ nàng thể đang thay đổi một cách thần kỳ, thậm chí trở nên càng thêm cường đại.

Thể chất như vậy đủ để trở thành một luyện đan sư.

Liễu lão phu nhân như phát hiện một khối bảo bối, gắt gao cầm tay Liễu Hồ Nguyệt nói: "Thật sự là trời không phụ Liễu gia ta. Tốc độ thăng cấp siêu việt như vậy của người sớm sẽ vượt qua đệ nhất thiên tài Phong Trần công tử. Nghe nói năm đó hãn cũng mới mười hai tuổi liền đạt đến thực lực lục cấp triệu hồi sư, hơn nữa, tư chất của hãn không người nào có thể so sánh. Hãn không chỉ là một triệu hồi sư mà còn là một thiên tài ma pháp sư tam hệ nhưng những năm gần đây, danh tiếng Phong Trần công tử dần dần thay đổi."

"Phong Trần công tử??" Là ai?

Liễu Hồ Nguyệt một mặt nghi hoặc nhìn Liễu lão phu nhân.

Liễu lão phu nhân nhíu mày, có chút ưu thương nhìn Liễu Hồ Nguyệt: "Phong Trần công tử từng đến chỗ ta mua quá một viên tấn chức đan dược, đối với một thiếu niên mười tám tuổi mà nói, hiện tại thực lực mới gần đạt đến bát cấp đích xác thật làm cho người ta tiếc hận."

Trong lời nói của nàng mang theo hàm nghĩa nào đó, Liễu Hồ Nguyệt vừa nghe liền hiểu rõ. Liễu lão phu nhân là sợ Liễu Hồ Nguyệt cấp tốc thăng cấp như vậy, hậu quả sẽ giống như Phong Trần công tử, sau này chậm chạp không có cách nào tấn chức, cuối cùng trở cũng sẽ giống tu luyện giả bình thường.

"Tổ mẫu, ta sẽ không giống Phong Trần công tử, người không cần vì Nguyệt Nhi lo lắng." Liễu Hồ Nguyệt thật kiên định nói.

Dứt lời, sau một thoáng chốc, ngoài viện truyền đến tiếng kêu thảm thối của nữ tử: "A..."

"Lén lút ở ngoài cửa làm cái gì?" Lúc này, một tiếng nam tử vang lên.

Liễu Hồ Nguyệt cùng Liễu lão phu nhân nhìn nhau liếc mắt một cái.

Liễu lão phu nhân hai mắt híp lại, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, nói: "Là lúc nên động thủ." Đứng dậy, lại nói: "Nguyệt Nhi, đỡ ta ra đi xem."

"Dạ." Liễu Hồ Nguyệt nâng tay lên, đỡ một tay Liễu lão phu nhân, hai người chậm rãi đi ra căn phòng lớn, đi tới hành lang cửa hông bên trái.

Tiểu Lam bị một ám vệ hung hăng nắm chặt cổ, mà bên chân Tiểu Lam còn có mấy mảnh chén trà vỡ dưới đất, bình trà ngon cũng không còn.

Lúc này, nàng kinh hoảng giãy dụa nói: "Ta đến đưa trà cho lão phu nhân."

"Đã được sự đồng ý của lão phu nhân hay chưa?" Ám vệ không lưu tình chút nào, lãnh rống.

"Ta, ta không có..."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Người Lén Lén Lút Lút

Edit: Chiryu Vũ

Thanh âm Tiểu Lam khẽ run, hiển nhiên chỉ có kẻ đui lý mới phản ứng như vậy.

Tiểu Lam vừa nói xong, bên tai mọi người vang lên thanh âm của Liễu lão phu nhân: "Thả nàng."

Ám vệ quay đầu nhìn về phía Liễu lão phu nhân đang chậm rãi đi tới, không dám chậm trễ, liền hung hãn đá xuống hai chân Tiểu Lam. Tiểu Lam liền quỳ gối trước mặt Liễu lão phu nhân, mà ám vệ cũng nhanh chóng quỳ xuống bẩm báo: "Lão phu nhân, người này ở ngoài viện lén lén lút lút, hành vi không rõ."

"Ta không có lén lén lút lút." Tiểu Lam quay đầu biện giải, rồi sau đó quay mặt lại, kéo kéo quơ quơ quần áo Liễu lão phu nhân nói: "Lão phu nhân, nô tì chỉ là muốn dâng trà cho ngài."

Liễu lão phu nhân vẫy tay: "Người lui xuống trước."

Ám vệ cung kính gật đầu: "Dạ."

Trong chớp mắt, ám vệ liền biến mất khỏi ngoại viện. Lúc này, viện chỉ có ba người các nàng.

Liễu lão phu nhân xoay người, đưa lưng về phía Tiểu Lam: "Người thuở nhỏ đã ở bên người ta, nơi này cái gì không thể đụng vào, cái gì có thể chạm vào, hẳn là so với hạ nhân mới tới nơi này đều rõ ràng hơn hết."

"Dạ, dạ, nô tì biết, nô tì chỉ là muốn đem trà lên cho Lão phu nhân cùng Cửu tiểu thư uống, cũng không có lòng muốn bước vào viện này." Tiểu Lam cúi đầu, hai tay để trên mặt đất, cái trán kề sát đất, đầu cũng không dám nâng đầu lên nhìn Liễu lão phu nhân.

Tiểu Lam rõ ràng biết, nếu là bị Liễu lão phu nhân biết nàng phản bội Liễu gia, nàng nhất định sẽ bị xử tử.

Gia quy Liễu gia vô cùng nghiêm túc, Tiểu Lam lớn lên từ nhỏ ở chỗ này, thấy không ít cực hình hành hạ hạ nhân đến chết, hiện tại ngẫm lại tình cảnh những người đó bị thiêu đốt thành tro tàn, nàng cảm thấy không rét mà run.

Liễu lão phu nhân ngẩng mặt, nhắm mắt lại nói: "Tiểu Lam, người lại phạm phải một sai lầm. Thuở nhỏ người thông minh lanh lợi, nếu không phải người tay chân linh hoạt tay chân hơn so với nhiều nha đầu khác, người cũng sẽ không có khả năng được ta đưa đến phòng luyện đan, ta cũng sẽ không thể dùng người."

Tiểu Lam vừa nghe, thân mình càng run. Nàng đi theo Liễu lão phu nhân nhiều năm, Liễu lão phu nhân là dạng người gì, khi nào thì tức giận, khi nào thì vui vẻ, nàng nhất thanh nhị sở (đều hiểu rõ ràng). Hiện tại bà ta chất vấn nàng như vậy, chớ không phải là.... đừng không phải là mình đã lộ ra dấu vết gì chứ??

Trong lòng Tiểu Lam quynh lên, ngẩng đầu sợ hãi: "Lão, lão phu nhân, nô tì biết sai rồi, nô tì lần sau nhất định sửa, nhất định sửa."

"Không cần." Liễu lão phu nhân đột nhiên quát: "Tự mình đến hình phòng thi hành hình pháp thứ năm, ngày sau không cần tới nội viện làm

việc, người ở ngoài viện quét dọn, không được bước vào phòng luyện đan một bước."

Nàng cũng không thể dùng loại tâm phúc gây họa lớn như thế này, bằng không, sẽ có ngày Liễu gia hủy ở trên tay nàng.

Tiểu Lam bị dọa, mặt mũi trắng bệch, hình pháp thứ năm, kẹp ngón tay.

Đều nói tay đứt ruột xót, hình pháp thứ năm tuy rằng không đủ để khiến người ta chết đi, nhưng là chẳng có ai có thể sống tốt. Hình phạt tra tấn đều là thất cấp chiến sĩ, bọn họ có khả năng hộ thân nhưng trong quá trình tra tấn cho dù sử dụng cũng sẽ chịu những đau đớn mà người bình thường gặp phải. Nếu là nàng ----

"Lão phu nhân, nô tì biết sai rồi, người tạm tha nô tì lần này đi. Lão phu nhân, lão phu nhân, tha nô tì lần này đi..."

Tiểu Lam ngẩng đầu, ôm lấy hai chân Liễu lão phu nhân, dù sống dù chết cũng không dám nói lỏng.

Liễu Hồ Nguyệt thấy vậy, tay đặt trên bờ vai Tiểu Lam, nhẹ nhàng nhấn xuống, chợt nghe Tiểu Lam thống khổ kêu to: "A..."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Biến Thành Xử Tử

Edit: Chiryu Vũ

Tiểu Lam chỉ cảm thấy bàn tay trên bờ vai kia giống như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt khiến cho cơ hội phản kháng nàng cũng không có.

Biến dị hỏa nguyên tố Liễu Hồ Nguyệt của không phải một người bình thường có thể chịu đựng được, cho dù Tiểu Lam cũng có tu luyện nhưng thực lực hiện tại của Liễu Hồ Nguyệt Tiểu Lam không phải là có thể ngưỡng vọng tới.

Tư chất Tiểu Lam bình thường, nếu không phải mấy năm nay luôn luôn ở phòng luyện đan, vụng trộm dùng ăn những phế đan của Liễu lão phu nhân chỉ sợ cũng không có khả năng đạt tới chiến sĩ tứ cấp.

Nhưng mà, nàng cũng gần là một tứ cấp chiến sĩ, đối mặt với lục cấp triệu hồi sư, căn bản nàng ngay cả khí lực phản kháng đều không có.

Càng làm cho Tiểu Lam rung động chính là, phế vật này... Vậy mà là triệu hồi sư.

Nàng kinh ngạc trừng mắt, giãy lát dường như đã quên đau, nhìn Liễu Hồ Nguyệt như nhìn thấy quỷ: "Người, người người..."

Khóe môi Liễu Hồ Nguyệt giương lên: "Có phải hay không ta đã làm người thật thất vọng, không kịp thời đem tin tức như vậy đưa đến trước mặt

Tần Duyệt?"

Tiểu Lam nghe đến lời này của Liễu Hồ Nguyệt, hai mắt càng trừng lớn hơn nữa, miệng chỉ có thể phát ra một chữ "Người", sau đó cũng không thể nói được lời nào khác.

Liễu Hồ Nguyệt cười lạnh, lại nói: "Đêm đó ở rừng trúc, người với Tần Duyệt thiếu công tử thoải mái như vậy a."

Sau một hồi "Người", Tiểu Lam rốt cục học ra được một câu nói: "Người nghe lén!"

"Nơi này là Liễu gia, các người lại hẹn hò ở rừng trúc Liễu gia, ta làm sao có thể gọi là nghe lén." Liễu Hồ Nguyệt cũng không sợ nói cho Tiểu Lam việc này. Vào cái hình phòng kia, nàng còn nghĩ ra được, đừng có nằm mơ. Chẳng mấy ai còn có thể sống được khi ra khỏi cái hình phòng đó đâu.

Mà Liễu lão phu nhân cũng là không có tính toán để Tiểu Lam sống sót. Liễu lão phu nhân tùy ý để Liễu Hồ Nguyệt hung hăng giáo huấn Tiểu Lam.

Tiểu Lam bị lời nói của Liễu Hồ Nguyệt dọa sợ hãi ngồi bệt ở trên đất, Liễu Hồ Nguyệt thu hồi tay chính mình, chỉ chỉ nói: "Người tới, đem nàng đi xuống."

Ám vệ bốn phía đều bị hành động của Liễu Hồ Nguyệt làm cho kinh ngạc đến không thể mở miệng, Cứu tiểu thư nhà bọn họ từ khi nào mà trở nên bừa hãn như thế.

Bất quá, bừa hãn thì bừa hãn, thực lực của Liễu Hồ Nguyệt không hề giả, trừ bỏ chỉ có Tiểu Lam có thể cảm nhận được thực lực của Liễu Hồ Nguyệt, ám vệ thủ hộ nội viện lại không cảm nhận được chân chính nó ở bậc nào.

Liễu lão phu nhân thấy không có người xuất hiện, tay nâng lên quái trượng, không vui dậm xuống đất vài cái.

Nhóm ám vệ giật mình phục hồi lại tinh thần, từ trong chỗ tối xuất hiện hai ám vệ, ngay lập tức túm lôi Tiểu Lam ra ngoài viện.

Liễu lão phu nhân than một tiếng, trong mắt nhiều hơn một tia ưu sầu, xoay người nói: "Nguyệt Nhi, người đã đã khế ước huyền thú, tổ mẫu cũng không nhất thiết phải thay người tranh thủ một danh ngạch."

"Nhưng là, tổ mẫu..." Liễu Hồ Nguyệt đúng là lo lắng vấn đề này, nghe nói lễ trưởng thành qua đi, kẻ không có tư chất trưởng thành đứa nhỏ sẽ bị đuổi khỏi Liễu gia. Tuy rằng nàng không cần lo lắng vấn đề này, nhưng tóm lại nàng không thể luôn luôn ở đây ngây ngốc mãi được.

"Tổ mẫu, năm nay nghi thức thí nghiệm cử hành cùng nghi thức cộng đồng, nếu là Nguyệt Nhi vô pháp tu luyện, sau khi cử hành nghi thức xong, liền muốn..."

"Còn có phụ thân người ở đây." Liễu lão phu nhân đánh gãy lời của nàng.

"Nhưng ta không nghĩ như thế. Ta sẽ mãi mãi được che chở dưới cánh xim của phụ thân, ta muốn trưởng thành." Liễu Hồ Nguyệt lắc đầu, thanh âm lợc có chút kích động nói. Nàng tin tưởng Liễu lão phu nhân sẽ cho nàng quyền lợi như vậy.

Liễu lão phu nhân kinh ngạc nhìn nhìn cháu gái của mình, thế mới biết bản thân cũng đã từng có ý định che chở Liễu Hồ Nguyệt, thực sự biến nàng thành một phế vật.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Liễu Lão Phu Nhân Phần Nộ Chỉ Trích

Edit: Chiryu Vũ

Liễu lão phu nhân giữ lấy quả trượng trong tay, âm thầm nắm chặt, trên nét mặt già nua hiện ra biểu cảm rối rắm, mày nhíu lại thật chặt, dường như lo lắng vấn đề gì đó.

Sau một hồi, Liễu lão phu nhân mới thở dài một hơi nói: "Người nói không sai, người đã trưởng thành, vậy thì sẽ phải đối mặt với không ít hung hiểm. Con đường tương lai có khả năng sẽ không có ai giúp người, cho dù người chết ở bên ngoài chúng ta cũng sẽ không biết, người... Nhưng lại dũng khí như thế này...."

Liễu Hồ Nguyệt kích động nắm chặt nắm tay kia, gật đầu liên tục, cười nói: "Dạ, Nguyệt Nhi tin tưởng."

Liễu lão phu nhân mang theo đây luyến tiếc nhìn nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt của nàng, gật đầu nói: "Tốt lắm, nghị thức thí nghiệm tự người nhìn mà làm. Người có thể thông qua, đó là bản lĩnh của người, người có thể đánh thắng đối thủ của người cũng là việc của chính người. Nếu như người không có cách nào hoàn thành nghị thức thí nghiệm, đó càng là chuyện của chính người."

"Dạ." Liễu Hồ Nguyệt hiểu ý cười, cúi đầu nhìn Liễu lão phu nhân.

Cùng Liễu lão phu nhân hàn huyên hồi lâu, Liễu lão phu nhân đều không có đề cập qua thương thế của Liễu Linh Tích, bởi vì Tần Duyệt đã gọi sư phụ Vô Ngân Tử của hắn đến Liễu gia kiểm tra Liễu Linh Tích bị thương.

Tần Duyệt cùng Tần thị làm như vậy, không thể nghi ngờ là hung hăng tát Liễu lão phu nhân một cái.

Liễu lão phu nhân trong lòng giận dữ, Liễu Hồ Nguyệt biết, nhưng nàng là người thông minh, Liễu lão phu nhân không đề cập tới, nàng cũng không hề đề cập tới.

Đến buổi tối, Liễu Tường Phong mới trở về.

Vô Ngân Tử được Tần thị giữ lại ăn cơm chiều, Liễu Tường Phong biết được Vô Ngân Tử đến Liễu phủ, tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng không biểu hiện ra ngoài, sau hắn khi trở về, tới trước viện của Liễu Linh Tích nhìn một chút.

Thấy Liễu Linh Tích đã tỉnh, hắn liền vội vàng chạy tới viện của Liễu lão phu nhân.

Viện của Liễu lão phu nhân trước giờ không có ai cấm cản hắn, một mình hắn có thể ra vào mà không bị ngăn trở.

Thấy Liễu lão phu nhân cùng Liễu Hồ Nguyệt tán gẫu vui vẻ, trong đầu Liễu Tường Phong cũng vui sướng hài lòng.

"Mẫu thân, Nguyệt Nhi." Liễu Tường Phong đẩy ra nhất phiến phòng, đi vào phòng nội viện của Liễu lão phu nhân, trước hướng Liễu lão phu nhân hành lễ, sau đó liền đi đến bên người Liễu Hồ Nguyệt, nâng tay, nhẹ nhàng dịu dàng xoa đầu nàng.

Liễu lão phu nhân thấy Liễu Tường Phong tiến vào sắc mặt liền trầm xuống, thanh âm cũng trở nên nghiêm túc, quát một tiếng: "Tường Phong, Linh Tích dù tốt dù xấu cũng là nữ nhi của người, người làm sao có thể xuống tay không biết nặng nhẹ như thế?"

Nhắc tới việc này, Liễu Tường Phong không khỏi hờn giận tìm một cái ghế ngồi xuống: "Mẫu thân, người có điều không biết, đứa nhỏ kia miệng nói ra lời nói thật không dễ nghe chút nào."

"Bất luận đứa nhỏ đó nói gì, cũng không đến mức cho người ra tay ngoan độc như vậy." Liễu lão phu nhân chẳng phải giúp đỡ Tần thị. Thân là một người phụ thân, xuống tay ác như vậy, nói thế nào cũng là tại hấn. Hơn nữa, Tần thị tốt xấu cũng là Liễu gia chủ mẫu, phu quân đã thương thân nữ nhi, nói ra sẽ trở thành chuyện cho thiên hạ đàm tiếu.

Liễu Tường Phong cũng không giống Liễu lão phu nhân dám quật té ngã lừa (???), liền biện giải: "Tóm lại, nàng nói Nguyệt Nhi như vậy, chính là nàng không đúng."

"Đùng ——" Liễu lão phu nhân tức giận đập bàn: "Người là tự đánh vào mặt mình. Những gia tộc mấy người ở Liên Vân Thành có ai là không nhìn chăm chăm Liễu gia, người lại tự mình mở cửa để cho người khác chế giễu, người có chút đầu óc một chút có được không?"

"Mẫu thân, chúng ta không nói chuyện này." Liễu Tường Phong có vẻ có chút phiền chán, hấn chẳng phải một cái nam nhân cười nói vui vẻ, vô giận vô lo, chỉ có ở trước mặt Liễu Hồ Nguyệt mặt hấn mới giữ vẻ mặt đó.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Mới Tới Ven Hồ Lam Liên

Edit: Chiryu Vũ

Liễu Tường Phong lập tức đánh trống lảng sang chuyện khác: "Hôn sự của Nguyệt Nhi liền định sau khi nghi thức thí nghiệm kết thúc. Hoàng thượng nói, sau khi Nguyệt Nhi gả vào hoàng thất, nàng sẽ là người hoàng thất, chẳng sợ Nguyệt Nhi không có tu vi gì, cũng không cần thiết rời khỏi Liễu gia."

Liễu Tường Phong lấy điều kiện giữ nữ nhi giữ ở bên người, đáp ứng Phượng Hạo Quân tự mình xử phạt Nạp Lan gia.

Kỳ thực, để Liễu Tường Phong xử phạt Nạp Lan gia là đắc tội với người sống, Phượng Hạo Quân vốn định bản thân tự mình ra tay, nhưng lại ngại vì thế mà hoàng thất sẽ xung đột với Nạp Lan gia, cho nên liền đem chuyện này giao cho quốc sư Liễu Tường Phong hẳn.

Hơn nữa, Phượng Hạo Quân kèm theo một điều kiện để Liễu Tường Phong tâm phục khẩu phục thay hẳn làm việc.

Mà Liễu Hồ Nguyệt chính là nhược điểm của Liễu Tường Phong, Phượng Hạo Quân biết dùng nhược điểm người khác như vậy là chuyện không phúc hậu, nhưng ở nơi này có mấy người thành thật như vậy giống Liễu Tường Phong.

Liễu Hồ Nguyệt khước miệng có rút một chút mới nhớ tới bản thân còn cùng kia gốc vương có ước định, phút chốc đứng dậy, nói: "Tổ mẫu, cha, ta mệt mỏi, muốn về phòng nghỉ ngơi trước."

"Đi thôi." Liễu lão phu nhân vẫy tay.

Liễu Hồ Nguyệt thình an xong, liền dục thối lui. Nàng còn một bước, Liễu Tường Phong đột nhiên đứng lên nói: "Nguyệt Nhi, người hôm nay... Không có chuyện gì đi?"

Liễu Hồ Nguyệt quay đầu nhìn Liễu Tường Phong cười: "Cha, nữ nhi liệu sẽ có chuyện gì?"

"Lời nói của tam tỷ người, người đừng để ở trong lòng, nương người... Nương người là một nữ nhân tốt." Đề cập đến mẫu thân của Liễu Hồ Nguyệt, trong lòng Liễu Tường Phong như bị nhéo một cái, trên mặt cũng rõ ràng có thể thấy được thống khổ.

Cho dù trôi qua mười hai năm, Liễu Tường Phong vẫn như cũ không cách nào giải thoát cảm tính đối với Bạch Linh.

Bạch Linh, ngày nghĩ đêm mơ, hăn luôn luôn chờ...

Hăn tin tưởng sẽ có ngày nàng còn có thể trở về, nhất định còn có thể.

Liễu Hồ Nguyệt chớp mắt, vẻ mặt bộ hồn nhiên cười nói: "Cha, ta biết, nương ta nhất định là nữ nhân tốt."

"Ôi." Liễu Tường Phong thấy trên mặt nàng thật sự không có một chút khổ sở nào cho nên gật đầu, nhẹ nhàng vẫy: "VẬY người về trước nghỉ ngơi đi."

"Dạ." Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, sau đó xoay người, bước chân không nhanh không chậm, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng. Sau khi ra khỏi phòng, bước

nhanh rời khỏi Liễu gia.

Hồ Lam Liên là một con sông màu lam rất lớn. Đến ban đêm, nước sông nổi lên ánh sáng màu lam chói mắt giống như ánh sao trên trời, đẹp mắt làm cho người ta lưu luyến quên phản ứng, tên gọi như ý nghĩa: Hồ Lam Liên!

Nó đặt trên núi cao nhất ở Liên Vân Thành, là Mạc sơn.

Lúc này ban đêm, trong hồ Lam Liên phát ra lam quang (ánh sáng màu lam) khác thường, đem con đường bốn phía chiếu tỏ, có thể thấy được rõ ràng.

Thân ảnh phấn nộn bé bỏng ở trong rừng xuyên qua, chỉ thấy một vệt ánh sáng từ nơi đó, trong chớp mắt liền đi tới ven hồ Lam Liên.

Lúc này, lại một đạo lam quang từ một hướng khác trong rừng xuyên qua mà tới. Đạo lam quang kia so với tiểu bóng dáng phấn nộn tiểu chạy còn nhanh hơn. Khi tiểu bóng dáng phấn nộn nhanh đến hồ Lam Liên, lam quang bỗng dừng nhằm phía bóng dáng phấn nộn hình thành một đạo cơn gió lớn đập vào mặt, đánh úp về phía kia đạo tiểu bóng dáng phấn nộn.

Tiểu bóng dáng phấn nộn di chuyển cực nhanh, tránh thoát trận gió kia, đạo phong đánh xuống hồ, phát ra tiếng vang vĩ đại: "Oanh —— "

Tâm Liễu Hồ Nguyệt nhảy dựng lên, nhìn cột vạn trượng trên mặt hồ ngang với sóng triều, phải có năng lực thế nào mới có thể tạo thành như vậy?

"Tiểu gia hỏa, đừng phân tâm, phía sau..." Tử Diễm bỗng dừng mở miệng nói.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Yêu Nghiệt Kinh Diễm Dữ Dội

Edit: Chiryu Vũ

Mũi chân Liễu Hồ Nguyệt hướng về phía, thân mình đột nhiên lui về phía sau, mà chỗ nàng đứng vừa rồi đã bị một kích tia chớp hung hăng đâm xuống, mặt đất xuất hiện một hố sâu lớn.

Thân ảnh màu lam kia tựa hồ còn chưa tính toán dừng lại, lúc này, tia chớp cùng gió xoáy hung mãnh đánh úp tới.

Rõ ràng tiến công hung hăng như vậy nhưng Liễu Hồ Nguyệt lại hoàn toàn không cảm nhận được chút sát ý nào.

Nếu đối phương đã muốn cùng nàng liều mạng như vậy, nếu như nàng còn không đem hết toàn lực ra đấu thì chẳng phải thật xin lỗi người nọ rồi.

Hỏa nguyên tố màu đỏ bỗng dừng quanh quần quanh thân Liễu Hồ Nguyệt, hóa hình thành một đoàn cầu lửa. Hỏa cầu mạnh mẽ xuyên qua tia chớp cùng gió xoáy, tiến thẳng.

"Phanh ——" Ba đạo nguyên tố va chạm, nổ vỡ, hóa thành ánh sáng huyền lệ. Thân ảnh màu lam cũng dừng tiến công, đưa lưng về phía Liễu Hồ Nguyệt đứng ở chỗ xa xa.

Liễu Hồ Nguyệt cũng thu thế, trên tay nhỏ bé còn ẩn ẩn một luồng lửa nóng, nhưng ngọn lửa ấy cũng nhu hòa dần đi, bên trong nhu hòa lại mang

theo một cỡ lực lượng cường đại bí ẩn.

Hắc mâu sáng ngời híp lại, ánh mắt nàng dừng ở nam tử lam trang cách đó không xa. Vừa rồi hẳn sử dụng ma pháp nhưng nàng không chút nào cảm giác được thực lực của hắn ở giai đoạn nào.

Kỳ thực trước đó, nàng đã chuẩn bị hết thảy tốt lắm, cho dù nàng đoán được Phượng vương có khả năng rất cường đại, nhưng không nghĩ tới thời điểm đối diện thật sự với hắn, nàng vẫn bị rung động.

"Người..." Liễu Hồ Nguyệt hơi hơi ngửa đầu: "Chính là Phượng Dật Hiên?"

Áo lam nam tử bất động, trong tay thường thức "Yên tĩnh, trống không" nguyên tố lực vô sắc, cũng không có nghĩ sẽ lập tức mở miệng.

Tử Diễm là có chút kinh ngạc hô nhỏ: "Ồ nhi, hẳn có được tam hệ, vô hệ, lôi hệ, băng hệ..."

"Băng hệ? Không có khả năng, rõ ràng ta vừa mới cảm nhận được luồng cổ phong kia... Rất quái dị, chẳng lẽ không phải phong nguyên tố." Ánh mắt sáng quắc của Liễu Hồ Nguyệt nhìn phía nam tử kia, nâng lên năm ngón tay thon dài, năm ngón tay ấy nhẹ nhàng chu toàn, rõ ràng không có vật thể, nhưng hẳn lại thường thức rất có phong vị.

Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy đau thật sâu. Nếu đó không phải là phong nguyên tố, như vậy, tốc độ của hắn tất nhiên là ở phía trên nàng, vừa rồi hẳn công kích liên tiếp đối với nàng cũng cũng chỉ là tí xíu trong mười thành lực lượng, khổ thân nàng còn dùng hết toàn lực mới đánh tan tia chớp công kích vừa rồi của hắn.

Tử Diễm: "Thương Lan đại lục từ cổ chí kim, chỉ có duy nhân một thiên tài tam hệ, cũng chỉ có danh Thần Nguyệt tông tông sư cuối cùng ở hải ngoại, Phong Trần!"

Đồng tử Liễu Hồ Nguyệt co rút lại, hai mắt trừng vô cùng lớn nhìn bóng lưng nam tử ngạo nghễ, tim của nàng đập càng nhanh.

Nàng đến cùng vẫn là chọc phải một yêu nghiệt!!!

"Nhưng là, nhưng là tổ mẫu rõ ràng nói thực lực của hãn chỉ có bát cấp, hay là, thực lực triệu hồi sư hãn không được, chỉ có thực lực ma pháp sư mới lợi hại?" Trong lòng Liễu Hồ Nguyệt nổi lên nghi hoặc.

Nhưng là, hiện tại nàng càng muốn xác định thân phận chân chính của nam nhân trước mắt, nguyên lai hãn có phải hay không chính là Phượng Dật Hiên.

Tử Diễm nói: "Thực lực Triệu hồi sư Bát cấp, vì sư thấy cũng không phải."

Nghe được lời Tử Diễm nói, Liễu Hồ Nguyệt càng thêm dè dặt cẩn trọng đứng lên, tay nắm chặt thành quyền đem tiểu hỏa diễm trong tay thu hồi.

Bởi vì nàng biết, nếu như hãn muốn giết nàng, căn bản sẽ không lưu cho nàng một điểm phản kích.

Lúc này, nam nhân xê dịch bước chân, xoay người, nghiêng đầu nhìn nàng, phong tình vạn chủng trong con ngươi đen sẫm phát ra ánh sáng diễm lệ.

Tóc dài theo gió tung bay, thân hình hãn vốn thon dài nay càng thêm cao lớn...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Nam Nhân Này Rất Nguy Hiểm

Edit: Chiryu Vũ

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt bên trong hàm chứa một chút ý cười nhàn nhạt. Thật lâu sau, hắn nâng tay hương Liễu Hồ Nguyệt, đột nhiên trong lúc đó, lòng bàn tay tản mát ra một loại nguyên tố lực vô sắc.

Nguyên tố đúng là vô nguyên tố người người hâm mộ, có được năng lực khôi phục.

Khi lòng bàn tay hắn hương tới nàng, Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy một luồng lực lượng hấp dẫn nàng đi tới đó. Nàng bực tức dậm chân, mong muốn để cho mình đứng vững một chút, nhưng mà luồng lực lượng kia rất bá đạo, làm nàng như thế nào cũng không giữ vững được bản thân, cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn bản thân thân mình chậm rãi dịch chuyển về phía trước.

Nháy mắt...

Liền đi tới nam tử trước mặt.

Nam tử thân thủ chụp tới, đem thân hình bé bỏng của nàng giữ lại, gặt gao ôm ở trong lòng, cúi đầu, ngửi ngửi khuôn mặt nàng, nhàn nhạt nhẹ thở: "Người thật mẫn cảm, ta thật thích!"

Nửa ngày trôi qua, thế nhưng lại cho nàng một đáp án như vậy, Liễu Hồ Nguyệt nội thương vô cùng nghiêm trọng.

Hai tay nàng để ở trên ngực hẵn, không có chống cự, không có giãy dụa, càng thêm không có ý tứ e ngại, đối mặt với kẻ lợi hại hơn mình, định lực giống như thế này, điều đó mới làm người ta sợ hãi.

Vật nhỏ này... Quả nhiên tuyệt đối không sợ hãi hẵn.

Đã thật lâu rồi hẵn không có tìm được cảm giác kích động lòng người như thế này.

Nàng theo dõi khuôn mặt hẵn, ngũ quan của hẵn cùng diện mạo Phượng Dật Hiên kém quá xa. Hẵn không có tính trẻ con ngây ngô mà hẵn có được hơi thở khí phách cùng ngũ quan hoàn mỹ (*), lại mang theo sự xinh đẹp kinh diễm, làm cho người ta liếc mắt một cái đã bị hẵn hấp dẫn mãnh liệt.

(*) Ryu thấy ở bản convert là ngũ quan xinh xắn, nhưng mà thấy không hợp lắm nên mạn phép sửa lại.

Hẵn đẹp thì đẹp, nhưng không có sự nhu nhược của nữ tử, vô hình tràn ra cỗ hơi thở bá đạo bên trong, bàn tay để bên hông nàng ôm càng khít khao.

Đối mặt nam tử xinh đẹp như thế, ánh mắt nàng cũng không tránh nổi giật một chút, nhẹ giọng hỏi: "Người là Phượng Dật Hiên, cũng là Phong Trần công tử trong truyền thuyết?"

"..." Nam tử thâm tình chân thành nhìn nàng.

Nàng nhướn mày: "Chẳng lẽ người là kẻ cầm điếu."

Nam tử nhướng môi cười: "Ta là ai, không quan trọng. Quan trọng là, sau đó không lâu hai người chúng ta sẽ thành thân, đến khi đó người phải gọi ta một tiếng phu quân."

Xem như thừa nhận bản thân là ai.

Liễu Hồ Nguyệt lập tức đẩy ra hấn, hấn lại nâng tay kia lên đem đầu của nàng chế trụ, làm cho nàng ngay cả cơ hội đẩy hấn ra cũng không có.

"Người, buông tay." Nàng cũng bá đạo ra lệnh.

Hấn cười: "Đột nhiên không biết buông ra thế nào."

"Đem ta của người buông lỏng ra." Liễu Hồ Nguyệt giẫy dựa hai tay của mình, nhưng hai tay của nàng bị hấn gắt gao trói buộc, căn bản ngay cả chuyển động cũng không thể.

Đúng lúc này, cánh môi của nàng đột nhiên bị hấn ngăn chặn, hơi thở cực nóng phun ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nàng cảm nhận được môi chính mình bị hấn hung hăng mút, hô hấp của nàng cũng bị hấn ngăn chặn, hô hấp thế nào cũng không được.

Nam nhân sung sướng thưởng thức hai cánh môi của nàng, bàn tay to ác liệt giữ lấy đầu nàng.

Hành động của hấn thực sự đã chọc giận nàng.

Nàng trừng lớn hai mắt, nhấc chân dùng sức đá vào phần bộ hạ của hấn một chút, gần chính là một chút, toàn bộ thân mình nam nhân đều cứng ngắt.

Nàng đắc ý cười, tay hấn theo tiền thức nổi lỏng, nàng tránh thoát vòng tay ôm ấp của hấn, trốn hấn trốn rất xa.

Nam nhân này rất nguy hiểm, nàng tuyệt đối không muốn thành thân cùng hắn.

"Muốn cưới ta, đừng nằm mơ, ta sẽ không gả cho người." Liễu Hồ Nguyệt hung hăng nói một câu, liền xoay người, đi một con đường khác.

Phượng Dật Hiên cũng không nhanh không chậm nói: "Ta có thể cho người, người muốn tự do."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Kích Hoạt Nguyên Tố Lực Khác

Edit: Chiryu Vũ

Tự do! Nàng đúng là rất cần tự do. Phụ thân của nàng hẳn sẽ không để nàng dễ dàng rời khỏi Liễu gia.

Mà nam nhân trước mắt lại có thể cho nàng tự do nàng muốn. Hẳn thật sự có thể tin?

Lông mày Liễu Hồ Nguyệt nhíu lại thật chặt, không chút nào có ý tứ dừng lại, ngược lại, nàng liền biến mất ở ngay trước mắt hẳn.

Hắn cúi đầu, môi mỏng khẽ mở, nhàn nhạt nhẹ thở: "Người nhất định sẽ tìm đến ta."

Liễu Hồ Nguyệt về tới phòng của mình, cẩn thận hồi tưởng lại lời nói nguy hiểm nam nhân từng nói với nàng.

Nàng dù thế nào cũng phải rời đi...

Bằng không, nàng vĩnh viễn chính là một con chim non, lớn lên nhưng không thể đứng dậy.

Nhục cầu đột nhiên nháy lên ngực của nàng, ở trước mặt nàng giật giật, miệng phát ra thanh âm cô lỗ cô lỗ. (Ryu: đói bụng??)

Tay Liễu Hồ Nguyệt nhắc nhục cầu lên, thanh âm Tử Diễm vang lên ở bên tai nàng: "Đồ nhi..."

"Dạ, sư phụ." Liễu Hồ Nguyệt hô hẩn một tiếng.

"Dựa theo tâm ý của người mà làm. Đừng sợ, chỉ có dũng cảm bước ra, tài năng của người mới được đưa ra bầu trời rộng lớn ngoài kia." Tử Diễm nói.

Liễu Hồ Nguyệt phút chốc ngồi dậy: "Chẳng lẽ sư phụ cũng đồng ý ta gả cho nam nhân nguy hiểm kia?"

"Này... Còn phải do chính người tự mình quyết định. Nếu hẩn có biện pháp tốt để cho người thoải mái rời đi Liễu gia, đi ra ngoài lịch lãm một phen, tin tưởng đó cũng là một phương pháp tốt." Tử Diễm nói.

Liễu Hồ Nguyệt thở dài một hơi, đem nhục cầu quăng sang một bên, nói: "Cách nghi thức thí nghiệm còn có mười ngày, đồ nhi tạm thời không nghĩ sẽ suy nghĩ vấn đề này." Ngữ điệu vừa chuyển, nàng hỏi: "Sư phụ, kế tiếp ta nên làm cái gì?"

Nàng đã kế ước đến huyền thú cho mình, chương trình tu luyện kế tiếp hẩn là có điều thay đổi.

Tử Diễm nghiêm túc nói: "Kích hoạt nguyên tố khác."

Hỏa nguyên tố của nàng chiếm được biến dị, mà trước mắt các nguyên tố khác mà nói vẫn là một trạng thái lúc đầu, muốn đem những nguyên tố chuyển hóa để tu luyện, nàng nhất định phải hiểu được các nguyên tố lực khác. Người có được nhiều hệ nguyên tố lực tuy rằng làm người ta hâm mộ, nhưng dưới tình huống tinh thần lực hữu hạn, nhiều hệ nguyên tố lực ngược lại lại trở thành gánh nặng.

Đối với tinh thần lực hữu hạn của ma pháp sư mà nói, bọn họ chỉ có thể chọn lựa ra một loại nguyên tố lực đến tu luyện, bằng không, nhiều nguyên tố lực mà mỗi một loại ma pháp đều tu luyện dở dang, đến lúc đó sẽ chết rất thảm hại.

Liễu Hồ Nguyệt thì không giống như thế, nàng có tinh thần lực vô hạn, có thể lựa chọn kích hoạt một đám.

"Cái gọi là kích hoạt nguyên tố, cũng có thể là có được một loại nguyên tố quả bất kỳ, ăn vào, nguyên tố lực đó sẽ được tiến hóa. Do đó muốn kích hoạt, có thể làm như thế, tỷ như, biến dị hỏa long quả kia." Tử Diễm bình tĩnh nói: "Nhưng mà không phải mỗi một vị ma pháp sư đều có được may mắn có nguyên tố quả, tình huống không có nguyên tố quả, chỉ có tìm được địa phương nào đó nồng đậm nguyên tố lực để tu luyện, nhưng là..."

Lại một cái nhưng là, làm lông mày Liễu Hồ Nguyệt nhíu một chút.

Tử Diễm nói tiếp: "Có được địa phương nồng đậm nguyên tố lực để tu luyện cũng không phải dễ tìm như vậy."

"Nói như vậy, việc ta kích hoạt nguyên tố lực khác có chút khó khăn." Liễu Hồ Nguyệt nói.

Tử Diễm lắc đầu nói: "Phải dựa vào cơ duyên, phòng luyện đan của tổ mẫu người nơi có mộc nguyên tố, thổ nguyên tố, thủy nguyên tố, dương nhiên, cũng chứa đựng hỏa nguyên tố."

Đan lô luyện đan lô đó là đồ sứ, đồ sứ đều là dùng bùn đất mà làm thành, mà luyện đan còn cần mộc than, quanh năm suốt tháng trải qua, mộc nguyên tố liên tích góp từng tí từng tí càng ngày càng nhiều, về phần bên trong thủy nguyên tố, kia đó là luyện đan sư chưng cất tạo thành hơi nước.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Mở Ra Đại Môn Tầng Thứ Nhất Của Long Tháp

Edit: Chiryu Vũ

Tuy rằng nguyên tố lực rất nhiều nhưng dù sao phòng luyện đan cũng là địa phương trọng yếu, hơn nữa, phòng luyện đan của Liễu lão phu nhân trừ bỏ được đồng ở ngoài, người khác không thể đi vào.

Tử Diễm hiểu nàng không kị điều gì, cười nhẹ, nói: "Người còn sợ tổ mẫu người không cho người vào phòng luyện đan sao?"

Mầm cây tốt như vậy, nếu là hấn, hấn còn hận không thể đem những thứ tốt nhất đồ đệ nàng.

Lúc này, Tử Diễm lại nghĩ đến Long tháp, chớp chớp hai mắt sáng ngời nói: "Đồ nhi, người đã tới lục cấp, có thể thử luyện tầng thứ nhất của Long tháp, nhìn thử tầng thứ nhất có cái gì. Biết đâu vận khí của người tốt hơn so với vi sư, tìm được bảo bối nào đó cũng không chừng. Hơn nữa trong Long tháp còn có một cái hồ chứa mười nguyên tố a."

"Hồ chứa mười nguyên tố?" Liễu Hồ Nguyệt hơi hơi mím môi: "Cái hồ chứa mười nguyên tố kia hấn cũng không dễ tìm như vậy, hơn nữa, càng không thể có ở ngay tầng thứ nhất."

"Không cần giận dữ, đồ vật đựng trong mười tầng của Long tháp hằng năm đều sẽ thay đổi một lần. Năm đó, cái hồ chứa mười nguyên ở thứ mười tầng, biết đâu hiện tại sẽ ở tầng thứ nhất?" Tử Diễm cổ vũ nàng.

Liễu Hồ Nguyệt dài thở ra một hơi: "Nguyên lai còn có kiểu như thế này....."

"Người nhắm mắt lại, vi sư chỉ cho người." Tử Diễm đối với các tầng lầu trong Long tháp tuyệt không xa lạ, năm đó nếu không phải tại nhân loại đáng giận kia, hẳn cũng sẽ không thể bị nhốt ở chỗ này không rời đi được.

Tuy rằng trôi qua mấy trăm năm, Tử Diễm cũng chưa từng có buông tha cho việc rời đi, mà Long tháp không hiểu vì lý do gì mà tiến vào thân thể Liễu Hồ Nguyệt, càng làm cho Tử Diễm dấy lên hi vọng trong lòng. Hẳn luôn luôn chờ, luôn luôn chờ, rốt cục cũng chờ được vật nhỏ kia, nàng chẳng những là một tu luyện giả có được không gian hệ, còn là một tu luyện giả cực tuyệt thể thiên tài kỳ yêu nghiệt.

Nàng hai chân bàn thả lỏng, nhắm hai mắt lại, nghe theo lời Tử Diễm mà làm.

Để linh hồn tiến vào Long tháp, tới tầng thứ nhất, đem tinh thần lực bao phủ lấy tầng thứ nhất.

Nàng rõ ràng cảm nhận được một luồng lực lượng ở tầng thứ nhất ngăn nàng, muốn ngăn trở nàng ở ngoài cửa lớn, không đồng ý mở ra dễ dàng.

Tử Diễm nói: "Người dùng bốn thành lực lượng mở ra cửa lớn tầng thứ nhất là có thể nhìn đến thông đạo."

"Bốn thành, không có khả năng." Nàng hiện tại hay dùng hai thành lực lượng đi thăm dò, chỉ là nhẹ nhàng huých của lớn một chút, bám vào lực lượng ở cửa lớn lập tức công kích.

Tử Diễm giải thích nói: "Thời điểm giai đoạn trước, không thể dùng lực lượng quá mạnh, bằng không, lên những tầng sau càng khó mở ra. Tầng thứ nhất dùng bốn thành lực lượng, sau này tuy rằng người vẫn thăng cấp,

nhưng nhất định là người thăng cấp mới có thể mở ra tầng cao hơn. Vì sư cho người dùng bốn thành, là để ngày sau mở ra các tầng trên, đến tầng thứ hai, cũng chỉ cần có thể dùng bốn năm thành lực lượng, từ đó tiếp tục suy diễn thêm. Mà tự người sử dụng lực lượng, có thể lấy được tư cách để tiến vào tu luyện."

Tử Diễm vừa nói như thế, Liễu Hồ Nguyệt lập tức hiểu rõ.

Liễu Hồ Nguyệt gật gật đầu nói: "Ta đã hiểu."

Bốn thành lực lượng chính là mở ra cửa đầu tiên, thực lực còn lại là dùng để luyện hóa thông đạo.

Tinh thần lực của nàng không dùng bốn thành chậm rãi đi tới, chỗ kết giới của cửa lớn lập tức chống lại tinh thần lực của nàng.

Một luồng lực lượng đập tới đối kháng cùng lực lượng của Liễu Hồ Nguyệt.

Một tiếng trống làm tinh thần Liễu Hồ Nguyệt hăng hái thêm, nhắm lại hai mắt, hết sức chăm chú cùng luồng kia giằng co.

Ngược lại trong nháy mắt, chợt nghe cửa "Phanh" một tiếng.

Hôm qua ốm nên hôm nay mới đăng được, xin lỗi các nàng (chàng) nha.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Nhục Cầu Đáng Giận Lại Gây Sự

Edit: Ngưỡng

Beta: Hoàng Ngọc Tử Băng

"Mở!" Tử Diễm hô nhỏ một tiếng. Hắn cảm nhận được đồ đệ của hắn chỉ dùng ba phần lực lượng, chưa đến bốn phần đã mở được cánh cửa lớn đó. Yêu nghiệt, chỉ có yêu nghiệt tài năng mới làm được chuyện này!

"Mau vào đi, dùng thực lực lục cấp của người luyện hóa thông đạo tầng thứ nhất này." Liễu Hồ Nguyệt không chút do dự liền cất bước, nhanh chóng bước lên cầu thang. Đây là một cầu thang chỉ có hai mươi bậc. Tử Diễm ở một bên nói vào tai nàng: "Thông đạo tầng thứ nhất chỉ có hai mươi bậc thang, tầng thứ hai lập tức tăng thêm hai mươi bậc, tầng thứ ba gia tăng ba mươi bậc, từ đó mà suy ra. Cho nên, tầng thứ nhất chẳng phải vấn đề gì nan giải đối với thực lực lục cấp của người."

Tầng thứ nhất chỉ cần thực lực tứ cấp đã có thể luyện hóa thông đạo. "Đầu tiên, dùng linh hồn của chính mình hợp làm một với linh hồn thông đạo, dùng tinh thần lực của người trao đổi với linh hồn thông đạo." Tử Diễm lại nói.

Liễu Hồ Nguyệt tỏa ra tinh thần lực nhàn nhạt, tinh thần lực tựa như một cô nương dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt ve từng bậc thang. Từng bậc thang đồng loạt tản ra ngôi sao mờ sáng, thấp sáng xung quanh Liễu Hồ Nguyệt.

Càng ngày càng nhiều ngôi sao vờn quanh thân hình trắng nõn của nàng, dần dần dung hợp với tinh thần lực của nàng.

Kỳ thực thông đạo ở Long Tháp và ma thú đều giống nhau, bọn chúng chỉ khuất phục trước cường giả mạnh mẽ hơn chúng. Thực lực Liễu Hồ Nguyệt đã vượt xa chúng nó, cho nên việc luyện hóa quả thật không tốn chút sức lực. Bậc thang cuối cùng cũng được thắp sáng lên, hai mươi bậc thang thông đạo vốn đen tối, hiện tại tỏa ra ánh sáng. Điều này nói lên Liễu Hồ Nguyệt đã có tư cách tiến vào bảo khố của tầng thứ nhất.

"Thành công! Đồ nhi, mau vào trong bảo khố nhìn xem có bảo bối nào thuộc về ngươi hay không?" Hiển nhiên Tử Diễm có chút kích động.

Nhục Cầu càng kích động hơn, thân hình run lên, nhảy xuống từ trên bờ vai Liễu Hồ Nguyệt rồi chạy như bay về phía bảo khố. Liễu Hồ Nguyệt nhìn vật nhỏ kia chạy trước, lập tức đuổi theo phía sau lưng nó, chỉ sợ bảo bối bên trong bảo khố đều bị Nhục Cầu ăn sạch.

"Này, dừng lại!" Liễu Hồ Nguyệt quát lớn ở phía sau lưng Nhục Cầu. Nhục Cầu cũng không thèm quay đầu lại mà thoáng nhảy vào bên trong bảo khố. Chỉ thấy một tia sáng trắng chói mắt bao lấy thân hình Nhục Cầu.

Lúc này, Tử Diễm mới kinh hô một tiếng: "Không tốt, mỗi tầng chỉ một người có thể tiến vào. Ngươi cơ bản không có kế ước với vật nhỏ kia, nó đi vào thì ngươi sẽ không thể vào được."

"Nha, sao ngươi không nói sớm?" Ánh sáng trắng ngày càng yếu đi, nội tâm Liễu Hồ Nguyệt quynh lên, cả người bay tới đánh vào phía bạch quang. Nhưng mà Liễu Hồ Nguyệt lại nặng nề đụng vào bức tường vô hình do bạch quang hình thành. Bức tường đánh bay cả người nàng ra ngoài, khiến cho nàng bị đánh một cái còn chẳng nói mà còn bị té chổng vó. Nàng cảm giận quát mắng: "Nhục Cầu, ngươi có gan thì đừng ra đây, bằng không ta nhất định sẽ lột da ngươi!"

Nàng tân tân khổ khổ luyện hóa thông đạo lại trở thành chuyện tốt cho Nhục Cầu, thế này chẳng phải là làm không công cho người khác sao?

Tử Diễm toát mồ hôi, nói: "Đồ đệ, không sao đâu, sau một giờ thông đạo này sẽ tống khứ vật nhỏ bên trong ra ngoài, đến lúc đó người có thể lưu dấu vân tay của người ở cửa lớn, như vậy khi không có sự đồng ý của người thì không ai có thể tiến vào bảo khố."

"Lão đầu, sao người lại có thể hồ đồ như vậy chứ? Lần trước không nói rõ ràng, hại ta ăn tất cả Hỏa Long quả, hiện tại lại không nói rõ ràng hại ta mất một giờ chờ đợi. Nếu có lần sau... Ta thật sự lo lắng người có hồ đồ nữa hay không?!"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Nhục Cầu Đến Cùng Là Cái Gì Vậy?

Edit: Chiryu Vũ

Liễu Hồ Nguyệt cảm giận dậm chân, ánh mắt sáng quắc nhìn rõ ràng trước mắt, nhưng lại bị một luồng lực lượng như bức tường vô hình ngăn chặn đường đi.

Điều này giống như đang đói, trước mắt lại xuất hiện một miếng thịt thơm ngon nhưng nàng lại không thể ăn, chỉ có thể nhìn nó mà chảy nước miếng.

Tử Diễm vô tội hô nhỏ một tiếng: "Ồ nhi, tốc độ của vật nhỏ kia thật sự nhanh đến kinh người."

"Hừ." Liễu Hồ Nguyệt hai tay ôm quanh cánh tay: "Vật nhỏ này tốt nhất đừng xuống dưới, bằng không, ta nhất định sẽ hung hăng bóp chết nó."

Tử Diễm làm sao nghĩ đến đồ nhi của mình lại bạo lực như vậy, âm thầm lau mồ hôi một phen, cũng lập tức yên tĩnh.

Liễu Hồ Nguyệt đứng ở phía trước cửa lớn, thừa dịp nhục cầu còn chưa bị tổng ra, nàng ngồi xếp bằng tu luyện. Hiện tại nàng cũng không muốn lãng phí một chút thời gian nào, tốt nhất là trước khi bắt đầu nghi thức thí nghiệm, cấp bậc chiến sĩ của nàng có thể đột phá tứ giai, do đó đi vào hàng ngũ giai.(???)

Hơn nữa, nàng cũng không tính toán sẽ thí nghiệm nguyên tố lực của mình ở nghi thức thí nghiệm.

Nàng muốn dùng thân phận chiến sĩ xuất hiện ở trước mặt mọi người, nàng muốn nói cho Tần Duyệt, mưu kế của hắn đã bị nàng dập nát triệt để.

Liễu gia cùng Tần gia luôn có một ngày xé rách da mặt.(ý nói xé rách quan hệ hai nhà)

Cho nên, mặc kệ nàng là triệu hồi sư hay nàng là ma pháp sư, hoặc nàng là chiến sĩ, nàng nhất định mạnh nhất.

Từng đợt từng đợt chiến khí quanh quẩn ở quanh thân của nàng, Liễu Hồ Nguyệt bị chiến khí bản thân bao phủ ở bên trong, nàng dần dần lâm vào thế giới tu luyện.

Nhoáng một cái, một cái canh giờ đi qua, nhục cầu thể mà không theo đúng hạn bị tống xuất ra ngoài.

Lại trôi qua nửa canh giờ, Tử Diễm là chờ không nổi nữa, lên tiếng nói: "Đồ nhi, vật nhỏ kia lên đó nửa canh giờ rồi, vì sao còn chưa ra?"

Quy củ Long tháp lưu truyền từ xưa đến nay đều không thay đổi, mỗi một tầng chỉ có thể vào một người, vô luận người này là giống loài gì, cho dù người là một con kiến, người đi vào trước, người phía sau sẽ không thể tiến vào.

Mà người đi vào tầng thứ nhất của Long tháp, đến một lúc lâu sau cũng sẽ tự động bị tống ra ngoài.

Hiện tại vật nhỏ kia đi vào đã nửa canh giờ còn không có động tĩnh gì. Liễu Hồ Nguyệt đã quên vật nhỏ kia, có lẽ cũng đã quên linh hồn của bản thân hiện tại đang ở trong Long tháp, nhưng Tử Diễm không quên. Hắn

nhìn chăm chăm vào thông đạo tầng thứ nhất, luôn chờ đợi, đợi nửa canh giờ, còn không thấy bóng dáng vật nhỏ kia, hẳn cũng nóng nảy.

Liễu Hồ Nguyệt chậm rãi mở mắt, bởi vì tu luyện mà cái trán của nàng toát ra một lượng mồ hôi lớn. Đại khái là mấy ngày nay nàng tu luyện quá mức làm thân thể của nàng có chút ăn không tiêu.

Nàng ngừng lại, nhìn phía mấy tầng lầu, mày cũng không khỏi nhíu mày: "Sư phụ, người thật xác định người nhớ không lầm?"

"Không, tuyệt đối không, vì sư đã ghi chép lại toàn bộ quy củ Long tháp này, không tin, người mở ra nhìn xem." Tử Diễm vì để cho yêu nghiệt đồ nhi của mình tin lời, lập tức giống như hiến vật quý, đem bản "nhật ký những nguy hiểm Tử Diễm đã trải qua" lấy ra, mở ra phần quý của của Long tháp đã ghi lại.

Liễu Hồ Nguyệt nhìn vài lần, xác định sư phụ Tử Diễm của nàng nhớ không lầm, cũng cảm thấy kỳ quái: "Tên kia... Đi vào lâu như vậy, rốt cục ở bên trong làm cái gì?"

Nhục cầu liên tiếp đối nghịch cùng nàng, điều này làm Liễu Hồ Nguyệt nổi lên tò mò với nhục cầu.

"Nhục cầu kia đến cùng là cái gì vậy? Sư phụ, người kiến thức rộng rãi, hẳn là có thể hiểu biết đại khái vật nhỏ kia là giống gì đi." Liễu Hồ Nguyệt hỏi.

Nàng tuyệt không tin nhục cầu chỉ là một tiểu sủng vật.

Ngay lúc nàng nổi lên lòng tò mò với nhục cầu, tầng thứ nhất Long tháp đột nhiên nổi lên ánh sáng vàng chói mắt...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Vật Nhỏ Bưư Hãn

Ánh sáng vàng sáng rọi, từ trên tầng truyền đến tiếng cười vui vẻ của vật nhỏ: “Kì kì khanh khách...”

Sau đó “Oanh” một tiếng, bức tường vô hình kia như bị một sức mạnh cường đại đập tới phá tan.

Nhục cầu từ bên trong nhảy ra, miệng ngậm vật gì đó tản ra ánh sáng vàng rực rỡ, nhìn tầng thứ nhất như khiêu khích, xoay mông với Liễu Hồ Nguyệt, giống như gọi nàng tới đó.

Liễu Hồ Nguyệt trừng mắt nhìn bức tường màu đỏ đỏ vỡ trước mặt vừa rồi đột nhiên xuất hiện, mà kết giới giống như bị... Bị vật nhỏ kia, trời ơi, nàng thật không dám tưởng tượng.

Thanh âm “Rầm rầm” lại một lần nữa vang lên, bức tường đỏ xuất hiện vô số vết rách, trong chớp mắt, bức tường rần chắc kia liền đổ. Lúc nó đổ xuống liền hóa thành từng đợt từng khối nhẹ đợt màu đỏ, cuối cùng tan vào trong không khí.

Biến hóa như vậy, chẳng qua là trong nháy mắt, Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy thật buồn cười, bức tường lại chân chân thực thực xuất hiện trước mắt nàng.

Mà tường đỏ ngăn cản nàng nháy mắt sụp đổ.

Bức tường nàng cùng Tử Diễm đều không thể phá vỡ tường lại bị một vật nhỏ to hơn nắm tay nàng một chút phá vỡ.

Vật nhỏ đến cùng muốn làm ra bao nhiêu chuyện lớn a. Thật là bừa hăn!

Nhục cầu thấy nàng ngơ ngác ngốc đứng nhìn, khuôn mặt lập tức biến sắc, buông xuống dây xích tay màu vàng nó ngậm trong miệng, kêu “.

Tử Diễm cũng từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần: “Ồ nhi, tuy rằng người cùng sư phụ đều cảm thấy tò mò với vật nhỏ kia, nhưng hiện tại không phải thời điểm để tò mò nó. Bức tường đó bị vật nhỏ kia phá giải, người chạy nhanh lên, tường đó bị phá vỡ không tới nửa canh giờ sau sẽ tự động hồi phục, kết giới cũng tự động hình thành.”

Quy củ của Long tháp, nếu kết giới có dễ dàng bị nhân loại đánh vỡ như vậy, nó sẽ không là bảo bối người người mơ ước.

Mà nhục cầu kia... hiện tại Tử Diễm càng ngày càng không dám khinh thị nó.

Chính là một tiểu gia hỏa vừa phá trứng chui ra được mấy ngày, vậy mà có được lực lượng phá nổi bức tường như thế này... Quả thực chính là biến thái!

Liễu Hồ Nguyệt lập tức phục hồi lại tinh thần lại, bước vào tầng chứa đựng thứ nhất. Nàng bước lên một bước cầu thang, cầu thang sẽ sáng lên bạch quang, cho đến một bước cuối cùng, Liễu Hồ Nguyệt phát hiện trong không khí hiện lên một chút bột phấn màu đỏ.

Tử Diễm hô nhỏ: “Mau vào đi, kết giới cùng bức tường kia rất nhanh sẽ khôi phục.”

Liễu Hồ Nguyệt gật gật đầu, tóm lấy nhục cầu cũng sắp tiêu sái bước vào tầng chứa đựng thứ nhất.

Nàng vốn ôm tâm lý hận thù với nhục cầu, hiện tại lại giống như chiếm được bảo bối, đem nhục cầu ôm thật chặt vào trong ngực.

Nhục cầu híp mắt, cái đầu nho nhỏ cọ cọ vào vòng ôm của nàng.

Nàng vừa bước vào thứ nhất, kết giới cùng tường đỏ bên ngoài dễ dàng nhìn ra tốc độ biến hóa.

Liễu Hồ Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua bức tường bị kết giới bao phủ ở bên trong, tường chính đang chậm chậm tiến vào trạng thái vô hình. Nàng biết, chờ một chút, bức tường kia lại sẽ biến thành trong suốt, kết giới cũng sẽ dung hợp cùng không khí.

Lúc này, nhục cầu kêu nàng một tiếng: “^*&&%\$(“

Sau đó nhục cầu tránh thoát khỏi lòng nàng, nhìn xung quanh muốn nói cái gì đó.

Liễu Hồ Nguyệt nhìn về tầng chứa đựng thứ nhất, nó rất rộng lớn, bốn phía là hình tròn, thế nhưng lại trống rỗng.

“Gì chứ, ta vất vả đi lên, vậy mà không có một cái gì, đùa giỡn ai hả!” Liễu Hồ Nguyệt nhìn xung quanh, có cảm giác choáng váng.

Lúc này, tiếng vang “Răng rắc răng rắc” quanh quẩn ở bên tai nàng...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Vàng Biển Thành Tảng Đá Đen

Liễu Hồ Nguyệt rùng mình một cái, xoay người, chỉ thấy nhục cầu đưa lưng về phía nàng, ngồi ở trong góc, cầm dây xích vàng lóng lánh trên tay ăn ngon lành.

Thứ nhục cầu thích ăn gì thông thường đều là vật phi thường sang quý, phi thường đáng giá, Liễu Hồ Nguyệt vừa nghe tiếng “Răng rắc”, theo bản năng rùng mình, xoay người, chạy nhanh tới chỗ nhục cầu.

“Người ăn cái gì đấy?” Liễu Hồ Nguyệt đi đến trước mặt nhục cầu, một tay túm cái móng vuốt đang giữ chặt dây xích.

Nhục cầu lập tức nhe răng hung hăng ngao ngao mấy tiếng với Liễu Hồ Nguyệt.

“Người! Người này, đến cùng người còn muốn phá sản như thế nào nữa a!” Thời điểm nhục cầu đang ăn, lực lớn như trâu, Liễu Hồ Nguyệt cho dù có túm thế nào, nó cũng tuyệt không buông tay. Hơn nữa, ngay cả bước chân nó cũng không di chuyển một chút nào, thử xem ai dám đem vật nó thích đoạt đi.

Tử Diễm chép miệng nói nhỏ: “Vật nhỏ này thật sự có chút phá sản. Đó chính là vàng cực phẩm chỉ có ở Minh Thiên địa lục, giá trị ngang với cực phẩm tinh quặng ở Thương Lan đại lục, khó trách nó thích.”

“A a!!!” Liễu Hồ Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, đáy lòng càng ngày càng rối rắm, đến cùng là muốn hay không muốn tiếp tục thu dưỡng này vật nhỏ lấy vàng làm lương thực này nữa không a!

Cũng là ở vào giờ khắc này, Liễu Hồ Nguyệt hai tay căng thẳng, dùng sức kéo mạnh nhưng nhục cầu cũng không cam lòng yếu thế. Nó rõ ràng nhảy dựng lên, một hơi liền đem một chuỗi còn có hai mươi tám cây vàng cực phẩm bỏ hết vào miệng.

Liễu Hồ Nguyệt thấy nó mạnh mẽ ăn toàn bộ vàng cực phẩm mạnh vào miệng, dùng sức lắc lắc. Trong nháy mắt, cây vàng bị Liễu Hồ Nguyệt lắc ra nhất thời hóa thành tảng đá hình trứng màu đen lạnh lẽo.

Đá... Tảng đá!!

Liễu Hồ Nguyệt có cảm thấy bị kịch này giống như bị sét đánh, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm thứ biến thành tảng đá đen trước mắt.

Nhục cầu dùng ánh mắt ghét bỏ quét qua lòng bàn tay nàng, làm ra vẻ nhìn khối đá đen kia, miệng lại cảm thấy mỹ mãn được ăn vàng cực phẩm. Sau đó nó liền ngồi xuống, tựa hồ giống như con người đang thở dài, lại tựa hồ đang giễu cợt Liễu Hồ Nguyệt nói “Nhìn đi, đây là kết cục của việc dám cướp đồ của ta, trộm gà không được còn mất năm gạo”.

“Sư phụ, thứ này...” Liễu Hồ Nguyệt nói còn chưa nói xong, Tử Diễm đã đánh gãy lời nàng: “Đồ nhi, người xem mặt trái tảng đá đen.”

“Mặt trái?” Liễu Hồ Nguyệt lật mặt trái, ở lưng tảng đá đen hiện lên hoa văn một siêu cấp ma thú cực lớn, nó có thân hổ, mắt báo và một cái đuôi ngắn, sau lưng còn có sáu cánh, thoạt nhìn mười phần khí phách.

Tử Diễm hút một ngụm khí lạnh: “Siêu thần thú!”

Siêu thần thú là một loại ma thú như không tồn tại mà lại như tồn tại cho mỗi cái thế giới, nó chưa bao giờ bị con người khế ước, nó cường đại đến mức không thể dùng từ “Buru hãn” để hình dung, nó tôn quý được vạn thú kính ngưỡng.

“Siêu thần thú là cái gì?” Liễu Hồ Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Trong truyền thuyết, trở thành siêu thần thú sẽ có được sáu cánh. Lực lượng cường đại của siêu thần thú có khả năng hủy diệt cả một đại lục. Siêu thần thú lại chỉ có mười con, mỗi một con đều đại biểu cho một nguyên tố tồn tại. Hoa văn thần thú trên tảng đá này, nếu sư phụ nhớ không lầm, hẳn là đại biểu cho thủy hệ.” Tử Diễm cẩn thận xem xét hoa văn trên tảng đá đen.

Còn chưa để Tử Diễm cùng Liễu Hồ Nguyệt hoàn hồn, tảng đá đen lộ ra một cỗ hơi thở lạnh như băng chậm rãi xâm nhập linh hồn Liễu Hồ Nguyệt.

Nàng cảm thấy rất lạnh, từ da thịt bên ngoài đến lục phủ ngũ tạng bên trong. Xương cốt trong thân thể nàng giống như cũng bị khí lạnh như vậy chiếm lấy trong nháy mắt.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Thủy Nguyên Tố Được Kích Hoạt

Nàng muốn gọi sư phụ nàng nhưng yết hầu giống bị cái gì ngưng kết, sau đó nàng liền ngã xuống, cảm thấy càng ngày càng lạnh.

Thời điểm nàng mê mê trầm trầm là lúc nàng cảm thấy bản thân lâm vào một địa phương băng thiên tuyết địa (trời băng đất tuyết), bốn phía đều là sông tuyết, chưa bao giờ từng có sự lạnh lẽo tận xương tủy như vậy làm cho nàng liền hoảng hốt một trận.

Nhưng thời gian trôi qua một khắc, nàng vẫn không thể thoát khỏi thế giới toàn băng tuyết này, lại không thể giãy dụa, vô lực phản kháng, thật muốn làm cho người ta chết đi.

Nhưng mà, thời điểm nàng sắp kiên trì không nổi nữa, núi tuyết bốn phía liền hóa thành nước. Nguồn nước này mang theo một chút ấm áp, đem tâm lạnh như băng của nàng bao lấy, sưởi ấm nàng.

Đầu ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, trước mắt biến thành màu lam, thủy nguyên tố trong cơ thể đột nhiên phá tan rào cản, nàng phút chốc đang đứng liền ngồi xếp bằng, hai tay đặt ở trên gối.

Xung quanh quanh quẩn ánh sáng màu lam nhàn nhạt làm khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt của nàng dần dần khôi phục huyết sắc, cũng bởi vì ánh sáng màu lam chiếu rọi, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn phát ra thay đổi kì diệu.

Da thịt càng trở nên nhẵn nhụi, nõn nò hơn so với trước kia.

Thủy nguyên tố được kích hoạt, Liễu Hồ Nguyệt ngay cả cao hứng cũng không kịp, thủy nguyên tố liền hóa thành mũi tên tên bay về trước.

Bộ lông nhục cầu đứng trước mặt nàng dựng thẳng dựng, nó chạy trối chết hướng Liễu Hồ Nguyệt đánh tới, sau đó quay đầu, nhìn lại mấy sợi lông rơi xuống, nhất thời, thân mình mướt mà run lên, liền ngoan ngoãn ngồi xồm ở trên vai Liễu Hồ Nguyệt.

Thủy nguyên tố trong lúc vô tình được kích hoạt, đây là một chuyện đáng mừng, Liễu Hồ Nguyệt hơi hơi mở hai mắt, cúi đầu nhìn thủy nguyên tố còn chưa tan hết.

Trong lòng vui sướng không cách nào hình dung, nhìn tảng đá đen rơi xuống ở trước mặt mình, nàng tạm thời đặt tên cho nó là “Đá nguyên tố”.

Bởi vì là nó phát ra hàn khí trong cơ thể nàng lại kích hoạt được thủy nguyên tố của nàng.

Tử Diễm hít sâu rồi thở ra một hơi: “Người không sao chứ?”

Vừa rồi hấn gọi nàng một cái, nàng chẳng những không phản ứng ứng, ngược lại ngã xuống. Sau khi ngã xuống lại hôn mê bất tỉnh, hấn lo lắng.

“Sư phụ, ta không sao.” Nàng cầm lấy đá nguyên tố, xoa xoa toàn bộ trên quần áo của mình, đá nguyên tố màu đen đúng lúc này lại chậm rãi hóa thành màu lam.

Nó có màu xanh trong sáng, giống một khối ngọc bội, thật thích hợp cho nữ tử mang.

“Không nghĩ tới tảng đá đen này lại là cái thứ tốt. Sư phụ, trước đó người từng gặp qua thứ này sao?” Liễu Hồ Nguyệt hỏi.

Tử Diễm nhìn chăm chăm đá nguyên tố màu lam nàng cầm trong tay, sau đó lắc lắc đầu nói: “Vũ trụ vô tận, kỳ bảo vô số, vi sư tuy rằng đi khắp các đại lục, nhưng quả thật chưa thấy thứ như thế này. Có điều nó lại có thể giúp người kích hoạt thủy nguyên tố, nói vậy hẳn sẽ không là thứ xấu.”

“Đúng vậy, đồ nhi cũng cảm thấy.” Liễu Hồ Nguyệt gật gật đầu.

Lúc này, nhục cầu tò mò vươn móng vuốt vồ vồ đá nguyên tố màu lam, giống như thật khinh thường, lại giống như có chút ghét bỏ.

Đối với nhục cầu mà nói, cái gì có thể ăn mới là bảo bối, mà đối với Liễu Hồ Nguyệt mà nói, cái gì trợ giúp nàng tu luyện đó là bảo bối.

Ham thích h ai người hoàn toàn tương phản, Liễu Hồ Nguyệt cũng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, mà người này chỉ cảm thấy hứng thú đối với vàng.

Nhưng mà, nàng sai lầm rồi. Ngay lúc nàng buông lỏng, nhục cầu lại há to miệng, đem đá nguyên tố màu lam nuốt xuống.

Tử Diễm cũng không thể nhịn được đối với người này nữa, lập tức đem nhục cầu nhắc bổng lên, nói: “Đồ nhi, nhanh giảo huấn thứ này một chút.”

“Như thế nào?” Liễu Hồ Nguyệt còn đắm chìm trong hưng phấn việc thủy nguyên tố được kích phát, cũng không để ý đến Tử Diễm.

Tối nhà mất điện nên giờ mới đăng được a. Mong mn bỏ qua

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Sinh Lễ Oanh Động Toàn Bộ Liên Vân Thành

Nhục cầu nhe răng với Tử Diễm, hai móng vuốt hung hăng cào cào ngón tay Tử Diễm. Tử Diễm lâu lắm rồi không cảm nhận được cảm giác đau, đột nhiên “Tê” một tiếng, lập tức buông lỏng nhục cầu, bước chân cũng lùi lại phía sau vài bước.

Liễu Hồ Nguyệt nhìn sắc mặt Tử Diễm lúc trắng lúc xanh, phút chốc đứng lên hỏi: “Sư phụ, làm sao vậy?”

Ngón tay Tử Diễm run nhè nhẹ, linh hồn đột nhiên run lên, nháy mắt hóa thành không khí, lại đột ngột đen một mảng, chỉ để lại một câu nói hình như có chút kiêng kị: “Vi sư đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, người tự mình đi dạo đi.”

Thanh âm dần dần biến mất, Liễu Hồ Nguyệt nghi hoặc nhìn phương hướng Tử Diễm biến mất, thật lâu sau mới cúi đầu nhìn xuống nhục cầu.

Nhục cầu ngồi xổm bên chân nàng, rất vô tội nhìn Liễu Hồ Nguyệt, sau đó uyển chuyển bám vào người nàng, nhảy lên vai nàng vai, cọ cọ lấy lòng vào mặt nàng.

Liễu Hồ Nguyệt liền nhắc nó lên hỏi: “Người đến cùng đã làm cái gì?”

Nhục cầu lắc lắc đầu “Kì kì” vài tiếng.

“Vì sao sư phụ ta lại biến thành như vậy, người có phải đã làm chuyện xấu gì với hãn không?” Liễu Hồ Nguyệt hung tợn mở to hai mắt nhìn nó hỏi.

Nhục cầu thân dài quá cỡ, đột nhiên rống lên với nàng: “@#@ ¥ %# ¥*;amp;amp;~ “

“Ngừng!” Thời điểm vừa nghe nó nói thú ngữ, Liễu Hồ Nguyệt liền đau đầu.

Ôm lấy nhục cầu, cũng lười hỏi lại nó, xoay người đi lại xung quanh, nàng phát hiện trừ bỏ mấy cái hình điêu khắc kỳ kỳ quái quái gì đó trên vách tường cũng không có bảo bối gì đáng giá.

Cũng may nàng chiếm được đá nguyên tố màu lam, tiến vào mấy tầng chứa bảo bối của Long tháp cũng coi như là có chút thu hoạch.

Bằng không, cái gì cũng không có, nàng sẽ khóc mất.

Bên trong không có bảo bối gì, Liễu Hồ Nguyệt liền rời Long tháp.

Linh hồn về tới thân thể, từ linh hồn tu luyện đem ra thủy nguyên tố kết hợp cùng thân thể, nàng cảm thấy thân thể nhẹ đi không ít, toàn thân cứng cáp (convert ghi là hồn thân đều là kính, edit vậy không biết có đúng không nữa?).

Cảm ơn đã theo dõi. Truyện được đăng tải sớm nhất trên Diễn đàn . Chương này được edit bởi Chiryu Vũ.

Khó trách tu luyện giả có thể đạt tới cảnh giới làm việc không nghỉ không ngủ. Nhóm ám vệ Liễu gia một tháng đối ban trực (ca trực) một lần, bọn họ hiến dâng chính bản thân mình đến thủ hộ Liễu gia, Liễu Hồ Nguyệt kính nể bọn họ chân thành.

Từ trong Long tháp đi ra đã là ngày thứ hai.

Đi đến nơi này hơn một tháng, nàng còn không biết Liên Vân Thành trông như thế nào đâu?

Đứng dậy, thay đổi một bộ quần áo, chỉnh sửa lại đầu tóc của mình. Nhìn gương mặt chính mình trong gương đồng, ngũ quan tinh xảo vô cùng, khuôn mặt này cũng vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn từ khi nàng đến nơi này.

Nàng có da thịt tuyết trắng, nhãn nhụy mà không nhàn rỗi, mày liễu, mắt phượng, mũi quỳnh lung linh, môi đỏ mọng no đủ mê người.

Liễu Tường Phong che chở nữ nhi này tốt lắm, ăn uống cũng đều là tốt nhất.

Nàng vỗ vỗ gương mặt mình giống như tiểu hài nhi mười hai tuổi, như thế này rõ ràng chính là một cô nương trưởng thành sớm.

Không dùng phấn trang điểm, nàng dùng mặt mộc đi ra khỏi phòng.

Tiểu Hồng cùng Tiểu Lục đi tới: “Cửu tiểu thư, sớm.” Hai nha hoàn cười híp mắt, trăm miệng một lời.

Nhìn đến biểu cảm quý dị của các nàng, Liễu Hồ Nguyệt nhíu mày một chút, hỏi: “Sáng sớm hôm nay có chuyện gì không?”

Hai người cười nhìn thoáng qua, Tiểu Hồng liền hì hì nói: “Cửu tiểu thư, hôm nay Phượng vương mang hàng tỉ sính lễ tới cầu hôn, toàn bộ mọi người Liên Vân Thành đều biết, Phượng vương hiện tại ở ngay đại sảnh. Bất quá, hãn sợ Cửu tiểu thư người mệt nhọc, cho nên không để nhóm nô tì chúng ta đánh thức người.”

Nghe nói như thế, Liễu Hồ Nguyệt có cảm giác như lại bị nội thương. Ngốc tử này... Đã nói không gả cho hãn, hãn còn đưa sính lễ cái gì đến.

“Cửu tiểu thư, người đã tỉnh, như vậy tội nô tì sẽ đi đại sảnh kiểm kê quà tặng một chút.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tần Thị Làm Ra Vẻ

Tiểu Lục nhún người hành lễ, vẻ mặt cung kính nói, vẻ mặt Tiểu Hồng cũng tươi cười nhìn Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt nhay nhay thái dương, nâng tay ngăn cản: “Đừng, người cứ tiếp tục nói với ngốc tử kia là ta còn đang ngủ, bảo hẳn không được quấy rầy ta.”

Hai nha đầu nghe xong, hai miệng sốt ruột lên tiếng nói: “Cửu tiểu thư, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cũng tới rồi.”

Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đều giá lâm tới Liễu gia cũng đủ để chứng minh hoàng thất chú trọng hôn sự của Phượng vương tới mức nào, mà Liễu Hồ Nguyệt một điểm không thèm để ý, ngược lại làm cho các nàng đi lừa thánh thượng. Các nàng là nha hoàn, không có lá gan ấy nha.

Liễu Hồ Nguyệt nhìn biểu cảm khó xử trên mặt các nàng, trong lòng nổi lên ý tứ phiền chán, nâng rãnh, nhay nhay trán của mình nói: “Được rồi được rồi, các người cứ đi trước đi. Ta muộn một chút cũng không chết ai.”

Hai tay để sau lưng, xoay người, ra khỏi viện.

Một cái sân của Liễu gia đã không đủ để chứa đủ sính lễ hoàng thất đưa tới. Sính lễ bày từ trong sân chính tới của lớn Liễu gia.

Ai nấy bồi hồi ngoài cửa lớn Liễu phủ, trong lòng hâm mộ không thôi nhìn đồng lễ vật háo quang sáng chói.

Rất nhiều năm nay Liên Vân Thành không náo nhiệt như ngày hôm nay, mọi người đi qua ai nấy cũng đều dừng bước nhìn hàng trăm rương lễ vật bị vải đỏ phủ lên.

Bọn họ ai sẽ nghĩ đến gả cho ngọc tử vậy mà sẽ được đãi ngộ như vậy?

Lễ vật như thế, chộc Tần thị đỏ cả mắt.

Liễu Hồ Nguyệt còn chưa bước vào đại sảnh đã nghe tiếng Tần thị ở bên trong nói lời khen tặng: “Nguyệt Nhi nhà chúng ta cùng Phượng vương gia rất thích nhau. Nghe nói thời điểm từ Cổ Lạc sâm lâm trở về, Nguyệt Nhi còn cùng Phượng vương gia ngồi chung một chiếc xe ngựa.”

Liễu Hồ Nguyệt thiếu chút nữa đã đem cơm hôm qua ăn nhổ ra. Tần thị ngày hôm qua chỉ mũi tròng mắt với nàng, hôm nay lại thể hiện nàng là thân khuê nữ của bà ta, nàng còn có thể không ghê tởm sao?

“Cửu tiểu thư, đi nhanh vào thôi, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương đều ở trong chờ người.” Tiểu Lục lên tiếng nhắc nhở.

Hai nha hoàn sau lưng nàng đều cho rằng Liễu Hồ Nguyệt là vì sợ người lạ mà dừng bước.

Mà tiếng Tiểu Lục truyền đến đại sảnh, Tần thị nghe thấy Liễu Hồ Nguyệt đến đây, thấy nàng từ xa đi tới đã gọi nàng to hơn so với bất kì ai: “Tiểu Cửu nhi mau đến đây, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương đều nói muốn gặp nha đầu con.”

Tần thị đi tới, bàn tay muốn nắm lấy vai Liễu Hồ Nguyệt, nàng hướng thân tránh né, sau đó tiêu sái bước vào đại sảnh.

Đập vào mắt, đó là đó là một nữ tử mặc phượng y đẹp đẽ quý giá ngồi ở chỗ chủ vị bên phải, nàng trang điểm rực rỡ, liếc mắt một cái. Đó là loại nữ nhân làm người ta toàn thân đều cảm thấy không thoải mái. Tuy rằng đã hơn bốn mươi tuổi nhưng nàng không giống những người cùng tuổi khác, ngược lại giống như nữ nhân mới ngoài ba mươi tuổi.

Mà bên trái chủ vị là Phượng Hạo Quân ngồi. Vị hoàng đế Thiên Thủy quốc này cũng không khác tưởng tượng của nàng lắm. Hấn ngồi chính giữa, ngũ quan có phần giống so với bộ dáng Phượng Dật Hiên hiện tại, dù sao cũng là phụ tử, nhưng hấn không có nghiêm túc như Hoàng hậu, thoát nhìn ngược lại cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

Liễu Tường Phong thấy nữ nhi của mình đến muộn, chạy nhanh tới đứng dậy dạy dỗ nàng: “Mau hành lễ với Hoàng thượng cùng Hoàng hậu.”

Liễu Hồ Nguyệt hành động y như ý tứ của Liễu Tường Phong, nhún người hành lễ, Liễu Tường Phong lại nói: “Còn có Thái tử điện hạ cùng Phượng vương.”

Kỳ thực cường giả nơi nào cần nhiều lễ tiết như vậy với hoàng thất, nhưng Liễu Tường Phong lại không đồng ý phá vỡ quy của quân – thần.

Liễu Hồ Nguyệt quay đầu quét mắt qua nam tử ngồi cạnh Hoàng hậu.

Phượng Dật Thần cũng nhìn nàng như thế, khóe môi gợi lên một chút ý cười quý dị...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Ngốc Tử Kinh Diễm

Phượng Dật Thần tươi cười làm nàng cảm thấy rất đáng đánh đòn. Liễu Hồ Nguyệt đứng im tại chỗ, cũng không có ý tứ muốn hành lễ với Phượng Dật Thần.

Liễu Tường Phong thấy vậy, chạy nhanh tới vỗ vào lưng Liễu Hồ Nguyệt: “Nguyệt Nhi, thất thần làm gì, mau hành lễ với Thái tử điện hạ.”

Liễu Hồ Nguyệt quay đầu nhìn cao thủ lão cha, không muốn để cho hắn không vui, nhưng nàng cũng quyết không muốn cúi đầu ở trước mặt Phượng Dật Thần, cho nên chỉ nhìn thẳng Phượng Dật Thần nói một câu: “Nguyệt Nhi gặp qua Thái tử điện hạ.”

Phượng Dật Thần gật gật đầu, thu lại bộ dạng đánh đòn kia, nói với Hoàng hậu: “Mẫu hậu, người xem, Cứu tiểu thư mà nhị đệ thích... có phải rất giống Liễu đại nhân hay không?”

Trừ bỏ thời điểm dung nhan Hoàng hậu có chút lãnh diễm nhìn Liễu Hồ Nguyệt khi, rốt cục lộ ra ý cười nhàn nhạt. Nàng vẫy vẫy tay nói: “Đến đây, đi lại để bản cung nhìn xem.”

Liễu Hồ Nguyệt khẽ cau mày, trong đầu rất không tình nguyện đi qua, bởi vì Hoàng hậu này làm cho nàng cảm thấy rất quái lạ, nhưng quái lạ chỗ nào thì chính nàng cũng không rõ.

Lúc này, Phượng Dật Hiên đang ở một bên ăn cơm nếp năm phút chốc đứng dậy, cầm trong tay năm cơm nếp năm mềm yếu, thanh âm ngọt ngào kêu to một tiếng: “Mẫu hậu mẫu hậu, ta cũng muốn ôm ôm.”

Hai mắt Liễu Hồ Nguyệt trừng lớn, nhìn một tay đầy cơm nếp năm của Phượng Dật Hiên, vội vã chạy tới chỗ Hoàng hậu, chỉ sợ Liễu Hồ Nguyệt bị Hoàng hậu cướp đi.

Phượng Hạo Quân thấy nhi tử của mình lại phát bệnh, lập tức đứng lên, chạy tới trước Phượng Dật Hiên ngăn lại: “Hiên nhi, mẫu hậu người muốn đưa thứ tốt cho nương tử người, không phải muốn ôm nàng. Người đừng vội a, đến đây, ngồi xuống tiếp tục ăn đi.”

Phượng Dật Hiên bĩu môi, một mặt rối rắm nhìn Hoàng hậu.

Từ lúc Phượng Dật Hiên đã chạy tới thì khuôn mặt Hoàng hậu liền biến đổi, sợ tới mức thiếu chút nữa bà ta nhảy lên ghế dựa này, cũng may Phượng Hạo Quân chạy nhanh, bằng không, thật đúng là làm cho nàng không biết nên làm thế nào cho phải.

Dù sao Phượng Dật Hiên không phải do nàng sinh ra, mẫu thân ruột của Phượng Dật Hiên đã từng tiểu sư muội của Phượng Hạo Quân, cũng là tiền Hoàng hậu Thiên Thủy quốc. Khi nàng sinh hạ muội muội Phượng Dật Hiên thì rời khỏi nhân thế, Phượng Hạo Quân mới để một nam một nữ ái ân lưu lại đưa cho Hoàng hậu hiện tại nuôi dưỡng.

Phượng Hạo Quân quay đầu quét mắt qua Hoàng hậu, Hoàng hậu gật gật đầu với hắn, quay mặt lại nói: “Vị trí thái tử này tặng cho nhị đệ người ngồi đi, nhị đệ người thích.”

Sắc mặt Phượng Dật Thần lập tức đại biến, hai tay âm thầm nắm chặt, tuy rằng tâm không cam tình không nguyện, nhưng cần phải đứng dậy tặng cho Phượng Dật Hiên.

Liễu Hồ Nguyệt nâng trán, nam nhân này giả ngốc đến mức thật sự có thể đi làm ảnh đế (hình như là nam minh tinh xuất sắc ở hiện đại á. Nữ minh tinh xuất sắc thì gọi là ảnh hậu).

Phượng Hạo Quân thấy Liễu Hồ Nguyệt cùng Liễu Tường Phong còn có mấy trưởng lão Liễu gia còn đứng, khiêm tốn nhún nhường nói: “Các vị ái khanh đừng đứng, đều ngồi xuống hết đi. Hôm nay trăm đến, không chỉ để hạ sính (đem sính lễ đến), còn có một việc trăm quyết định công bố trước một chút.”

Liễu Hồ Nguyệt bị Liễu Tường Phong an bày ngồi ở bên cạnh Liễu lão phu nhân, cùng một chỗ với Liễu Linh U, còn Liễu Linh Tích thì không tới, hẳn là bị uy áp Liễu Tường Phong làm cho bị thương. Mà Tần Duyệt đứng sau lưng Liễu Linh U, nhìn Liễu Hồ Nguyệt, trong ánh hiện lên một chút ngoan lệ (ác độc).

Liễu Hồ Nguyệt cũng nhìn thẳng, liếc mắt một cái. Cái liếc mắt ấy càng sắc bén, làm Tần Duyệt có cảm giác không chân thực.

Tần Duyệt cúi đầu, mày nhăn lại, trong lòng lạnh nhạt nói: Phế vật kia...

Phượng Hạo Quân cảm thấy mỹ mãn nhìn Liễu Hồ Nguyệt, chuyện của nàng Liễu Tường Phong đều nói với hẳn nhưng hẳn lại không có chút ý ghét bỏ nào.

Hắn vào thẳng chủ đề nói: “Nói vậy các gia tộc lớn đều biết đến mỗi một năm từng gia tộc lại cử hành nghi thức trưởng thành, trăm quyết định năm nay nghi thức trưởng thành cùng nghi thức thí nghiệm cùng cử hành.”

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Hoàng Thượng Giả Ngụ

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Chuyện này đa số mọi người đều biết, nghi thức trưởng thành trước kia thường cử hành vào cuối năm. Hiện giờ Phượng Hạo Quân nhất thời thay đổi chủ ý, xác nhận cuối năm tổ chức nghi thức thí nghiệm một lần luôn.

Liễu Tường Phong không hiểu, nghi thức trưởng thành này gộp lại vào cuối năm khá ổn, bởi vì có một số người sinh cuối năm. Nếu cử hành lúc này, chẳng phải những hài tử sắp trưởng thành kia phải chờ thêm một năm mới có thể vào các học viện lớn sao? Mỗi kỳ chiêu sinh, các học viện đều quy định phải mười ba tuổi mới đủ điều kiện nhập học.

Phượng Hạo Quân nói tiếp: "Liễu đại nhân, trăm hiểu điều người hiền muộn. Chỉ cần hài tử đủ tuổi vào năm nay đều được tham gia nghi thức trưởng thành, đến lúc đó lại đưa hài tử có tư chất đến các học viện lớn trước. Người cảm thấy phương án này được không?"

Liễu Tường Phong gật đầu: "Vẫn là Hoàng thượng suy nghĩ chu đáo. Vậy để những hài tử sắp trưởng thành báo danh trước rồi làm tốt công tác thống kê."

"Ừm, về phần những hài tử không thông qua kiểm tra nhưng đã trưởng thành, tạm thời để bọn chúng rời khỏi hoàng thành." Đây là quy định mà mỗi quốc gia không thể xóa bỏ. Phượng Hạo Quân cũng giống các quân

vương khác, lúc nên độc ác thì độc ác. Người vô dụng ở trong gia tộc lớn chẳng những là gánh nặng của gia tộc mà còn là gánh nặng của quốc gia. Nếu quốc gia không có quy định này thì không thể kích thích dục vọng cường đại của người tu luyện. Bọn họ sẽ tản ra khắp nơi, chỉ có làm vậy, để bọn họ tự chứng kiến kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu sẽ bị loại bỏ, lúc đó bọn họ mới có thể ý thức được bản thân phải trở nên mạnh mẽ mới là tốt.

Nhưng cũng có loại người dù trưởng thành vẫn có thể ở lại hoàng thành. Người đó chính là nhi tử mà hoàng thượng sủng ái nhất - Phượng Dật Hiên. Hẳn chính là một ví dụ. HNTB@ddLQĐ

Tần Duyệt nghe thấy, thở nhẹ một tiếng: "Hoàng thượng, năm nay Cửu tiểu thư cũng đủ tuổi rồi." Hẳn chỉ nói một câu, không cố ý ám chỉ điều gì. Tứ quốc đều biết Liễu đại gia tộc có một phế vật thừa thừa, không cần Tần Duyệt nói trắng ra. Tần Duyệt không biết ý Phượng Hạo Quân lúc trước, Phượng Hạo Quân chỉ nói với Liễu Tường Phong rằng chỉ cần Liễu Hồ Nguyệt gả vào hoàng thất, tất sẽ không phải rời khỏi hoàng thành.

Hiện tại, Tần Duyệt rất muốn xem Phượng Hạo Quân làm như thế nào. Nếu hẳn nói Liễu Hồ Nguyệt là con dâu hẳn mà giữ nàng lại, chỉ e là khó khiến người dưới phục. Rất nhiều gia tộc lớn sẽ không phục Thiên Thủy quốc, hậu quả nghiêm trọng bao nhiêu có thể tưởng tượng được.

Phượng Hạo Quân liếc Liễu Hồ Nguyệt, nàng thật là vấn đề khó giải quyết. Mọi người có thể thông cảm việc Phượng Hạo Quân giữ Phượng Dật Hiên ở hoàng thành vì là nhi tử của hẳn. Hơn nữa, Phượng Dật Hiên còn là đệ tử cuối cùng của đại tông sư Thần Nguyệt Tông. Không nhìn mặt tăng cũng phải xem mặt phật, ai dám không phục?

Có điều, HNTB@ddLQĐ trước khi Phượng Hạo Quân quyết định giữ Liễu Hồ Nguyệt lại đã chuẩn bị xong hết cả rồi. Hẳn cười ha ha, khuôn mặt mang theo nụ cười yêu thương của người cha như Liễu Tường Phong, nói:

"Đúng vậy, không ngờ Tiểu Cửu còn quần tã lót lúc trước, giờ đã trở thành một đại cô nương rồi."

Sau khi Liễu Hồ Nguyệt nghe hẳn nói, suýt thì phì cười. Hóa ra gốc tử kia nhận gen di truyền của lão cha hẳn, HNTB@ddLQĐ kĩ xảo giả ngu vô địch thiên hạ.

Phượng Hạo Quân cười cười: "Lúc trước, khi cha người ôm người vào cung, người vẫn còn nhỏ xíu. Người còn nhỏ nên không biết Hiên nhi thích người bao nhiêu đâu. Nó suốt ngày làm loạn đòi xuất cung để ôm tiểu muội muội, luôn dính lấy người."

Ặc...

Không riêng gì lúc nhỏ, giờ trưởng thành rồi hẳn vẫn còn dính người.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Phượng Vương Động Kinh

Edit: Chiryu Vũ

Điều làm Liễu Hồ Nguyệt kinh ngạc là hai người bọn họ còn đã từng là một đôi "thanh mai trúc mã"...

Phượng Dật Hiên ăn cơm nếp năm góc nghếch cười hì hì với Liễu Hồ Nguyệt. Nụ cười cười này liền kéo lại tâm của Liễu Hồ Nguyệt, nàng minh biết rõ Phượng Dật Hiên là người bình thường, nhưng thời điểm hăn giả ngu trước nàng, nàng chẳng những không có cảm thấy chán ghét, ngược lại còn nổi lên ý tứ thương hại đối với nam nhân này.

Hăn nhất định đã xảy chuyện gì đó mới có thể giả ngu, mới dè dặt cẩn trọng trước mặt người khác như vậy.

Mà hăn, lại đem bí mật đó lộ ra ở trước mặt nàng, nam nhân này không sợ nàng đem chuyện hăn không góc nói ra sao?

Phượng Dật Hiên thấy nàng nhìn về phía hăn, gương mặt tuấn mỹ đột nhiên giật mình, sau đó liền cười.

Liễu Hồ Nguyệt đúng lúc này dời đi tầm mắt, vừa khéo chống lại tầm mắt Hoàng hậu, trong mắt Hoàng hậu xẹt qua một chút ý tứ chán ghét, nhưng lại thấy Liễu Hồ Nguyệt nhìn về phía bà ta, lập tức đem ý tứ chán ghét kia thu lại.

Liễu Hồ Nguyệt âm thầm nhú mày: Sợ rằng Hoàng hậu kia không có ý tốt đối với Phượng Dật Hiên!!

"Ha ha a." Tiếng cười thoải mái Liễu Tường Phong dập dờn bên tai, Liễu Hồ Nguyệt lập tức phục hồi lại tinh thần.

Chợt nghe Phượng Hạo Quân nói: "Không nghĩ tới Hiên nhi vừa mới trở về từ Thần Nguyệt tông, liền coi trọng Tiểu Cửu, người nói hai người bọn họ có phải duyên phận trời định sẵn không?"

"Hoàng thượng nói rất đúng." Liễu Tường Phong cười gật đầu, quay đầu nhìn về phía nữ nhi của mình, trong lòng mang theo vui mừng.

Nhưng Tần Duyệt kia, nghe hai người kẻ xướng người hoạ, sắc mặt đã biến thành màu đen, nhưng ngại hãn là Hoàng thượng, mà một người khác là quốc sư, hãn mới không dám phát tác ra mặt, chỉ có thể âm thầm trừng lạnh với Liễu Hồ Nguyệt thôi.

Thời điểm hainguowif trầm mê trôi qua, Phượng Dật Hiên phút chốc đứng lên, phui phui quần áo, cởi đai lưng, nói: "Phụ hoàng, ta muốn đi tiếu."

"Thược Dực, mau mang Vương gia đi nhà xí." Hoàng hậu quay đầu, vẫy tay với Thược Dực đứng ở một bên.

Thược Dực đi lên, hành lễ một cái, liền dịu dàng đỡ dành Phượng Dật Hiên: "Phượng vương gia, cùng nô tì đi thôi."

"Không cần, không cần, ta muốn đi cùng nương tử." Thược Dực vừa mới tới gần, cánh tay Phượng Dật Hiên liền rút lại, bước chân di chuyển, nâng tay chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt.

Biểu cảm ngậy ngốc như nói cho mọi người biết, hãn chỉ cần nương tử, bằng không sẽ không đi tiếu.

Hai tay Liễu Hồ Nguyệt căng thẳng, nếu vừa rồi thương hại "Ngốc tử" kia, như vậy hiện tại nàng hận không thể mong cho "Ngốc tử" đó thời điểm ăn cơm nếp năm một hơi nghẹn chết.

Hắn thế nào không nghẹn chết chứ, nghẹn chết rồi nàng không phải bớt việc sao?

Sắc mặt Liễu Tường Phong thoáng chốc biến đổi, tuy rằng nói hôn sự hai người đã đính hạ, nhưng chung quy còn chưa có thành thân a, làm sao có thể để một đại khuê nữ cùng đi nhà xí, như vậy quá khó coi.

Phượng Hạo Quân cũng không để Liễu Tường Phong đáp ứng chuyện làm cho người ta động kinh như vậy, nhần nhin nói: "Hiên nhi, người phải cưới vợ, chuyện nhỏ như vậy, hắn là phải tự làm."

Phượng Dật Hiên giả ngu, thấy vài "Đại nhân" cũng không đồng ý với ý tứ của hắn, hắn liền nhắc tới khổ, bùm một cái ngòi ở trên đất, khóc lóc om sòm giống như đứa nhỏ: "Ta không cần, ta không cần, ta có nương tử, ta muốn nương tử."

Thước Dực khó xử ngòi xồm xuống, ôn nhu dỗ hắn nhưng Phượng Dật Hiên lại tát một cái lên mặt Thước Dực: "Ai cần người lo, ta không cần người, ta muốn nương tử. Nếu nương tử thấy ta cùng nữ nhân khác thân thiết, sẽ không cần ta. Ta không cần người, người nhanh tránh ra, ta muốn nương tử..."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Nói Đông Đáp Tây (*)

(*) Giống như kiểu nói gà nói vịt vậy.

Edit: Chiryu Vũ

Sắc mặt Liễu Tường Phong cùng Phượng Hạo Quân đều đen một mảng, Phượng Hạo Quân biết Liễu Tường Phong yêu nữ nhi như mạng, làm sao có thể để cho mình nữ nhi mình ủy khuất đi hầu hạ người khác nên vẫn ngồi như vậy, cũng không dám lên tiếng, lại đau lòng nhi tử của mình.

Liễu Tường Phong cũng cảm thấy xấu hổ, đáy lòng rối rắm một phen cuối cùng nhẹ thở: "Nguyệt Nhi, mau đi dỗ Vương gia."

Đi dỗ Vương gia? Thực sự muốn nàng đi dỗ cái Vương gia giả ngu kia?

Liễu Hồ Nguyệt quay đầu tròn mắt nhìn Liễu Tường Phong, Liễu Tường Phong cũng là cực kì khó xử, nhưng Phượng Hạo Quân cũng rất xấu hổ. Đối mặt với loại tình huống này, dù sao cũng phải có một người buông hạ xuống.

Liễu Tường Phong cũng có thể lý giải tâm tình Phượng Hạo Quân trân trọng con trai, cho nên, đứng ở góc độ người cha, Liễu Tường Phong vẫn rất thương Phượng Dật Hiên.

Bởi vì thân thể của hắn cùng Liễu Hồ Nguyệt rất giống nhau. Hai người đều mất đi mẹ ruột từ thuở nhỏ, mà hắn cùng Phượng Hạo Quân một bên còn quản lý công việc, một bên còn muốn lo cho đứa nhỏ, hắn nhất có thể hiểu tâm tình như lửa đốt của Phượng Hạo Quân.

"Nhanh đi." Liễu Tường Phong phát tay nói.

Liễu Hồ Nguyệt búi môi, đứng dậy, bước ra vài bước...

Mọi người ở đây đều cho rằng Liễu Hồ Nguyệt chuẩn bị đi tới chỗ Phượng Dật Hiên, Liễu Hồ Nguyệt lại xoay người, lập tức không nhanh không chậm tiêu sái đi ra cửa lớn đại sảnh.

Phượng Dật Hiên thấy vậy, nhưng không có khóc lóc náo loạn, đứng lên, vui vẻ theo nàng đi ra ngoài.

Vốn cho rằng Phượng Dật Hiên lại khóc lớn đại náo một hồi, ai có thể nghĩ đến, hắn ngược lại ngoan ngoãn đi theo Liễu Hồ Nguyệt ra ngoài.

Thần kinh căng thẳng của Liễu Tường Phong cũng thả lỏng xuống. Từ lúc sau khi trở về từ viện của Liễu lão phu nhân, cả người Liễu Hồ Nguyệt mười phần kỳ quái.

Tần thị nheo mắt, nhìn hướng hai người rời đi, đáy mắt xẹt qua một chút ý ngoan lệ, quay đầu nhìn qua Tần Duyệt. Tần Duyệt âm thầm gật đầu, thừa dịp Liễu Tường Phong cùng Phượng Hạo Quân lại bắt đầu tán gẫu, nóng giận rời khỏi viện.

———— [toàn hệ triệu hồi sư] ————

Liễu Hồ Nguyệt cũng không dẫn hắn đi nhà xí, mà là đi ra khỏi Liễu phủ, mang theo Phượng Dật Hiên đi dạo ở trên đường.

Nàng vốn đã nghĩ đi Liên Vân Thành xem xét một chút, ai mà nghĩ đến hôm nay hẳn đem sính lễ tới.

Phượng Dật Hiên yên lặng đi sau lưng nàng, Liễu Hồ Nguyệt đi đến một gian miếu đồ nát ở ngoại Liên Vân Thành.

Nàng có việc muốn hỏi hẳn!

Bước vào gian miếu đồ nát, Liễu Hồ Nguyệt cũng không chút khách khí nói: "Có thể không giả bộ được rồi."

Phượng Dật Hiên thấp giọng cười, một tay lấy chiếc khăn nàng mang theo từ trong vạt áo nàng ra, cũng không hỏi qua ý nguyện của nàng, liền lấy lau miệng mấy hạt cơm còn lưu lại.

Khóe miệng Liễu Hồ Nguyệt hung hăng co rút, ghét bỏ nhìn hẳn: "Người thật sự thích ăn cơm nếp năm?"

Ánh mắt Phượng Dật Hiên trầm xuống, đáy mắt bỗng dưng xẹt qua một chút ý ngoan độc, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau qua miệng của mình, nhàn nhạt nhẹ thở: "Tâm tính ác như vậy, làm sao có thể thích?"

"Người..." Liễu Hồ Nguyệt ngẩn ra, vừa rồi rõ ràng nhìn hẳn ăn rất ngon, hiện tại vậy mà trưng ra bộ mặt ghét bỏ, thậm chí còn mang theo một loại cảm giác chán ghét.

Phượng Dật Hiên lau miệng xong, vô cùng tự giác đem khăn tay của nàng gấp lại gọn gàng cho vào túi của mình: "Trở lại tẩy sạch rồi trả lại cho người."

Liễu Hồ Nguyệt lúc này mới ý thức được, ánh mắt liếc theo bàn tay của hẳn, khăn tay màu phần hồng của nàng đã bị nhét vào trong túi của hẳn.

Thực tự giác!

Nàng hung hăng trừng mắt liếc hẳn một cái: "Không cần trả lại."

"Tặng cho ta?" Hai mắt Phượng Dật Hiên lóe ra một chút ánh sáng.

Nàng nhíu mày nói: "Ta là nói không cần."

"Tín vật đính ước?" Đề tài trọng tâm hai người của hiên nhiên không cùng với nhau.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Buổi Tối Cực Nóng, Ban Ngày Cực Lạnh

Edit: Chiryu Vũ

Liễu Hồ Nguyệt nghiêng rặng, cuối cùng vừa hộc ra một hơi, nhẹ nhàng băng quơ liếc hắt một cái, xoay người, bước vào bên trong gian miếu đồ nát, lười để ý đến nam nhân này.

Dung nhan tuấn mỹ của Phượng Dật Hiên nhất thời âm u, thời điểm nàng xoay người, khóe môi gợi lên ý cười, cũng đi vào miếu.

Lúc này, Liễu Hồ Nguyệt đứng trước tượng phật, hai tay chống hông: "Phượng Dật Hiên, vì sao muốn giả ngu?"

Đây là điều mà nàng tò mò nhất.

Nàng cẩn thận quan sát vẻ mặt của hã, lại phát hiện dung nhan tuấn mỹ của hã dường như không cái gì có thể làm dao động, nhưng Liễu Hồ Nguyệt là ai chứ! Nàng là sát thủ tuyệt đỉnh đến từ thế kỉ hai mươi mốt, từ trong ánh mắt của hã nàng vẫn tìm được một tia quý dị.

Phượng Dật Hiên xoay người, đưa lưng về phía Liễu Hồ Nguyệt, hiển nhiên không muốn lại nhắc tới chuyện trước kia.

"Ta đối với người hoàn toàn không biết gì cả, người tính toán về sau khoác một lớp da thần bí da với ta?" Liễu Hồ Nguyệt một lời đánh phá tâm tư sâu kín của Phượng Dật Hiên.

Phượng Dật Hiên nghe được, lại nhin không được cười cười, xoay người, nhìn về phía Liễu Hồ Nguyệt: "Có những lời này của người, còn sợ ngày sau không thể nhìn thấu bốn vương sao?"

"Đừng giở trò đó với ta." Liễu Hồ Nguyệt thấy không hỏi ra được cái gì, liền vỗ vỗ hai tay của mình, bước ra chuẩn bị rời đi.

Lúc đi qua người Phượng Dật Hiên, một tay nàng bị Phượng Dật Hiên giữ lấy: "Tiểu nương tử tức giận?"

"Đừng gọi ta là nương tử, ta còn không gả cho người." Liễu Hồ Nguyệt hút một ngụm khí lạnh, tay hãn rất lạnh, cũng không ấm áp giống như đêm đó. Cái lạnh như thế này, giống như một khối băng, làm cho nàng vội vàng rút tay mình lại, sau đó lập tức lui lại mấy bước.

Ánh mắt kinh ngạc đặt ở trên tay hãn: "Tay người..."

Phượng Dật Hiên ngược lại bình tĩnh cười: "Rất lạnh, đúng không?"

Hãn nâng lên tay chính mình, trên mặt kia nổi lên nụ cười đậm nhạt (âm đậm, nhạt nhẽo): "Buổi tối cực nóng, ban ngày cực lạnh."

Liễu Hồ Nguyệt nuốt một ngụm nước miếng, độ ấm khác thường như thế này một là là trúng độc, hai là hãn căn bản không phải người.

Nhưng là, hãn rõ ràng là con trai Phượng Hạo Quân sinh ra, làm sao có thể không là người được.

"Người trúng độc?" Liễu Hồ Nguyệt hô nhỏ một tiếng, nghĩ tới Hoàng hậu biểu lộ sự chán ghét đối với Phượng Dật Hiên, lại nghĩ đến Phượng Dật Thần trêu đùa với Phượng Dật Hiên, mà hãn lại giả ngu, hạ được hãn cũng không phải là không có khả năng đi?

Đến cùng hãn vì cái gì mà muốn làm hại bản thân như vậy?

Phượng Dật Hiên vẫy vẫy tay: "Tạm thời không chết được, yên tâm, vi phu cũng sẽ không để cho người thủ tiết."

Liễu Hồ Nguyệt thâm nhú: "Thật sự trúng độc? Chẳng lẽ là thái tử hạ, hay là..."

"Người đau lòng vi phu?" Thời điểm Liễu Hồ Nguyệt lăm bằm lâu bầu nói thầm, đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu nóng lên, thanh âm nặng nề từ phía trên truyền đến, nàng đột nhiên ngẩng đầu, chống lại hai tròng mắt bình tĩnh của Phượng Dật Hiên.

Nàng muốn lui về phía sau nhưng hấn lại nhanh tay ôm nàng vào trong lòng, cầm mạnh mẽ đặt ở trên đỉnh đầu nàng, nói: "Đừng nhúc nhích."

Liễu Hồ Nguyệt như bị ma xui quỷ khiến, bất động, hai mắt cũng không ngừng di chuyển.

Phượng Dật Hiên bình tĩnh nói với nàng: "Kỳ thực hoàn hảo, độc này căn bản không có cách nào làm tổn hại đến, vi phu cũng không yếu ớt như vậy, phu quân người là nhân vật rất cường đại nga."

Ngữ khí của hấn như giống đổ dành một tiểu hài tử, bàn tay to ôn nhu đặt ở phía sau đầu nàng.

Liễu Hồ Nguyệt nghe xong lời nói của hấn, liền lại nghĩ tới phong trần công tử, người duy nhất trên đại lục có được tam hệ, thiên phú cao vô cùng.

Đêm đó hấn không cho nàng đáp án, bất quá, hôm nay hấn nói một câu liền lại khiến Liễu Hồ Nguyệt đem hấn liên hệ với phong trần công tử.

"Có một việc, trước tiên ta muốn người phải nói thật."

Cầu thanks, cầu share, cầu cmt a~ Phía dưới là đoạn PS của tác giả nha.

PS: Các vị thân, gần nhất có người nói nữ chính tên cuối cùng một chữ vô pháp đọc, nếu hóa giản đến viết, nữ chính đã kêu "Liễu Hồ nguyệt", ta vẫn bên trong cái kia tự, phía trước bỏ thêm một cái "Vương" thiên bàng! (Các bạn thân ái, gần đây có người nói có một chữ cuối cùng trong tên nữ chính không thể đọc được, nếu đơn giản hóa đi, nữ chính đã gọi là "Liễu Hồ Nguyệt", bên trong chữ kia thêm một chữ "Vương" phía trước.)

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Nhân Cơ Hội Chiếm Tiệm Nghi

Edit: Chiryu Vũ

Hai tay Liễu Hồ Nguyệt để ở vòm ngực rộng rãi của hắn, dùng sức đẩy đẩy, ngửa đầu, ánh mắt nghiêm cẩn nhìn thẳng hắn.

Phượng Dật Hiên khước môi nhướng lên, nhàn nhạt cười hỏi: "Chẳng lẽ người muốn hỏi bốn vương vì sao lại coi trọng người?"

Liễu Hồ Nguyệt khước miệng co rút vài cái, người này có thể tự kỷ như vậy sao?

Ngày đó Phượng Dật Hiên lựa chọn tình huống của nàng, nàng cũng rõ ràng. Chắc là hắn vì để Phượng Dật Thần yên tâm đối với hắn nên mới nghe theo lời nói Phượng Dật Thần mà chỉ định nàng làm vợ thôi.

Nàng cũng không có tự kỷ đến mức cho rằng nam nhân trước mắt thích nàng, mới lựa chọn nàng.

"Người có thể chính đáng hợp tình nói chuyện cùng ta sao?" Trên tay Liễu Hồ Nguyệt tăng thêm độ mạnh yếu, đem nam nhân trước mắt đẩy ra.

Nhưng nam nhân này nào có đồng ý cho nàng rời đi, hai tay căng thẳng, liền đem thân mình bé bỏng của nàng bế lên. Hai chân nàng lập tức tách khỏi mặt đất, làm Liễu Hồ Nguyệt vừa phẫn vừa giận, cắn răng, hung hăng: "Người..."

"Có người đến đây." Phượng Dật Hiên chẳng những không có thu liễm nụ cười khoe miệng, ngược lại còn ôm nàng ở trong gian miếu đồ nát di chuyển, tiếng cười bỗng dừng từ trong ngôi miếu đồ nát truyền ra ngoài.

Tần Duyệt chỉ nghe thấy tiếng cười ha ha a của cái "Ngốc tử" kia, bước vào gian miếu đồ nát, chỉ thấy "Ngốc tử" ôm Liễu Hồ Nguyệt xoay quanh vòng, tựa hồ rất là vui vẻ.

Liễu Hồ Nguyệt bị hắn ôm lên xoay vòng vòng làm cho hôn mê. Xú nam nhân này lại nhân cơ hội ăn đậu hủ nàng!

Nhìn xem, hắn đem khuôn mặt chôn trước ngực mềm mại của nàng, giống một đứa trẻ cọt cọt người nàng, làm cho nàng muốn giãy dụa cũng không có khí lực.

Tần Duyệt đứng ở bên ngoài gian miếu đồ nát, một mặt âm trầm nhìn, ánh mắt mang theo sát khí nồng đậm, hai tay ôm lấy cánh tay, đem bản thân mình dựa vào cửa lớn, giống như nhìn một đôi tiểu sừ (chẳng lẽ ý của tác giả là trẻ trâu?) nhìn chằm chằm Phượng Dật Hiên cùng Liễu Hồ Nguyệt.

Ánh mắt Liễu Hồ Nguyệt hung hăng vung trừng Tần Duyệt, thanh âm hơi lớn rống: "Ngừng, dừng lại cho ta."

Phượng Dật Hiên trước mặt người khác cực kì nghe theo lời Liễu Hồ Nguyệt, lập tức dừng động tác xoay người, nhẹ nhàng buông Liễu Hồ Nguyệt ra.

Sau đó, thân mình Liễu Hồ Nguyệt nhoáng lên một cái, cuối cùng đậm đậm chân, liền ổn định thân thể có chút choáng váng.

Nàng ngẩng đầu, quay lại hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Dật Hiên.

Phượng Dật Hiên nhe răng cười hì hì, lại khôi phục biểu cảm ngốc nghếch như cũ.

"Cửu tiểu thư, tiểu nhân phụng mệnh lão gia, đến xem thử người cùng Phượng vương gia." Tần Duyệt thả hai tay xuống, đứng thẳng người, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nói, mà ánh mắt của hắn cũng là không kiêng nể gì đảo qua đảo lại trên người Liễu Hồ Nguyệt, trong mắt mang theo đầy dâm vị (ý vị dâm dăng?)!

Thời gian ngắn như vậy, con quỷ nhỏ này càng ngày càng đẹp.

Liễu Hồ Nguyệt cười lạnh: "Tần Duyệt, người có thể không nhìn ta như vậy được không, làm cho ta cảm thấy muốn nôn."

Trắng trợn nói ra một câu nói, Tần Duyệt thu hồi ý cười khoe miệng nhưng không tức giận: "Thái độ của Tiểu Cửu nhi đây là như thế nào? Nói chuyện cũng biểu ca là như vậy sao?"

"Biểu ca?" Liễu Hồ Nguyệt nhướn mày, một mặt mê mang hỏi: "Nương ta với Tần gia người là thân thích?"

Đừng tưởng rằng người có khuôn mặt, là có thể dám nói chuyện như vậy cùng ta!

Tần Duyệt nhíu mày một chút, nhìn nữ tử nhanh mồm nhanh miệng trước mắt này, dù thế nào đều cũng cảm thấy so với Liễu Hồ Nguyệt trước kia kém khá xa.

"Cửu biểu muội, người thật sự không có việc gì chứ? Có phải vì tiến vào Cổ Lạc thâm lâm liền sợ hãi, thấy biểu ca cũng không kêu? Để biểu ca nhìn xem, có phải muội bị thương chỗ nào không?" Tần Duyệt đi tới chỗ nàng, hoàn toàn không nhìn nam nhân đứng sau lưng Liễu Hồ Nguyệt.

Ở trong mắt Tần Duyệt, Phượng Dật Hiên chính là một ngọc tử, một kẻ không hề có lực phản kích, một kẻ so với Liễu Hồ Nguyệt còn yếu hơn

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Châm Ngồi Cảm Tình Cùng Ngốc Vương

Edit: Chiryu Vũ

Nhưng mà, ngay khi hấn đến gần Liễu Hồ Nguyệt bất quá khoảng cách nhiều nhất là ba bước, nam nhân ngốc mà hấn nhận định không biết từ khi nào nhặt được một cái gậy gỗ, từ phía sau Liễu Hồ Nguyệt nhảy ra, bất chấp tất cả đánh lên người Tần Duyệt, vừa đánh vừa mắng: "Người là người xấu, không cho tới gần nương tử ta, người xấu người xấu người xấu, đại người xấu."

"Phanh, phanh, phanh ——" Hai tay Phượng Dật Hiên nắm lấy gậy gỗ, liên tục bạo đánh, tay đánh không ngừng, độ mạnh yếu dùng hết.

Một gậy lại một gậy đánh vào bả vai Tần Duyệt, khiến Tần Duyệt ngay cả trốn cũng không trốn kịp, đành phải ôm đầu, lui về phía sau. Nhưng hấn càng lui về phía sau, Phượng Dật Hiên lại càng tiến lên.

Cuối cùng Tần Duyệt quay đầu chạy, quát lớn: "Ngốc tử, mụ nội nó người đừng tay cho lão tử."

Một tiếng rống lớn như vậy, nhưng lại làm Phượng Dật Hiên chột ngẩn ra, động tác đánh người của hấn dừng lại, biểu cảm đặc biệt ngốc lại đặc biệt kỳ quái nhìn Tần Duyệt, cứ việc như thế, có thể nhìn ra được đó là biểu cảm "Hộ thể" dữ tợn của Phượng Dật Hiên.

Phượng Dật Hiên phục hồi tinh thần, nhìn khuôn mặt bị mình đánh cho sưng vù của Tần Duyệt, dường như hấn còn chưa thỏa mãn, giơ lên gậy gỗ, vừa chuẩn bị tiếp tục đánh, Tần Duyệt đột nhiên nâng tay ngăn cản: "Ngừng —— "

Phượng Dật Hiên lại một lần nữa dừng lại, cũng là cảm giận nói: "Người cũng không phải nương tử ta, vì sao ta phải ngừng?"

"Ta có cơm nếp năm."

"Hừ, ta mới không ăn cơm nếp năm người xấu cho." Phượng Dật Hiên nâng chân, hung hăng đá vào đùi Tần Duyệt.

Tần Duyệt không nghĩ khí lực Phượng Dật Hiên lại lớn như vậy, hấn gắng sức chống đỡ mới không để cho mình quỳ xuống, nhưng một cước này của Phượng Dật Hiên, cũng làm cho hấn hoàn toàn bị chọc giận.

Hiện tại không có người, mà Tần Duyệt lại coi Phượng Dật Hiên là ngốc tử cái gì cũng không hiểu, cho nên cũng không kiêng kỵ biểu lộ ra diện mạo nguyên bản của bản thân.

"Ngốc tử, người cũng xứng có được mỹ nhân phía sau người sao? Người có biết nếu không phải do cha người, mỹ nhân này sẽ gả cho ta?" Tần Duyệt muốn kích thích Phượng Dật Hiên, cho hấn biết, hấn bất quá chỉ là một ngốc tử, hấn có thể có được Liễu Hồ Nguyệt toàn là vì cha hấn là Hoàng thượng.

Phượng Dật Hiên nắm chặt gậy gỗ, một mặt rối rắm lại vừa nghi hoặc: "Người, người người đang nói cái gì?"

"Hừ, ta nói người biết, người là một ngốc tử. Nếu không phải cha người là Hoàng thượng, người căn bản không cưới nổi nương tử. Cho người đi hỏi nữ nhân phía sau người, nàng yêu người sao? Ta nhõ vào! Nàng muốn lợi dụng quyền hành của cha để tiếp tục ở lại Liên Vân Thành

thôi. Chờ nghi thức trưởng thành năm nay đi qua, nữ nhân này nhất định sẽ đem người vứt bỏ." Tần Duyệt chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt, phun ra từng câu từng chữ.

Liễu Hồ Nguyệt nghe xong, đã hiểu rõ vì sao Tần Duyệt muốn ra ngoài cũng bọn họ.

Hắn đơn giản chỉ là muốn chiêm ngòi cảm tình của nàng cùng "Ngốc tử", làm cho ngốc tử không cần nàng, đến lúc đó, Hoàng thượng cũng không lý do để "Phế vật" Liễu Hồ Nguyệt này tiếp tục ở lại hoàng thành.

Trò khôi hài này, quả thực quá nhạt nhẽo.

Liễu Hồ Nguyệt không nói, tùy để Tần Duyệt tự mình vui đùa, nàng tin tưởng nam nhân trước mắt có sức phán đoán của chính hắn.

Tâm tình Phượng Dật Hiên cùng Liễu Hồ Nguyệt giống nhau nhìn tiểu sữu Tần Duyệt nhảy nhót chơi đùa.

Lại nghe Tần Duyệt nói: "Tần gia ta nơi nào không có mỹ nữ, người cần cưới một phế vật? Nếu như người muốn nương tử, Tần gia ta đem tới cho người không biết bao nhiêu nữ tử tùy ý người chọn lựa. Thế nào, cùng ta đi một chuyến đến Tần gia xem mỹ nhân như thế nào? Phế vật phía sau người căn bản không xứng với người."

Phượng Dật Hiên bàng hoàng nhìn Liễu Hồ Nguyệt, lại rồi rằm nhìn Tần Duyệt...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Liễu Hồ Nguyệt Độc Miệng

Edit: Chiryu Vũ

Trong con người đem sấm là hình ảnh gười bên ngoài, dường như Phượng Dật Hiên đang dao động. Trong lòng Tần Duyệt mừng thầm, cho rằng chỉ cần nói thêm vài câu nữa, Phượng Dật Hiên sẽ đi cùng hẳn, mà Liễu Hồ Nguyệt không có Phượng Dật Hiên làm chỗ dựa vững chắc, một khi cử hành nghi thức trưởng thành, nàng sẽ bị đưa vào danh sách phải rời tộc, đi đến một địa phương rất xa.

Đến khi đó, Liễu Tường Phong cũng không giữ được nàng.

Tần Duyệt chậm rãi tiêu sái đi lên phía trước, dè dặt cẩn trọng kéo tay Phượng Dật Hiên, lừa gạt nói: "Thân phận Phượng vương gia cao quý như thế nào, mà nàng trừ bỏ có một cái da mặt đẹp phía ngoài, mà cũng không dùng được. Phượng vương gia, người thật sự cam tâm cưới một phế vật về nhà, mỗi ngày ôm một phế vật cái gì cũng đều không hiểu, một ngày nào đó người sẽ hối hận."

Gậy gõ trong tay Phượng Dật Hiên hơi hơi thả lỏng, một mặt mê hoặc hỏi: "Là như thế này sao?"

"Đúng, người nghe ta sẽ không sai đâu. Ta sẽ mang người đi gặp tiểu chồi hiểu biết chưa nảy nở (chắc chỉ bé gái), còn tốt hơn so với nữ nhân." Sau khi nói xong, Tần Duyệt cứng rắn túm tay Phượng Dật Hiên, chuẩn bị dẫn hẳn rời đi.

Liễu Hồ Nguyệt thấy Phượng Dật Hiên không tính toán phản kích, xoa trán trầm nghĩ: Người nha! Nam nhân đáng chết.

Phượng Dật Hiên cũng không quay đầu đi theo Tần Duyệt, Liễu Hồ Nguyệt bị Phượng Dật Hiên làm cho tức không chịu được, vừa rồi còn mặt dày nói ta giả cho người, hiện tại lại trở mặt.

Người thực sự coi mình là gốc tử?

Bất quá, Tần Duyệt này cũng đủ vô sỉ.

Nàng tính không vì Phượng vương, cũng phải thay bản thân trút giận đi.

"Chậm đã." Liễu Hồ Nguyệt lớn tiếng quát.

Bước chân Tần Duyệt dừng lại, đáy mắt Phượng Dật Hiên âm thầm lóe ra một chút ánh sáng hoa mỹ, dường như đang chờ mong một điều gì đó.

Tần Duyệt quay đầu hỏi: "Tiểu Cửu nhi, người yên tâm, biểu ca ta sẽ không bỏ lại người không quan tâm. Chờ ta thu phục gốc tử này, biểu ca sẽ tới tìm người."

Liễu Hồ Nguyệt lạnh lùng nở nụ cười: "Người tưởng người là Phan An? Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, heo thấy sẽ leo được lên cây? Liễu Hồ Nguyệt ta thấy người nhất định phải xem lại rồi. Người cũng không cảm thấy bản thân thật buồn cười sao? Người còn không tự xem lại bộ dạng hiện tại của mình?"

Độc! Tần Duyệt cho tới bây giờ chưa thấy qua Liễu Hồ Nguyệt độc miệng như vậy, nhưng Liễu Hồ Nguyệt như vậy mới khiến cho Tần Duyệt chú ý.

Hắn quay người lại, dùng ánh mắt không thể tin nhìn Liễu Hồ Nguyệt.

Trong mắt có mê hoặc, không hề bạc nhược (yếu đuối), có ngoan lệ, càng nhiều hơn chính là không thể tin được.

Nữ nhân trước mắt hay là Cửu tiểu thư yếu đuối hẳn từng nhận thức sao?

Không, tuyệt đối không phải. Liễu Hồ Nguyệt trước kia sẽ không nói như thế với hắn.

"Người là ai?" Tần Duyệt ảo giác cho rằng người trước mắt không phải Liễu Hồ Nguyệt, thốt ra hỏi.

Môi hồng Liễu Hồ Nguyệt nhướng lên: "Ta đi không thay tên, ngồi không đổi họ, Liễu Hồ Nguyệt, thế nào, có vấn đề?"

Đúng vậy, nàng chính là Liễu Hồ Nguyệt, nhưng cũng không phải một Cửu tiểu thư yếu đuối vô năng. Nàng muốn trở thành cường giả Liễu Hồ Nguyệt.

Tần Duyệt cũng hoảng hoàn hồn, nếu nàng không phải Liễu Hồ Nguyệt thì nàng là ai?

Nhưng tính cách của nàng tương phản quá lớn, làm cho hắn nghĩ lầm nàng là kẻ giả mạo.

Tần Duyệt hung hăng trừng mắt với nàng, hận không thể tìm ra manh mối từ trên người, nhưng lại tìm không ra chỗ sơ hở gì.

"Người không gốc?" Nhớ được vài ngày trước nàng từng dùng hai viên Hồi hồn đan mà bị biến thành kẻ gốc, gần gần một tháng sau lão thái bà Liễu gia lại có thể trị được "bệnh gốc" của nàng.

Liều Hồ Nguyệt không muốn cùn hản lại dài, trực tiếp không để ý đến câu hỏi của Tần Duyệt, hai tay để sau lưng, nhàn nhạt nhẹ thở: "Người đã có ý muốn để nữ tử Tần gia bước vào hoàng thất, vậy thì mau mang Phượng vương đến trước mặt Hoàng thượng nói đi thôi, Liều Hồ Nguyệt ta cũng để ý?!"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Tìm Vô Ngân Tử Ra Tay

Edit: Chiryu Vũ

Dứt lời, nàng bước nhanh rời đi, Phượng Dật Hiên thấy vậy thì sốt ruột, hất tay Tần Duyệt ra, tức tốc đuổi theo.

"Nương tử..."

"Cút!" Liễu Hồ Nguyệt thấp giọng hừ một tiếng.

"Người đừng nóng giận nữa." Phượng Dật Hiên lấy lòng thỏ thẻ sau lưng nàng.

Liễu Hồ Nguyệt cùng Phượng Dật Hiên rất nhanh sẽ biến mất khỏi trước mặt Tần Duyệt, Tần Duyệt có loại cảm giác bị người đùa giỡn, nhưng lại không thể nói rõ được. Hai tay hắn âm thầm nắm chặt, đối với Liễu Hồ Nguyệt, hắn càng ngày càng phát hiện nàng có nhiều ưu điểm, cũng phát hiện ra nàng có không ít bí mật.

Nhưng điều đó cũng không cách nào thay đổi được quyết tâm muốn đem Liễu Hồ Nguyệt đi khỏi Liễu gia của Tần Duyệt.

Tần Duyệt chạy nhanh trở lại Tần gia, tìm sư phụ Vô Ngân Tử của hắn.

Một đầu tóc trắng xoá nhưng khuôn mặt nam nhân ấy chỉ trông như sắp tới ba mươi tuổi, đứng ở trong hiệu thuốc, đưa lưng về phía Tần Duyệt

hỏi: "Đồ nhi nói kia Cửu tiểu thư Liễu gia hiện tại không ngốc?"

Tần Duyệt gật đầu trả lời: "Đúng vậy sư phụ. Không biết có phải là lão thái bà Liễu gia kia lại thăng cấp hay không?"

"Đùng ——" Vô Ngân Tử giận dữ chụp bàn, xoay người lại, ánh mắt nghiêm túc trừng mắt Tần Duyệt: "Đừng diệt uy phong bản thân bằng chí khí người khác. Lão thái bà đã tàn từ vài năm trước, làm sao có thể thăng cấp nữa."

"Vâng, sư phụ nói đúng. Nhưng chính mắt hai biểu muội của ta thấy lão thái bà cho Cửu tiểu thư kia ăn hai viên Hồi hồn đan, lúc tỉnh lại thì ngây ngốc. Sau đó nàng ở trong nội việc của lão thái bà không đến một tháng, lúc đi ra thì hoàn toàn không ngốc, thay đổi như trở thành một người khác." Tần Duyệt vừa nói vừa nhíu mày, luôn cảm thấy Liễu Hồ Nguyệt hiện tại rất âm trầm.

Vô Ngân Tử nghe xong, sờ sờ chòm râu màu ngân bạch (trắng xám??), âm thầm một lúc: "Hồi hồn đan có hiệu quả căn hồn, người thường dùng một viên đều có khả năng biến thành ngốc tử, lão thái bà cho nàng ăn hai viên, nhất định biến ngốc. Hơn nữa, cũng tuyệt đối không có khả năng trị lành loại bệnh này, người nói một tháng thì tốt, lừa ai?"

Vô Ngân Tử tức giận vỗ bàn, luôn cảm thấy lời đồ nhi mình nói ra thật sự là hoang đường.

Tần Duyệt chạy nhanh đến, giơ tay lên, thề nói: "Sư phụ, đồ nhi nói đều là thật sự. Cửu tiểu thư Liễu gia kia thật sự dùng hai viên Hồi hồn đan, sau đó thì ngốc, mà lúc này... hiện tại..."

"Được rồi, người không cần nói nữa. Nếu thực sự sau một tháng nàng bình thường trở lại, vậy chứng minh thứ mà lão thái bà cho nàng dùng căn bản Hồi hồn đan." Vô Ngân Tử vẫy vẫy tay, biết đồ nhi mình nói như thế là

có căn cứ, liền nói thẳng: "Có phải người lại gặp phải phiền toái gì hay không?"

Tần Duyệt cười hì hì đứng lên, lấy lòng đi tới gần Vô Ngân Tử, lại lấy từ trong túi xuất ra một khối tinh quặng cao cấp: "Sư phụ, đồ nhi hi vọng người có thể tham dự nghi thức thí nghiệm năm nay, thuận tiện lại..."

Tần Duyệt dựng lên một ngón tay, vẽ vòng vòng ở giữa không trung, ý kia thật rõ ràng, đơn giản chính là muốn cho Vô Ngân Tử ra tay để Liễu Hồ Nguyệt bị trục xuất khỏi Liễu gia.

Hắn tin tưởng lấy năng lực của Vô Ngân Tử, muốn làm như thế với một phế vật không khó.

Vô Ngân Tử liếc mắt nhìn tinh quặng cao cấp hắn cầm trong tay, thấp giọng hừ một tiếng: "Đó là nữ nhi Liễu Tường Phong! Liễu Tường Phong là ai ta nghĩ người cũng biết. Liễu gia tùy tiện mời ra một chiến sĩ đều có thể đem Tần gia người san bằng, người cũng dám chọc?"

"Sư phụ..." Tần Duyệt vẻ mặt đau khổ, lại lấy từ trong túi xuất ra một khối tinh quặng cao cấp nữa, đặt ở tay kia của mình. Tinh quặng cao cấp này muốn so với cái cũ còn to hơn. Tần Duyệt vừa nhíu mày vừa cười nói: "Liễu Tường Phong thì nói làm gì, nói trắng ra chỉ là một kẻ si tình đáng thương, sao lại là đối thủ của sư phụ được."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Viện Của Liễu Tường Phong

Edit: Chiryu Vũ

Cường giả đều thích nghe người ta nịnh hót, mà Tần Duyệt lại là một kẻ dẹt dẹt, lời nói từ trong miệng hần ngọt như mật đường vậy.

Điều này làm mặt mày Vô Ngân Tử hớn hở, động tác vỗ về chòm râu kia cũng càng thông thả, nhìn ra được tâm tình hần rất tốt.

"Nếu người là có biện pháp không để Liễu Tường Phong tới được nghi thức thí nghiệm, ta sẽ có biện pháp để Liễu Hồ Nguyệt không thể thành hôn cùng ngốc tử kia." Vô Ngân Tử dự liệu trước, cười nói.

Tần Duyệt vừa nghe đã biết Vô Ngân Tử đáp ứng thỉnh cầu vừa rồi của hần, chỉ cần Vô Ngân Tử ra tay, hần sẽ có biện pháp đem Liễu Tường Phong rời đi.

———— [toàn hệ triệu hồi sự] —————

Bên này, Liễu Hồ Nguyệt đem Phượng Dật Hiên mang về Liễu phủ, Phượng Dật Hiên liền đi theo Phượng Hạo Quân rời khỏi Liễu gia.

Tuy rằng Phượng Dật Hiên vẫn khóc nháo như cũ vì quần quít lấy nàng nhưng Liễu Hồ Nguyệt vẫn chỉ cần dỗ hần vài câu, hần liền ngoan ngoãn rời đi.

Sau khi đưa ôn thần kia đi, Liễu Hồ Nguyệt không đi nơi khác mà ở lại. Nàng tin tưởng, Tần Duyệt sẽ ra tay ở ngày cử hành nghi thức thí nghiệm.

Việc nàng hiện tại phải làm là dùng thời gian mười lăm ngày, rèn luyện mình, đưa bản thân trở nên cường đại.

Sáng sớm, nàng lên núi chạy dài, trên tay chân cũng buộc vài bao cát nhỏ.

Thời gian không có làm gì, nàng đem “Nhật ký những nguy hiểm Tử Diễm đã từng trải qua ra”, tinh tế nghiên cứu một số kỹ xảo chiến sĩ hay sử dụng mà Tử Diễm để lại cho nàng.

Nàng lựa chọn một kỹ xảo luyện tập đi luyện tập lại, kỹ xảo không cần nhiều, nhưng cần phải hiểu rõ.

Trước thời điểm cử hành nghi thức thí nghiệm ba ngày, chiến khí của nàng cũng tăng lên lục cấp.

Ai cũng không thể tưởng được Liễu Hồ Nguyệt bị người coi là phế vật lạng lẽ trưởng thành ở ban đêm. Tốc độ tu luyện của nàng đã không người theo kịp, tính cả Phong Trần công tử nổi danh năm đó... Chỉ sợ cũng muốn "Chậc chậc" lắc đầu.

Ngay sau khi Liễu Hồ Nguyệt chuẩn bị tiếp tục bế quan tu luyện, tiếng đập cửa dồn dập đánh gãy nàng: "Cửu tiểu thư..."

"Bang bang bang bang phanh —— "

"Cửu tiểu thư, mở cửa, lão phu nhân cùng phu nhân có việc gấp tìm người." Thanh âm Tiểu Lục truyền đến.

Liễu Hồ Nguyệt mở hai mắt, nhú mày một chút, nghe thanh âm nha đầu kia cùng độ gõ cửa mạnh yếu, dường như đã có chuyện lớn phát sinh.

Nàng nhanh chóng đứng dậy, mở cửa phòng, còn chưa tới kịp hỏi, Tiểu Lục đã kéo tay Liễu Hồ Nguyệt nói: "Cửu tiểu thư, việc lớn không tốt. Lão phu nhân cùng phu nhân muốn người tới viện của lão gia."

Liễu Hồ Nguyệt hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Lão gia nhiều ngày không ra khỏi phòng, lão phu nhân cùng phu nhân đi tìm hẩn, nhưng lão gia lại mở kết giới ở đó, chỉ có một mình tiểu thư người mới có thể tiến vào. Lão phu nhân cùng phu nhân lo lắng lão gia xảy ra chuyện gì, cho nên muốn Cửu tiểu thư người tới đó xem." Tiểu Lục vừa đi vừa giải thích.

Liễu Hồ Nguyệt cứ như vậy bị lôi kéo đến viện của Liễu Tường Phong.

Viện của Liễu Tường Phong với viện của Liễu Hồ Nguyệt rất gần, không bao lâu đã tới.

Đúng như nàng suy nghĩ, lúc này trong viện vây đầy không ít đại nhân vật Liễu gia. Nhất là vài trưởng lão, ở bên ngoài viện của Liễu Tường Phong sốt ruột đi đi lại lại.

" Liễu Tường Phong đến cùng đang làm cái quỷ gì trong, không đến ba ngày nữa phải cử hành nghi thức thí nghiệm cùng nghi thức trưởng thành rồi." Đại trưởng lão thở phì phì nói.

Liễu Hồ Nguyệt nghe nói như thế xong, trong lòng phát lên dự cảm không tốt, bỏ tay Tiểu Lục ra, nhanh chân chạy vào trong đám người, đi tới trước mặt Liễu lão phu nhân: "Tổ mẫu..."

Liều lão phu nhân nhìn thấy Liều Hồ Nguyệt, lập tức túm lấy tay nàng: "Nguyệt Nhi, mau vào xem."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Liễu Tường Phong Không Có Ở Liễu Gia

Edit: Chiryu Vũ

Liễu Hồ Nguyệt còn chưa hiểu tình huống đang tiếp diễn đã bị Liễu lão phu nhân đẩy vào cửa lớn viện của Liễu Tường Phong.

Đặt kết giới, đây là một kết giới chỉ có hơi thở của Liễu Hồ Nguyệt mới có khả năng phá giải kết giới.

Viện thật yên tĩnh, trong hoa viên, bình thường ngày xưa bướm bướm cũng không có. Liễu Hồ Nguyệt vừa đi vào viện đã nghe thấy Liễu lão phu nhân ở bên ngoài nói với nàng: "Vào xem cha người có trong phòng hay không."

Ngữ khí Liễu lão phu nhân mang theo ẩn nhẫn lo lắng, Liễu Tường Phong không phải là loại người không có chừng mực, mắt thấy nghi thức thí nghiệm cũng sắp đến, hấn lại làm loại hành động thần bí này, thực làm người ta lo lắng.

Liễu Hồ Nguyệt bước vào phòng Liễu Tường Phong, tìm kiếm các góc ở trong phòng một lần, phát hiện Liễu Tường Phong căn bản không ở trong phòng. Đến lúc nàng chuẩn bị ra khỏi phòng, đến viện xung quanh tìm xem, lại vô tình liếc thấy một tờ giấy trên bàn trà.

Liễu Hồ Nguyệt dừng chân, xoay người, đi đến chỗ cái bàn.

Cầm lấy tờ giấy đặt ở trên mặt bàn kia, nhìn thử.

Mặt trên là chữ viết của Liễu Tường Phong.

Hắn chỉ để lại một đoạn nói: Nguyệt Nhi, phụ thân rời đi một thời gian. Trên mặt bàn có một cái thủ trạc (vòng tay), trong không gian đó có lẽ vật phụ thân để lại cho người, để người luôn có thể để bên người.

Vòng tay?!

Liễu Hồ Nguyệt cúi đầu nhìn, chỉ thấy một cái vòng tay màu ngân bạch đặt bên cạnh cái cốc.

Trên mặt vòng tay nổi lên hoa văn bất quy tắc, có lớn có nhỏ, ở giữa còn có một viên ngọc nhỏ, không dễ dàng nhận ra đó là kim cương trắng. Vòng tay này có khí khái bất phàm, nhưng lại thu liễm không ít.

Liễu Hồ Nguyệt cầm lấy vòng tay lên, nhìn kỹ, mảy mui thật chặt, lẩm bẩm: "Cao thủ lão cha không từ biệt mà đi như vậy?"

"Kì kì..." Nhục cầu từ trong lòng nàng lộ ra cái đầu nhỏ, sau đó thân mình run lẩy bẩy, liền nhảy lên bờ vai nàng, cọ cọ khuôn mặt nàng.

"Kì..." Cọ xong, nhục cầu liền nhìn về phía vòng tay Liễu Hồ Nguyệt cầm trong tay, tràn đầy tò mò thương thức.

Nhìn một lát, liền miễn cưỡng rúc vào bờ vai nàng, tiếp tục ngủ.

Liễu Hồ Nguyệt liếc nhục cầu một cái, sau đó bỏ vòng tay vào trong túi, lại đem tờ giấy nắm chặt kia, đi ra đại viện.

Đến khi nàng rời viện, kết giới trong viện Liễu Tường Phong tự động tán đi.

Người bên ngoài thấy Liễu Hồ Nguyệt đi ra, ào ào chạy tới trước mặt, đông một câu hỏi, tây một câu hỏi.

"Thế nào, lão gia ở bên trong sao?"

"Hắn có phải để lại cái gì đó cho người không?"

"Lão gia vì sao không đi ra."

...

"Câm miệng." Liễu lão phu nhân bị những người này âm ỉ làm cho tâm phiền ý loạn, liền lạnh lùng quát ở bọn họ.

Sắc mặt đại trưởng lão Liễu gia trầm trọng, hỏi: "Tiểu Cửu nhi, phụ thân người có ở trong hay không?"

Liễu Hồ Nguyệt lắc đầu, cũng không có đem tờ giấy Liễu Tường Phong để lại cho nàng lấy ra cho mọi người thấy: "Kết giới đã biến mất, các người có thể đi vào tìm. Ta ở trong phòng cũng không nhìn thấy phụ thân ta."

"Cái gì?" Đại trưởng lão cảm thấy choáng váng: "Hắn hẳn không ở trong phòng..."

Nhị trưởng lão nói: "Còn không nhanh đi tìm a! Mau, người tới, tiến vào nội viện tìm xem. Nghi thức thí nghiệm cũng sắp đến, hơn nữa, năm nay nghi thức trưởng thành còn cùng cử hành với nghi thức thí nghiệm. Nếu không thấy hắn, ai sẽ đến chủ trì đại cục!"

Một đám chiến sĩ tiến vào viện của Liễu Tường Phong, Liễu lão phu nhân cùng Tần thị đều không ngăn cản. Tần thị còn đi theo đám người kia tiến vào đại viện của Liễu Tường Phong, nhưng Liễu lão phu nhân vẫn đứng ở ngoài viện như cũ, nhìn cửa lớn, thật lâu không nói gì.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Trùng Hợp Rồi Đi

Edit: Chiryu Vũ

Tâm tình của bà so với ai cũng trầm trọng hơn, ánh mắt của bà so với ai cũng đều lạnh hơn, nhưng biểu cảm của bà cũng thô lương hơn bất kỳ ai.

Liễu Hồ Nguyệt không đành lòng nhìn bà như vậy, đến gần, đem tờ giấy Liễu Tường Phong để lại cho nàng nhét vào trong tay bà: "Tổ mẫu, cha ta đã không ở trong Liễu phủ. Hẳn đi rồi, không có nói cho ta đi nơi nào."

"Đi rồi?!" Liễu lão phu nhân quay đầu nhìn về phía Liễu Hồ Nguyệt, hai mắt âm ướt có chút đục ngầu, hốc mắt cũng hồng hồng, chỉ là hai chữ, nhưng cũng khiến cho Liễu lão phu nhân thật vất vả mới nói ra được.

Hai tay bà hơi hơi run run, nâng tay, mở tờ giấy Liễu Hồ Nguyệt đưa cho ra.

Sau khi xem xong, bà nhanh tay nắm lấy tờ giấy kia, nói: "Hẳn cứ như vậy để người lại."

Đi? Có thể đi nơi nào?

Bà ngửa đầu, cảm thán nói: "Có thể khiến cho hẳn bỏ lại người mà rời đi, trong lòng hẳn đúng là vẫn còn không có buông được nương người."

"Nương ta?" Liễu Hồ Nguyệt kinh ngạc nhìn bà. Đúng vậy, có thể khiến Liễu Tường Phong buông nàng mà rời đi Liễu gia, lý do duy nhất còn không phải là vì mẫu thân Bạch Linh của nàng hay sao?

Chẳng lẽ là có tin tức của Bạch Linh?

Không, không có khả năng trùng hợp như vậy, trùng hợp đến mức chỉ trước mấy ngày cử hành nghi thức thí nghiệm, lại có tin tức của Bạch Linh.

Nàng tin tưởng, đây là kế?

"Tổ mẫu, một khi phụ thân rời đi Liễu gia, Liễu gia chúng ta sẽ gặp phải chuyện gì?" Liễu Hồ Nguyệt hỏi.

Những năm gần đây, Liễu gia tường an vô sự (giống như bình an vô sự), đều là vì Liễu Tường Phong có ở Liễu gia.

Mấy trường lão kia có thể cung kính với Liễu Tường Phong như vậy cũng là bởi vì Liễu Tường Phong ở Liễu gia là một cây đại thụ. Cây này không ngã xuống thì không người nào dám xâm nhập.

Vài đại gia tộc khác ở Liên Vân Thành kỳ thực sớm hận không thể khiến Liễu Tường Phong rơi xuống.

Liễu lão phu nhân nghe thấy câu hỏi của Liễu Hồ Nguyệt, chẳng những không khiếp sợ, ngược lại còn bình tĩnh: "Hai đại gia tộc Lam gia cùng Bạch gia luôn muốn để áp chế Liễu gia, còn có Tần gia... Nói vậy, bọn họ hẳn sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội lần này."

Tuy rằng một gia tộc cũng không thể khiến Liễu gia xảy ra chuyện, nhưng nếu là vài gia tộc đoàn kết đứng lên, vậy cũng không nhất định.

Giờ phút này, Liễu Hồ Nguyệt phải đề cao tính cảnh giác tuyệt đối, nhà nàng, thân nhân của nàng, nàng sẽ không để bất luận kẻ nào xâm nhập.

"Người chuẩn bị tâm lý sẵn sàng sao?" Liễu lão phu nhân đột nhiên bắt tay nàng hỏi

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu: "Vâng, tổ mẫu, ta chuẩn bị sẵn sàng rồi. Nhưng phụ thân..."

"Ta mặc kệ phụ thân người có được tin tức về mẫu thân người ở đâu ra, hiện tại không cần phải để ý đến hấn nữa." Liễu lão phu nhân phụng phịu, rất tức giận với việc Liễu Tường Phong không từ mà biệt.

"Tổ mẫu, vạn nhất phụ thân..."

"Nguyệt Nhi, sinh tử do mệnh, nếu thực sự phụ thân người vì mẫu thân người mà chết, đó cũng là mạng của hấn." Liễu lão phu nhân vỗ vỗ tay nàng. Nếu đổi thành mười mấy năm trước, Liễu lão phu nhân sẽ hận chết Bạch Linh, nhưng hôm nay, trước mắt cháu gái này, khiến bà gửi gắm ở nàng còn nhiều hơn Liễu Tường Phong. Liễu Hồ Nguyệt cúi thấp đầu xuống, tuy rằng Liễu lão phu nhân nói như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn rất không yên tâm, luôn cảm thấy việc Liễu Tường Phong đột nhiên rời đi như vậy thật quý dị.

Chuyện Liễu Tường Phong rời đi Liễu gia, trong nháy mắt gợi lên một trận sóng lớn ở Liên Vân Thành.

Trận sóng này cũng đồng thời dũng mãnh vào hoàng thất.

Hai vị gia chủ Lam gia và Bạch gia khó được khi nào tụ họp ở cùng nơi thương lượng chuyện này, mà Tần gia cũng được mời vào bên trong. Tuy rằng Tần gia chẳng phải đại gia tộc rất giỏi, nhưng thế hệ đồng lứa này của Tần gia có nhân vật rất cao là Tần Duyệt, cũng không làm thất vọng lời mời của Lam gia cùng Bạch gia.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Lam Gia Đẻ Mắt Tới Miếng Thịt Kia

Edit:Khánh Di

Beta:Chiryu Vũ

Gia chủ Lam gia, Bạch gia cùng Liễu Tường phong bằng tuổi, ba người đã từng là nhân vật chạm tay sẽ bóng, tuy rằng Lam gia chủ cùng Bạch gia chủ bị Liễu Tường Phong che đi hào quang nhưng cũng không thể phủ nhận rằng bọn hắn cũng là cường giả.

Lam gia chủ là chiến sĩ cấp thần hoàng, dưới trướng hắn có một nữ nhi và một nhi tử. Nhi tử Lam Phó là cao cấp ma pháp sư hệ băng, nữ nhi Lam Tình là ngũ giai chiến sĩ. Bất kể nữ nhân dưới gối hắn là người nào, thiên phú cũng không kém. Cho nên, ở tam đại gia tộc Lam gia đứng thứ hai.

Gia chủ Bạch gia cũng là chiến sĩ, thực lực tới thần vương, so với Lam gia chủ thấp hơn một cấp, dưới trướng chỉ có một nữ nhi. Nữ nhi Bạch Nhiếp Vũ là một trung kì ma pháp sư hệ hỏa. Chính bởi vì nhân khẩu Bạch gia ít, Bạch gia mới không thể không mời chào nhân tài ở ngoài.

Về phần Tần gia, thực lực gia chủ Tần gia so với con trai mình kém hơn, căn bản không có tư cách tham gia hội nghị lần này, cho nên, hai nhà Lam Bạch chỉ mời Tần Duyệt đến.

Trong đại sảnh chính của Lam gia cũng chỉ có ba người Lam gia chủ, Bạch gia chủ cùng Tần Duyệt, những người còn lại đều bị Lam gia chủ cho

ra ngoài.

Một man tử trung niên tướng mạo đàng hoàng híp mắt cười nói: " Nói vậy, mọi người ở đây hẳn là đều nghe nói chuyện kia rồi. Liễu Tường Phong rời khỏi Liễu gia, đại biểu Liên Vân Thành lại một lần nữa tẩy bài (đổi chủ), không biết hai vị nghĩ gì?"

Tần Duyệt cười lạnh, nghĩ đến việc Liễu Tường Phong hoàn toàn rời khỏi (đi) Liễu gia, tâm tình của hắn liền trở nên (tâm của hắn liền) vô cùng sung sướng.

Gia chủ Bạch gia ha ha cười, trên mặt mang theo một chút ý tứ không tốt, nói thẳng như không để Lam gia chủ vào mắt: "Ý tưởng, ha ha, ý tưởng không phải không có, ai chẳng biết Liễu gia là vì có Liễu Tường Phong thực lực cao đưa Liễu gia trở thành gia tộc đứng đầu. Hiện tại hắn đi rồi, Liên Vân Thành cũng không phải do Liễu gia định đoạt nữa, thừa dịp cơ hội này hung hăng đá kích Liễu gia, cuối cùng đem hết thầy cao thủ Liễu gia mời chào vào Bạch gia ta".

Tần Duyệt thầm hừ, hắn làm việc ở Liễu gia, so với ai đều biết rõ hộ vệ, ám vệ, thủ vệ của Liễu gia trung thành cỡ nào, nghĩ muốn mượn sức đám chó Liễu gia đó, còn không bằng diệt chúng đâu.

Tần Duyệt nâng tay, một mặt cung kính nói: "Vãn bối không tài, còn mong hai vị gia chủ chỉ điểm một hai."

Tần Duyệt sẽ không vội vàng đắc tội hai gia tộc này, Phượng Hạo Quân bên kia là tin cậy Liễu gia, Tần Duyệt lại biết đương kim thái tử điện hạ lại mượn sức Lam gia, hai người này (?)sau lưng có thái tử Phượng Dật Thần chống đỡ.

Lam gia chủ cười nói:" Tần công tử làm việc ở Liễu gia nhiều năm như vậy, hẳn là hiểu rõ sự trọng yếu của Liễu gia với hoàng thất. Tần công

tử, sau khi Liễu đại nhân rời đi, Liễu gia không tổ chức thi thố gì sao? Ví dụ như sẽ để đại sư Liễu gia nào sẽ chủ trì nghi thức thí nghiệm? "

Có thể quản lý Thí Nghiệm thần điện, quản lý nghi thức trưởng thành sẽ có cơ hội tiếp xúc với nhiều gia tộc, thường thường gia tộc bên ngoài nịnh bợ trước người chủ trì bởi vì muốn thông qua thí nghiệm trước phải làm người chủ trì vui, mà muốn người chủ trì vui thì phải tán tài xuất lực (đưa ra người có tài năng có thực lực).

Nếu Lam gia có thể lấy được công việc này, chẳng những có thể mở rộng người tài cho gia tộc, còn có thể thu vào không ít tài nguyên.

Lam gia đã sớm xem trọng khối thịt này, nhưng lại bất hạnh rằng Liễu Tường Phong trấn giữ Thí Nghiệm thần điện, tay cầm quyền to, hẳn không có khả năng tham gia. Hiện tại Liễu Tường Phong đi rồi, Liễu gia còn có ai có năng lực đảm nhiệm chức vị quan trọng như vậy đâu Cho nên, hẳn chuẩn bị vào cung tự tiến cử, muốn biết trước một ít tin tức từ Tần Duyệt, nếu Liễu gia nguyện ý tự động giao ra quyền lợi thì không còn gì tốt hơn.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Cạnh Tranh Chức Vị Đại Sư Chủ Trì

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Liễu Tường Phong vừa rời khỏi Liễu gia, hiện tại Liễu gia đã loạn tề hại. Người Liễu gia nào còn nghĩ đến nghi thức kiểm tra và nghi thức trưởng thành đại sư chủ trì. Có điều, nghe Lam gia chủ hỏi như vậy, Tần Duyệt lại nảy sinh một kế...

Tần Duyệt nhíu mày, nói: "Tuy Liễu đại nhân đã rời khỏi Liễu gia, nhưng người Liễu gia không có ý định nhường lại quyền lợi này. Hơn nữa, người Liễu gia đã buồn lời rằng Liễu Tường Phong còn có thể trở về, chỉ cần một ngày Liễu Tường Phong còn sống, mà Hoàng thượng vẫn còn giao trọng trách này cho Liễu gia bọn hăn thì Liễu gia tuyệt đối sẽ không nhượng bộ."

"Rầm --" Lam gia chủ nghe xong, phần nộ đập bàn, đứng lên: "Đã sớm biết người Liễu gia sẽ không dễ nhường lại chức vị đại sư chủ trì. Giờ người có năng lực ở Liễu gia đã đi khỏi, Liễu gia bọn họ dựa vào cái gì mà nắm chặt không buông?"

Bạch gia chủ cũng cảm giận vỗ bàn, nói: "Lam gia chủ, không phải đến hôm nay huynh mới quen biết Liễu Tường Phong, muốn chức vị đại sư chỉ e không được lâu. Vẫn nên nghĩ xem làm sao đưa nữ nhi phế vật của hăn ra khỏi thành Liên Vân. Đến lúc đó, ha ha, nếu có thể giết chết nữ nhi phế vật của hăn, có phải hăn sẽ giống năm đó không?... Đến khi đó, hăn không dễ phần chấn lên đâu."

Toàn bộ mọi người trong đại lục đều biết Liễu Tường Phong cực kì sùng ái Cửu cô nương. Lam gia chủ và Bạch gia chủ ở thành Liên Vân cũng hiểu rõ Liễu Tường Phong, thật sự sùng đở nhỏ do nữ nhân kia sinh đến tận trời. Năm đó chẳng phải hẳn vì nữ nhân kia ra đi mà sa đọa sao? Liễu Tường Phong vốn ép bức Lam gia và Bạch gia bọn hẳn, sau này Bạch Linh rời khỏi, Liễu Tường Phong tự phế tu vi mới khiến bọn hẳn thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tuy hẳn vẫn là triệu hồi sư, nhưng thực lực tụt xa trước đây.

Tần Duyệt âm thầm cười lạnh, ung dung nhìn hai vị gia chủ này. Hẳn biết hai gia chủ này không ăn chay, dĩ nhiên không dám đở một tấc lại muốn tiến thêm một thước, chỉ nhắc nhở bọn hẳn một hai câu: "Tuy Liễu đại nhân đã rời Liễu phủ, nhưng hộ vệ bên người Liễu đại nhân vẫn ở lại bảo vệ Cửu tiểu thư."

Lôi Đình cũng là cường giả. Bọn hẳn tính toán Liễu Tường Phong, dĩ nhiên không thể xem nhẹ vị ma pháp sư tiếng tăm lừng lẫy này, một ma pháp sư đã từng khiến ba nhà Lam, Bạch, Liễu tranh giành.

Bạch gia chủ nghe xong, hai mắt đỏ lên: "Ta muốn ma pháp sư kia. Ta không tin Liễu Tường Phong cho hẳn nhiều hơn ta cho hẳn."

Bạch gia chủ đến giờ vẫn còn chú ý đến Lôi Đình.

"Một Lôi Đình thì tính là cái gì? Chỉ cần triệu hồi sư kia của Liễu gia rời khỏi, thành Liên Vân sẽ không còn thuộc sự quản lí của Liễu gia nữa. Hai ngày sau là nghi thức kiểm tra, đại lục không thể không người chủ trì. Ta là thần tử cao quý của Thiên Thủy quốc, chia sẻ cho quân chủ là trách nhiệm của ta. Đi, chúng ta đi hoàng cung một chuyến." Lam gia nói năng hùng hồn đầy lí lẽ xong, khoát tay, sải bước ra khỏi phòng.

Bạch gia chủ cũng xoay người, nhanh chóng đở theo. Tần Duyệt vẫn đứng bất động, nhìn chăm chăm Lam gia chủ và Bạch gia chủ tựa như xem

hai con trâu nhỏ.

Không khí ở Liễu gia đầy nặng nề. Chuyện Liễu Tường Phong rời khỏi thực sự khiến trên dưới Liễu gia hoảng loạn, đặc biệt là mấy trưởng lão. Một đám nhao nhao gào thét chạy nhanh đi tìm Liễu Tường Phong về, mặc kệ Liễu Tường Phong ở đâu, nhất định phải buộc hắn trở về. Dù hắn muốn đi khỏi cũng phải làm xong nghi thức kiểm tra và nghi thức trưởng thành rồi hẵng đi.

Thế nhưng, Liễu lão phu nhân lại là người bình tĩnh nhất.

Đại trưởng lão sốt ruột dậm chân: "Lão phu nhân ơi, người phải nghĩ biện pháp đi chứ."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Thương Lượng Về Gia Chủ Liễu Gia Tân Nhiệm

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng

Liễu lão phu nhân bình tĩnh ngồi trên đầu, một tay chống gậy, trên khuôn mặt già nua không nhìn thấy chút biểu cảm nào.

"Không tìm về được, hà tất đi tìm? Liễu gia không tồn tại được nếu thiếu Liễu Tường Phong, chẳng phải do các người gây ra hiện trạng bây giờ sao?" Liễu lão phu nhân liên tục đập mạnh cây gậy, nói tiếp: "Thế nào, Liễu gia không có người sao? Liễu Tường Phong vừa ra đi, các người trở thành dạng gì rồi? Nói cho các người biết, nếu như các người không thể tự kiếm chế đưa ra ý kiến thì đây sẽ là dấu chấm hết của Liễu gia."

Liễu Hồ Nguyệt im lặng nhìn Liễu lão phu nhân. Nàng ngồi ở ghế nhỏ bên cạnh bà. Mà nàng cũng tán thành lời Liễu lão phu nhân. Hiện giờ người ngoài đều ước Liễu Tường Phong ra đi, rời khỏi Liễu gia, tốt nhất là chết luôn bên ngoài đi. Người Liễu gia cũng cho rằng thiếu Liễu Tường Phong quản lí thì Liễu gia không ổn mới khiến người ngoài cho rằng Liễu gia không người tài, chỉ có Liễu Tường Phong mới có thể chống đỡ trời đất cho Liễu gia. Từ đó mới làm Liễu gia mất đoàn kết, dễ dàng bị người gia tộc khác xâm lấn.

Người trong phòng khách sau khi nghe Liễu lão phu nhân nói đều cúi đầu, hổ thẹn không thôi.

Liễu Hồ Nguyệt nâng tay, bóp chân cho Liễu lão phu nhân. Trong mắt người ngoài, cháu gái này càng ngày càng chiếm được niềm vui của Liễu lão phu nhân. Nàng biết bản thân mình không có quyền lên tiếng trong này, nhưng nàng vẫn nói: "Tổ mẫu, phụ thân đã rời khỏi, vì thế người các gia tộc khác chắc chắn sẽ tranh giành chức vị đại sư chủ trì. Không biết các trưởng lão trong tộc đã có đối sách ứng phó nào chưa?"

Các trưởng lão, chường sự nghe nàng nói xong đều nhao nhao nhìn nhau. Lời nàng nói, bọn họ chưa từng nghĩ đến. Liễu Tường Phong rời khỏi Liễu gia, bọn họ đều nghĩ phải tìm Liễu Tường Phong về. Sau khi tìm được người về thì hết thảy những hậu quả có khả năng xảy ra sẽ không xảy ra nữa.

Liễu lão phu nhân nhìn thấy biểu cảm của bọn họ, hơi hơi thất vọng, lại tiếp tục giáo huấn: "Các gia tộc đã nhìn chăm chăm vào miếng thịt này, các người còn ở đây thành thoi không nhanh không chậm, ngồi chờ đợi, chẳng hề nghĩ lại xem đại sư chủ trì phải do ai đảm nhiệm."

Nhị trưởng lão nói: "Lão phu nhân, Thiên Thủy quốc có quy định rằng các hội nghị và hoạt động lớn trong Thiên Thủy quốc đều phải do gia chủ của gia tộc lớn nào đó đảm nhiệm. Hiện tại Liễu gia chủ đã đi khỏi, chức đại sư chủ trì này chỉ e là sẽ chấp tay nhường người khác."

"Rầm --" Liễu lão phu nhân rất bất mãn với lời Nhị trưởng lão. Bà đứng lên, đi xuống cầu thang. Liễu Hồ Nguyệt nhanh chân đứng dậy đỡ Liễu lão phu nhân, chậm rãi dìu bà đi.

"Chẳng lẽ Liễu gia chỉ Liễu Tường Phong mới đủ khả năng để làm gia chủ hay sao?" Liễu lão phu nhân lớn tiếng gầm lên.

Tam trưởng lão nhíu mày, nói: "Lão phu nhân, ý của người là có thể chọn gia chủ khác trong Liễu gia phù hợp để đảm nhiệm chức vị đại sư chủ trì?"

"Sao lại không thể?" Liễu lão phu nhân vỗ vỗ tay Liễu Hồ Nguyệt, sau đó kéo nàng lên trước mặt mình: "Liễu Tường Phong đã đi rồi, nữ nhi của hẳn lên làm gia chủ rất ổn."

"Cái gì?" Tần thị vốn ngồi xem kịch vui đột nhiên đứng lên, khuôn mặt thất sắc nhìn Liễu lão phu nhân và Liễu Hồ Nguyệt. Để một nữ nhân làm gia chủ, lại còn là một tiểu thư thứ xuất, bà chắc chắn mình không mắc bệnh lâm cầm tuổi già chứ?

Liễu Hồ Nguyệt nhức nhối, cái này gọi là nằm hay đứng đều trúng đạn...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Nàng Tức Giận, Lộ Tài Năng

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng

Liễu gia có nhiều tiểu thư, thiếu gia có năng lực như vậy, cho dù sao cũng không đến lượt nàng. Huống hồ, tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới việc làm gia chủ. Một khi làm gia chủ, tự do cả đời của nàng sẽ bị bó buộc ở Liễu gia, tưởng tượng ra thấy thật đáng sợ. Thế nhưng trong suy nghĩ của Liễu lão phu nhân, Liễu Hồ Nguyệt chính là người thích hợp nhất làm gia chủ Liễu gia.

Trong tổ đường (*), chương sự và các trưởng lão đều bị dọa. Đặc biệt là Tần thị và hai nữ nhi của nàng đều trừng Liễu Hồ Nguyệt với ánh mắt hận thù. Mà Liễu Tuấn Thành chỉ hơi khiếp sợ, sau đó cười cười. Hắn vẫn luôn tin tưởng Liễu lão phu nhân làm gì cũng đúng.

[(*) Tổ đường: Đại khái là phòng thờ cúng tổ tiên, nơi đó cũng có thể dùng để làm nơi nghị sự chuyện trọng đại, ta nghĩ vậy.]

Tần thị đứng dậy, trừng mắt với Liễu Hồ Nguyệt một lúc lâu vẫn không phục hồi tinh thần. Liễu Linh Tích lại đột nhiên nháy dựng lên, chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt: "Tổ mẫu, nàng chỉ là một thứ nữ, mà còn là phế vật."

Ánh mắt sắc bén của Liễu lão phu nhân liếc ngang qua, nghiêm nghị dừng trên người Liễu Linh Tích: "Câm miệng, người nói vậy mà nghe được sao? Nhìn xem hiện tại người ra thể thống gì?"

"Nhưng chúng con cũng là nữ nhi của phụ thân." Liễu Linh Tích xoay người, kéo Liễu Tuấn Thành vẫn bình tĩnh ngồi trên ghế lên: "Cho dù muốn chọn gia chủ thì đại ca vẫn là người có tư cách nhất, không tới lượt cửu muội muội làm gia chủ. Huống hồ, nàng còn là một đứa nhỏ vị thành niên, làm (gia chủ) như thế nào? Nói ra ngoài sẽ bị gia tộc khác chê cười."

Quả thực, lời Liễu Linh Tích rất có đạo lý, Liễu Hồ Nguyệt không phủ nhận điều này. Hơn nữa, nàng không muốn làm gia chủ, tin rằng ở Liễu gia có thể chọn ra một cao thủ kế nhiệm lão cha cao thủ của nàng. Khi nàng đang định từ chối, Liễu Linh Tích lại đột nhiên phun ra một câu đụng chạm đến điểm máu chốt của nàng: "Nữ nhân sinh ra nàng chỉ là kỹ nữ, nàng chính là vết nhơ của Liễu gia."

Đôi mắt vốn vô hại bỗng nhìn Liễu Linh Tích, trong con ngươi đen láy tỏa ra khí thế lạnh lùng làm người ta sợ hãi, khiến Liễu Linh Tích phải lùi lại.

"Phế vật, ngươi nhìn cái gì?" Liễu Linh Tích bị dọa, sợ hãi kêu một tiếng. Liễu Linh U đỡ sau lưng nàng ta. Liễu Linh U nhíu mày, nhìn Liễu Hồ Nguyệt, ánh mắt nàng cũng khiến đáy lòng nàng ta phát rét.

Phế vật này... sao lại có ánh mắt cường thế bức người như thế? Không, chắc chắn là ảo giác.

"Vừa rồi ngươi nói cái gì?" Liễu Hồ Nguyệt trầm giọng, nói: "Lặp lại một lần nữa!"

"Ta nói ngươi là phế vật..."

"Rầm--" Một luồng chiến khí đánh úp về phía Liễu Linh Tích. Ghế dựa phía sau Liễu Linh Tích bị bể tan tành, mà nàng ta cũng bị đánh văng ra ngoài.

Nàng chỉ dùng chiến khí cấp hai cộng thêm chút thủy nguyên tố đã hình thành hiệu quả chấn động lớn làm mọi người xung quanh cảm thấy tò mò với khí thế này, tựa như chiến khí lại tương tự ma pháp. Chẳng ai nghĩ ra hay loại sức mạnh này kết hợp thành uy lực đáng sợ như vậy, Liễu Linh Tích bị luồng sức mạnh này đánh bay khỏi đại sảnh. Mọi người xung quanh đứng bật dậy, hô to: "Cái vừa rồi là gì?"

"Phát ra trên người ai vậy?"

Tuy bọn họ ngờ vực vô căn cứ nhưng ánh mắt nhất trí dừng trên người Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu lão phu nhân không ngăn cản Liễu Hồ Nguyệt làm như vậy. Sớm muộn đều phải đối mặt, phát hiện sớm hay phát hiện muộn cũng giống nhau cả thôi.

Liễu Hồ Nguyệt bình tĩnh đi đến trước mặt Liễu Linh Tích, ánh mắt lạnh như băng nhìn xuống: "Liễu Linh Tích, người nhớ kỹ cho ta: ta không phải là người người có thể chọc được. Gia chủ Liễu gia, ta cũng chẳng lạ gì, nhưng không đến lượt các người mong nhớ."

"Người, người..." Liễu Linh Tích quỳ rạp trên mặt đất, giơ tay chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Mới Vào Hoàng Cung

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Đáy lòng Liễu Linh Tích tràn ngập khiếp sợ và khủng hoảng. Nàng ta chưa từng nghĩ một phế vật lại khiến nàng ta bị đả kích trầm trọng như thế. Nàng giơ tay lên run rẩy chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt, đôi môi tái nhợt, nói không biết bao nhiêu chữ "ngươi" rồi hôn mê bất tỉnh.

Đúng lúc này, công công từ hoàng cung đến truyền lời đi vào theo cửa lớn. Hắn là một thiếu niên hơn đôi mươi, một bước đi, ba bước lắc, đến ngoài đại sảnh liền hét to: "Hoàng thượng có lệnh, truyền Liễu lão phu nhân, tổng quản Liễu gia và Đại trưởng lão lập tức vào cung diện thánh."

Liễu Hồ Nguyệt ngẩng đầu quan sát thái giám trẻ tuổi. Tiểu chính thái này nhìn nàng, chỉ liếc qua rồi dời tầm mắt đi. Mà người trong đại sảnh đều đã đi ra ngoài. Bọn họ đều hiểu rõ lúc này hoàng thượng triệu bọn họ vào cung vì có gì. Nhưng gia chủ Liễu gia còn chưa chọn xong, thật sự cứ vào cung như thế sao?

Liễu lão phu nhân nắm tay Liễu Hồ Nguyệt, tuyên bố với mọi người: "Nguyệt nhi tạm thời làm gia chủ Liễu gia. Đợi Liễu Tường Phong trở về, chức vị gia chủ sẽ trả lại, các vị quản sự và trưởng lão có ý kiến gì không?"

Bọn họ hô hấp căng thẳng, ánh mắt vừa quái dị vừa tò mò đánh giá Liễu Hồ Nguyệt. Rốt cuộc cũng có người mở miệng hỏi đầu tiên: "Vừa rồi luồng sức mạnh kia phát ra từ người Cửu tiểu thư?"

Liễu lão phu nhân liếc xéo người nọ: "Nàng có tư cách làm gia chủ hay không, đến lúc đó sẽ biết, quan tâm làm gì đến sức mạnh kia phát ra từ người ai?"

Lúc này đúng là nhiều lời vô ích, Liễu Hồ Nguyệt vốn muốn đùn đẩy thân phận này, Liễu lão phu nhân lại cứ bám riết không buông. Mấy đứa trẻ Tần thị sinh ra đều không chiếm được sự tin tưởng của Liễu lão phu nhân. Tâm tư của Tần gia trong mấy năm nay, bà đều nhìn thấu. Mà người duy nhất đối xử thật tâm với Liễu lão phu nhân là Liễu Tuấn Thành, nhưng thực lực không đủ nên không thể trở thành gia chủ. HNTB@ddLQĐ Vì vậy, bà trái lo phải nghĩ đều cảm thấy chỉ có Liễu Hồ Nguyệt có được toàn hệ là thích hợp nhất.

Các quản sự và trưởng lão đều ngăn cản nghi ngờ trong lòng, dù sao lựa chọn gia chủ không chỉ bởi một hai câu của Liễu lão phu nhân. Có thể trở thành gia chủ hay không thì phải trải qua vô số kiểm tra. Liễu Hồ Nguyệt không thể thông qua kiểm tra, vậy thì không thể làm gia chủ. Bọn họ mỗi mắt mong chờ. Bọn họ đều mong Liễu Hồ Nguyệt lợi ngược dòng, đừng khiến bọn họ quá thất vọng.

Mọi người mang theo tâm tình kích động và mong chờ giải tán.

Liễu lão phu nhân mang theo Liễu Hồ Nguyệt vào cung. Tuy khẩu dụ không nhắc đến tên Liễu Hồ Nguyệt, nhưng khó tránh khỏi sẽ có chuyện xảy ra. Ví dụ: hiện tại Lam gia và Bạch gia đã vào hoàng cung.

Trên đường đi, Liễu lão phu nhân nắm tay Liễu Hồ Nguyệt, hỏi: "Con sợ hãi không?"

Liễu Hồ Nguyệt ngẩng đầu nhìn Liễu lão phu nhân, sau đó lắc đầu: "Không ạ!"

"Hai gia tộc Lam gia và Bạch gia chắc chắn sẽ ra tay, đến lúc đó không như đối mặt với nhị muội của con, dùng vũ lực không giải quyết

được vấn đề." Liễu lão phu nhân vẫn lo lắng cho nàng. Động võ trước mặt Lam gia chủ và Bạch gia chủ, trước mắt thực lực của Liễu Hồ Nguyệt vẫn chưa làm được. Dĩ nhiên nàng biết còn xa mới tới đó. Nàng gật gật đầu: "Nguyệt nhi đã biết, tổ mẫu cứ yên tâm."

Đến cửa cung, bọn họ xuống xe ngựa, đi vào trong hoàng cung cao lớn nguy nga. Binh lính bảo vệ đều nghiêm túc làm tròn nhiệm vụ canh giữ của mình. Một cung nữ nhanh chóng đi tới, hành lễ với bọn họ rồi dẫn bọn họ vào điện Phượng Loan.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Bị Phượng Vương Dẫn Dắt, Diễn Kịch

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng

Điện Phượng Loan là nơi tiên hoàng hậu ở trước kia. Sau này, tiên hoàng hậu băng hà, điện Phượng Loan liền ban cho tiểu công chúa do tiên hoàng hậu sinh ra. Nhưng tiểu công chúa bất hạnh chết yểu lúc nhỏ, điện Phượng Loan này liền cho Phượng vương ở.

Mấy người Liễu lão phu nhân, Liễu Hồ Nguyệt theo cung nữ Thước Dược thân cận Phượng Dật Hiên đi vào điện Phượng Loan.

Phượng Hạo Quân ngồi trên long tọa, tựa như một phụ thân yêu thương chải tóc cho Phượng Dật Hiên... Phượng Dật Hiên đang gói đầu lên ùi Phượng Hạo Quân.

Trong đại sảnh, Lam gia chủ và Bạch gia chủ ngồi bên trái, có vẻ đã đợi người Liễu gia rất lâu.

Liễu Hồ Nguyệt bước vào điện Phượng Loan, đầu tiên nhìn thấy người kia đang nằm trên ùi Phượng Hạo Quân, hết sức hưởng thụ sự chải đầu của Phượng Hạo Quân cho mình. Nam nhân này trước mặt nhi tử tuyệt đối là một phụ thân từ ái. Khi Liễu Hồ Nguyệt thấy màn này chợt thấy sợ hãi, thâm tâm xót xa, không biết Liễu Tường Phong đang ở đâu?

Phượng Dật Hiên nheo mắt nhìn Liễu Hồ Nguyệt chăm chú rồi chỉ vào nàng, la to: "Nương tử, ha ha, nương tử đến đây." HNTB-

diễn đàn Lê Quý Đôn

Phượng Hạo Quân không ngăn cản Phượng Dật Hiên. Phượng Dật Hiên chạy đến trước mặt Liễu Hồ Nguyệt, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, miệng nói ngọt xớt: "Nương tử, nàng tới gặp ta."

Khóe môi Liễu Hồ Nguyệt giật giật vài cái. Giờ nàng rất muốn đập chết nam nhân này. Nàng gượng cười mấy tiếng, tiện tay vuốt ve tay Phượng Dật Hiên, hơi cúi đầu nói: "Trở về ngồi đi."

"Không, ta muốn nàng ngồi với ta." Khi nàng vuốt ve tay hắn, Phượng Dật Hiên lại dùng hai tay giữ tay nàng, lắc lắc vài cái.

Liễu lão phu nhân cười nói: "Phượng vương gia, lát nữa bàn bạc chuyện xong, ta để Nguyệt nhi hầu người."

Phượng Dật Hiên nghe xong, đôi mắt sáng lên, cười hì hì: "Có thể ngủ với ta không?"

"Người..." Liễu Hồ Nguyệt nghiêng răng, bàn tay bị hắn nắm cũng dùng sức nắm chặt. Câu nói của người này vừa rồi trần trụi rõ ràng. Diễn, còn ở trước mặt mọi người, diễn kịch.

Thật là không biết xấu hổ!

"Hì hì, nương tử đỏ mặt." Phượng Dật Hiên nhìn Liễu Hồ Nguyệt. Thực ra vốn chẳng đỏ mặt gì, chỉ là Phượng Dật Hiên cảm thấy vẻ mặt nàng vô cùng thú vị. Hắn nâng tay lên, nắn nắn má nàng. Ngay lập tức, Liễu Hồ Nguyệt đánh hắn một cái, quắc mắt trừng hắn.

Liễu lão phu nhân cúi người, cung kính nói: "Phượng vương gia, hai ngày sau là ngày người thành thân với Nguyệt Nhi. Đến lúc đó, đừng nói Nguyệt nhi ngủ với người, để Nguyệt Nhi chơi với người ngày nào cũng được."

"Tổ mẫu..." Liễu Hồ Nguyệt bị sặc. Chẳng phải người cố đại rất bảo thủ à? Giờ còn nói cả ngủ nghỉ ra rồi. HNTB-diễnđànLêQuýĐôn

Phượng Hạo Quân cười ha ha. Không nghi ngờ, lời của Liễu lão phu nhân khiến tâm trạng Phượng Hạo Quân tốt hẳn lên: "Mau mau ban ghế ngồi." Phượng Hạo Quân vẫy vẫy tay, nói.

Lam gia chủ và Bạch gia chủ nhìn thấy sự đối xử đối lập với người Liễu gia như thế, không biết trong lòng có cảm giác gì.

Các cung nữ mang vài chiếc ghế dựa đến. Phượng Dật Hiên chen chúc cùng Liễu Hồ Nguyệt trên chiếc ghế dựa kia. Liễu Hồ Nguyệt cảm thán một tiếng, may mà ghế dựa đủ rộng, may mà nàng đủ nhỏ nhắn...

Liễu lão phu nhân nhìn Lam gia chủ và Bạch gia chủ, mỉm cười, gật đầu với bọn hắn: "Không ngờ hôm nay hai vị gia chủ cũng rảnh rỗi."

Hai người bị Liễu lão phu nhân hỏi thăm, cúi đầu.

Phượng Dật Hiên chỉ vào bọn hắn, lên án: "Bọn họ là người xấu."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Ngốc Vương Tố Cáo Hai Vị Gia Chủ

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Da đầu Lam gia chủ tê rần, hai tay nắm chặt, ngoảnh về phía cánh tay đang chỉ vào mình. Trong mắt bọn hắn, Phượng Dật Hiên thực sự ngốc nghếch. Vừa rồi khi vào điện Phượng Loan, Lam gia chủ đã nói suy nghĩ của mình cho Phượng Hạo Quân. Bởi thế, Phượng Hạo Quân mới vờ người Liễu gia vào hoàng cung. Lúc ấy, Phượng Dật Hiên cũng có mặt. Lam gia chủ nói xấu Liễu gia vài câu, Phượng Dật Hiên đều nghe rõ. HoàngNgọcTửBăng@diễnđànLêQuýĐôn.

Phượng Dật Hiên đột nhiên đứng dậy, bước đến trước mặt Lam gia chủ, đi vòng quanh nhìn ngang ngó dọc vài lần rồi mới tố cáo: "Người... người xấu nhất."

Lam gia chủ nhanh chóng đứng dậy, chấp tay hành lễ, hơi cúi người: "Phượng vương gia, lời thần nói đều vì hoàng thượng. Thần muốn chia sẻ trách nhiệm với hoàng thượng."

"Người gạt người, người là người xấu. Người muốn kéo người nhà của nương tử xuống đài, kéo xuống đài." Phượng Dật Hiên chống nạnh, hơi ngửa mặt phần nộ trừng Lam gia chủ.

Lam gia chủ bị hắn nói đến tức giận, nhưng nể thân phận Phượng Dật Hiên nên vẫn dè nén.

Mỗi quốc gia đều có lá bài bí mật. Nếu có hai lá bài thì một là để ngoài sáng, lá bài còn lại đặt trong bóng tối. Lá bài Liễu gia ở ngoài sáng, mà lá bài trong tay Phượng Hạo Quân là ở trong tối. Cho dù Lam gia có phát triển hơn nữa cũng không thể chống đối hoàng thất. Cho nên, đối với Ngốc vương này, các đại gia tộc sẽ lựa chọn nhường nhịn. Ai bảo hãn là hoàng tử mà hoàng thượng Thiên Thủy quốc sủng ái nhất chứ?

Lúc này, Bạch gia chủ đứng lên, cười cười khuyên: "Phượng vương gia, nói đùa, nói đùa thôi. Chúng ta không hề có ý nghĩ lôi người nhà nương tử của người xuống đài."

"Người cũng gạt người. Người là người xấu nhất xấu nhất xấu nhất trong người xấu." Phượng Dật Hiên nhe răng trợn mắt với Bạch gia chủ, chỉ vào Lam gia chủ. Đột nhiên hãn vỗ một phát lên đầu Bạch gia chủ. Bạch gia chủ không đề phòng nên hét to một tiếng: "Vương gia..."

Phượng Hạo Quân vỗ bàn, hạ giọng hét lên: "Hiên nhi, mau dừng tay."

Một đám cung nữ chạy đến, kéo Phượng Dật Hiên về bên cạnh Liễu Hồ Nguyệt. Liễu Hồ Nguyệt lạnh nhạt liếc hãn: "An phận một chút!" Kỹ thuật diễn xuất của hãn làm nàng suýt chút nữa cho rằng hãn thực sự là kẻ ngốc, trình độ cao siêu. Có điều, nàng cảm thấy rất thích thú, đặc biệt là lúc nhìn thấy vẻ mặt cam chịu của hai gia chủ kia.
HoàngNgọcTửBăng@diễnđànLêQuýĐôn.

Liễu lão phu nhân không chút lưu tình, thờ khễ: "Hai vị gia chủ muốn cho người Liễu gia xuống đài ư? Vậy chẳng hay hai vị muốn làm Liễu gia chúng ta xuống đài như thế nào?" Liễu lão phu nhân quyết đoán giữ vững Liễu gia. Các gia tộc khác cũng phải nhường nhịn bà.

Lam gia chủ nghe bà hỏi như vậy, vẻ mặt không nén nổi giận, trái lại khiến hãn như một kẻ đại ác. Bạch gia chủ đứng thẳng lên: "Nghe nói Liễu gia chủ đã rời khỏi. Nghi thức kiểm tra và nghi thức trưởng thành sẽ diễn ra

vào hai ngày nữa. Nghi thức kiểm tra năm nay không giống với năm ngoái. Phượng vương đại hôn, bên cạnh đó tổ chức trưởng thành. Thế mà Liễu gia chủ lại cố tình rời khỏi trong lúc này. Người nói, sao đại hội có thể không có người chủ trì đại cục. Chẳng lẽ Liễu gia chủ đi khỏi, hoàng thượng phải tự mình đến chủ trì hay sao?" Bạch gia chủ hơi dựa lưng về phía sau, lấy tư thế "ta khinh người", không thèm để ai vào mắt. Ở thành Liên Vân này chỉ có Bạch gia chủ mới có thể dùng giọng điệu như thế nói chuyện với Liễu lão phu nhân.

Lời của Bạch gia chủ cũng đặt ra một bậc thang (*) đi xuống cho Lam gia chủ: "Hoàng thượng bận rộn công việc, vốn không nên cố ý vào cung quấy rầy."

[(*) Bậc thang: Ở đây là chỉ một lối thoát, một cách gỡ tình huống khó xử.]

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 137: "Kẻ Cắp" Đường Hoàng

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

"Nghỉ thức kiểm tra năm nay không giống năm ngoái. Bạch gia chủ đã nói, nghỉ thức kiểm tra và nghỉ thức trưởng thành sẽ cử hành cùng lúc. Ngày đó, bên này hoàng thượng bận rộn với hôn sự của Phượng vương điện hạ. Mà bên ngoài lại cử hành hai nghỉ thức, đến lúc đó..."

"Ơ ơ, ta vừa nghe thấy gì? Lam gia chủ, người ước hiếp Liễu gia ta không có ai ngoài Liễu Tường Phong sao?" Liễu lão phu nhân cười đầy châm chọc, ánh mắt sắc nhọn hung hăng đâm vào người Lam gia chủ. Làm một kẻ cướp, người Lam gia rất thông minh, dùng cái cố đường hoàng như thể vừa có thể vào phòng trộm cướp, vừa có thể nói bản thân vô tội.

Thứ của Liễu gia, Liễu lão phu nhân sẽ không cho đi bất cứ gì cả. Đại sư chủ trì nghỉ thức kiểm tra từ vài thập niên gần đây luôn luôn do Liễu Tường Phong đảm nhận. Giờ Liễu Tường Phong đi rồi, bà không thể để Liễu gia thua trong tay Liễu Tường Phong như thế được.

Liễu Hồ Nguyệt nhếch môi cười nhạt, không nói gì.

Lam gia chủ lắc đầu, không biểu hiện chút cảm xúc nhưng trong lòng sớm phát cáu. Quả nhiên như lời Tần Duyệt, người Liễu gia sẽ không chủ động nhường lại quyền lợi này. Lam gia chủ bình tĩnh trả lời: "Liễu lão phu nhân nói đùa. Chúng ta không ước hiếp người Liễu gia không có ai. Chỉ có

điều giờ Liễu gia chủ tạm thời vắng mặt, mắt thấy nghi thức kiểm tra đã gần tới, chiếc ghế đại sư chủ trì không thể để không."

"Rầm --" Liễu lão phu nhân đập bàn: "Hôm nay ta vào cung để đề cử cho hoàng thượng một người thích hợp làm gia chủ mới của Liễu gia ta. Về phần chức vị đại sư, để Lam gia chủ người lo lắng rồi."

Mỗi gia chủ kế nhiệm của một gia tộc đều phải đến hoàng thất để kiểm tra đánh giá. Chỉ khi hoàng thất đồng ý, người mới có tư cách trở thành gia chủ đời sau.

Liễu lão phu nhân cầm tay Liễu Hồ Nguyệt, đứng lên, đi đến giữa đại sảnh điện Phượng Loan, hơi cúi người rồi nghiêm túc nói: "Hoàng thượng, quốc gia không thể một ngày không có vua, gia không thể một ngày vắng chủ. Gia chủ đương nhiệm của Liễu gia đột nhiên tạm rời cương vị của mình, là do ta dạy dỗ không nghiêm. Nhưng gia chủ không phải không có người mới, nếu người cầm lái đã rời khỏi, ta thân là người cao tuổi nhất trong tộc, có trách nhiệm trình trọng lựa chọn gia chủ mới." Liễu lão phu nhân nhẹ nhàng đẩy Liễu Hồ Nguyệt đến trước mặt bà. Tất cả mọi người trong điện đã nghe cũng đã nhìn rõ...

Này... Lão thái bà này định đề cử phế vật kia làm gia chủ Liễu gia tân nhiệm sao?

Người trong điện trợn mắt, há hốc mồm. Vài vị chương quản và trưởng lão ở Liễu gia cũng không khỏi run sợ. Đại trưởng lão cảm thấy không ổn, nhất thời không không chế cảm xúc của mình, lập tức đứng dậy kinh hô: "Lão phu nhân, vạn lần không thể được."

Ánh mắt lạnh lùng của Liễu lão phu nhân lia tới, xẹt qua người đại trưởng lão: "Có thể hay không, không do một hai câu của người là có thể phủ nhận."

"Nhưng mà..."

"Đại trưởng lão, ta quản gia vài thập niên rồi, người còn sợ ta già nên hồ đồ sao?" Liễu lão phu nhân lập tức ngắt lời hắn.

Đại trưởng lão nghe được lời ấy, cúi đầu, trên khuôn mặt già nua vẫn không thể bình tĩnh như trước, sau đó ngồi phịch xuống: "Thôi xong, xong rồi..." Hắn không tin nổi một tiểu hài tử kém cỏi ít tuổi có thể làm gia chủ cho dù thực lực nàng đủ mạnh. Nhưng vấn đề là nàng lại là một phế vật, một đại phế vật có được không???

Khi đại trưởng lão ngồi xuống, Bạch gia chủ bỗng nhiên ôm bụng cười phá lên: "Ha ha ha... Xem ra người thực sự già nên hồ đồ, già nên hồ đồ ha ha ha. Người lựa chọn một phế vật làm gia chủ, Liễu gia thực sự chẳng có ai cả."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Kiểm Tra Đánh Giá Gia Chủ Tân Nhiệm

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Bạch gia chủ cười to bên kia làm các chương quản Liễu gia đều cúi đầu, cảm thấy không được nể mặt. Mà đại trưởng lão thẹn quá thành giận, mắt kiềm chế rộng to: "Cười cái gì mà cười? Thông qua kiểm tra gia chủ tân nhiệm rồi hẵng nói sau." Hiện tại đại trưởng lão cảm thấy may mắn vì trước khi mỗi gia tộc tuyển ra một gia chủ đều phải vào hoàng cung kiểm tra thực lực của mình. Một khi hoàng thất không vừa ý, dù người có tài hoa hơn người cũng không được lựa chọn.

Bạch gia chủ nghe đại trưởng lão Liễu gia quát xong liền thu nụ cười lại. Lam gia chủ nghe tin này, thầm cười trộm, nhưng không biểu hiện ra mặt, lấy dáng vẻ xem kịch vui.

Phượng Hạo Quân hơi nhú mày, rất bất ngờ với quyết định của Liễu lão phu nhân. Nhưng hãn thân là quân vương, tuyệt sẽ không can thiệp vào việc chọn người nào trong gia tộc nào làm gia chủ. Chỉ cần thông qua kiểm tra, người có năng lực thì có thể ngồi lên vị trí này. "Lão phu nhân, nữ tử trước giờ chưa từng làm gia chủ, các thế hệ trước kia của Liễu gia cũng chưa từng xuất hiện nữ tử làm chủ. Ngay cả người tài đức vẹn toàn cũng chưa từng nhận vị trí gia chủ. Người... đã suy nghĩ kỹ chưa?" Phượng Hạo Quân nghiêm túc nói.

Liễu lão phu nhân tràn đầy tự tin: "Hoàng thượng, rồi một ngày nào đó, người sẽ tin tưởng hành động của ta hôm nay là đúng đắn. Chư vị đang

ngồi đây, mặc kệ các người đối xử với Tiểu Cửu nhi nhà ta, ta đều không để bụng."

Liễu Hồ Nguyệt quay đầu, nhìn vẻ mặt kiên định của Liễu lão phu nhân, không chút nghi ngờ, trong lòng nàng trào dâng sự biết ơn. Bà giữ lại mạng của nàng, giờ còn giao Liễu gia cho nàng. Bất luận nàng làm sao cũng không thể để Liễu lão phu nhân thất vọng.
HoàngNgọcTửBăng@ddLQĐ

Phượng Hạo Quân gật đầu lia lịa, tầm mắt dừng trên người Liễu Hồ Nguyệt, chậm chạp đánh giá nàng một phen. Vì nàng là phế vật, trước kia không chú ý nhiều đến nàng, chỉ nghe nói Liễu Tường Phong rất sủng ái nữ nhi này. Hiện tại quan sát nàng... Hắn lại cau mày hơn: "Thật sự quá nhỏ." Chỉ nói một câu, Phượng Hạo Quân liền đứng lên, phất tay: "Tổ mẫu người đã cố ý để cử người làm gia chủ tân nhiệm, vậy còn lại là tùy thuộc vào trẫm."

"Đợi chút." Liễu lão phu nhân đột nhiên gọi lại: "Hoàng thượng, ta hi vọng chỉ một mình người kiểm tra gia chủ Liễu gia. Những người còn lại..." Tầm mắt hơi quét về những người ngồi trong điện.

Phượng Hạo Quân cũng thuận thế nhìn các gia chủ gia tộc trong điện. Hôm nay vào cung không chỉ có người Lam gia và Bạch gia. Để phô trương màn này lên, Lam gia còn gọi vài gia tộc không nhỏ cùng vào cung. Sau đó, Phượng Hạo Quân khẽ gật đầu, coi như chấp nhận yêu cầu của Liễu lão phu nhân.

Các gia tộc khác chưa tận hứng đều nhú mày. Gia tộc nào không hy vọng có một nhân tài được hoàng thất trọng dụng? Mà Liễu lão phu nhân lại che che giấu giấu một cách thần bí như thế.

Bạch gia chủ nhảy căng lên, bất mãn: "Nếu không có gia tộc khác ở đây thì làm sao chứng minh phế vật người có tư cách làm gia chủ Liễu

gia?"

"Chẳng lẽ người chất vấn hoàng thượng sẽ bao che ta?" Liễu Hồ Nguyệt quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo dừng trên người Bạch gia chủ. Ánh mắt ấy làm Bạch gia chủ phát hoảng, phể vật kia dùng ánh mắt gì nhìn hắn vậy? Cũng bởi ánh mắt này khiến Bạch gia chủ nhất thời á khẩu không thể trả lời. Câu nói vừa rồi của hắn chẳng phải nói rõ không tin tưởng hoàng thượng sao? HoàngNgọcTửBăng@ddLQĐ

Phượng Hạo Quân không tức giận với lời Bạch gia chủ, xoay người, dắt Phượng Dật Hiên ra khỏi điện Phượng Loan. Các gia chủ còn lại nhanh chóng đi theo...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Nương Tử Của Ta Là Chiến Sĩ

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng.

Theo Phượng Hạo Quân đến điện kiểm tra. Trong hoàng cung này, điện kiểm tra đã xưa cũ, kém xa phương tiện kiểm tra trong thần điện kiểm tra ở phương Tây. Sau khi bước vào đại điện, Phượng Hạo Quân liền ra lệnh cho hộ vệ ngăn các gia chủ khác ở ngoài. Chỉ có bốn người vào điện kiểm tra. Cha con Phượng Hạo Quân và Liễu lão phu nhân cùng Liễu Hồ Nguyệt.

Phượng Hạo Quân đưa Liễu Hồ Nguyệt đến hồ kiểm tra. Cái hồ này có thể kiểm tra nhiều loại thực lực. Chỉ cần đứng trong hồ, chuyển động loại tu luyện trong cơ thể người, nước hồ sẽ xuất hiện sự biến hóa mỏng manh.

Nếu là một Chiến sĩ, đáy hồ sẽ có khói trắng mù mịt bốc lên. Bên cạnh hồ có thước đo mức độ kiểm tra, thực lực cao nhất, khói trắng sẽ càng bay lên giới hạn đo của thước.

Ma pháp sư chủ yếu kiểm tra nguyên tố lực. Bên cạnh hồ dựng mười ống dẫn trong suốt, đại diện cho mười loại nguyên tố lực. Khi người làm nguyên tố lực trong cơ thể phát ra, màu sắc của nguyên tố lực sẽ làm cho những ống dẫn kia đổi màu, hiện ra màu đại diện cho nguyên tố lực của người.

Về phần Triệu hồi sư, đương nhiên là triệu hồi huyền thú của người ra mới được công nhân là một Triệu hồi sư tài năng. Huyền thú của Triệu hồi sư đại diện cho tất cả, cho nên Triệu hồi sư không nhất thiết phải kiểm tra. Mà mọi người thường chọn kiểm tra đồng bạn của Triệu hồi sư -- thực lực của ma thú. Thực lực ma thú đạt đến đủ để đại diện cho sự mạnh yếu của một Triệu hồi sư.

Mấy người đứng trong hồ kiểm tra, cúi đầu nhìn nước hồ lăn tăn sóng nhẹ.

"Muốn trở thành gia chủ của gia tộc lớn, nhất định phải đạt được thực lực tuyệt đối. Năm nay người mới mười hai tuổi, chưa sang mười ba, chỉ cần đạt tới Chiến sĩ cấp bốn hoặc Ma pháp sư trung cấp của sơ kỳ, hoặc... người có một huyền thú cấp bốn là có thể thông qua cửa thứ nhất." Phượng Hạo Quân giảng giải quy tắc của cửa thứ nhất cho nàng.

Liễu Hồ Nguyệt hỏi: "Có phải cửa thứ hai là cửa kiểm tra của người tu hành?"

Phượng Hạo Quân gật đầu: "Không sai, nếu là một Chiến sĩ, người sẽ tỷ thí với người cùng cấp, thắng thì có thể thông qua cửa thứ hai. Đương nhiên, Ma pháp sư cũng giống như vậy, nhưng Triệu hồi sư thì đặc biệt hơn."

Liễu Hồ Nguyệt tạm thời không định để lộ thân phận Triệu hồi sư. Nếu một Chiến sĩ có thể đạt được chức vị gia chủ Liễu gia, nàng cần gì để người khác biết nhiều? Thực lực hiện tại của nàng, cao thủ nào cũng có thể đè bẹp, cho nên vẫn cẩn thận là hơn.

Liễu lão phu nhân không nói gì thêm. Liễu Hồ Nguyệt muốn trở thành chim ưng tự do, bà sẽ không để nàng làm phượng hoàng đất. Bà khẽ nói: "Đi thôi, Nguyệt nhi."

Liễu Hồ Nguyệt gạt đầu, đi về phía hồ kiểm tra. Hồ rất nông, nàng đi xuống, nước chỉ đến đầu gối. Nàng hơi thả chiến khí ra, chiến khí nhàn nhạt không màu tràn ra từ trong cơ thể nàng, sau đó kết hợp với nước trong hồ. Vì ngoại lực tác động, mặt hồ vốn lặng sóng đột nhiên nổi sóng cao lên, bao phủ cả người nàng bên trong. Một cột ánh sáng phóng ra từ trên đầu nàng, vòng tròn sóng bao phủ nàng hiện rõ ra trước mặt mọi người.

Bọn họ thấy làn sương mù bao phủ chỉ ở Chiến sĩ mới có càng lúc càng nhiều, sương mù lại tràn ra trong vòng sóng, thước đo thực lực của Chiến sĩ đã bắt đầu xuất hiện biến hóa kỳ diệu...

Phượng Dật Hiên nắm chặt hai đấm, trợn to mắt kinh hô: "Chiến sĩ, chiến sĩ! Nương tử của ta là chiến sĩ..."

Cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn... Sau cấp bốn...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Tốc Độ Dọa Chết Người

Liễu lão phu nhân hít một hơi khí lạnh. Tối giờ bà vẫn chưa biết cháu gái mình còn có năng lực chiến sĩ, hơn nữa... còn là cấp bốn. Không đúng, thước đo vẫn chưa dừng lại. Chỉ thấy sương mù trắng đang bay lên cấp năm. Cuối cùng vững vàng dừng lại ở cấp năm.

Mới mười hai tuổi đã đạt đến cấp năm. Hiện tại, Tần Duyệt mười chín tuổi đạt cấp tám, mười chín tuổi tới cấp tám đã không mấy ai có thể làm được. Mà Liễu Hồ Nguyệt... mười hai tuổi tới cấp năm, đây là tốc độ dọa chết người.

Liễu lão phu nhân trợn mắt, há hốc mồm nhìn thước đo kiểm tra trên mặt hồ, không thốt nên lời một hồi lâu.

Phượng Hạo Quân cũng bị hiện tượng này dọa sợ. Lúc trước hẳn còn lo yêu cầu của bản thân quá cao, bởi Liễu gia chưa từng có hài tử mười hai tuổi tiếp nhận chức vị gia chủ. Trước đây cũng có người ít nhất mười lăm tuổi muốn xin hoàng thất làm gia chủ, người ấy phải đạt Chiến sĩ cấp năm. Phượng Hạo Quân đưa cho hài tử mười hai tuổi một bậc thềm, chừng đó tuổi đạt tới cấp bốn đúng là gây khó khăn cho người ta.

Hắn khiếp sợ nhìn chăm chăm thước đo, trong đầu nổ đùng đùng. Một lúc lâu sau, hắn mới thốt lên: "Liễu lão phu nhân, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Chẳng phải nói... khí mạch của Tiểu Cửu nhi bị phế sao?"

Liễu lão phu nhân cũng nhìn Liễu Hồ Nguyệt, vẻ mặt kinh hãi.

Liễu Hồ Nguyệt bình tĩnh leo lên khỏi hồ, hai má ửng hồng, cúi đầu dụi dụi hỏi: "Hoàng thượng, như vậy có thể đi đến cửa thứ hai chưa?"

Phượng Hạo Quân bị hành động của Liễu Hồ Nguyệt dọa sợ, sao còn tâm trí nghe nàng nói gì. Phượng Dật Hiên thấy vậy bèn đi đến, ôm cánh tay nàng: "Có thể, có thể! Ta đưa nàng đi chơi, ta biết nó ở đâu." Sau đó kéo tay Liễu Hồ Nguyệt về phía cửa thứ hai.

Lúc này, Phượng Hạo Quân và Liễu lão phu nhân mới đồng thời phục hồi tinh thần. Hai người đều nhanh chóng đuổi theo, đặc biệt là Phượng Hạo Quân vừa đuổi vừa gọi: "Hiên nhi, đi chậm một chút!"

Đến trước cửa thứ hai, Phượng Dật Hiên và Liễu Hồ Nguyệt dừng lại, chờ Phượng Hạo Quân dùng chìa khóa mở cửa thứ hai ra. Phượng Hạo Quân và Liễu lão phu nhân đến bên Liễu Hồ Nguyệt. Phượng Hạo Quân không nhịn được hỏi: "Lão phu nhân, rốt cuộc Tiểu Cửu nhi xảy ra chuyện gì? Sao lúc trước Liễu gia luôn giữ bí mật thế?"

Mầm non tốt như vậy mà bị che giấu nhiều năm.

Liễu lão phu nhân nhìn Liễu Hồ Nguyệt, rồi rầm: "Chuyện này..." Bà cũng mới biết Liễu Hồ Nguyệt là Chiến sĩ.

Liễu Hồ Nguyệt quay đầu nhìn bọn họ, cúi đầu nói: "Hoàng thượng, tổ mẫu, chuyện này nói ra rất dài. Hơn nữa, ta không cố ý giấu diếm, nhưng kẻ xấu ở Liễu gia, ta không thể không đề phòng."

"Ai?" Phượng Hạo Quân hung tợn quát lên.

Liễu Hồ Nguyệt nhìn Liễu lão phu nhân, tin tưởng bà biết đó là ai.

"Hoàng thượng, đây là chuyện của Liễu gia. Người là hoàng đế cao quý của một nước, không tiện nhúng tay." Liễu Hồ Nguyệt nói.

Liễu lão phu nhân khẽ gật đầu: "Hoàng thượng, đợi xong chuyện này, lúc trở về chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng."

"Tra, nhất định phải tra! Ai dám động vào nửa tấc đất của Liễu gia, tuyệt không thể tha." Phượng Hạo Quân thầm siết chặt tay, kích động nên quên thân phận của mình. Thân là hoàng đế một nước không thể can thiệp vào cuộc tranh đấu của các gia tộc. Phượng Hạo Quân bị thiên phú yêu nghiệt của Liễu Hồ Nguyệt kích thích, ai cũng làm thiên tài xuất chúng như vậy mai một thì sẽ gây khó dễ cho Thiên Thủy quốc rồi.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Nghe Đồn Bên Trong Có Giang Hồ Thất Quái

Edited by Delia Trần.

Phượng Hạo Quân kéo tay Phượng Dật Hiên lại, nói "Cứu cô nương tự mình vào đi thôi!"

Cửa thứ hai, gia chủ phải tự mình tiến vào, nên nàng sẽ gặp ai, thực lực đến đâu, Phượng Hạo Quân không biết. Vì vậy mà thí nghiệm điện cũng có cao nhân thuộc sở hữu hoàng gia khổng chế.

Phượng Dật Hiên nghe xong, nhảy dựng lên, ồn ào nói: "Ta cũng muốn vào, ta cũng muốn..."

Liễu Hồ Nguyệt tiến lên, hung hăng trừng mắt một cái, hăn mới an phận mà im lặng.

Nàng nói: "Người có thể im lặng không?"

Phượng Dật Hiên sững ra, xong lại ngoan ngoãn gật đầu: "Ta có thể vào không?"

"Không thể!" Phượng Hạo Quân cùng Liễu Hồ Nguyệt trầm miệng một lời, người trước thì là mệnh lệnh, còn giọng điệu người sau lại mang theo chút dễ dàng.

Phượng Dật Hiên chớp mắt vài cái, nhìn chăm chăm hai người, sau đó lại rối rắm một phen.

Liễu Hồ Nguyệt cũng không chờ hẳn rồi rảm xong, liền xoay người bước đi, chỉ nghe lời nói còn lưu lại: "Quyết định vậy đi, người ở yên đó, ta vào trước."

Bước vào đại môn, cửa liền khép lại, một mặt gương theo đó chậm rãi đi xuống, phản chiếu bóng hình nàng.

Một đạo âm thanh âm thầm vang lên: "Lão đại, có người?"

Nghe nói trông coi thí nghiệm điện là giang hồ thất quái, họ đều là người có thực lực, thấp nhất là cửu giai chiến thần, cao nhất là một vị triệu hồi sư không ai biết rõ thực lực.

Vị kia chưa bao giờ xuất hiện, hẳn giang hồ thất quái là át chủ bài của Thiên Thủy quốc!

"Ồ, là một đứa trẻ!" Lại là đạo âm thanh kia, hiển nhiên, giọng điệu còn mang theo sự thờ ơ.

Liễu Hồ Nguyệt nghiêng tai lắng nghe hết thảy, cũng hiểu rõ ý tứ của người kia, khóe môi cong lên, nàng lạnh nhạt cười: "Xin mời tiền bối ra chiêu."

"Chỉ là ngũ giai, khẩu khí lại lớn vậy, tốt lắm!" Một nam nhân thấp bé, ước chừng chưa đủ 3m bẻ đôi, buộc tóc đuôi ngựa cực kỳ buồn cười, quần áo lố lằng, thành thoi từ trong tối đi ra.

Cửa thứ hai kỳ thực cái gì cũng không có, đúng hơn là trống không, bốn phía đều là bóng tối, chỉ có chỗ nàng đứng tản ra một ít ánh sáng.

Gã lùn - nam nhân lố lằng kia mang theo nụ cười khinh thường, hắc hắc hỏi: "Nè nhóc, người từ gia tộc nào tới đây?"

"Liễu gia!" Liễu Hồ Nguyệt không hề e dè trả lời.

"Liều gia? Liều gia nào nhỉ? Liên Vân Thành hình như chỉ có 1 Liều gia?..."

Gã ta cúi đầu suy tư một lát, sau đó, tựa hồ như nhớ tới cái gì, gã đột nhiên ngẩng đầu, kinh hô:"A, gia chủ Liều gia chẳng lẽ đã chết? Người chính là tân gia chủ?"

Liều Hồ Nguyệt vừa nghe, liền muốn cắn gã một cái, người này lại dám nói thế!

"Người muốn chết!" Liều Hồ Nguyệt động bóng dáng, kiếp trước bản lĩnh nàng không tồi, lại thêm kiếp này chăm chỉ luyện tập, hẳn là khi không dùng đến chiến khí, người thường không thể bắt kịp tốc độ của nàng.

Gã lùn vừa nháy mắt một cái, Liều Hồ Nguyệt đã biến mất ngay trước mặt gã.

Gã lập tức cười:"A, có ý tứ! Xem ra là đã trên ngũ giai, hẳn là cửu giai của ta cũng không tính là bắt nạt..." người.

"Xem chiêu!"

"Đùng..." Gã còn chưa nói xong, đã bị Liều Hồ Nguyệt hung hăng bổ xuống.

Edited by Delia.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Lão Thất Gian Xảo

Một chưởng đánh xuống, gã lùn còn chưa kịp phục hồi tinh thần, sắc mặt còn chưa hết tái thì đã cảm nhận được được chưởng kia "dạo" trên cổ hần vài centimeters, không đúng, dường như da đầu đằng sau đã bị lột một nửa.

Không biết là gã ghét nhất người khác đánh lên đầu mình hay sao?

Gã lùn phục hồi tinh thần lại, hỗn hển nhảy lên rống to: "Nhóc! Không được đánh như thế!"

"Quy tắc của trận đấu có phải là tới gần người trông coi thí nghiệm ba lần, ta có thể qua?..." Liễu Hồ Nguyệt đánh xong một chưởng, liền tránh sang một bên, bình tĩnh hỏi.

Gã ta tức giận nhìn nàng, ánh sáng cứ nhàn nhạt tản ra.

"Không được chờ ta sơ hở như thế mà đánh, bằng không...tính người phạm quy!" Gã lùn lại la lên, biểu cảm trên gương mặt không những không làm Liễu Hồ Nguyệt cảm thấy xấu xí, mà lại cực kì dễ thương.

"Quy tắc có bảo là không được "sờ" đầu sao?"

"Cái đó.....không."

"Vậy người cũng có thể đến "sờ" đầu ta!" Nàng nhanh chân lùi vào bóng tối, sau đó lại nói vọng ra: " Vừa rồi tính một lần, còn hai lần nữa, ta

có thể thông qua cửa này!"

Edited by Delia Trần.

"Người! Ti bỉ! Tiểu nhân! Người.....!"

Gã còn chưa mắng xong, nàng lại vô tung vô ảnh biến mất tăm.

Đa đầu gã căng ra, lòng lập tức đề cao cảnh giác. Chiến khí được mở ra, gã lập tức cảm nhận được hơi thở của nàng, gã cười to: "Nhóc, người cho rằng trốn ở đó thì ta không tìm được người sao? Ha ha..."

"Xem chiêu!" Nhưng mà, gã vừa động, một bóng dáng liền lướt lên trên, gã điều chỉnh một chút, chỉ thấy Liễu Hồ Nguyệt đã ở trên cao, một chưởng thuận thế lao xuống...

"A a a a a!"

"Ti bỉ, tiểu nhân! Ti bỉ, tiểu nhân!" Chưởng thứ hai này so với lúc đầu mạnh mẽ hơn, trực tiếp đè gã ngã ngồi trên đất!

Lần nào, gã cũng bị Liễu Hồ Nguyệt "tìm ra sơ hở mà đánh cho tơi tả!

Gã ngồi trên đất, tựa như một đứa trẻ, hai tay xoa xoa đầu, "khóc".

Nàng trợn tròn mắt, đây là....một trong "giang hồ thất quái" sao?

Đây là "Cửu giai chiến thần" sao?

Có phải...quá yếu hay không?"

"Hồ Nguyệt...đề cao cảnh giác." Một âm thanh lười nhác xoẹt qua làm nàng giật mình một cái.

Tử Diễm đã mấy ngày không ra tìm nàng, thế mà lại xuất hiện ở thời khắc quan trọng này.

"Trong giang hồ thất quái, người trước mặt là Lão Thất, vừa giáo hoạt lại xảo quyệt, đừng để bộ dáng trẻ con vô hại này của hãn lừa gạt."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Nàng "Thua"

Liễu Hồ Nguyệt nghĩ đến việc vì nhục cầu mà Tử Diễm mất tăm, nhịn không được tò mò hỏi: "Đã nhiều ngày như vậy, người đang làm cái gì thế?"

"Đừng mất tập trung, chú ý phía trước đi." Tử Diễm hiển nhiên cũng không muốn nhắc đến chuyện trước đây, nhục cầu kia thật sự rất kỳ quái, thiếu tý nữa đã đánh thần hồn hấn tởm, bây giờ nghĩ lại, lòng lại nảy sinh một chút kiêng kị.

Mà, hai người bọn hắn đều xem nhẹ một vấn đề, nhục cầu kia vậy mà có thể đi vào tinh thần không gian của hai người, không chỉ thế, nó còn có thể dùng cả thân thể để tiến vào.

Thật sự là không đơn giản nha!

Liễu Hồ Nguyệt tập trung tinh thần nhìn về phía Lão Thất, mà gã, lại thu liễm vẻ đáng thương như trẻ con kia, đứng lên, nghiêm túc nói: "Nhóc, báo danh!"

Giang hồ thất quái kiêu ngạo, điều này ai cũng biết. Nếu có ai đến, họ chỉ quan tâm đến thí nghiệm, mặc kệ người đó là ai. Hiện giờ hỏi tên Liễu Hồ Nguyệt, thật sự đã coi nàng là đối thủ mà tiếp đãi.

Nàng cười nhẹ: "Liễu, Hồ, Nguyệt!"

"Liễu Hồ Nguyệt, tốt lắm, gặp phải ta coi như người may mắn. Hiện tại tỷ thí chính thức bắt đầu, ta ra ba chiêu, nếu không động vào người thì cửa này, người qua. Tỷ thí bắt đầu." Lão Thất nói rất nhanh, cũng không để ý liệu nàng có nghe rõ hay không.

Kỹ xảo nho nhỏ này của gã, với Liễu Hồ Nguyệt, thật là trẻ con!

Lão Thất còn chưa nói xong, thân hình đã nhảy lên rất cao, nhập vào bóng tối.

Tử Diễm lập tức nói: "Mở tinh thần lực!"

"Liệu có phạm quy?"

"Ở thí nghiệm lâu chỉ có hai vị chiến sĩ, người mở tinh thần lực ra, thăm dò được Lão Thất thì nhanh chóng khép lại, họ sẽ không phát hiện. Huống hồ, trên chiến trường, "sinh tử từ mệnh", người còn lo đối thủ sống hay chết sao?"

Liễu Hồ Nguyệt nhú mày, Tử Diễm đang cố vũ cho nàng đây!

Mà Lão Thất, nếu cũng nghĩ như vậy, thì nàng sẽ trở nên bị động, bị tấn công từ sau.

Mà nàng, lại không thích như thế.

Gã đã bảo nàng là tiểu nhân ti bỉ, vậy thì nàng sẽ thành toàn cho hắn.

Liễu Hồ Nguyệt nhắm mắt lại, tinh thần lực phô thiên cái địa khuếch tán ra, liền cảm thấy được Lão Thất đang dùng chiêu thức "tia chớp" lao tới từ phía trước.

Gần....

Ngay trước mắt.

Liễu Hồ Nguyệt trong nháy mắt khép lại tinh thần lực, nghiêng sang bên, tay Lão Thất theo đó mà xẹt qua hông nàng.

Nàng tay mắt lạnh lẽo chụp tay gã lại. Thân hình gã lại như cá trạch, nàng vừa ra tay, hắn liền trở người, sượt qua nàng, vòng ra sau lưng.

Một chưởng đánh úp từ phía sau, đồng tử nàng co lại, sau lưng là một mảng mát lạnh.

Nháy mắt, đã mất một ít vải.

Edited by Delia Trần.

Gã cầm miếng vải kia, cười lớn tiếng: "Ha ha ha ha, người thua, ha ha ha, người thua...."

"Ta thua?" Liễu Hồ Nguyệt cong khóe miệng.

"Là thua thật sao?" Ngay lập tức, thân hình nhỏ nhắn linh hoạt chuyển động.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Trước Khi Đi, Đánh Một Cái

Chưởng dương cao, dùng sức mà đánh.

"Đùng."

"A a a a!"

"Tiểu nhân! Tiểu nhân ti bỉ! Lại đánh đầu lão tử!"

Lần này, là Lão Thất đến gần nàng, nàng mới có cơ hội chạm vào gã.

Thí nghiệm quy tắc là, đối phương động vào ta ba lần, ta thua; ta động đối phương ba lần, đối phương thua, ta liền có thể thông qua.

Lão Thất một tay xoa đầu, tay kia thì lại giơ mảnh vải từ áo Liễu Hồ Nguyệt lên, đắc ý cười: " Người không qua cửa thứ hai! Mặc dù người động vào ta ba lần, nhưng ta đã giao, ta động người trước thì ta thắng!"

Liễu Hồ Nguyệt vân vê lọn tóc, nhẹ giọng nói: " Đệ đệ à, Thiên Thủy quốc thí nghiệm có quy tắc, đối thủ động vào ba lần, mới tính là thắng. Người chẳng qua chỉ huých ta một chút, mà ta, lại động vào người những ba lần, ta sao lại không được qua cửa thứ hai?"

"Người người người kêu ai là đệ đệ? Người.... chúng ta đã giao rồi, ta ra ba chiêu, nếu người động ta trước thì người thắng, ta động vào người trước thì người không được qua!" Lão Thất hỗn hển chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt.

Nàng ngửa đầu, yên lặng hồi tưởng một lát, rồi bảo: "Người thật sự là có nói qua, bất quá...."

Hai chữ "bất quá" vừa thốt ra, nàng liền cúi đầu nhìn gã, sau đó cười: "Ta có gật đầu đồng ý sao?"

"Này....người...hình như....không có..."

"Vậy ta có thể qua không?"

Mặc dù Lão Thất sống chết không chịu nhận, nhưng Thiên Thủy quốc cũng có quy củ, phải công bằng để đánh giá người tiến vào, nếu không, sẽ bị trừng phạt rất nặng.

Gã vẫn còn một chút đứng mực, chỉ là không cam lòng hét lên: "Qua!"

Nàng đi theo gã ra ngoài, tay nâng lên, vừa vịn đáp trúng đầu hấn mà xoa.

Gã thoát nhìn chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng nàng biết, rất nhiều tu luyện giả thích giấu dung mạo thật đi, biến thành bộ dáng xinh đẹp.

Lão Thất nhìn mặt thì tuần tú, chỉ là....chiều cao...

Chính bởi vì thế, Liễu Hồ Nguyệt mới cảm thấy, gã giống như là tiểu đệ.

"Không cho chạm vào đầu ta! Ta với lão thái bà nhà người còn lớn tuổi hơn đây!" Lão Thất lại hét lên.

Tử Diễm bất đắc dĩ nói: "Lão Thất tuổi thật không nhỏ, người gọi là tổ tông cũng không sai!"

Liễu Hồ Nguyệt cả kinh: "Không đâu, đã lớn vậy, vì sao...mới cửu giai?"

"Có những người có tư vi như mặt mình, cho nên thoát nhìn giống hệt trẻ con."

"Ừ ừ." Liễu Hồ Nguyệt gật gật đầu, cũng không để ý Lão Thất thích hay không, hung hăng đánh một cái lên đầu gã.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 145

Ra khỏi cửa thứ hai, nàng còn có thể nghe được tiếng Lão Thất rống giận: "Tiểu nhân ti bỉ! Không cho người sờ đầu ta nữa!"

Cửa chậm rãi khép lại, thanh âm Lão Thất cũng dần dần bị cửa kia chặn đứt. Chương 145.

Ra khỏi cửa thứ hai, nàng còn có thể nghe được tiếng Lão Thất rống giận: "Tiểu nhân ti bỉ! Không cho người sờ đầu ta nữa!"

Cửa chậm rãi khép lại, thanh âm Lão Thất cũng dần dần bị cửa kia chặn đứt.

Mà ở đó, một nữ tử cao gầy áo đỏ bước ra. Tóc hồng quấn thân, đôi ngươi đen nhánh. Vẻ đẹp tinh xảo không thể miêu tả hết được.

Nàng cười nhẹ, nâng tay, nhìn khối đá tỏa ra ánh sáng vô sắc một hồi, sau đó ném đi.

Chỉ thấy vệt sáng kia lóe lên trong bóng tối rồi biến mất không dấu vết.

"Thế hệ chưởng môn kiệt xuất mới của Liễu gia, đây là tướng thưởng, là tâm ý nhỏ của ta, cừu cô nương không cần phải cảm tạ." Thanh âm của nữ tử vang lên, mang một vẻ tươi, ngọt vô cùng. Chương 145.

Ra khỏi cửa thứ hai, nàng còn có thể nghe được tiếng Lão Thất rống giận: "Tiểu nhân ti bỉ! Không cho người sờ đầu ta nữa!"

Cửa chậm rãi khép lại, thanh âm Lão Thất cũng dần dần bị cửa kia chặn đứt.

Mà ở đó, một nữ tử cao gầy áo đỏ bước ra. Tóc hồng quấn thân, đôi người đen nhánh. Vẻ đẹp tinh xảo không thể miêu tả hết được.

Nàng cười nhẹ, nâng tay, nhìn khối đá tỏa ra ánh sáng vô sắc một hồi, sau đó ném đi.

Chỉ thấy vệt sáng kia lóe lên trong bóng tối rồi biến mất không dấu vết.

"Thế hệ chưởng môn kiệt xuất mới của Liễu gia, đây là tưởng thưởng, là tâm ý nhỏ của ta, cừu cô nương không cần phải cảm tạ." Thanh âm của nữ tử vang lên, mang một vẻ tươi, ngọt vô cùng.

Lão Thất nhìn khối đá bị nàng ném đi, kinh ngạc hét to: "Người người người làm cái gì đó?"

"Dù sao cũng vô dụng, đánh mất thì thôi." Nàng xoay người, bóng dáng rất nhanh lùi vào bóng tối.

Lão Thất bị lời nói nhẹ nhàng thờ ơ của nàng làm kém chút nữa đã tức đến hộc máu, gãi cằm giận nảy dựng lên: "Người không cần thì có thể cho ta, đá nguyên tố vô sắc thế gian khó tìm a! Ta vốn định đưa ra để đấu giá, người, đồ đàn bà phá sản! Mau đưa đá cho ta!"

"Đá nguyên tố chỉ được đưa cho nhân tài để phát huy tài năng một cách hiệu quả, thứ này đưa cho người thì sẽ trở thành khối đá phá hoại mà thôi!" Thanh âm nàng nhàn nhạt, không đậm cũng không nhạt, cũng không mang vẻ thờ ơ.

Lão Thất vẫn còn không cam lòng: "Người thì sao?Người cũng là ma pháp sư tốt sao?"

Không biết là có phải nàng ta cố ý hay không mà khi Lão Thất thốt lên câu này, Liễu Hồ Nguyệt có thể nghe rõ từng câu chữ.

Nàng xoay người, trong tay là khối đá mà nàng ta lưu lại cho nàng. Đá nguyên tố, hơn nữa, còn là vô sắc.

Vô sắc không phải là đại biểu cho không gian hệ sao?

Hắn là nữ nhân kia đã phát hiện nàng là một gã ma pháp sư, đã có tu vi chiến sĩ vẹn toàn.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 146

Mà nàng ta đưa nàng đá nguyên tố vô sắc, cũng đã nói lên nữ tử kia biết nàng có không gian hệ.

Nàng nhìn về phía đại môn (cửa lớn) hồi lâu, cảm giác bị phát hiện thế này không tốt lắm.

Nhưng lúc đó, nàng ta cũng không ra cản nàng, hẳn là không có ác ý.

Liễu Hồ Nguyệt nâng tay xoa xoa đầu, thở dài.

Tuy không nói gì thêm, nhưng nàng biết, người ở bên trong có thể nhìn thấy nàng.

Phượng Hạo Quân cùng Liễu lão phu nhân mặt mỉm cười, tiêu sái bước đến. Liễu lão phu nhân gật đầu, nói: "Nguyệt nhi đã thật sự trưởng thành rồi."

Liễu Hồ Nguyệt cất đá nguyên tố đi, nàng ta đã âm thầm cho nàng, nàng cũng nên âm thầm mà thu nhận vậy.

Liễu Hồ Nguyệt xoay người, nói: "Hoàng thượng, cửa thứ ba!"

"Cửa thứ ba, cũng là cửa cuối cùng, do người Liễu gia quyết định, phiếu tính theo đầu người, nếu vượt qua một nửa, người sẽ là Liễu gia chủ. Nếu phiếu chống nhiều hơn phiếu chọn thì hai cửa người vừa qua sẽ không còn ý nghĩa gì nữa." Phượng Hạo Quân bắt đầu sầu lo, chỉ có hẳn mới biết

được thực lực của Liễu Hồ Nguyệt, người Liễu gia chỉ sợ không tin tưởng, sẽ không chọn nàng.

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu, nói: " Tổ mẫu, chúng ta đi thôi."

Nàng xoay người, chuẩn bị cùng Liễu lão phu nhân rời đi thì Phượng Dật Hiên đột nhiên chạy tới, cản nàng lại, cười ngốc nghếch: "Nương tử, ta cũng muốn đi!"

"Người...." Nhìn đến nam nhân này, Liễu Hồ Nguyệt lại muốn kéo cái bộ mặt ngốc nghếch này xuống.

Nàng cắn chặt răng, trừng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú đang nở nụ cười khó nhận ra, nhưng vẻ ngốc nghếch trên mặt thoát nhìn như thật.

"Nương tử...." Phượng Dật Hiên bắt lấy tay nàng, chu môi: "Được không?"

Da gà nổi đầy, nàng đẩy hẳn ra: " Người ngoan ngoãn ở trong cung đi, ta là đi làm đại sự!"

"Không được!" Phượng Dật Hiên giống như một đứa trẻ nín chặt vạt áo nàng mà kéo: "Không được, không được, không được, người nói xong rồi sẽ ngủ với ta mà, sao lại nuốt lời?"

Lại nháo rồi.

Nàng nói muốn ngủ với hẳn khi nào?

Thật vô sỉ!

Liễu lão phu nhân đang cao hứng, vốn người ngoài thì không thể vào từ đường tổ Liễu gia, nhưng bà lại nhẹ nhàng gật đầu: "Đi thôi, Phượng vương đã muốn thì cùng đi đi."

"Đã như vậy, thì trăm..." Phượng Hạo Quân rất quan tâm đến lần bầu chọn này, mà hoàng thất lại không nên tham gia. Nếu lão phu nhân không mở miệng, hẳn cũng không muốn làm khó.

Nhưng lão phu nhân đã nói vậy, hẳn liền có cố mượn danh con trai để cùng đi xem.

Liễu lão phu nhân nhìn Phượng Hạo Quân, không do dự gật đầu.

Phượng Dật Hiên thì vui vẻ ôm Liễu Hồ Nguyệt, chạy ra khỏi thí nghiệm điện (điện trong cung điện).

Hắn ôm nàng thật chặt, đến khi lên xe mới thả nàng ra.

Nhóm gia chủ đợi ở bên ngoài theo đó ào ào chạy qua.

"Hoàng thượng..." Lam gia chủ là người chú ý đến việc này nhất, nếu Liễu Hồ Nguyệt qua được, phải chăng là nàng sẽ không còn là phế vật?

Phượng Hạo Quân cười, vỗ vai hắn: "Thiên Thủy quốc ta vừa tìm ra thiên tài mới."

Chỉ bỏ lại một câu nói như thế, Phượng Hạo Quân cùng Phượng Dật Hiên tiêu sái rời cung, nhóm gia chủ cũng theo sau.

Đến từ đường tổ Liễu gia, bọn họ bị ngăn lại, không cho vào. Tần Duyệt cùng Liễu Linh U được lệnh lão phu nhân đến tham gia "bầu phiếu hội" chậm rãi bước đến.

"Nhị biểu muội, người vào trước xem." Hai người nhìn từ đường tổ bị vây quanh, liền dừng bước. Ánh mắt Tần Duyệt lạnh như băng quét qua đám người, trong lòng nảy lên vài phần không yên.

"Tổ mẫu thực sự nhường phế vật ghe gia chủ sao? Thế giới đúng là đủ loạn!" Liễu Linh U hung hăng vò khăn tay, trong mắt là ghen tị đậm sâu.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Muội Muội Với Ca Ca

Tần Duyệt quay đầu nhìn Liễu Linh U, đáy mắt xẹt qua chút hung ác nham hiểm, giọng điệu lạnh lẽo: "Người cho rằng, tổng quản lý cùng các trưởng lão sẽ đồng ý sao? Thật không hiểu nàng ta dùng thủ đoạn gì mà có thể thông qua thí nghiệm điện của hoàng thất."

Tần Duyệt cảm thấy rất buồn bực, theo lý mà nói, với thể chất của nàng ta, không đến cửa thứ nhất đã bị đá ra ngoài rồi, nhưng là, kết quả lại không như thế.

Điều này làm Tần Duyệt rất nghi hoặc, đồng thời cũng nổi lên nghi ngờ với hầu bao kia.

Hay là, thuốc đó với nàng ta không có hiệu quả?

Tần Duyệt chỉ muốn mau chóng tìm hiểu tình huống của Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Linh U thấp giọng hừ một tiếng: "Nàng ta sẽ không qua được, ta, Linh Tích và mẫu thân sẽ không chọn nàng. Hơn nữa, nhiều vị trưởng lão sớm đã có thành kiến với nàng rồi, cho dù nàng ta có qua thí nghiệm điện của hoàng thất đi chăng nữa, cũng đừng hòng làm Liễu gia chủ!"

Thủ đoạn, tuyệt đối là thủ đoạn!

Nếu không thì phế vật kia sao có thể dễ dàng qua cửa như thế?

Hắn là do Phượng Dật Hiên cầu xin Phượng Hạo Quân, hoàng thượng thương yêu nhi tử mới để nàng ta qua.

Toàn bộ Liên Vân Thành, ai ai mà không biết Phượng Dật Hiên thập phần sủng ái Liễu Hồ Nguyệt?

Liễu Tuấn Thành ở nghiệp đoàn được vời về.

Vừa đến sân thì gặp phải Liễu Linh U, hắn liền vẫy tay la lớn: "Nhị muội!"

Liễu Linh U quay đầu nhìn hắn, vẻ ảo não trong đáy mắt chưa kịp rút đi, giọng nói có chút không kiên nhẫn: "Đại ca cũng tới rồi, chắc đã biết chuyện?"

Liễu Tuấn Thành gật đầu: "Nghe nói cửu muội đã thông qua thí nghiệm ở thí nghiệm điện, tổ mẫu kêu ta về để tham dự "bầu phiếu hội" của nàng. Không nghĩ tới là có ngày ta có thể bước chân vào từ đường tổ, lại còn có thể bầu một phiếu!"

Từ đường tổ Liễu gia không phải là nơi ai muốn thì vào. Năm vừa rồi, bọn họ cũng chỉ có thể đứng ở khuôn viên ngoài nà thôi.

Bên trong có rất nhiều bảo vật trân quý mà tổ tiên Liễu gia lưu lại, chỉ có trở thành gia chủ, mới có tư cách sở hữu chúng.

Như thanh kiếm của Liễu Tường Phong, cũng là vật ở đó.

Liễu Linh U trào phúng cười: " Người là trưởng tử Liễu gia, thân phận cao quý mà Liễu lão phu nhân cũng không hề liếc mắt nhìn, vậy mà giờ vời người về để tham gia bầu phiếu hội của cửu muội, người lại cao hứng thế, ta thật cảm thấy buồn cho người."

Tỷ muội Liễu Linh U đối với Liễu Tuấn Thành luôn châm chọc khiêu khích, cũng không để ý đến thân phận của hắn - ca ca của các nàng.

Mà Liễu Tuấn Thành, sớm đã quen với giọng điệu của nàng ta, cũng không để ý nói: "Cửu muội có năng lượng làm đương gia chủ quản, ta thân là ca ca phải mừng cho muội ấy. Huống hồ, ta không đủ thực lực để làm gia chủ, ta hiểu được, đã không thể làm, vì sao còn cứ cố giành?"

Liễu Tuấn Thành cũng không muốn nói như vậy với Liễu Linh U, nhưng với dáng vẻ này cũng nàng ta, tự nhiên hắn lại cảm thấy lo lắng.

Muội muội của hắn, tính cách thế nào, hắn hiểu rõ. Chọc giận hai nàng thì chuyện gì các nàng cũng dám làm.

Hắn hi vọng, Liễu gia trên thuận dưới hòa.

Dứt lời, Liễu Tuấn Thành cũng không tiếc qua Tần Duyệt, xoay người mà đi thẳng.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Người Mù Cũng Có Thể Đi

Liễu Linh U bị lời nói thẳng thắn của Liễu Tuấn Thành mà âm thầm cắn răng. Tần Duyệt chộp lấy vai nàng, nhẹ giọng: "Nhị biểu muội, người không cần vì vài lời nói của biểu đệ mà tức giận, ta nên thông cảm cho người như hân."

Đối với Tần Duyệt, với thực lực hiện tại của Liễu Tuấn Thành không xứng để đặt vào mắt.

"Vào thôi!"

"Được."

Liễu Linh U gật nhẹ, sau đó tiến vào.

Lam gia chủ cùng Bạch gia chủ không đến, nhưng không có nghĩa là không có người trà trộn vào để canh giữ tình hình ở đây để một khi tình huống xấu xảy ra, họ có thể họp bàn một cách nhanh chóng.

Về phần có bao nhiêu người trà trộn, bao nhiêu gia tộc cử đi, không ai biết rõ.

Ba mươi vị tổng quản cùng mười vị trưởng lão đã lần lượt an tọa.

Phần lớn người tham gia bầu chọn là con cháu Liễu gia, tất cả đều là đích tử, nhưng thứ xuất, như Liễu Hồ Nguyệt, có đủ thực lực và thiên phú cũng có mặt.

Liễu Hồ Nguyệt vì sự đặt biệt và tài hoa mới bị ghen ghét từ nhiều người như thế.

Từ đường tổ của Liễu gia được thiết kế theo lối mới, cả cách sắp xếp bài vị cũng vô cùng đặc biệt, từng dãy nối tiếp nhau nhưng không hề che khuất bất cứ cái tên nào.

Bình thường, gia chủ cùng các chường sự sẽ họp bàn những hội nghị có tính quan trọng tại đây. Và để tôn kính tổ tiên, bất cứ ai bước vào đây phải là người có lai lịch rõ ràng và trải qua một lần soát người để đảm bảo rằng anh ta không đem theo binh khí quấy nhiễu Từ đường.

Vì Liễu Tường Phong không có ở đây, Liễu Lão phu nhân, với tư cách là người lớn tuổi và có uy tín được chọn làm người chủ trì.

"Hôm nay triệu cả tộc ta họp lại như thế, là vì gia chủ đột ngột rời đi, kẻ thù ngấp nghé bên ngoài như hổ rình mồi, không thể không bầu chọn một vị gia chủ mới để tạo uy vọng cho Liễu gia!"

Bà còn chưa nói xong, tiếng rì rầm đã nổi lên, còn có cả người đứng dậy.

"Tạo uy vọng? Chỉ bằng phế vật kia sao? Đúng là tức cười!"

"Đến cả bản thân còn không bảo vệ nổi thì làm sao mà bảo vệ Liễu gia?"

"Liễu lão phu nhân thật vô ta quá, chúng ta quyết không cho phế vật kia làm gia chủ!"

...

Đây là điều mà Liễu Hồ Nguyệt đã sớm đoán được, ải cuối cùng này chính là hòn đá lớn nhất mà nàng phải vượt qua!

Chui thấy Phượng Dật Hiên ngồi cạnh nàng, sắc mặt tối đi một nửa, sau đó hăn đột ngột hét lên: "Câm miệng hết cho ta!"

Hăn nhảy dựng lên, chỉ vào nhóm chưởng sự, căm giận nói: "Nương tử ta rất lợi hại! Nàng là chiến sĩ ngũ giai, nàng là tuyệt nhất, cho các người hay, người mù cũng có thể đi!"

Tiếng cười càng to hơn.

"Phế vật kia là chiến sĩ ngũ giai? Ta phi!" Một vị tổng quản lớn tiếng châm chọc.

"Ta nói..." Phượng Dật Hiên chống hông, biểu cảm ngốc nghếch hiện rõ trên mặt.

"Phượng vương gia! Thực lực như thế nào không nên chỉ dựa vào miệng lưỡi."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 149

Vị tổng quản trẻ tuổi kia nói xong, phút chốc đứng lên, trong đáy mắt đậm vẻ khinh thường: "Cửu cô nương, vị trí gia chủ không dễ dàng mà ngồi được đâu, huống chi, Liễu gia ta là một đại gia tộc, người người kính sợ, đấy phần nhiều là do gia chủ mà ra. Nếu gia chủ quá kém thì Liễu gia làm sao mà hưng thịnh?"

Thanh âm hân vang dội cả từ đường, mọi tiếng rì rầm tắt hẳn, ánh mắt mọi người đều đặt trên vị tổng quản trẻ tuổi kia.

Vị này, hai mươi tuổi đã là ngũ phẩm quản lý, quản lý ruộng đất Liễu gia, quả là lời nói có chút phân lượng.

Liễu gia, ở Liên Vân Thành có trăm vị tổng quản, nhưng ngồi được tại đây, chỉ có 20 mà thôi, tất cả họ đều trên lục phẩm.

Liễu Hồ Nguyệt không trách móc gì hẳn, vì quả thật trước kia nàng cực kì yếu ớt, đến mức không nở nhìn...

Vậy...

Khí thế phải bức người, như thế mới tốt sao?

Mọi người đã chuyển ánh mắt sang nàng, mang theo vẻ khinh thường sâu đậm. Nàng giữ bình tĩnh ngẩng đầu, giọng điệu hơi lạnh: " Cho nên bây giờ tình hình thật đáng buồn! Lại cần tới phế vật như ta đây! Cha ta vừa rời

khỏi, nội bộ liền lục đục, nếu các người có năng lực thì làm đi. Nếu đã làm không được thì sao phải giành?"

Sắc mặt tổng quản tối đi vài phần.

"Liều gia cần phế vật khi nào?"

Nàng đứng lên, một câu phế vật, hai câu phế vật, sự nhẫn nại mà nàng cố giữ đã sắp bị đánh tan rồi.

"Thân thể ta lành lặn, tay chân vẫn còn, người nói xem ta là phế vật chỗ nào?"

"Sáu tuổi không thể trở thành triệu hồi sư thì thôi, việc này vốn cần thiên phú. Bảy tuổi thì không thể trở thành ma pháp sư thì đã đành, nhưng tám tuổi...cũng không thể trở thành chiến sĩ. Triệu hồi sư, ma pháp sư, cả chiến sĩ, cái nào cũng không. Thử hỏi, đó không phải là phế vật sao?"

"Liều gia là đại gia tộc, nếu không phải người là con của gia chủ thì đã không thể đứng đây rồi!"

Sắc mặt Phượng Dật Hiên ngày càng xấu đi, hăn la lớn làm cho khuôn mặt hồng lên: "Người xấu! Ta đánh chết người!"

Ngay khi Phượng Dật Hiên chuẩn bị bỏ nhào qua, thay "nường tử" cho người xấu một bài học thì nàng lại chặn ngang. Khí thế mãnh liệt tỏa ra, không phải là chiến khí, cũng không bị thứ gì ép lại, ánh mắt nàng lạnh băng dừng trên người quản lý, phảng phất muốn chém tung hăn ra.

Hăn ta sững sờ, nội tâm bất giác run lên.

"Năm tám tuổi không phải bây giờ!"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Nữ Tử Kia Là Ai? Sức Mạnh Khủng Khiếp!

"Năm tám tuổi không phải hiện tại!"

Cặp mắt kia, không phần nộ, chỉ có sắc bén, đến mức có thể thấu cả linh hồn nhưng thanh âm nàng, lại bình tĩnh như mặt nước, phút chốc Từ đường tổ lạng đi.

Vị quản lý kia cũng vừa phục hồi tinh thần, sững sờ tại chỗ.

Thế nhưng, Liễu Hồ Nguyệt lại xoay người, ra khỏi Từ đường.

Phượng Dật Hiên vui vẻ theo nàng, còn quản lý thì vẫn đứng tại chỗ.

Nàng bước ra khỏi cửa, khóe môi lạnh lùng cong lên: "Không ra sao?"

Mọi người ào ào nhìn ra, ánh mắt mang đầy vẻ nghi hoặc với hành động của nàng.

Lão phu nhân run lên, sau đó cũng chống quai trượng bước xuống.

Bà không hề lên tiếng mà chỉ lẳng lặng nhìn Liễu Hồ Nguyệt, muốn trưởng thành, nàng phải tự mình giải quyết.

Các trưởng lão cũng theo sau lão phu nhân mà đi.

Mọi người theo ra, chỉ thấy Liễu Hồ Nguyệt đứng ở đài tế tổ, cũng là nơi để luận võ.

Phượng Dật Hiên thì vây quanh nàng, tích cực an ủi.

Ai nấy cũng đã vây quanh đài.

Quản lý trẻ tuổi hỏi: "Người tới nơi này là muốn?.."

"Chẳng phải người bảo thực lực không nên chỉ dựa vào miệng lưỡi sao?"

"Người...thật sự muốn đấu?" Ánh mắt hắn có chút không tin tưởng, lại liếc qua lão phu nhân.

"Cửu cô nương, ta khuyên người đừng hành động theo cảm tính, không có chiến khí chẳng phải sẽ thua rất mất mặt sao? Người sắp thành thân cùng Phượng vương rồi, hãy buông chuyện Liễu gia xuống mà an phận làm hiền thê, giúp chồng dạy con..." Hắn còn chưa nói xong, nàng đã biến mất.

Chỉ thấy bóng dáng màu hồng dạo qua người hắn ta vài lần rồi sau đó biến mất.

Hắn xoa mắt, hét lớn: "Người đâu?"

Mọi người kinh hoàng, nàng là sát thủ, cho dù không có chiến khí thì tốc độ vẫn rất kinh người.

Sau đó, mọi người hét lên: "Phía sau...."

Liễu Hồ Nguyệt giương chưởng, đánh vào lưng hắn.

Dùng chiến khí để đả thương đối thủ, đó là ưu thế lớn nhất của chiến sĩ. Nàng ra tay nhanh, độc và chuẩn.

Hắn ta cảm thấy như bị vật nặng ngàn cân đập vào, thân thể như điều đứt dây mà bay đi.

Hắn thua.

"Này này này....Chuyện gì đây?"

"Là hoa mắt phải không?"

"Có phải là phế vật kia không?"

Không một ai nhìn thấy nàng hạ thủ thế nào.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ai Dám Có Ý Niệm Động Đến Liễu Gia?

Edit: Khánh Di

Beta: Chiryu Vũ

Chỉ nhìn vị tổng quản lý trẻ tuổi kia libay ra ngoài trong nháy mắt, tổng quản lý trẻ tuổi thế mà có được thực lực lực giai. Mà nàng, là người bị người khác coi là phế vật, lại lấy nhiếp ảnh truy phong đưa hãn bạo bay...

Mọi người ở đây còn chưa hoàn hồn, vẻ mặt kinh ngạc. Vài vị có quyền lực, các trưởng lão càng trợn mắt há mồm nhìn Liễu Hồ Nguyệt đứng trên đài.

Bọn họ, ai cũng không hồi phục tinh thần trong thời gian ngắn được, nếu không có Phượng Dật Hiên ở đằng kia ồn ào nói: "Nương tử thật lợi hại, nương tử thật lợi hại", bọn họ sợ là sẽ luôn luôn hiện ra trạng thái hóa đá.

Các trưởng lão giật mình một cái, kịng ngạc nhìn về phía Liễu lão phu nhân. Đây là nguyên nhân Liễu lão phu nhân sống chết đem Liễu Hồ Nguyệt để cử vị trí gia chủ Liễu gia thế hệ mới sao?

Đây từng là phế vật, một quyền đem lực giai chiến sĩ đánh bay, này... Vẫn là phế vật sao?

"Lão phu nhân, rốt cuộc sao lại thế này?" Đại trưởng lão kinh ngạc hỏi, hiện tại hăn cũng mờ mịt, như Liễu Hồ Nguyệt ít nhất cũng là lục giai.

Mười hai tuổi lục giai!

Thiên a, này thật muốn làm hăn mù mắt mà.

Liễu lão phu nhân cầm quải trượng chậm rãi tiêu sái đi vào trong đám người đứng bên cạnh Liễu Hồ Nguyệt, nghiêm túc nói: "Các người ở đây oanh nháo, không phải là không tin Hoàng thượng sao, đã muốn biết vì sao ta đem vị trí gia chủ cho Nguyệt Nhi, hiện tại Nguyệt Nhi đã chứng minh cho các người nhìn, các người còn lời gì để nói?"

Nhị trưởng lão trước kích động, sau tò mò lại không hiểu hỏi: "Đã... Đã không phải là phế vật, tại sao trước kia không nói?"

"Nói?" Liễu Hồ Nguyệt nhàn nhạt thở nhẹ: " Không quan trọng, bao nhiêu người không có ý tốt ở Liễu gia ám mai địa lô (bẫy rập, hãm hại..v.v), ta dựa vào cái gì dùng thực lực ngũ giai tung hoành nơi này. Đồng thời các vị trưởng lão ở trong này tranh nhau vị trí gia chủ, người bên ngoài... Sớm hận không thể đem Liễu gia đá xuống đài, ta nói thì đã có sao?"

Ánh mắt lạnh lùng dừng ở vị trí vài người thủ hộ Liễu gia tổ, thực ra, có cả Tần Duyệt!

Lúc này Tần Duyệt cũng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng. Cổ chiến khí kia Tần Duyệt rất quen thuộc. Bất quá, phế vật kia căn bản là không có phế, nguyên lai mấy năm nay nàng luôn luôn giả trư ăn hổ*.

*giả heo ăn hổ: ý nói giả làm kẻ yếu đuối để làm việc lớn

"Ai? Ai dám có ý niệm động đến Liễu gia? Ai lại dám ở Liễu gia giở trò, không muốn sống nữa sao?" Nhị trưởng lão căm giận nắm chặt quyền

rống lên, chiến sĩ tuy rằng rất nhiều, nhưng trở thành một chiến sĩ cường đại, tuyệt đối cũng có năng lực hủy một tòa thành.

Liễu Hồ Nguyệt hiện tại mới mười hai tuổi thôi... đã có được sức chiến đấu của chiến sĩ lục giai. Thời gian dài hơn, nàng cũng sẽ giống phụ thân nàng năm đó, Liễu gia từ trên xuống dưới không ai là không vì thế mà cao hứng.

Nhị trưởng lão kích động và hưng phấn, nhìn chăm chăm Liễu Hồ Nguyệt như nhìn trân bảo hiếm có, hiển nhiên là đã quên, gia tộc cùng gia tộc trong lúc đó tranh đấu cho tới bây giờ cũng không từng bị lịch sử (ma bình).

Liễu Hồ Nguyệt đối với thế cục chuyển biến, lại hoàn toàn cao hứng không đứng dậy. Xem đi, đây tình cảnh mà nàng đoán trước, một khi thực lực của nàng bị sáng tỏ, người Liễu gia sẽ tuyên truyền bốn phía, hận không thể dùng một trận gió quét đến các đại quốc.

Nhị trưởng lão xoay người, chà xát tay, liếc nhìn Liễu lão phu nhân, híp mắt: "Còn chờ cái gì nữa, tiếp tục hoàn thành phiếu bầu đi, bản trưởng lão tuyệt đối làm theo quy định tổ tông đã an bài, bồi dưỡng thật tốt thế hệ gia chủ mới."

Liễu lão phu nhân nhìn Đại trưởng lão còn đang thất thần, giọng điệu đậm mạc hỏi: "Đại trưởng lão, ý của người như thế nào?"

Đại trưởng lão nhíu mày, thập phần ôn trọng khẽ gật đầu...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Tần Thị Phần Nộ

Edit: Khánh Di

Beta: Chiryu Vũ

Dưới tình huống như vậy, hẳn còn có năng lực gì để phản bác? Liễu Hồ Nguyệt căn bản không phải là phế vật, nàng là một thiên tài đáng giá bồi dưỡng.

Nhưng Tần thị lại không cam lòng đứng ra, quét mắt bốn phía nhìn những ánh mắt tán thành với Liễu Hồ Nguyệt, đương nhiên, còn có mấy người thật khinh thường Liễu Hồ Nguyệt. Bọn họ chỉ cảm thấy Liễu Hồ Nguyệt âm thầm đánh lén mới làm tổng quản lý trẻ tuổi bị bại.

"Chậm đã." Tần thị đứng lên giữa đám người Liễu gia.

Mọi người vốn muốn trở lại đại đường liền quay đầu nhìn về phía Tần thị, trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều hướng Tần thị.

Tần thị phụng phịu, ánh mắt như rắn độc dừng ở bên trong mọi người: "Chỉ dựa vào một chiêu của Liễu Hồ Nguyệt đã chọn nàng làm gia chủ, các người có phải quá khinh suất hay không? Năm đó, thời điểm lão gia được chọn làm gia chủ, phải trải qua tầng tầng khảo nghiệm mới đạt được vị trí đó."

"Nói như thế không sai, nhưng hiện tại không có ai có tư cách làm gia chủ hơn nàng." Nhị trưởng lão liếc mắt nhìn Tần thị, đối với Tần thị hẳn cũng không thích gì, bởi vì nàng là người Tần gia. Những năm gần đây Tần gia đối Liễu gia có tâm tư gì, các trưởng lão Liễu gia còn nhìn không rõ sao?

Tần thị cười ha ha, hiện tại Liễu Tường Phong mất tích, Tần thị không cần phải lại cúi mặt chịu người ức hiếp.

Nàng lấy thân phận chủ mẫu Liễu gia, muốn thay nữ nhi của mình tranh thủ một phần địa vị.

"Nàng có tư cách làm gia chủ? Nhị trưởng lão, người có phải còn chưa tỉnh ngủ? Ta là đương gia chủ mẫu đều còn chưa được tuyển định làm tân nhậm gia chủ, nàng chỉ là một tiểu thư thứ xuất nho nhỏ vậy mà lại trở thành người có tư cách nhất làm gia chủ trong miệng các người. Truyền ra ngoài, còn không bị người trong thiên hạ chê cười sao?"

Nói xong Tần thị cười to, liên tục phản bác lời nói của nhị trưởng lão.

Lúc này, đại trưởng lão Liễu Ý đứng ở bên cạnh nhị trưởng lão, không di chuyển, không nóng nảy nói: "Người là đương gia chủ mẫu không sai, mà danh nghĩa có một trai hai gái cũng không sai. Bàn về tư chất, thứ xuất cử tiểu thư đích xác không có gì tư cách tham tuyển gia chủ. Nhưng thực lực năm đó của Liễu gia chủ hiện tại trên hai nữ nhi người không đủ, Liễu gia có tổ quy, gia chủ đời tiếp theo phải xuất chúng hơn so với gia chủ trước."

Lúc Liễu Tường Phong mười tám tuổi đương gia, hãn chiến sĩ mới phá ngũ giai, triệu hồi sư mới phá tứ cấp, thực ra người trong tộc nếu không phải xem hãn có thể song tu, cũng sẽ không thể lựa chọn hãn làm gia chủ.

Mà Liễu Tường Phong cũng là sau này gặp được cơ duyên, thực lực đột nhiên tăng mạnh, từng bước kinh người.

Hiện tại, Liễu Hồ Nguyệt mới mười hai tuổi đã phá ngũ giai, không đúng, trong mắt người bên ngoài, nàng là lục giai!

Thử hỏi, ở tuổi này có thực lực như vậy, thiên hạ còn có mấy người?

Tổ quy Liễu gia, cũng quy định, bất luận đời tiếp theo gia chủ thực lực như thế nào, nhưng tuyệt đối phải xuất chúng hơn so với gia chủ trước.

Cho nên, Liễu Linh U đến mười tám tuổi vẫn là triệu hồi sư tứ cấp, không có tư cách trở thành gia chủ, mà Liễu Linh Tích mười sáu tuổi mới triệu hồi sư nhị cấp, càng không tư cách, về phần Liễu Tuấn Thành... Vậy càng đừng nói nữa.

Tần thị ỷ vào sự hi hữu của triệu hồi sư, mà hai nữ nhi nàng đều là triệu hồi sư, mới dám ra đây tác quái.

"Nương, Cứu mọi mọi đạt tới tiêu chuẩn trở thành gia chủ, chúng ta..."

"Người im miệng." Tần thị phút chốc xoay người, hung hăng vung tay tát lên mặt Liễu Tuấn Thành, vẻ mặt tức giận rống: "Đều là vì người vô dụng, mới có thể làm cho hôm nay có kết quả như vậy, người trừ bỏ việc tìm cổ dược ở ngoài, người còn có thể làm cái gì, thật sự là tức chết ta."

Tần thị rống xong, liền xoay người, đẩy đám người rời đi...

☆,Chương 153: Một phiếu này, đến từ chính hắn

Edit: Khánh Di

Beta: Chiryu Vũ

Các trưởng lão đều cho rằng như vậy, Tần thị lại tiếp tục nói thì còn có ý nghĩa gì.

Nàng là một nữ tử biết tiến biết lui, càng là ở loại hoàn cảnh như thế này, nàng càng cần bình tĩnh nghĩ đối sách.

Rời đi từ đường Liễu gia một khắc, Tần thị quay đầu lạnh lùng nhìn nhìn Liễu Hồ Nguyệt, liếc mắt một cái, tựa hồ nói cho Liễu Hồ Nguyệt, nàng (Tần thị) sẽ không làm cho nàng (LHN) được như ý nguyện.

Tần thị chính là một đoạn nhạc đệm nhỏ, cũng không thể ngăn cản Liễu gia tiếp tục cuộc bỏ phiếu.

Nhưng Liễu Tuấn Thành, kinh ngạc đứng tại chỗ. Một cái tát của Tần thị mặc dù mạnh, nhưng hẳn vẫn cảm nhận được sự tức giận của Tần thị.

Liễu Hồ Nguyệt đi tới chỗ hẳn, nâng bàn tay, đặt trên vai Liễu Tuấn Thành: "Đại ca."

Liễu Tuấn Thành mới hồi phục tinh thần lại, nhìn, là tiểu muội muội, Liễu Tuấn Thành có chút vui mừng: "Chúc mừng người, Cửu muội muội, không nghĩ tới người còn tuổi nhỏ vậy mà có thiên phú như thế."

Liễu Tuấn Thành thật sự là mừng thay cho Liễu Hồ Nguyệt, nhưng trong lòng cũng có chút chua xót thật. Có một số người nhất định là không tầm thường, mà có một số người, nỗ lực cả đời, cũng không chắc chắn có thể tiến bộ.

Liễu Tuấn Thành xoay người, yên lặng ra khỏi từ đường, Liễu Hồ Nguyệt có thiên phú như vậy, vị trí gia chủ là ngồi chắc. Hiện tại thêm một phiếu của hẳn không nhiều lắm, thiếu một phiếu của hẳn cũng không ít.(có cũng được, không có cũng không sao).

Liễu lão phu nhân nhìn về phía Liễu Tuấn Thành rời đi, khuôn mặt bà mang theo một tia ưu sầu, quay đầu, nhìn về phía Liễu Hồ Nguyệt: "Tiếp tục đi."

Hội bỏ phiếu tiếp tục tiến hành, người ủng hộ Liễu Hồ Nguyệt càng ngày càng nhiều, bọn họ cũng là vì Liễu Hồ Nguyệt còn nhỏ tuổi đã có được thiên phú kinh người.

Đương nhiên, cũng có một nhóm người là khinh thường Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Linh U cùng Liễu Linh Tích là một trong số đó.

Bọn họ ở Liễu gia cũng tạo không ít các mối quan hệ, mà các mối quan hệ các nàng nắm trong tay không có một cái nào ủng hộ Liễu Hồ Nguyệt.

Số phiếu đến cuối cùng, còn kém một phiếu...

Nhưng mà, mọi người ở đây đã bầu qua, chỉ kém một phiếu, Liễu Hồ Nguyệt có thể trở thành gia chủ thế hệ mới.

"Hừ, còn kém một phiếu." Ngồi ở dưới đài Liễu Linh Tích, một mặt đắc ý nhìn phiếu trống và phiếu đồng ý: "Liễu Hồ Nguyệt, sớm lăn xuống đi."

Ánh mắt Liễu lão phu nhân sắc bén trừng, Liễu Linh Tích vốn muốn mở miệng nói cái gì, lại bị ánh mắt như đao của Liễu lão phu nhân làm cho sợ.

Liễu Hồ Nguyệt trên mặt mang ý cười đi ra: "Tam tỷ tỷ, người có muốn nhìn xem kế tiếp đến cùng là ai lăn xuống không?"

Liễu Linh Tích an phận hạ xuống, nhìn Liễu Hồ Nguyệt đứng ở bục cao hướng nàng cười, bộ dáng khiêu khích, nàng buồn bực đứng lên nói: "Liễu Hồ Nguyệt, người kiêu ngạo cái gì, cho rằng bản thân mười hai tuổi thực lực tới lục giai chiến sĩ thật rất giỏi sao."

"Đúng là không có gì rất giỏi." Liễu Hồ Nguyệt tự đằng sau cầm lấy phiếu của Liễu Tuấn Thành giao cho nàng, nhẹ nhàng đặt ở phiếu đồng ý trên đài, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Đại ca nhờ người đưa phiếu của hã đến đài phiếu đồng ý."

"Người..." Xem kia phiếu màu đỏ, từ từ rơi vào đài phiếu đồng ý, Liễu Linh Tích trợn mắt há hốc mồm nói: "Đại ca cũng không ở đây, người có tư cách gì thay hã bỏ phiếu, một phiếu này không tính."

"Đùng ——" đại trưởng lão đột nhiên đập bàn, hã an vị ở vị trí gần với Liễu Linh Tích, cách mấy cái ghế. Đập bàn xong, đại trưởng lão nghiêm khắc nói: "Tam cô nương, đã đến nước này, người đến cùng còn muốn nháo cái gì?"

Liễu Linh U kéo kéo Liễu Linh Tích, cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Muội muội, ngồi xuống."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Trên Trời Giấy Chỉ Có Duy Nhất Một Chữ

Edit: Khánh Di

Beta: Chiryu Vũ

Hai mắt Liễu Linh Tích hồng hồng, tròng Liễu Hồ Nguyệt, cuối cùng, vẫn là Liễu Linh U ngăn cản từ từ ngòi xuống.

Liễu lão phu nhân hướng bực giảng, hai tay đặt ở bực giảng thượng, trịnh trọng tuyên bố: "Tân gia chủ Liễu gia, Liễu Hồ Nguyệt, trở thành đại sư chủ trì nghi thức thí nghiệm, nghi thức trưởng thành. Đại trưởng lão, nhị trưởng lão cùng phụ tá tân gia chủ, thí nghiệm thần điện đều do tân nhậm gia chủ quản lý, nếu có người bất kính với tân nhậm gia chủ, xử trí dựa theo tổ quy."

Nghe Liễu lão phu nhân nói, Liễu Linh U ngồi ở dưới đài càng bình tĩnh, sau khi nghe xong, Liễu Linh U chậm rãi ngẩng đầu nhìn Liễu Hồ Nguyệt phía trên đài.

Trong hai mắt xẹt qua một chút lãnh lệ (lạnh lòng, ngoan lệ) không dễ phát hiện.

Lúc này, Liễu Hồ Nguyệt nhìn lại, trong nàng mắt cũng là lãnh, không có một tia ấm áp.

Hội bỏ phiếu kết thúc, Liễu lão phu nhân mang theo vài vị trưởng lão đến nội đường nghị sự, Liễu Hồ Nguyệt cùng Phượng Dật Hiên cùng đi ra từ đường Liễu gia, mà phía sau nàng, lúc này một đám công tử Liễu gia trẻ tuổi đi theo. Bọn họ đều họ Liễu, trực hệ, thứ xuất đều có, mà bọn họ có thể bước vào từ đường đơn giản là vì thực lực của bọn họ đạt tới tư cách tiến vào nơi này.

Người sau lưng Liễu Hồ Nguyệt, có sùng kính cũng có khinh thường. Vô luận là gì, Liễu Hồ Nguyệt không để ý.

Đột nhiên, Liễu Hồ Nguyệt dừng bước, người sau lưng theo tới liền vội vàng dừng lại. Liễu Hồ Nguyệt quay đầu, liền thấy một đám thiếu niên luôn luôn đi theo mình đều cọt nhả nhìn nàng, còn có mấy nam tử vậy mà đỏ mặt.

Này...

Tình huống gì?

Phượng Dật Hiên quay đầu, nhìn một đám nam tử đang "Nương tử" của hần, hần cảm giận vung nắm tay, ngao ngao rống: "Các người nhìn cái gì vậy, không cho nhìn, không cho nhìn. Còn nhìn ta liền móc mắt của các người."

Phượng Dật Hiên sốt ruột ôm lấy Liễu Hồ Nguyệt, Liễu Hồ Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn hần, liếc mắt một cái, nàng cũng không phải vật phẩm sở hữu của hần, dựa vào cái gì không cho người khác nhìn?

Phượng Dật Hiên thấy nàng hung hăng với mình, lập tức chu miệng, ngoan ngoãn buông Liễu Hồ Nguyệt ra.

Liễu Hồ Nguyệt xoay người, hỏi: "Vì sao các người đi theo ta?"

"Cứu cô nương, lại lại lại... Tiếp qua hai ngày chính là...Nghỉ thức thí nghiệm, đến đến đến... Đến lúc đó, kính xin ngài..."

"Nghỉ thức thí nghiệm dựa theo tổ quy đến tiến hành, các người chỉ cần tận lực là được, có thể thông qua hay không là do các người nỗ lực có đủ hay không." Liễu Hồ Nguyệt lập tức đánh gãy lời vị tiểu ca mập mạp.

Tiểu mập ca có chút không yên cúi đầu, trên mặt hiện lên hai tầng đỏ ửng, gật gật đầu nói: "Cứu cô nương nói rất đúng."

"Như vậy, các người còn có cái gì vấn đề sao?" Liễu Hồ Nguyệt hỏi lại.

Một đám thiếu niên sau lưng nàng, ào ào lắc đầu, chỉ cảm thấy hiện tại Liễu Hồ Nguyệt so với ngày xưa nhìn tốt hơn nhiều.

Mà bọn họ, cũng chỉ nghĩ ngày xưa Liễu Hồ Nguyệt là một nhân vật thâm tàng bất lộ, ở thời điểm mấu chốt nàng mới có thể nhảy ra. Hiện tại Liễu Tường Phong rời đi, nàng không phải nhảy ra gánh vác trách nhiệm thay cha hay sao?

"Đã không vấn đề gì, vậy giải tán đi." Sau khi Liễu Hồ Nguyệt nói xong liền xoay người, nàng chuẩn bị tiễn Phượng Dật Hiên đến xe ngựa hoàng thất, rồi lại đi đến viện của Liễu lão phu nhân, bà đang chờ nàng.

Nhưng mà, bước chân còn chưa bước ra, Tần Duyệt liền đi đến trước mặt nàng, trong tay hắn cầm một tờ giấy, đưa tới trước mặt Liễu Hồ Nguyệt, Tần Duyệt cố ý đem tờ giấy quăng đến bên chân nàng.

Phượng Dật Hiên nhìn tờ giấy rơi đến bên chân Liễu Hồ Nguyệt, ngồi xổm xuống, cầm lấy tờ giấy kia, mở ra...

Trên tờ giấy chỉ có duy nhất một chữ!

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Tử Trúc Sơn Ở Liên Vân Thành

Edit: Khánh Di

Beta: Chiryu Vũ

Thân mình Liễu Hồ Nguyệt di chuyển tới, còn chưa thấy rõ trên tờ giấy viết cái gì, Phượng Dật Hiên đã đem tờ giấy xé thành mảnh nhỏ.

"Người... này..." Liễu Hồ Nguyệt đem tờ giấy bị xé thành mảnh nhỏ đoạt lại, lại hung hăng đập Phượng Dật Hiên mấy cái, ánh mắt căm giận trừng mắt nhìn hẳn.

Ánh mắt Phượng Dật Hiên vô tội nhìn nàng: "Nương tử, là người xấu."

Liễu Hồ Nguyệt nhìn về phía một ít giấy còn sót lại trong tay Phượng Dật Hiên, giọng điệu mang theo mệnh lệnh không thể kháng cự: "Đưa đây."

Phượng Dật Hiên đem hai tay ra sau, lắc lắc đầu nói: "Không."

"Không cho cũng được, về sau đừng đến tìm ta, ta sẽ không bao giờ để ý đến ngươi nữa." Liễu Hồ Nguyệt xoay người, hướng tới chỗ Tần Duyệt.

Tuy rằng biết Tần Duyệt làm như vậy là không có ý tốt, nhưng mà vẫn nên đối mặt. Liễu gia cùng Tần gia, riêng chuyện này, để nàng gair quyết là được rồi.

Phượng Dật Hiên thấy nàng rời đi, sốt ruột nhắc quần áo của mình, đuổi theo sau Liễu Hồ Nguyệt, kêu to: "Được rồi, được rồi, nương tử, cho người, đều cho người."

Hắn chạy rất nhanh, từ đường Liễu gia đi ra, lấy tốc độ trong nháy mắt đuổi theo Liễu Hồ Nguyệt, thân hình khổng lồ đi lại, một cái cánh tay khoát lên trên cánh tay Liễu Hồ Nguyệt, đem mặt để sát vào mặt Liễu Hồ Nguyệt, hơi thở cực nóng nhàn nhạt phun trên mặt Liễu Hồ Nguyệt.

"Đêm nay Tử Trúc sơn Liên Vân Thành." Sau khi Phượng Dật Hiên nói xong, liền bĩu môi, nhân lúc Liễu Hồ Nguyệt không có phòng bị, hôn một cái.

Lúc này mới buông lỏng cánh tay ra, tiếp tục lấy bộ dáng ngốc nghếch đi sau lưng Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt mạnh mẽ trừng lớn hai mắt nhìn về phía Phượng Dật Hiên, tay nâng lên chùi chùi nơi bị hắn hôn: "Người lại chiếm tiện nghi của ta, lão nương cản người."

"Nương tử ăn rất ngon." Phượng Dật Hiên mang theo bộ mặt mỉm cười, miệng làm một cái ăn gì gì đó nói. Sau đó liền vòng quanh Liễu Hồ Nguyệt một vòng tròn, tay không an phận khua loạn trên đỉnh đầu Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt hỗn hển muốn bỏ tay hắn ra, nhưng mà, hắn quá mức giáo hoạt, tay nàng vừa muốn đánh hắn, hắn liền đem tay của mình rút về, sau đó lại làm ngáo ộp với Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt bị hành động của hắn biến thành dở khóc dở cười, nếu không phải nàng sớm biết hắn không phải người ngu, thật sự sẽ bị sự "hồn nhiên" của hắn lừa gạt.

"Phượng vương gia, Phượng vương gia..." Thanh âm Thước Dực ở xa xa truyền đến, Phượng Dật Hiên đi theo Liễu Hồ Nguyệt ra khỏi từ đường, Thước Dực liền cùng đi ra ngoài tìm bóng dáng Phượng Dật Hiên.

Liễu Hồ Nguyệt nghe được tiếng Thước Dực kêu to, lập tức hươ hươ tay: "Ở chỗ này."

Thước Dực nhìn thấy Liễu Hồ Nguyệt, liền chạy tới chỗ Liễu Hồ Nguyệt.

Đến trước mặt Phượng Dật Hiên, Thước Dực ho vài tiếng nói: "Phượng vương gia, Hoàng thượng tìm người."

"Không quay về." Phượng Dật Hiên nhíu mày, hai tay gắt gao bắt lấy cánh tay Liễu Hồ Nguyệt, đem mặt để sát trên bờ vai Liễu Hồ Nguyệt, hung hăng cọ một chút.

Đại khái là động tĩnh của Phượng Dật Hiên quá lớn, đem nhục cầu ở sau gáy Liễu Hồ Nguyệt cọ tỉnh.

Nhục cầu tỏ vẻ không vui, thăm dò bên trong, làm khi nhìn đến Phượng Dật Hiên, hai mắt nhục cầu trừng lớn, nhe hàm răng sắc nhọn, một bộ dáng hung ác nhìn Phượng Dật Hiên, miệng phát ra tiếng kêu khó hiểu.

Phượng Dật Hiên thấy vậy, lập tức buông lỏng cánh tay Liễu Hồ Nguyệt ra, lui ra phía sau vài bước, cảm giận nói: "Người, người là ai, làm sao có thể ngủ ở trên người nương tử?"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Tử Trúc Sơn Ở Liên Vân Thành

Edit: Khánh Di

Beta: Chiryu Vũ

Thân mình Liễu Hồ Nguyệt di chuyển tới, còn chưa thấy rõ trên tờ giấy viết cái gì, Phượng Dật Hiên đã đem tờ giấy xé thành mảnh nhỏ.

"Người... này..." Liễu Hồ Nguyệt đem tờ giấy bị xé thành mảnh nhỏ đoạt lại, lại hung hăng đập Phượng Dật Hiên mấy cái, ánh mắt căm giận trừng mắt nhìn hẳn.

Ánh mắt Phượng Dật Hiên vô tội nhìn nàng: "Nương tử, là người xấu."

Liễu Hồ Nguyệt nhìn về phía một ít giấy còn sót lại trong tay Phượng Dật Hiên, giọng điệu mang theo mệnh lệnh không thể kháng cự: "Đưa đây."

Phượng Dật Hiên đem hai tay ra sau, lắc lắc đầu nói: "Không."

"Không cho cũng được, về sau đừng đến tìm ta, ta sẽ không bao giờ để ý đến ngươi nữa." Liễu Hồ Nguyệt xoay người, hướng tới chỗ Tần Duyệt.

Tuy rằng biết Tần Duyệt làm như vậy là không có ý tốt, nhưng mà vẫn nên đối mặt. Liễu gia cùng Tần gia, riêng chuyện này, để nàng gair quyết là được rồi.

Phượng Dật Hiên thấy nàng rời đi, sốt ruột nhắc quần áo của mình, đuổi theo sau Liễu Hồ Nguyệt, kêu to: "Được rồi, được rồi, nương tử, cho người, đều cho người."

Hắn chạy rất nhanh, từ đường Liễu gia đi ra, lấy tốc độ trong nháy mắt đuổi theo Liễu Hồ Nguyệt, thân hình khổng lồ đi lại, một cái cánh tay khoát lên trên cánh tay Liễu Hồ Nguyệt, đem mặt đẽ sát vào mặt Liễu Hồ Nguyệt, hơi thở cực nóng nhàn nhạt phun trên mặt Liễu Hồ Nguyệt.

"Đêm nay Tử Trúc sơn Liên Vân Thành." Sau khi Phượng Dật Hiên nói xong, liền bĩu môi, nhân lúc Liễu Hồ Nguyệt không có phòng bị, hôn một cái.

Lúc này mới buông lỏng cánh tay ra, tiếp tục lấy bộ dáng ngốc nghếch đi sau lưng Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt mạnh mẽ trừng lớn hai mắt nhìn về phía Phượng Dật Hiên, tay nâng lên chùi chùi nơi bị hắn hôn: "Người lại chiếm tiện nghi của ta, lão nương cản người."

"Nương tử ăn rất ngon." Phượng Dật Hiên mang theo bộ mặt mỉm cười, miệng làm một cái ăn gì gì đó nói. Sau đó liền vòng quanh Liễu Hồ Nguyệt một vòng tròn, tay không an phận khua loạn trên đỉnh đầu Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt hỗn hển muốn bỏ tay hắn ra, nhưng mà, hắn quá mức giáo hoạt, tay nàng vừa muốn đánh hắn, hắn liền đem tay của mình rút về, sau đó lại làm ngáo ộp với Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt bị hành động của hắn biến thành dở khóc dở cười, nếu không phải nàng sớm biết hắn không phải người ngu, thật sự sẽ bị sự "hồn nhiên" của hắn lừa gạt.

"Phượng vương gia, Phượng vương gia..." Thanh âm Thước Dực ở xa xa truyền đến, Phượng Dật Hiên đi theo Liễu Hồ Nguyệt ra khỏi từ đường, Thước Dực liền cùng đi ra ngoài tìm bóng dáng Phượng Dật Hiên.

Liễu Hồ Nguyệt nghe được tiếng Thước Dực kêu to, lập tức hươ hươ tay: "Ở chỗ này."

Thước Dực nhìn thấy Liễu Hồ Nguyệt, liền chạy tới chỗ Liễu Hồ Nguyệt.

Đến trước mặt Phượng Dật Hiên, Thước Dực ho vài tiếng nói: "Phượng vương gia, Hoàng thượng tìm người."

"Không quay về." Phượng Dật Hiên nhíu mày, hai tay gắt gao bắt lấy cánh tay Liễu Hồ Nguyệt, đem mặt để sát trên bờ vai Liễu Hồ Nguyệt, hung hăng cọ một chút.

Đại khái là động tĩnh của Phượng Dật Hiên quá lớn, đem nhục cầu ở sau gáy Liễu Hồ Nguyệt cọ tỉnh.

Nhục cầu tỏ vẻ không vui, thăm dò bên trong, làm khi nhìn đến Phượng Dật Hiên, hai mắt nhục cầu trừng lớn, nhe hàm răng sắc nhọn, một bộ dáng hung ác nhìn Phượng Dật Hiên, miệng phát ra tiếng kêu khó hiểu.

Phượng Dật Hiên thấy vậy, lập tức buông lỏng cánh tay Liễu Hồ Nguyệt ra, lui ra phía sau vài bước, cảm giận nói: "Người, người là ai, làm sao có thể ngủ ở trên người nương tử?"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Hãn Kinh Diễm Xuất Hiện Trước Mắt Nàng Nàng

Edit: Chiryu Vũ

Hãn muốn đi trước, nhìn bộ dạng hung ác của nhục cầu, Phượng Dật Hiên lại không lý do rút lui, tay đưa ra thử thân thiết với nhục cầu, nhục cầu lại nâng tiểu móng vuốt lên hung hăng quăng tới.

Phượng Dật Hiên bị dọa khiêu, lập tức ôm lấy cánh tay của mình ô ô nói: "Nương tử, làm sao người có thể không cần ta nữa."

Liễu Hồ Nguyệt ngẩng đầu, người này muốn tạo quan hệ gì với nhục cầu? Xú nam nhân (nam nhân thối), nam nhân lừa gạt, có thể không cần trang bức (*) như vậy được không?

(*) trang bức: giống như giả dạng kém cõi á. Ý của câu trên chắc là Liễu Hồ Nguyệt muốn mắng Phượng Dật Hiên đóng giả quá giống, làm người ta tưởng hãn thực sự ngốc.

Quay đầu nhìn nhìn Thước Dực, vẫy tay nói: "Mang Phượng vương trở về đi."

"Không cần, không cần." Phượng Dật Hiên nghe được nàng muốn để Thước Dực dẫn hãn rời đi, lập tức xua tay, bĩu môi, giận dữ.

Mà Thước Dực sau hai vị thái giám liền đi lên trước, một trái một phải đỡ Phượng Dật Hiên lên. Không có biện pháp, Phượng Dật Hiên có

đôi khi thật không nghe lời, cho nên, Phượng Hạo Quân có đôi khi hạ lệnh "buộc" Phượng Dật Hiên hồi cung.

Liễu Hồ Nguyệt phất phất tay nói: "Đi đi."

"Nương tử, người không như vậy được, nương tử, nương tử..."

Phượng Dật Hiên bị người một bên giá (hô cho ngựa chạy?) một bên quay đầu rống.

Liễu Hồ Nguyệt đã sớm xoay người, nàng mở bàn tay nhỏ bé ra, trên đó có một mảnh giấy nhỏ, mở ra, nàng cầm trên tay một nửa mảnh giấy, mặt trên viết "Gặp ở Tử Trúc sơn".

Tử Trúc sơn là một ngọn núi tương đối nổi danh ở Liên Vân Thành, trên núi gieo trồng đều là thanh trúc tự nhiên, thanh trúc dài có phiến lá màu tím. Cho nên, đến mùa lá thanh trúc, toàn bộ núi đều là màu tím, cảnh sắc vô cùng diễm lệ.

Ban đêm, Liễu Hồ Nguyệt đúng giờ đến Tử Trúc sơn.

Ban đêm, sương mù lượn lờ, Liễu Hồ Nguyệt đi một con đường núi nhỏ, liếc mắt nhìn lại một cái, trừ bỏ sương vẫn là sương.

Bốn phía rừng trúc bị gió thổi vù vù, cành trúc như bóng dáng lay động xinh đẹp quý mỹ.

Nàng xuyên qua làm sương mù nồng đậm, liền thấy một nam tử áo lam đứng ở lối vào Tử Trúc sơn.

Nàng chột ngẩn ra, bước chân dừng lại, nhìn về phía nam tử...

"Người..."

Nam tử áo lam phút chốc trở lại, hấn vẫn kinh diễm như đêm đó, tuấn mã như vậy, cũng cười quyến rũ như vậy.

Môi mỏng manh hơi hơi giương lên, trong đêm tối ôm một chút hồng cầm, ngón tay thon dài đặt ở phía trên cầm huyền, mà ngón giữa của hấn đeo một cái không gian giới chỉ (nhẫn) màu lam.

Nam tử dựa vào cây cầu gỗ ở Tử Trúc sơn, trên đầu phủ một làn sương sớm thật dày nhưng hấn vẫn tuấn mỹ vô kình như cũ.

Thấy Liễu Hồ Nguyệt đã đến, nam tử áo lam đứng thẳng mình, nâng lên tay kia, nhẹ nhàng vỗ vỗ vài giọt sương dính trên quần áo, tao nhã mà ôn nhu nói nhỏ: "Sớm."

Tại đây, sơn cảnh ban đêm này, hấn đột nhiên nói ra một câu "Sớm", điều này làm cho nàng sửng sốt!

Thật là sớm, vẫn là chậm?

Liễu Hồ Nguyệt là không nghĩ tới vậy mà hấn sẽ đến, nhú mày, hỏi: "Sao người lại tới đây?"

"Nửa đêm, nương tử ta chuẩn bị cùng dã nam nhân đến nơi này hẹn hò, ta há có thể không đến a." Phượng Dật Hiên chậm rãi đi tới, hiện tại không cần hấn giả ngu trước mặt người khác, lại làm cho nàng có chút áp lực.

Nam nhân này như chính hấn nói, rất mạnh rất mạnh!

Chỉ là phần khí thế này cũng đủ để ép nàng tới mức không thở nổi!

Nàng lui về sau một bước, hấn lại đi nhanh một chút, đem thân mình Liễu Hồ Nguyệt chụp tới: "Không phủ nhận?"

Toàn bộ thân mình nàng bị hắn ôm trong lòng rộng rãi, hai tay nàng để ở trước ngực của hắn, ngẩng đầu, nhìn thẳng: "Như người chứng kiến, ta không cần thiết phủ nhận, huống hồ, hai người chúng ta còn chưa thành hôn?"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Dây Chuyền Ma Thú* Trong Tay Yêu Nghiệt

(Nguyên văn: Ma thú chi truyện. Tạm dịch ở đây là dây chuyền ma thú cũng không đúng lắm, mọi người bỏ qua)

Đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại, có vẻ có chút buồn rầu, lại có chút thất bại, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, là một con người sắc bén điểm nhạt mấy phần nhu tình.

Hắn nhẹ nhàng xoa đầu của nàng: "Đúng là rất không ngoan mà."

Nàng quơ quơ phía sau mình, liếc mắt nhìn hắn nói: "Hiện tại có thể buông tay được chưa? Ta còn có việc..."

"Người thật là, đứng sang một bên đi. Nhìn xem, hôm nay ngắm trăng ở nơi này chẳng phải rất tuyệt sao?" Hắn nâng cằm nàng lên, xoay người nhìn về bầu trời đêm.

Nhưng mà, bốn phương tám hướng đầy sương mù lượn lờ, nhìn trời cũng không thấy trăng, nam nhân này... Rõ ràng là trợn mắt nói nói dối.

Nàng hung hăng lườm hắn: "Vậy người mau gọi ra mặt trăng cho ta đi."

"Này... Tuy rằng tối nay không thấy rõ ánh trăng, nhưng mà..." Phượng Dật Hiên tao nhã giương môi cười, trong tươi cười mang theo nồng đậm sủng nịch, sau đó lấy ra một đôi dây chuyền ngọc. Bên trong dây

chuyền ngọc lóe ra ánh sáng như trăng, thấp sáng bốn phía cấp thấp sáng: "Nhưng mà trong tay ta thật sự có một mặt trăng."

Dây chuyền ngọc tản ra ánh sáng rực rỡ, điêu khắc thật tinh xảo, có thể rõ ràng nhìn thấy viên đá tròn tròn bên trong.

Nàng nhìn dây chuyền trong tay hẩn chớp mắt, nửa ngày không nói gì.

Nam nhân này... Nếu nói bởi vì thích nàng mới quẩn quít nàng, nghe có vẻ rất giả dối.

Nàng trước giờ đều không tin vào chuyện nhất kiến chung tình (một lần gặp liền yêu), huống chi, khi đó nàng còn là một phế vật?

"Thích không?" Nhìn nàng không nói, Phượng Dật Hiên hỏi.

Liễu Hồ Nguyệt thu hồi ánh mắt của mình, tránh thoát khỏi vòng ôm của hắn, hắn lại ngược lại nhanh chóng ôm lấy nàng, bá đạo hỏi: "Thích không?"

"Không thích?" Liễu Hồ Nguyệt nhẹ thở nói.

Dù sao đời trước là vì rất tin tưởng nam nhân nàng mới có thể chết, mới có thể đi đến thế giới này, hiện tại... Nàng sẽ không giao mình ra, nàng muốn bảo vệ tự bảo vệ mình, mặc kệ nam nhân trước mắt xuất sắc như thế nào, đều không quan hệ gì với nàng.

"Buông ra." Nàng khép mắt, lạnh nhạt nói.

Phượng Dật Hiên không giận, còn cười: "Nương tử không tin vi phu?"

Nói câu này, hai tròng mắt Phượng Dật Hiên trầm xuống, dăm dăm nhìn hai mắt Liễu Hồ Nguyệt, cảm giác được trong mắt nàng chứa nhiều tâm sự lắm.

Giống như lúc hãn còn nhỏ, làm cho hãn không nhin được mà thương tiếc.

"Trên đời này, chỉ có tin tưởng bản thân mới là đáng tin nhất." Liễu Hồ Nguyệt tuy rằng không chán ghét nam nhân trước mắt, nhưng mà cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng.

"Được rồi, một khi đã như vậy, dây chuyền ma thú kia xe ra là..."

"Dây chuyền gì?" Phượng Dật Hiên còn chưa nói xong, một tay Liễu Hồ Nguyệt đã cướp lấy dây chuyền ngọc hãn cầm trong tay.

Nếu khế ước giới là một loại vật phẩm thật sang quý, như vậy thì dây chuyền ma thú chính là vật phẩm thế gian khó cầu.

Dây chuyền ma thú ở trên đại lục này không có mấy người có, mà tác dụng nó cũng giống như khế ước giới, là nơi huyền thú dừng chân.

Nếu nàng có được một viên dây chuyền ma thú, Liệt hỏa báo kia của nàng sẽ không cần phải ở bên ngoài nữa.

Phượng Dật Hiên chu chu miệng, một tay giật lại dây chuyền ma thú Liễu Hồ Nguyệt nắm chặt trong tay trở lại: "Nương tử không thích cái gì, ta sẽ không cưỡng cầu nương tử muốn thứ đó. Đã không thích, ta đây liền ném nó đi."

Không có để Liễu Hồ Nguyệt nửa phần năng lực suy xét, hãn liền vung tay lên, Liễu Hồ Nguyệt chỉ thấy...

Một thứ gì đó tản ra kim quang xẹt qua không trung, sau đó mất tăm trong làn sương mù nồng đậm...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Vi Phu Tặng Cho Người Chơi

Edit: Chiryu Vũ

Liễu Hồ Nguyệt trợn mắt há hốc mồm nhìn hương dây chuyền ma thú bay đi, hai nắm tay nhỏ hung hăng nắm chặt, bả vai run run. Phía sau nàng, nhục cầu đang ngủ bỗng nhảy ra, nhảy theo hướng hoa tay ma thú bay đi vừa rồi.

Lúc này, Liễu Hồ Nguyệt mới quay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Phượng Dật Hiên: "Bại gia tử (giống như phá gia chi tử vậy)."

Cánh môi Phượng Dật Hiên hơi gợi, tuần nhan kinh diễm tràn ngập ý cười, tay để phía sau lưng nâng lên, dây chuyền ma thú không biết nằm trong tay hẳn từ khi nào.

Nàng trừng lớn hai mắt, thiếu chút nữa thì hộc máu...

Ni mã.... Sao lại thế này? Vừa rồi rõ ràng thấy hẳn ném dây chuyền ma thú đi rồi nha. Đến cùng sao lại thế này?

"Cái người ném là cái gì?" Liễu Hồ Nguyệt tò mò hỏi.

"Nga? Bất quá chỉ là thứ vật nhỏ kia thích ăn." Bằng không, nhục cầu đang ngủ mơ làm sao có thể tỉnh lại? Bình thường có bảo bối tốt gì cũng không thấy nhục cầu hưng phấn như vậy.

Liễu Hồ Nguyệt cắn răng: "Tinh quặng cực phẩm?"

Hắn gật gật đầu.

Liễu Hồ Nguyệt lại khóc không ra nước mắt nói: "Người thật sự là rộng rãi, hầu bao (túi tiền) của ta thật mềm."

Nàng vỗ vỗ hầu bao của mình. Thời điểm nhục cầu đói bụng, chỉ cần trong túi nàng có cái gì đó đáng giá, đều bị nó cấp căn hết, ngấm lại liền tức giận.

"Người nhanh chóng đem vật nhỏ đó về đi, dù sao ta cũng nuôi không nổi." Liễu Hồ Nguyệt hâm mộ, ghen tị, uất hận nhìn hướng nhục cầu bay đi.

Phượng Dật Hiên thấp giọng cười nhẹ: "Người đều phải gả cho ta, vật nhỏ kia ta mang về hay không mang về khác nhau ở chỗ nào?"

"Dù sao ta cũng nuôi không nổi." Liễu Hồ Nguyệt không nói gì liếc mắt nhìn hắn.

Phượng Dật Hiên đặt tay trên bờ vai nàng, dây chuyền ma thú lập tức tối lại. Lúc Liễu Hồ Nguyệt không chú ý, hắn đem dây chuyền ma thú đeo vào cổ Liễu Hồ Nguyệt.

"Vi phu nuôi được tốt." Sau đó, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng nỉ non bên tai nàng.

Hơi thở nam tính quanh quần bên tai nàng làm nàng nhẹn không được rụt cổ một chút, cúi đầu, lúc này mới nhìn dây chuyền ma thú đeo trước ngực.

Nàng cầm lấy dây chuyền: "Người có ý gì?"

"Vi phu tặng cho người chơi." Phượng Dật Hiên nói.

Đưa cho nàng chơi?

Hắn muốn hào phóng như vậy sao? Huống hồ, vật này là trân bảo hiếm có, thực sự cho nàng chơi sao?

Hắn thực sự rộng rãi như vậy?

"Đến cùng thì người là ai?" Ánh mắt liếc hồng cầm (đàn màu hồng hoặc đàn màu đỏ) hắn ôm trong lòng.

Truyền thuyết nói rằng Phong Trần công tử này có thể dùng tiếng đàn triệu hồi huyền thú của mình, hay hẳn thật sự là Phong Trần công tử?

Nhìn ra nàng ngờ vực mình, Phượng Dật Hiên hào phóng vỗ vỗ hồng cầm, cười nói: "Người không phải đã có đáp án từ sớm rồi sao? Còn hỏi?"

"Thật sự là..." Tuy rằng đoán trong lòng, xác nhận phân nửa rồi nhưng Liễu Hồ Nguyệt vẫn là cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Phong Trần công tử chính là Phượng vương, Phượng vương chính là Phong Trần công tử.

Nếu để người trong thiên hạ biết gốc vương làm cho người ta đau đầu này tuyệt thế thiên tài Phong Trần công tử, bọn họ sẽ cảm thấy thế nào đây?

Hắn gật gật đầu.

Nàng chỉ vào hắn, lần đầu tiên nghiêm túc thật sự đánh giá hắn từ đầu đến chân.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân của vài người, Phượng Dật Hiên lập tức đề cao cảnh giác. Liễu Hồ Nguyệt còn chưa xem kỹ toàn bộ, hắn đã bắt được cánh tay của nàng, chạy vào trong rừng.

"Có người!" Phượng Dật Hiên nói nhỏ.

Bước chân Liễu Hồ Nguyệt nhanh hơn, hai người liền nhảy lên cây lớn trước lối vào.

Lối vào của Tử Trúc sơn xuất hiện một nam một nữ nhanh chóng đi đến...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Hộ Vệ Bên Người Gia Chủ Tân Nhậm*

Edit: Chiryu Vũ

(*Gia chủ mới nhận chức)

Tần Duyệt cùng Liễu Linh U cùng đi vào Tử Trúc sơn.

Liễu Linh U cầm kiếm, hung hăng chém đứt cành cây nhỏ bốn phía, trong giọng nói mang theo sự không vui: "Vì sao tối khuya như vậy lại muốn tới chỗ này?"

"Nhị biểu muội, người đừng nóng giận, ta sợ ban ngày nhiều người để ý, cho nên mới bảo nàng ta buổi tối đến nơi này. Người cũng biết, nàng hiện tại là gia chủ tân nhậm, giờ người Liễu gia coi nàng ta là bảo bối mà nuôi dưỡng, vạn nhất nàng ta xảy ra chuyện gì, người khác tìm được dấu vết trên người ta, người cũng không thoát khỏi liên quan." Tần Duyệt một bên nịnh hót một bên âm thầm uy hiếp Liễu Linh U.

Liễu Linh U tức giận trừng mắt nhìn hẳn, rống: "Tần Duyệt, người thật to gan, cũng dám uy hiếp ta!"

"Nhị biểu muội, biểu ca ta tuyệt đối không có ý tứ uy hiếp người, ta sợ ban ngày tìm nàng, bị người khác thấy được, lại cho rằng Tần gia ta có ý đồ. Hơn nữa, phế vật kia hình như đã bắt đầu hoài nghi Tần gia ta, thật sự là không ngờ, mấy năm nay Liễu Hồ Nguyệt luôn luôn giả bộ."

Nếu không phải nàng giả bộ, Tần Duyệt không tin trong thời gian một tháng ngắn ngủi nàng có thể đột phá đến lục cấp.

Đó là chẳng phải là ví dụ tốt nhất từ trước đến nay sao?

Tâm tình Liễu Linh U thập phần phiền chán, tiếp tục đi về phía trước: "Vậy hẹn tới nơi này rồi thì như thế nào nữa? Người còn có thể giết chết nàng ta sao?"

"Không, vì sao ta phải giết nàng ta a, đến lúc đó gặp được nàng, người sẽ biết. Ta sẽ cho người thấy nàng ngoan ngoãn tự sa lưới, biết rõ núi có hổ nhưng hướng núi hổ mà đi." Tần Duyệt tự tin nói.

Hai người một đường đi tới, không ngừng nói chuyện, mà Liễu Hồ Nguyệt cùng Phượng Dật Hiên đứng ở nhánh cây trên đầu nháy xuống.

Phượng Dật Hiên không là dùng thân phận Phượng vương xuất hiện trước mặt hai người bọn họ, cho nên cũng không cần che che lấp lấp, mà Phượng Dật Hiên còn muốn tất cả người trong thiên hạ biết, Liễu Hồ Nguyệt là nữ nhân của hắn.

"Hai người các người..." Tiếng Liễu Hồ Nguyệt truyền đến, làm hai người đang đi phía trước mạnh mẽ dừng bước lại, phút chốc quay đầu nhìn về phía sau.

"Liễu Hồ Nguyệt ——" Liễu Linh U hô tên nàng một tiếng, một tiếng này nồng nặc mùi thuốc súng, cũng thể hiện cho Liễu Linh U hận nàng nhiều như thế nào.

"Tỷ tỷ đã trở thế này cũng còn cùng biểu ca đến nơi này du ngoạn?" Liễu Hồ Nguyệt hai tay để ở sau người, nàng không cần thiết giả ngu trước mặt bọn họ, bởi vì đại thụ Liễu Tường Phong đã rời khỏi nàng, nàng phải xuất ra một mặt cường thế, đối kháng với bọn họ.

Liễu Linh U cùng Tần Duyệt đều không chú ý nam tử ôm đàn, yên lặng đứng sau lưng Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Linh U đi lên một bước, ánh mắt lộ rõ âm lệ, nói: "Người còn dám tới? Không sợ ta gọi huyền thú của ta ra, một chưởng chụp chết người sao?"

"Tần Duyệt biểu ca không phải rất tự tin sẽ làm cho ta tự nguyện sa lưới sao?" Liễu Hồ Nguyệt nhìn về phía Tần Duyệt đứng bên cạnh Liễu Linh U, giọng điệu không lạnh không nóng nói.

Tần Duyệt cúi đầu cười: "Cứu muội muội nói đùa, biểu ca ta nào có năng lực như vậy. Nghe nói Liễu đại nhân đi địa phương không nên đi, tìm kiếm nơi mấu thân người rơi xuống thôi."

Liễu Hồ Nguyệt khẽ nhướn mày, nhưng vẻ mặt lại vẫn bình tĩnh như cũ: "Cha ta không yếu như vậy."

"Đúng là không yếu như vậy, nhưng mà đi địa phương kia, chỉ sợ..."

"Cấm địa Liễu gia!" Nam tử phía sau Liễu Hồ Nguyệt bỗng dừng nhẹ thở ra bốn chữ.

Chính vì thế Tần Duyệt và Liễu Linh U mới chú ý tới nam tử phía sau Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Linh U nâng tay chỉ vào người phía sau Liễu Hồ Nguyệt, hỏi: "Hắn là ai vậy?"

"Hộ vệ bên người gia chủ tân nhậm." Phượng Dật Hiên mặt không biểu cảm nói: "Bọn họ muốn nói, hắn là nơi đó."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 161: (Thêm Càng Nhất) Tâm Ngoan Thủ Lạ

Edit: Chiryu Vũ

Bóng kiếm phía sau lay động theo lá trúc chóp lên, kiếm kia, bất quá chỉ cách Liễu Hồ Nguyệt một tấc, tiếng đàn bỗng dừng vang lên...

"Đông..."

Một kiếm kia bị tiếng đàn cường thế công phá, đánh bật lại, trọng lượng kia làm Tần Duyệt bị hất văng ra xa.

Phượng Dật Hiên tiện đà xoay người, gương mặt anh tuấn bức người kia tỏa ra một cỗ sương nồng đậm, lạnh tới nữa khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Liễu Hồ Nguyệt bình tĩnh đứng tại chỗ, lờm liếc Liễu Linh U cùng huyền thú của nàng, ngân giác ngưu (trâu sừng bạc).

Đây là huyền thú của nàng a!

"Liễu Hồ Nguyệt, đã đến đây rồi người cũng không cần mạng trở về nữa, ta... Liễu Linh U tối nay sẽ lấy mạng của người." Liễu Linh U nâng tay, chỉ huy ngân giác ngưu của nàng rống: "Đi, sao băng hỏa vũ (mưa sao lửa)."

Ngân giác ngưu lập tức nâng sừng, phát ra sắc lửa đỏ như những hạt mưa yêu diễm, chúng bay tới phía Liễu Hồ Nguyệt, khiến cho quanh thân

Liễu Hồ Nguyệt đều tán ra hỏa nguyên tố nồng đậm.

Một cơn sao băng hỏa vũ còn vương lại ở chỗ Liễu Hồ Nguyệt và Phượng Dật Hiên vừa đứng thật lâu.

Sau một hồi, cơn sao băng hỏa vũ kia mới tán đi.

Liễu Hồ Nguyệt và Phượng Dật Hiên đã sớm không còn ở chỗ kia nữa, Liễu Linh U quét mắt nhìn rừng trúc bốn phía bị hỏa nguyên tố thiêu cháy, lại nhìn lại mặt đất...

Liễu Hồ Nguyệt bị nàng thiêu chết đơn giản như vậy?

Nàng nghi hoặc nhìn mặt đất, luôn cảm thấy không thích hợp.

"Liễu Hồ Nguyệt, chết hay không chết, không chết thì mau đi ra nhận lấy cái chết." Liễu Linh U rống giận ở trong rừng.

Tần Duyệt đứng lên, xoa máu khóe miệng. Vừa rồi nam tử kia chỉ phát ra một chút uy áp cũng khiến cho hắn không thở nổi, ngay khi ngân giác ngưu của Liễu Linh U phát ra sao băng hỏa vũ, uy áp của nam tử đó nháy mắt tiêu thất, biến mất thập phần quỷ dị.

Hắn đề cao cảnh giác nhìn bốn phía: "Biểu muội, bọn họ hẳn là sợ chết cho nên đã chạy thoát."

"Sợ chết?" Liễu Linh U vung tay lên, ngân giác ngưu phía trước nàng liền giận dữ dậm chân, lá trúc bốn phía rung động, lá trúc từ trên không trung bay xuống tạo thành ma mạn chi chít (?). Lá trúc xanh bảo phủ nửa đầu gối Liễu Linh U, nàng ta cùng Tần Duyệt đều là đứng bất động tại chỗ, bởi vì biết thực lực của Liễu Hồ Nguyệt là lục giai, nhưng thực lực nam tử kia cũng là sâu không lường được, cho nên cũng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Gió thổi qua, bão cát chung quanh rung động.

Giăng co như vậy càng ngày càng lâu, Liễu Linh U cũng chỉ dám động mắt.

Tần Duyệt ngo trái phải trước sau, ý đồ tìm ra được hơi thở của Liễu Hồ Nguyệt và Phượng Dật Hiên.

Nhưng mà, ngay cả một chút hơi thở của bọn họ hẳn cũng không bắt được.

Lúc này, tiếng đàn vang lên, trong không gian núi rừng gian, âm sắc kia như chim nhỏ ở ca xứng, nhưng lại mang theo lực sát thương sắc bén.

Vốn là gió nhu hòa bỗng dừng trở nên cuồng bạo, tán loạn.

Ngay cây trúc xanh lớn vững trãi cũng bị gió quét đổ một mảnh.

Liễu Linh U híp mắt, quanh thân nổi lên khiên lửa nồng đậm, bao vây lấy thân thể của nàng ta. Nhưng mà tiếng đàn thẳng tắp của nam tử xuyên thấu qua khiên lửa của nàng ta, xuyên qua màng tai của nàng ta, làm lỗ tai nàng ta chảy xuống dòng máu đỏ tươi.

Nàng lập tức nâng hai tay bịt kín lỗ tai mình, hai chân cũng chậm rãi ngồi xổm xuống.

Đau, rất đau, tiếng đàn kia chẳng những muốn xuyên qua màng tai của nàng ta, phảng phất như còn muốn xuyên qua thân thể của nàng ta nữa.

Khiên lửa quanh quần chung quanh nàng ta đang ở bị tiếng đàn chậm rãi lau đi.

Lúc này, bóng dáng bé nhỏ từ một gian rừng khác đi ra, ánh mắt nàng lạnh lùng dừng ở trên người Tần Duyệt: "Muốn giết ta sao?"

Người muốn mạng của nàng, nàng chưa bao giờ nường tay.

Tần Duyệt lập tức xoay người, cười to với Liễu Hồ Nguyệt: "Tốt, tốt lắm, xem ra người thật sự không phải là phế vật gì, là chúng ta đều đã nhìn nhầm."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 162: (Thêm Càng Nhị) Người Đi Chết Đi

Edit: Chiryu Vũ

Lờm Liễu Linh U một cái, Tần Duyệt cầm lấy kiếm của mình, nhẹ giọng nói: "Nhị biểu muội, người kìm chế mỗi chút, trước khi thu thập phế vật này, phải thu thập nam nhân kia trước."

Đem kiếm cầm trong tay thu lên, bước chân di chuyển, dáng người như ảnh ảo chạy theo hướng Liễu Hồ Nguyệt rời đi.

Khi đến gần thân thể Liễu Hồ Nguyệt, hãn vươn tay, mắt thấy sắp bắt được quần áo của nàng, nhưng tốc độ của Liễu Hồ Nguyệt né tránh trước mắt còn nhanh hơn so với hãn.

Tần Duyệt dừng bước, giật mình thất thần, thật nhanh!

Tốc độ của Liễu Hồ Nguyệt vốn dĩ không thể so sánh với những năng của chiến sĩ hãn mới đúng, nhưng tốc độ của nàng lại làm hãn ngay cảnh cũng không giữ được.

Làm sao có thể?

"Như thế nào?" Âm thanh lạnh như băng truyền đến đỉnh đầu hãn.

Tần Duyệt hiểu ra, bóng dáng Liễu Hồ Nguyệt nháy mắt thoáng hiện ở sau lưng hãn, cho nên tiếng truyền tới từ đằng sau, thân mình Tần Duyệt đi

phía trước khẽ xoay mình, né tránh một đấm của Liễu Hồ Nguyệt đang đánh đến.

Nhưng khoe miệng Liễu Hồ Nguyệt lại dấy lên ý cười, sau thất bại nháy mắt, nàng bỗng dừng đi tới trước mặt hắn, trong năm đấm lóe ra hỏa nguyên tố biến dị màu đỏ, một đấm...

Mạnh mẽ đáp xuống bụng Tần Duyệt!

"A..." Đau, loại đau đớn đó là đau đến tê tâm phế liệt.

Edit: Chiryu Vũ (tuyển editor)

Tiếp đó, lại một ngọn lửa đỏ hùng hực, dường như muốn thiêu trụi thân thể hắn trong nháy mắt, nhưng tất cả những cái đó chỉ mới là bắt đầu.

Liễu Hồ Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Tần Duyệt, người đối xử với ta, làm những chuyện gì với ta, có tâm cơ gì, ta đều hiểu rõ. Ta hẳn là phải nên cảm tạ lời người nói với ta, hiện tại ta có thể ban thưởng cho người hai cách chết kiểu này. Một cách là người tự mình kết thúc, các còn lại đó là để ta từ từ chậm rãi thu thập người. Cái nào cũng là cái chết nhưng lại có ý nghĩa không giống nhau. Đương nhiên, nếu người chọn cái sau, ta sẽ khiến người sống không bằng chết."

"Người đừng mơ giết được ta." Tần Duyệt hướng năm đấm tới.

Liễu Hồ Nguyệt nghiêng đầu né tránh. Lúc này, năm tay nhỏ của nàng còn ở trên bụng của hắn, biến dị hỏa nguyên tố nồng đậm xuyên suốt thân thể của nàng, tiến vào lục phủ ngũ tạng của hắn, làm cho hắn không còn có khí lực để đánh trả, thống khổ lan tỏa nháy mắt ở trong thân thể hắn. Tần Duyệt không cam lòng cúi đầu nhìn năm tay nhỏ vừa giáng xuống người hắn.

Nắm tay của nàng phát ra ánh sáng màu đỏ làm Tần Duyệt khiếp sợ trừng lớn mắt, giật mình ngẩng đầu nhìn nàng: "Người... Người người là..."

Một đấm kia lại tiến vào thân thể Tần Duyệt khiến cho hấn ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng nói không ra, Tần Duyệt liền thống khổ kêu rống: "A..."

"Yên tâm, ta sẽ không để cho người chết nhanh như vậy đâu." Nắm tay Liễu Hồ Nguyệt rút ra khỏi thân thể Tần Duyệt, tiện thể nắm lấy cổ của hấn, lạnh lùng chất vấn: "Có phải người đem phụ thân ta đưa vào Cấm địa Liễu gia hay không?"

Đau đớn có phần giảm bớt, Tần Duyệt lại bắt đầu đắc ý cười: "Ha ha ha..."

Liễu Hồ Nguyệt bình tĩnh phóng ra hỏa nguyên tố nhàn nhạt, tiếng da người cháy xèo xèo vang vọng trong đêm tối làm cho Tần Duyệt ngay cả khí lực để cười cũng không có, cổ của hấn đảo mắt trở nên cháy đen, trong không khí còn phiêu đảng mùi vị thịt người cháy.

"Nói." Liễu Hồ Nguyệt không có nhẫn nại.

Bởi vì hỏa nguyên tố thiêu đốt, khiến cho thanh âm Tần Duyệt trở nên khàn khàn nghiêm trọng: "Đúng vậy, như thế thì sao? Ta nói cho hấn, Bạch Linh không hề rời khỏi Liễu gia mà ở ngay trong cấm địa Liễu gia, người biết không, vậy mà hấn cũng tin, ha ha ha."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Hồ Nguyệt thời trở nên có chút vụn vẹo.

Nơi mà Liễu gia xưng là cấm địa, tất nhiên là hung hiểm.

"Người đi chết đi!"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Huyền Thú Thủ Hộ Cấm Địa (Thêm Càng Tam)

Edit: Chiryu Vũ

Đúng hẹn ed cho các tình yêu. Cơ mà chắc mấy ngày nữa ta sẽ đăng nhiều một chút, sau đó nghỉ. Chúng ta lấy mốc là 1 tháng 15 chương nhé. Ủm... tức là đến cuối tháng này là hết 175 nha. Vậy sẽ đăng sớm, sau đó chúng ta tạm ngưng rồi sang mừng một tháng sau ha. Yêu mọi người. Nhân thể, mong tìm được thêm editor cùng hợp tác.

"Người đi chết đi!" Bàn tay đang nắm cổ hăn bỗng phát ra một vòng lửa đỏ, Tần Duyệt chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng, yết hầu như bị cái gì đó ngăn chặn, khó khăn hồi lâu cũng không thể hít thở không khí, cuối cùng ngã trên mặt đất.

"Biểu ca." Liễu Linh U dường như quên đau, nhìn Tần Duyệt ngã trước mặt mình, sau đó, ngực nàng ta cũng cảm thấy một trận đau, lỗ tai không nghe được thanh âm bốn phía, cảnh tượng trước mắt cũng trở nên mơ hồ, ý thức chỉ dừng lại ở trên người Tần Duyệt đang nằm không nhúc nhích trên mặt đất...

Tiếng đàn mượn đó chuyển thành ôn nhu, không có lực sát thương gì.

Liễu Hồ Nguyệt đi qua người Liễu Linh U đang hôn mê phía trước, ngòi xồm xuống, ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên người ta: "Có biện pháp làm cho nàng ta không mở miệng nói chuyện được không?"

Tiếng đàn ngừng lại bởi vì lời nói của Liễu Hồ Nguyệt, nam nhân bay xuống từ trên cây trúc xanh, trong lòng vẫn ôm hồng cầm như cũ, trên mặt lộ ra nụ cười vô hại: "Chỉ cần người muốn, ta sẽ có bản lĩnh."

Hắn đi đến phía trước Liễu Linh U, hướng lòng bàn tay xuống Liễu Linh U, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một viên đan dược, cường ngạnh bắt Liễu Linh U ăn vào.

Liễu Hồ Nguyệt lại liếc vài lần, liền xoay người rời đi...

Phượng Dật Hiên nhanh chân đuổi theo, thân mình tựa vào người nàng: "Người không tính cảm tạ vi phu một chút sao?"

"Cấm địa Liễu gia ở nơi nào?" Liễu Hồ Nguyệt không nhìn Phượng Dật Hiên giả bộ, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc.

Phượng Dật Hiên cũng hợp tình chính đáng nói cho nàng: "Cấm địa Liễu gia một năm chỉ mở ra một lần vào mừng một tháng một, đó là nơi để chiến sĩ ngoài cửu giai, hoặc là cao cấp ma pháp sư hoặc triệu hồi sư gần đạt bát cấp tiến vào lịch lãm, qua mừng một tháng một nếu như có người xâm nhập cấm địa Liễu gia, nghe nói..."

Nói đến nơi này, Phượng Dật Hiên đột nhiên quay đầu nhìn nàng.

Edit: Chiryu Vũ

Tim Liễu Hồ Nguyệt bị hành động của hắn làm cho nhảy dựng lên, không nhịn được mở miệng hỏi: "Nghe nói cái gì?"

"Nghe nói tổ tiên Liễu gia lưu lại ở đó một ma thú thủ hộ vô cùng cường đại, thời gian dài trôi qua mà nó biến thành một ma thú hung hiểm, trải qua ba trăm ngàn năm, người có thể tưởng tượng được ma thú thủ hộ cường đó cường đại đến thế nào sao? Thời gian dài bị nhốt ở trong bóng

tối, cho dù là một vật nhỏ ôn nhu cũng sẽ bị thời gian ma diệt đi." Phượng Dật Hiên bình tĩnh nói.

Nhưng đáy lòng hần cũng kích động, ma thú thủ hộ tổ tiên Liễu gia lưu lại kia nghe nói chính là bị tổ tiên Liễu gia nhốt vào bên trong. Bởi vì không người nào có thể lại hàng phục ma thú hệ không gian này cho nên tổ tiên Liễu gia mới khiến trở thành ma thú thủ hộ Cấm địa Liễu gia thủ, trải qua ba trăm ngàn năm, ma thú thủ hộ bên trong kia sợ là đã không còn đơn giản như tưởng tượng nữa rồi.

Liễu Hồ Nguyệt hút một ngụm khí lạnh. Đúng vậy, phụ thân nhất định sẽ cường thịnh trở lại, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một con người sống vài thập niên, mà ma thú thủ hộ kia là nếu thì đã sống cả năm rồi...

Hơn nữa, nghe nói ma thú thủ hộ giống với tổ tiên Liễu gia, cũng có được không gian hệ.

Ngẫm lại, ma thú thủ hộ không gian hệ ở ngay trong cấm địa Liễu gia, trái tim Liễu Hồ Nguyệt không thể bình tĩnh trở lại được.

Cánh tay Phượng Dật Hiên đặt ở trên cổ Liễu Hồ Nguyệt, cúi đầu, đánh thức nàng: "Người đừng suy nghĩ đến nó, thực lực cách xa quá mức, muốn kế ước lão quái vật trong đó, chuẩn bị cái chết thật tốt đi."

Lời nói của Phượng Dật Hiên không thể nghi ngờ làm cho nàng từ trong ảo tưởng thanh tỉnh lại.

Hai má nàng hơi hơi đỏ lên, trừng mắt nhìn hần một cái nói: "Ta chỉ là muốn nghĩ một chút."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 164: (Thêm Càng Tứ) Tồn Tại Thần Siêu Việt

Edit: Chiryu Vũ

Nhục cầu rời đi đã lâu rồi cục cũng trở về vai nàng, nhưng nó lại vô cùng bất mãn đối với Phượng Dật Hiên. Nó đứng ở trên vai Liễu Hồ Nguyệt, "Kỉ kỉ oa oa" mắng to.

Phượng Dật Hiên nhún vai, thổi bay tóc mái hờ hững trên trán, nâng tay bắn nhục cầu một chút.

Thân hình tròn vo của nhục cầu khẽ run rẩy, ngã khỏi vai Liễu Hồ Nguyệt, lăn lộn vài vòng, sau đó lại linh hoạt nhảy dựng lên, chỉ vào Phượng Dật Hiên tiếp tục mắng to.

Liễu Hồ Nguyệt không hiểu, vừa rời lúc đi không phải nó rất cao hứng sao, vì sao nhục cầu vừa trở lại đã bất mãn với Phượng Dật Hiên như vậy?

"@ ¥ @ ¥ #*;amp;amp;;amp;amp;!" Nhục cầu miệng không ngừng nói nhưng Liễu Hồ Nguyệt nàng lại không hiểu thú ngữ.

Rơi vào đường cùng, Liễu Hồ Nguyệt nhìn về phía Phượng Dật Hiên: "Sao lại thế này, người cho nó ăn cái gì?"

"Cái kia..."

"@ ¥ @# ¥ #*%!"

"Chính là tảng đá gần bằng tinh quặng cực phẩm....."

"@ ¥ # % ¥ # ; amp ; amp ; !"

Liễu Hồ Nguyệt vô trán, khó trách nhục cầu kháng nghị như vậy, tân tân khổ khổ (khổ sở khó khăn) đuổi theo đồ ăn, thế mà lại là tinh quặng cực phẩm không tinh thuần.

Về tới Liễu gia, Liễu Hồ Nguyệt thể hiện tư thái vô cùng bình thường, trở về phòng mình nghiên cứu dây chuyền ma thú Phượng Dật Hiên đưa cho nàng kia.

Nàng suy nghĩ tìm thời điểm đi Cổ Lạc sâm lâm đem liệt hỏa báo gọi ra.

Mà nhục cầu giận dữ một buổi tối với nàng, nó đứng trên gối đầu của nàng, xoay mông trước mặt nàng. Liễu Hồ Nguyệt gọi nó một tiếng, nó liền xoay mông một chút, không thèm để ý tới nàng.

Liễu Hồ Nguyệt xụ mặt, giáo huấn nó: "Ai bảo người tham ăn, ai bảo người chạy đi, ta cho người đi sao?"

"@ ¥ ; amp ; amp ; ¥ % * !" Nhục cầu vẽ vòng vòng trước mặt nó, miệng lầm bầm lầu bầu nói thầm, nhưng nghe qua lại giống như chửi Liễu Hồ Nguyệt.

Liễu Hồ Nguyệt khóc không ra nước mắt, cũng không phải nàng cho nó ăn, tại sao nó lại giận dữ với nàng chứ?

Vật nhỏ này giận, thật không tầm thường.

Nàng nhắc nhục cầu lên, nhục cầu liền hung hăng đánh mặt sang hướng khác.

"Uy!"

"..."

"Tốt lắm, vậy đừng để ý ta, luôn luôn đừng để ý, ta đỡ phải nuôi người nữa." Liễu Hồ Nguyệt nói xong liền đem nhục cầu quăng đến góc giường, chính mình nằm ở trên giường.

Tử Diễm đi từ trong Long tháp ra, cảm nhận được Liễu Hồ Nguyệt đang đè nén tâm tình, Tử Diễm lo lắng hỏi: "Đồ nhi, thời điểm vi sư bề quan tu luyện, người gặp phải khó khăn gì sao?"

Liễu Hồ Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, mở hai tay ra nói: "Tình huống của phụ thân ta chỉ sợ không tốt lắm."

Tử Diễm: "Có tin tức của phụ thân người?"

"Cái đại công tử Tân gia kia lừa phụ thân ta vào cấm địa Liễu gia." Liễu Hồ Nguyệt đang ngồi lập tức đứng lên, lại nói: "Sau khi nghi thứ thí nghiệm xong xuôi, ta rất muốn tiến vào tìm ông ấy."

Tử Diễm ngăn cản: "Không thể, vạn vạn không thể, thủ hộ thú bên trong cấm địa Liễu gia kia chỉ sợ đã sớm trở thành thần. Nếu như phụ thân của người thật sự đi vào đó, lành ít dữ nhiều, cho dù người đi cũng vô dụng."

"Chẳng lẽ cứ ngồi im mặc kệ mọi chuyện như vậy sao?" Liễu Hồ Nguyệt nhíu mày, nhớ tới sự sủng ái của Liễu Tường Phong dành cho nàng, ngẫm lại sự quan tâm của Liễu Tường Phong dành cho nàng, trong lòng của Liễu Hồ Nguyệt liền thổn thức.

Thế gian này còn có thể tìm được phụ thân tốt giống như ông ấy sao?

Có lẽ có...

Nhưng sẽ không phải là phụ thân của Liễu Hồ Nguyệt nàng.

" Cái đại công tử Tần gia kia nói cho của người, người thật sự có thể xác định lời hăn nói là thật sao? Giả như hăn muốn lợi dụng tin tức như vậy để người vào đó, vậy chẳng phải người đã bị hăn lừa sao?" Tử Diễm rất hiểu lo lắng của nàng.

Hăn sợ Liễu Hồ Nguyệt hiểu lầm ý tứ của hăn.

Chiryu: Tuần này lịch kiểm tra dày đặc, hôm nay hai chương bù cho hôm mùng chín. Đến chủ nhật hai chương nhé. Ta còn kiểm tra rất nhiều....

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 165: (Thêm Càng Ngũ) Khó Có Thể Lựa Chọn

Edit: Chiryu Vũ

Hắn sợ Liễu Hồ Nguyệt hiểu lầm ý tứ của hắn, cho rằng hắn lo lắng thay chính hắn mà không suy nghĩ thay người kia.

Hắn thừa nhận hắn là có tư tâm, nhưng cũng đang nhắc nhở Liễu Hồ Nguyệt, địa phương kia thực sự không phải là nơi mà cây non như nàng có thể đi vào.

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu: "Sư phụ, vấn đề người nói ta cũng đã nghĩ đến, nhưng mà, Tần đại công tử đã chết."

"Cái gì?" Tử Diễm giật mình, sau đó liền hỏi: "Người làm?"

Liễu Hồ Nguyệt không phủ nhận, nhưng cũng không gật đầu: "Người kia còn sống là tai họa, cũng là tai họa Liễu gia, ta không trừ không được."

Tử Diễm thở nhẹ ra một hơi: "Người có nghĩ tới hậu quả như vậy sao? Lúc người trừ bỏ cái đại công tử Tần gia kia, có phải còn có người khác ở bên cạnh?"

"Có." Liễu Hồ Nguyệt nói: "Liễu Linh U ở bên cạnh xem."

Tử Diễm hút một ngụm khí lạnh: "Thiên phú của người tuy tốt, nhưng tư chất vị đại công tử Tần gia kia cũng không phải hạng phàm. Hơn nữa,

Tần gia cũng có cơ gây sự với người, người giết trụ cột Tần gia bọn họ, bọn họ còn không bắt người đến đền mạng mới lạ."

"Sư phụ, trước khi ta giết chết Tần Duyệt, mọi chuyện sau đó đều đã nghĩ tới. Tóm lại, ta không đi qua nơi nào gọi là Tử Trúc sơn, cũng chưa thấy qua Tần Duyệt. Về phần là ai giết chết, ta cũng không biết, Liễu Linh U là người cầm điếu, nếu nàng ta muốn vạch trần ta, trước hết phải học mở miệng nói chuyện trước." Liễu Hồ Nguyệt nằm xuống giường, nhục cầu thấy nàng không để ý đến nó, liền ngoan ngoãn nhảy vào trong lòng nàng, cọ cọ vài, liền làm nũng trên vai nàng.

Tử Diễm bất đắc dĩ lắc đầu, làm sao hắn có thể tưởng tượng được hắn thu một đồ đệ chẳng những thiên phú kinh người, ngay cả tâm địa cũng "Ác độc" như thế, xem ra lo lắng của hắn là dư thừa rồi.

Thân là người đứng đầu Liễu gia, ngày tuyển chọn giết chết một thiên tài trong tộc, điều này làm thanh danh nào xấu đi nhưng nàng chẳng để ý. Nàng còn có thể bỏ vị trí đại sư chủ trì nghi thức thí nghiệm kia.

Bởi vì Liễu gia lấy "Nhân" phục chúng, nhân tài Liên Vân Thành cũng sẽ duy trì Liễu gia như vậy.

Liễu Hồ Nguyệt sẽ không để một Tần Duyệt phá hỏng danh phong Liễu gia nàng.

Nàng động người, cuốn lấy chăn, nói: "Ta phải đi một chuyến đến cấm địa Liễu gia."

"Ồ nhi..."

"Yên tâm, ta sẽ tùy cơ ứng biến."

"Vậy nghi thức thí nghiệm đâu?" Tử Diễm hỏi: "Nếu người rời đi, quyền lợi chương quản Thí Nghiệm thần điện kia sẽ giao cho gia tộc khác

quản lý. Mạch máu Liễu gia, kinh tế sẽ bởi vậy mà giảm mạnh, người phải biết rằng ý nghĩa của vị trí đại sư chủ trì có bao nhiêu trọng yếu, bằng không, các gia tộc khác cũng không khát vọng leo lên vị trí này như vậy."

"Ta chưa nói lập tức đi." Liễu Hồ Nguyệt nhắm lại hai mắt, trong lòng nàng kỳ thực rất rối rắm, một mặt là Liễu gia một mặt là Liễu Tường Phong.

Nếu như nàng buông bỏ Liễu gia, Liễu gia đem sẽ gặp phải một vấn đề kinh tế rất lớn, Thí Nghiệm nghi thức ngày ấy, sinh ý (chỉ việc làm ăn) khách điểm Liễu gia sẽ cực tốt, nếu tặng cho người gia tộc khác quản lý Thí Nghiệm thần điện, như vậy nghi thức thí nghiệm ngày ấy, gia tộc khác sẽ tiếp đãi khách nhân, khẳng định sẽ không đi đến khách điểm Liễu gia.

Ai ngốc dăng hơn nửa khối bánh ngọt này đến nhà người khác?

Cho nên, nàng buông tay không được, Liễu gia còn có hơn một ngàn người muốn ăn cơm!

Nếu cứ đuổi theo một người Liễu Tường Phong như vậy, trong lòng nàng lại không nở, tóm lại...

Lúc này đây xem như lão thiên gia cho nàng ra một nan đề rất lớn.

Bên ngoài gió nhẹ diễn thổi trên cửa sổ, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở một bên cửa sổ giấy, Liễu Hồ Nguyệt bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn phía cửa sổ...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Oanh Động Toàn Thành: "Chết!"

Edit: Chiryu Vũ

Nam nhân luôn luôn đi theo nàng trở lại Liễu gia, luôn luôn đứng im lặng ở ngoài cửa sổ, vì thế Liễu Hồ Nguyệt mới tầm mắt của mình chuyển tới cửa sổ.

Màn đêm đen tối, hai mắt nàng lung linh dị thường đến động lòng người.

Liễu Hồ Nguyệt nhàn nhạt hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Người bên ngoài nhẹ giọng nói: "Không có lệnh của ta truyền xuống, không để bất kì một người nào tiến vào cấm địa Liễu gia, hiểu chưa?"

"Hừ." Thân mình Liễu Hồ Nguyệt rụt lại, đem bản thân toàn chui rúc vào trong chăn, lằm bằm lầu bầu nhẹ thở: "Người cũng quản được."

Khóe môi nam nhân gợi lên, lộ ra nụ cười mỹ mãn, tiện đà xoay người, rời khỏi đại viện Liễu gia đại.

Hôm sau, tin Tần Duyệt chết ở Tử Trúc sơn chỉ một thoáng đã truyền khắp toàn bộ Liên Vân Thành, chuyện Liễu Linh U biến thành câm điếc cũng vì thế mà trở thành đề tài trọng tâm chạm tay có thể bỏng (nóng sốt).

Sau khi Liễu Linh U trở về thì luôn luôn chỉ vào Liễu Hồ Nguyệt, muốn nói cho Tần thị, mọi chuyện đều là Liễu Hồ Nguyệt làm.

Nhưng mà Liễu lão phu nhân lại cho rằng Liễu Linh U bị kinh hãi, liền nhốt nàng ta trong viện, không cho người khác đến thăm nàng ta, lại càng không đồng ý cho nàng ra khỏi cửa viện một bước.

Tần thị nhìn ra manh mối, nhưng mà hiện tại Liễu Linh U thành cái dạng này thì cho dù có biết hung phạm thì như thế nào?

Nàng cũng đã giả đến Liễu gia, chẳng phải nàng còn có thể dùng thân phạm chủ mẫu Liễu gia mà cho Liễu Hồ Nguyệt một bạt tai sao? Huống chi, nếu thực sự Liễu Hồ Nguyệt không thể lên làm đại sư chủ trì, đó mới là tổn thất lớn của Liễu gia. Có nghĩa rằng Liễu gia không có cách nào để tiếp quản Thí Nghiệm thần điện, sẽ bị người khác tiếp nhận quản lý, đến lúc đó, bọn họ lấy cái gì để nuôi sống một gia tộc lớn như thế này? Thứ hai, gia chủ Liễu gia không thể làm đại sư chủ trì, cũng không chắc chắn sẽ tới lượt người Tần gia bọn họ làm.

Cho nên, trước hết, Tần thị đem điều này ngậm bồ hòn làm ngọt, nuốt vào trong bụng.

Bất quá, Tần thị vẫn tự mình đi một chuyến đến Tần gia bên kia.

Tần gia chủ thống khổ khóc ngã vào thi thể nhi tử bên cạnh, hai tay gặt gao nắm lấy quần áo trắng trên người Tần Duyệt, tê rống: "Đến cùng là ai, là ai ra tay ngoan độc như vậy, khiến Duyệt Nhi chết thảm như thế a!"

Nam nhân tóc trắng xóa đã qua tuổi sáu mươi, hăn già sắp chết, Tần Duyệt là con trai hăn sủng ái nhất, hiện tại lại vô duyên vô cớ chết đi.

Tần thị đi tới, đầu tiên là nhắc lên một góc vải trắng nhìn gương mặt Tần Duyệt bị biến thành màu đen, vải trắng che không hết, để lộ một phần cổ hăn bị lửa thiêu cháy.

"Đại ca..." Tần thị muốn an ủi Tần gia chủ, Tần gia chủ lại rống giận: "Có phải là người Liễu gia các người hay không?!"

Tần thị rút khăn tay ra, thường thức ở trong tay, trước mắt phải an ủi tốt đại ca, đỡ để hấn hồ ngôn loạn ngữ (nói năng hàm hồ, loạn) ở bên ngoài.

"Đại ca, mặc kệ phải không phải do người Liễu gia gây ra, người chỉ cần biết, Duyệt Nhi là cháu ngoại của ta, ta không thể nhìn hấn chết một cách không công như vậy. Ta sẽ dùng hết khả năng của ta, thay đại ca tìm ra hung thủ giết Duyệt Nhi, tuyệt đối không tha." Đáy mắt Tần thị xẹt qua một chút lãnh ý, xoay người lại nói: "Năm đó cái nữ nhân kia không phải cũng rất lợi hại sao, cuối cùng... cũng như nhau, cút khỏi Liễu gia."

Tần gia chủ giật mình, ngẩng đầu nhìn phía muội muội của mình, hai tay ôm chặt lấy thân thể Tần Duyệt nói: "Thật sự là người Liễu gia làm?"

"Tạm thời ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà đại ca, nếu người để lộ ra ngoài, chỉ sợ Tần gia sẽ không có chỗ tốt gì. Ngày mai chính là nghi thức thí nghiệm, người còn sợ không có cách nào thay Duyệt Nhi báo thù sao?" Tần thị cũng từng nghe Tần Duyệt nói rằng muốn đi tìm Liễu Hồ Nguyệt...

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Ăn Nhầm Đan Dược Cao Nhân Luyện Chế

Edit: Chiryu Vũ

Đêm qua vừa khéo Tần Duyệt đến đại viện tìm Liễu Linh U, mà bà cũng có mặt lúc đó, là bà đồng ý để Liễu Linh U đi theo Tần Duyệt đến nơi đó giáo huấn phế vật kia.

Ai có thể nghĩ rằng sau một đêm mà đã xảy ra biến cố lớn như thế. Nữ nhi của bà bỗng dưng biến thành câm điếc.

Bà ta bỗng dưng xoay người, ánh mắt thâm trầm thập phần lợi hại: "Đại ca, U nhi cũng không thể mở miệng nói chuyện."

"Cái gì?" Tần gia chủ đứng lên: "Đến cùng là ai làm? Là ai dám to gan làm chuyện lớn như thế, giết chết Duyệt nhi, lại còn khiến U nhi không thể nói chuyện!"

Nếu Tần thị nói cho Tần gia chủ rằng rất có khả năng là cái phế vật kia, chắc chắn hẳn sẽ cho rằng buổi tối hôm qua Tần thị đã quên uống thuốc.

Tần thị "A" lên một tiếng một tiếng: "Đại ca, việc này giao cho ta xử lý đi, người thay Duyệt nhi tìm cái chỗ an táng, còn có... Có thể thỉnh được tôn Vô Ngân Tử đến một chuyến, nhìn xem bệnh cho U nhi."

Tần gia chủ ủ rũ vẫy tay, nói: "Nếu như người mời được thì đi đi."

Tần Duyệt đã chết, Tần gia hẳn còn cần cái dược tôn kia làm gì. Tần gia nguyên vốn là một tiểu gia tộc vô danh, nếu không phải sinh ra một Tần Duyệt, sẽ chẳng có ai nhớ đến Tần gia.

Tần thị nhìn hẳn một cái, sau đó xoay người rời khỏi đại sảnh.

Nàng vận dụng rất nhiều tài lực, mới mời được Vô Ngân Tử đến Liễu phủ.

Thời điểm Vô Ngân Tử đến, Liễu lão phu nhân và Liễu Hồ Nguyệt đang ở trong đại viện của Liễu Linh U.

Liễu lão phu nhân ngồi cạnh giường Liễu Linh U, xem mạch cho nàng ta. Gần Liễu Linh U, bên cạnh Liễu lão phu nhân là Liễu Hồ Nguyệt đang yên lặng nhìn chăm chăm Liễu Linh U.

Liễu Linh U cũng lấy ánh mắt thù hận trừng lên với Liễu Hồ Nguyệt, dường như ánh mắt hai người có thể nói như vậy, cảnh cáo lẫn nhau.

Tần thị mở cửa phòng thấy Liễu lão phu nhân và Liễu Hồ Nguyệt ở trong phòng, trên mặt lộ ra biểu cảm châm chọc, ôn hoà nói: "Mẫu thân, người thấy bệnh này của U nhi có thể trị tốt sao?"

Liễu lão phu nhân thu hồi tay mình, nghe được lời Tần thị nói ra, giọng điệu mang theo mấy phần vô lễ, bà cũng thềm đi so đo, nhẹ giọng đáp lại bà ta: "Ăn nhầm đan dược của cao nhân luyện chế, nếu như không có giải dược của cao nhân đó, chỉ sợ sau này nàng khó có cách nào mở miệng nói chuyện."

Tần thị che miệng cười lạnh: "Cũng là a~ Cao nhân luyện ra đan dược, cũng cũng chỉ có cao nhân mới giải được. Mẫu thân, ta mời dược tôn Vô Ngân Tử tới, người hẳn là sẽ không để ý đi, ta cũng là vì lo lắng cho U nhi, vạn nhất nàng thật sự không thể mở miệng nói chuyện, kia..."

"Vô Ngân Tử đến thì sao?" Hai tay Liễu Hồ Nguyệt để phụ lưng, ánh mắt lạnh lùng đáp lễ cho Tần thị.

Tần thị nhìn về phía Liễu lão phu nhân ở phía sau Liễu Hồ Nguyệt, trong lòng dâng lên một phen lửa giận: "Nơi này không đến lượt người nói chuyện."

"Ta là gia chủ, sao có thể không tới phần ta nói? Vô Ngân Tử đến thì sao, tổ mẫu nói là do cao nhân luyện chế, nhất định là người rất lợi hại, Vô Ngân Tử hẳn rất lợi hại sao?" Liễu Hồ Nguyệt nghịch nghịch tai mình, hoàn toàn không đem Vô Ngân Tử để ở trong lòng.

Vô Ngân Tử phải không?

Nàng rất muốn nhìn một chút Vô Ngân Tử trước mặt cùng Vô Ngân Tử kiếp trước ai lợi hại hơn ai.

"Ha ha ha..." Thanh âm nam tử trẻ tuổi bỗng dừng từ bên ngoài truyền vào, sau đó một vị luyện đan sư mặc trang phục màu đen, tóc bạc bước vào phòng.

Hắn tóc bạc lại có cùng nhan sắc với thanh niên hai mươi tuổi, tặc mi cữu mắt (*), gọi là Vô Ngân Tử... Quả thực rất đặc sắc.

(*) tặc mi cữu mắt Ryu không hiểu, ai giúp ta a~

"Tiểu oa nhi (đứa trẻ nhỏ), tuổi trẻ như thế đã thấp thỏm nôn nóng, rất dễ đắc tội cao nhân."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Vô Ngân Tử Như Thế Nào?

Edit: Chiryu Vũ

Hắn đi vào phòng, đứng ở trước cửa phòng, tay vuốt ve chòm râu trắng thật dài.

Liễu Hồ Nguyệt từ từ đánh giá Vô Ngân Tử, trừ bỏ tóc bạc cùng cổ trang của hắn, ngũ quan của hắn và đối thủ Vô Ngân Tử kiếp trước của nàng quả thực giống nhau như đúc.

A, xem ra kiếp này không tịch mịch rồi.

Chính là không biết Vô Ngân Tử trước mắt này như thế nào? Là Vô Ngân Tử kiếp trước lợi hại, hay là Vô Ngân Tử kiếp trước yếu kém.

Liễu Hồ Nguyệt thú vị cười: "Cao nhân?" Sau đó bụm miệng cười nhẹ: "Không biết cao nhân trong miệng người ở nơi nào?"

Vô Ngân Tử nhú mày giật mình, cảm thấy tiểu oa nhi trước mắt này thật không biết phân biệt. Hắn đường đường dùng thân phận được tôn đi ra ngoài, không người gia tộc nào không cung kính với hắn. Năm đó hắn đến muốn đầu quân vào Liễu gia, Liễu Tường Phong lại uyển chuyển cự tuyệt, lúc này lại bị nữ nhi của Liễu Tường Phong xem nhẹ như thế, điều này làm cho tự tôn của Vô Ngân Tử bị đả kích nghiêm trọng.

Nhưng hãn dù sao cũng là người đã trải qua phong sương, vừa mới bắt đầu sao có thể tức giận trước mặt mấy người đó. Hãn thể hiện mình rất có khí thế đại nhân (ở đây hiểu là nhân vật lớn) cười nhẹ: "Gia chủ Liễu gia mới được tuyển đây sao? Quá nhỏ, thật không hiểu chuyện!"

Sau khi nói xong, Vô Ngân Tử liền nhìn về phía Liễu lão phu nhân vẫn ngồi im.

Ánh mắt Liễu lão phu nhân thủy chung đặt trên người Liễu Linh U, khi Vô Ngân Tử nhìn bà, lông mày khẽ giật. Bà không thích nam nhân gọi là Vô Ngân Tử trước mắt này.

"Được tôn đại nhân đến thăm nhị cháu gái của ta, vậy người đến xem xem, bệnh này của này nàng có thể chữa khỏi hay không?" Liễu lão phu nhân đứng dậy, đem vị trí tặng cho hãn ngồi.

Vô Ngân Tử rất hài lòng mím cười, nhìn Tần thị phía sau, Vô Ngân Tử liền đi đến trước giường, sau đó, ngồi ở vị trí Liễu lão phu nhân vừa ngồi, mà Liễu Hồ Nguyệt vẫn đứng ở chỗ cũ, không có ý định rời đi.

Vô Ngân Tử bắt mạch cho Liễu Linh U, mạch tượng của nàng thật quý dị, khi trầm khi động lại đình trệ thật lâu, sau đó lại nhảy lên cấp tốc, hiển nhiên, nguyên nhân là do viên đan dược kia quấy phá trong cơ thể nàng.

Vô Ngân Tử cũng không khỏi nhíu mày, kỳ quái, loại hiện tượng như thế này hãn chưa bao giờ từng thấy.

Edit: Chiryu Vũ

Liễu Hồ Nguyệt thấy nửa ngày hãn không nói chuyện, cũng dùng tiếng cười châm chọc như Tần thị vừa rồi đáp lại.

Vô Ngân Tử có chút không vui quay đầu nói: "Cười cái gì?"

"Không." Liễu Hồ Nguyệt lắc đầu, ánh mắt liếc đôi bàn tay Vô Ngân Tử, bề ngoài tuổi trẻ, thân thể người gia, Vô Ngân Tử thật sự là một quái vật: "Không thể hiểu nổi mạch tượng?"

Liễu Hồ Nguyệt không hỏi cần nào, vừa hỏi, Vô Ngân Tử liền thu tay, theo quán tính vuốt ve chòm râu màu ngân bạch, nói: "Đương nhiên, thực lực của ta nếu không nhìn ra mạch tượng của Liễu gia nhị tiểu thư, cũng nên bỏ nghề đi cho rồi."

"Có phải người muốn nói rằng nhị tỷ của ta ăn nhầm đan dược do một vị cao nhân nào đó luyện chế?" Liễu Hồ Nguyệt hỏi.

Vô Ngân Tử nhíu mày càng chặt, nhưng một thoáng chốc, hắn đã nói ra một đồng tên thuốc.

Liễu lão phu nhân đang lúc hắn thao thao bất tuyệt, cắt ngang lời nói của hắn: "Dược tôn đại nhân, xà tâm thảo không phải là đan dược dùng để trị cam sao?"

Bị chỉ ra chỗ sai, Vô Ngân Tử vô cùng tức giận trừng mắt nhìn Liễu lão phu nhân, gất gông: "Người thì biết cái gì! Xà tâm thảo và đan tâm thảo trộn loạn với nhau, có thể chế thành kịch độc."

"Nhị tỷ của ta không phải sắp chết." Liễu Hồ Nguyệt lại biểu lộ vẻ mặt mê mang nói.

Chân mày Liễu lão phu nhân cau lại: "Dược tôn đại nhân..."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Vô Ngân Tử Đại Nhân Hãn Là Rất Nghèo

Edit: Chiryu Vũ

"Người thật sự chắc chắn cao nhân luyện đan dược kia có dùng xà tâm thảo và đan tâm thảo sao? Người cũng biết nếu cùng sử dụng hai loại thảo dược này để luyện một đan dược sẽ luyện ra một loại kịch độc giống thạch tín(*) a."

(*thạch tín: chắc trong phim kiếm hiệp hãn là xuất hiện không ít đi? Hình như nó là quặng arsen, mà arsen là độc trong các loại độc.)

Liễu Hồ Nguyệt cả kinh chỉ vào Liễu Linh U: "Vậy phải làm sao bây giờ? Nhị tỷ tỷ ăn thạch tín thật sự không quan trọng sao?"

"Câm miệng." Liễu Hồ Nguyệt nguyên rủa Liễu Linh U như vậy, T cuối cùng thì không thể nhịn được nữa mà rống lên với nàng.

Liễu lão phu nhân lại quay đầu trừng bà một cái: "Tiểu Cửu nhi nói không sai, nếu cùng sử dụng hai loại thảo dược này để luyện một đan dược sẽ luyện ra một loại kịch độc giống thạch tín, mà U nhi lại ăn đan dược kia, chỉ sợ rằng đêm qua cũng chết rồi, làm sao còn có thể trở thành người câm điếc."

Vô Ngân Tử bị lời nói của Liễu lão phu nhân làm cho đỏ bừng cả mặt, đây là một nhâm lãn, do đầu óc hãn bị Liễu Hồ Nguyệt thắt nút mới có thể

nói lung tung như vậy. Hơn nữa, mấy loại thảo dược hẳn nói trước đó thực sự có thể biến người khác thành câm điếc, nhưng nó rất dễ trị khỏi.

Mà Vô Ngân Tử lại không ngờ ở trước mặt tiểu oa nhi Liễu Hồ Nguyệt này lại đánh mất thể diện, cho nên mới nói ra một đồng tên thuốc lớn muốn làm nàng bị loạn, dù sao Liễu Hồ Nguyệt cũng không hiểu mấy cái này. Không nghĩ tới, lão thái bà kia lại hung hăng đâm hẳn một đao làm hẳn không xuống đài nổi.

Tần thị thấy Vô Ngân Tử khó xử, chạy nhanh đến giải vây: "Nghe nói Vô Ngân Tử đại nhân hơn mười ngày này đều đang bế quan luyện dược, ngày đêm không ngủ, nguyên nhân nói sai hẳn là do Vô Ngân Tử đại nhân không có nghỉ ngơi tốt."

Vô Ngân Tử nghe xong, sắc mặt tốt lên vài phần. Nếu không phải thấy Tần thị cho hẳn không ít tài vật, hẳn đã sớm vung mặt không thèm nhìn.

Liễu Hồ Nguyệt nhẹ nhàng “nga” một tiếng, quay đầu nhìn nhìn Liễu lão phu nhân: "Tổ mẫu, thời điểm người bế quan luyện dược, cũng hơn mười ngày không xuất quan như thế, không ngủ không nghỉ sao?"

Liễu lão phu nhân biết Liễu Hồ Nguyệt muốn hung hăng đánh Vô Ngân Tử một cái bạt tai, dứt khoát phối hợp với nàng, bà lắc đầu nói: "Không, trong viện tổ mẫu có trên trăm dược đồng, nào cần ta không ngủ không nghỉ bế quan hơn mười ngày không đi ra."

"Vậy... vậy Vô Ngân Tử đại nhân?" Liễu Hồ Nguyệt liếc Vô Ngân Tử, ánh mắt rất là quái dị, dường như làm cho lông bạc dựng đứng lên, Liễu Hồ Nguyệt nhất quyết không tha tiếp tục nói: "Vô Ngân Tử đại nhân hẳn là rất nghèo, không mời nổi dược đồng đến đi."

Edit: Chiryu Vũ

Khuôn mặt vốn hồng hồng của Vô Ngân Tử trở nên đen sì, nói hăn nghèo, nói hăn không mời nổi một tên dược đồng, này... Thật đúng là đáng giận! Chưa từng có người dám nói như vậy với hăn.

Tần thị thấy mùi thuốc súng trong phòng càng ngày càng đậm, chạy nhanh lại nói: "Làm sao có thể! Thời điểm Vô Ngân Tử đại nhân luyện dược không thích để dược đồng tới gần."

"Đương nhiên, chỉ có tài năng luyện lửa tốt mới có thể luyện ra đan dược tốt nhất, chỉ có loại luyện đan sư hạ cấp mới cần nhiều dược đồng quản lý đan lô." Vô Ngân Tử lập tức tiếp dược lời Tần thị lời.

Tần thị nghe xong gật gật đầu.

Liễu lão phu nhân ha ha cười: "Đúng vậy, chỉ có luyện đan sư lão luyện ở trong vườn của mình dùng trên mấy ngàn loại dược liệu, ở đến mấy tháng, thời khắc khẩn cấp, tùy tiện cũng có thể ngắt lấy, không cần giống luyện đan sư mới nhập môn, hơn mười ngày ở trong phòng luyện đan đã vội vàng đi ra, ăn uống vệ sinh đều ở trong phòng."

"Người..." Vô Ngân Tử nháy mắt nhe răng, cuối cùng nhin không dược mà rống lên với Liễu lão phu nhân: "Ý của lão thái bà người chính là muốn đối địch với ta phải không?!"

"Người đang làm cái gì?" Liễu Hồ Nguyệt lập tức đứng trước mặt Liễu lão phu nhân, ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt nghiêm túc: "Liễu gia không phải là Tần gia, có thể tùy tiện tiện để một người ngoài chỉ vào Liễu gia nhân ta mà rống."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Không Muốn Ở Lại Thì Cút Đi

Edit: Chiryu Vũ

Cường thế của nàng cùng với bá đạo của nàng làm Vô Ngân Tử lui về phía sau một bước. Tiểu nữ oa xảy ra chuyện gì vậy? Từ lúc hấn vào cửa cho đến bây giờ luôn đối nghịch với hấn.

Vô Ngân Tử nuốt xuống một hơi, cũng biết việc hấn rống lên vừa rồi có chút vô lễ, nhưng hấn đúng là bị nụ cười của bà già kia làm cho tức giận.

Hấn xoa tay thật mạnh, xoay người, thở dài: "Liễu chủ mẫu, bệnh của nữ nhi người vẫn nên giao cho người kia ở nhà người trị đi, ta lực bất tòng tâm."

Vô Ngân Tử buông tay xuống, sau đó bước nhanh ra khỏi viện của Liễu Linh U, Tần thị sốt ruột đi theo, muốn cầu hấn ở lại. Nhưng mà Vô Ngân Tử bị Liễu lão phu nhân và Liễu Hồ Nguyệt hung hăng tát cho một bạt tai, sao có thể nguyện ý lại ở lại.

Cho nên, mấy lời tốt đẹp Tần thị nói ra cũng vô dụng, Vô Ngân Tử vẫn rời khỏi Liễu gia.

Tần thị tức giận trở về viện của Liễu Linh U, lúc này, Liễu lão phu nhân vẫn còn ở trong phòng Liễu Linh U.

"Nhìn cái gì?" Đi vào phòng, Tần thị liền rống lên với hai người kia, bệnh của Liễu Linh U làm cho bà ta rất lo lắng, mà bà ta tổn tuyệt bút tiền tài cũng chỉ vì nữ nhi của mình, hiện tại lại bị hai người một già một trẻ này làm cho giận đến đi rồi, Tần thị sao còn có thể nhịn nữa.

Liễu lão phu nhân làm như không thấy tiếng rống giận dữ của Tần thị, một bàn tay được Liễu Hồ Nguyệt đỡ, thân thể chậm rãi đi lại: "Người cầu Vô Ngân Tử có ích lợi gì?"

"Ta cầu ai không cần người quản, cho dù ta không cầu Vô Ngân Tử, ta cũng sẽ không thể đến cầu người." Tần thị đã oán hận Liễu lão phu nhân từ sớm, hiện tại đã đóng cửa, Tần thị mới dám nói như thế với Liễu lão phu nhân.

Nàng nâng tay, chỉ vào cửa phòng, nói: "Đi ra ngoài, tất cả đều đi ra ngoài, không có lệnh của ta không cho các người bước vào phòng U nhi. Nếu ta lại mời cao nhân đến xem bệnh cho U nhi, các người cũng tuyệt đối không cho tới đây."

Gương mặt Liễu lão phu nhân trầm xuống, đã nhìn ra Tần thị muốn phản trời từ sớm, không nghĩ rằng Liễu Tường Phong mới rời đi không bao lâu, Tần thị liền lộ nguyên hình.

Sắc mặt Liễu Hồ Nguyệt cũng không đẹp mắt, tốt xấu gì thì Liễu lão phu nhân vẫn là trưởng bối, cho dù Tần thị tức giận cũng không nên nói như vậy với bà, huống chi, Liễu lão phu nhân cũng là bà bà của bà ta (mẹ chồng).

"Xem cho tốt thái độ của mình, lão phu nhân không phải là người người có thể rống. Huống hồ, nơi này là Liễu gia, Liễu lão phu nhân có tư cách đến nơi nào Liễu gia còn cần người cho phép sao? Nếu người ngại nơi này làm người khó chịu, vậy thì người rút được rồi." Liễu Hồ Nguyệt cũng

hung hăng nói, đỡ phải để Tần thị còn tưởng rằng bản thân bà ta có quyền rất cao Liễu gia?

Tần Duyệt đã chết, Tần thị còn tưởng dựa vào ai?

Tần thị bị lời nói của Liễu Hồ Nguyệt dọa cho làm sắc mặt tái nhợt: "Người, người nói cái gì?"

"Ta nói người không thích ở chỗ này, ngại nơi này làm người khó chịu, vậy có thể rút, Liễu gia thêm một người hay thiếu một người cũng chẳng ảnh hưởng rồi." Liễu Hồ Nguyệt không chút khách khí đáp lễ nàng.

Sau khi nói xong, Liễu Hồ Nguyệt quay đầu nói với Liễu lão phu nhân: "Tổ mẫu, người về trước đi."

Liễu lão phu nhân gật đầu, khoe miệng nổi lên ý cười chua sót, nếu Liễu Tường Phong ở chỗ này, xác định chắc chắn vung tay cho Tần thị một cái tát. Liễu Tường Phong sẽ không chịu nổi ai rộng lên với Liễu lão phu nhân như vậy.

Hai người rời khỏi sân viện của Liễu Linh U rất nhanh, thần trí Tần thị còn chưa trở lại bình thường, Liễu gia đương gia là người có tư cách nhất đuổi đi một ai đó nhất, hiện tại Liễu Tường Phong không biết ở nơi nào, đại vị của bà ta ở Liễu phủ chỉ sợ...

Trời ạ, bà ta nghĩ cũng không muốn nghĩ!

Ngẩng đầu nhìn Liễu Linh U, bước chân lão đảo một cái liền ngã ở trước giường, hai đầu gối quỳ xuống đất, nói: "U nhi, người nói nương nên làm cái gì bây giờ?"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 171: (Thêm Càng Nhất) Vấn Đề Là Tần Duyệt Đã Chết

Edit: Chiryu Vũ

Liễu Linh U nâng tay, đặt ở trên đầu Tần thị, ôn nhu xoa xoa, sau đó, tay lại đặt trên cổ Tần thị, vạch tới lưng của bà ta. Ngón trỏ khẽ động, nàng ta viết trên lưng Tần thị.

Tần thị ngẩn ra, yên lặng không phản ứng.

Liễu Linh U viết ở sau lưng bà ta hai chữ "Giết chết".

Chỉ có giết chết người uy hiếp đến địa vị của mình, bọn họ mới có khả năng tiếp tục chờ đợi ở cái nơi ăn thịt người này. Mà kẻ đó, chính là Liễu Hồ Nguyệt ——

Đi ra từ viện của Liễu Linh U, Liễu lão phu nhân không để ý đến tay Liễu Hồ Nguyệt, đứng ở trên cầu bắc qua sông nhỏ, xoay người, nghiêm túc chất vấn: "Đêm qua người đi nơi nào?"

"Ta ngủ ở trong phòng." Liễu Hồ Nguyệt cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Nói hết lời, Liễu Hồ Nguyệt rõ ràng cảm nhận được ánh mắt cực nóng đầy sắc bén của Liễu lão phu nhân cực, nàng càng cúi đầu thấp xuống.

Liễu lão phu nhân thấp giọng hừ một tiếng: "Nguyệt Nhi, người không thể gạt được ta. Đêm qua ta đến phòng người một lần, cũng không thấy người ở trong phòng."

Liễu Hồ Nguyệt bĩu môi nói: "Tối hôm qua Nguyệt Nhi ngủ không được, cho nên đến bên hồ đi một chút. Tổ mẫu, người cũng biết thời điểm ta ngủ không được, thích ra ngoài chơi."

"Người lớn lên thế nào ta còn sẽ không biết sao? Buổi tối chính là thời gian người có giấc ngủ tốt nhất, nếu người ngủ không được, còn khó hơn so với trời phạt." Một câu của Liễu lão phu nhân lại phá tan lời nói dối của nàng.

Liễu Hồ Nguyệt biết không thể gạt được lão hồ li này, liền ngẩng đầu, hì hì cười nói: "Tổ mẫu, tối hôm qua ta đi Tử Trúc sơn."

Liễu lão phu nhân nhướng mày: "Tần Duyệt với Linh U cũng đi?"

Liễu Hồ Nguyệt gật đầu: "Đúng, đúng là Tần Duyệt hẹn ta đi."

"Người hồ đồ." Liễu lão phu nhân gõ mạnh quả trượng xuống đất: "Vạn nhất tiểu tử Tần Duyệt kia đang âm thầm hạ độc thủ với người, người làm sao bây giờ?"

Liễu lão phu nhân nghe thấy lời nói của Liễu Hồ Nguyệt, nghĩ đến đầu tiên không phải là có phải Tần Duyệt chết ở trên tay Liễu Hồ Nguyệt hay không, mà là an nguy của nàng. Liễu Hồ Nguyệt cảm động cười nhìn Liễu lão phu nhân. Dưới ánh trăng, hai má nàng đỏ ửng, nhìn kĩ một chút có thể thấy ý cười ngọt ngào, con ngươi đen thẫm sáng lung linh, so với sao trên trời còn lộng lẫy hơn.

Nàng nói: "Vấn đề là Tần Duyệt đã chết."

Liễu lão phu nhân than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Kỳ thực người có thể giáo huấn hần một chút."

"Hần hại ta bị phế khí mạch, chỉ đơn giản giáo huấn hần một chút, không khỏi quá tiện nghi cho hần rồi. Huống hồ, hần còn cân nhắc thanh

lọc Liễu gia, lấy Tần gia thế chỗ." Liễu Hồ Nguyệt đem lời nói Tiểu Lam đem đó nói với Tần Duyệt ở trong rừng trúc, từng câu từng chữ nói lại cho Liễu lão phu nhân nghe.

Tiểu Lam tuy rằng nhận trọng phạt, nhưng cũng chưa chết, lúc này, quét dọn vệ sinh ở ngoại viện của Liễu lão phu nhân, một bước cũng không được bước vào đại viện.

Liễu lão phu nhân nghe xong, càng thất vọng về Tiểu Lam: "Ta xem nha đầu kia như đứa nhỏ của ta, không nghĩ tới vì một người nam nhân, vậy mà muốn hại ta."

"Tổ mẫu, ta làm việc đều có chừng mực, người không cần lo lắng thay ta. Giờ Tiểu Lam có chạy đằng trời, Tần Duyệt vừa chết, nàng cũng không có chỗ dựa gì vững chắc." Liễu Hồ Nguyệt nói.

Liễu lão phu nhân bắt được Liễu Hồ Nguyệt cánh tay, không hiểu lại tò mò hỏi: "Khí mạch được chữa trị tốt khi nào?"

Liễu lão phu nhân trước giờ luôn cho rằng nàng là một triệu hồi sư, không nghĩ tới nàng còn là một chiến sĩ giỏi, thật sự còn giỏi hơn so với cha nàng.

Liễu Hồ Nguyệt cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, Nguyệt Nhi vô tình gặp gỡ cao nhân, được vị cao nhân kia chỉ điểm..."

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒI SỰ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 172: (Thêm Càng Nhi) Nữ Nhi Của Lam Gia Chủ

Edit: Chiryu Vũ

"Nguyệt Nhi có khả năng trở thành một chiến sĩ."

"Vậy hiện tại vị cao nhân kia ở nơi nào?" Liễu lão phu nhân cả kinh, xem ra thật sự đúng như nàng suy nghĩ, Liễu Hồ Nguyệt gặp người nào đó mới có khả năng trở thành lục giai chiến sĩ trong thời gian ngắn như vậy.

"Tổ mẫu, hẳn không thích gặp người, cho nên ta mới gạt người." Rất nhiều tuyệt thế cao nhân đều tương đối điệu thấp (khiêm tốn, kiểu làm mình mờ nhạt, lánh đời), Liễu Hồ Nguyệt nói như vậy Liễu lão phu nhân cũng sẽ không tiếp tục hỏi. Liễu lão phu nhân mỉm cười, nhẹ tay vỗ đầu Liễu Hồ Nguyệt một chút: "Một khi đã thế, vậy thì cùng vị cao nhân kia học tập thật tốt, không hiểu liền hỏi."

"Ân."

Dù sao vị sư phụ miễn phí kia cũng rất thích dạy nàng.

Đến buổi chiều, Liễu Hồ Nguyệt bắt đầu bận rộn, khách nhân khách điểm ngủ nghỉ nàng đều an bày xong.

Liễu Hồ Nguyệt tiếp đãi khách nhân, đều là các đại gia tộc đến từ các thành thị khác trong Thiên Thủy quốc, bọn họ đều mang hài tử có tiềm chất theo tới tham gia nghi thức thí nghiệm.

Đối với đủ loại đồn đại về Liễu Hồ Nguyệt, người của các thành thị khác đều có nghe nói. Đối mặt với tiểu nữ oa mới mười hai tuổi này, bọn họ vẫn là cảm thấy thập phần dễ chịu.

Đương nhiên cũng có một số ánh mắt chất vấn đối với Liễu Hồ Nguyệt nhưng mặc kệ mọi loại ánh mắt nào, Liễu Hồ Nguyệt đều thản nhiên tiếp nhận.

Khách điểm dưới danh nghĩa do Liễu gia sở hữu trong vòng một ngày đã đầy khách, Lam gia cùng Bạch gia chỉ có thể trơ mắt nhìn khối thịt béo bở này tiếp tục bị Liễu gia cắn tiếp.

Từ trong khách điểm của nhà mình đi ra, Liễu Hồ Nguyệt mệt đến mức không thở nổi. Đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão đều đối xử với nàng rất ân cần trong hai ngày nay. Hai vị trưởng lão đứng sau lưng Liễu Hồ Nguyệt.

Đại trưởng lão cầm lấy chén nước, đưa cho Liễu Hồ Nguyệt nói: "Gia chủ, vất vả cho ngươi rồi."

"Cũng vất vả cho các ngươi." Liễu Hồ Nguyệt thoải mái tiếp nhận chén nước đại trưởng lão đưa tới, uống một ngụm, lại hỏi: "Những người nên đến đây thế nào rồi?"

Nhị trưởng lão nhanh tay cầm lấy danh sách người tham gia năm nay đưa tới. Hàng năm, trước khi nghi thức thí nghiệm được cử hành, Liễu gia sẽ tập hợp mấy đứa nhỏ có trong danh sách một chút. Những đứa nhỏ đó đều là những đứa nhỏ vị thành niên.

Nhị trưởng lão nhìn một chút, sau đó nhướng mày, nói: "Nữ nhi Lam gia Liên Vân Thành Lam Tình tiểu thư cũng không thấy đâu, nàng năm nay mười lăm tuổi, nghi thức trưởng thành ngày mai nàng cũng không thấy đến."

"Thực lực như thế nào?" Liễu Hồ Nguyệt liếc mắt nhìn hai chữ "Lam Tình" trong danh sách.

Nhị trưởng lão nói: "Đã tới chiến sĩ thất giai."

"Đã mười lăm tuổi mà vì sao nàng ta còn không muốn tham gia nghi thức thí nghiệm cùng nghi thức trưởng thành?" Không nói nữ tử chỉ cần mười ba tuổi đã có thể tính là trưởng thành sao, nam tử mới là mười lăm tuổi mới trưởng thành.

Lam Tình đã già như vậy, còn không phải vị thành niên?

"Là như vậy gia chủ.... Trước đó ba năm Lam Tình đã được phó viện trưởng của Chiến Võ học viện mang đi học tập, vào lúc ấy vốn là đã tham gia nghi thức trưởng thành, nhưng Lam gia chủ nói học nghiệp trọng yếu (quan trọng), để nghi thức trưởng thành của Lam Tình chậm lại vài năm. Năm nay nàng học xong trở về, Lam gia chủ liền tự mình đến Liễu gia đến thay nữ nhi báo danh." Nhị trưởng lão giải thích nói.

Những đứa nhỏ ở chỗ này, mặc kệ người lớn bao nhiêu, nghi thức trưởng thành nhất định phải cử hành.

Như có thể vì nguyên nhân nào đó mà chậm trễ tham gia nghi thức trưởng thành, cũng có thể bổ sung sau, Lam Tình chính là một ví dụ như vậy.

Liễu Hồ Nguyệt nghe xong, cười nhẹ, nâng tay lấy danh sách nhị trưởng lão cầm trong tay nói: "Nhị trưởng lão, một lát người truyền lời ra ngoài, nửa canh giờ tới sẽ hết hạn tuyển nhận người tham tuyển nghi thức thí nghiệm và nghi thức trưởng thành, đứa nhỏ năm nay chưa tới thí nghiệm thần điện báo danh, chậm lại đến sang năm!"

QUỶ VƯƠNG THỨ PHI: TOÀN HỆ TRIỆU HỒ SƯ

Túy Khuynh Cuồng
www.dtv-ebook.com

Chương 173: (Thêm Càng Tam) Bốn Tiểu Thư Là Đại Tiểu Thư Lam Gia

Edit: Chiryu Vũ

Dù sao lấy không được chứng nhận trưởng thành, không thể đi vào Thần Võ học viện tu luyện, cũng không liên quan đến nàng, nàng chỉ phụ trách giám thị nghi thức thí nghiệm và nghi thức trưởng thành, cũng không cưỡng chế tính muốn ép người tới báo danh chỗ này.

Nếu người không đến, Liễu Hồ Nguyệt nàng cũng không quản.

Nhị trưởng lão cùng đại trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, năm vừa rồi Liễu Tường Phong nói bọn họ đến mời người ta, hiện tại Liễu Hồ Nguyệt lại đổi một phương thức khác.

Bất quá, phương thức này bọn họ thích.

Này không đến báo danh, dựa vào cái gì mà muốn bọn họ tới tận cửa mời?

Khôi hài (trò cười)! Không thể lấy chứng nhận trưởng thành, không thể vào Thần Võ học viện, liên quan cái rắm gì đến bọn họ?

Đại trưởng lão cười tùm tùm nói: "Được, chúng ta lập tức đi làm."

Lam Tình nhận được tin tức như vậy đến từ Liễu gia, nhất thời cúi kính ngay tại chỗ.

Đó là một nữ tử diện mạo thập phần diễm mỹ, mới mười lăm tuổi, đã lột xác thành một nữ nhân hoàn mỹ. Nàng một thân áo lam, tay cầm chén trà rơi ở trên đất, miệng cắn giận rống: "Cái phế vật kia dựa vào cái gì mà hạ xuống mệnh lệnh như vậy? Năm vừa rồi đều là lão cha nàng tự mình tới cửa đến mới a, hiện tại nàng dựa vào cái gì mà hạ mệnh lệnh như vậy, bốn tiểu thư, chính là không đi!"

"Ôi, Tình nhi, người đừng nóng giận."

"Tránh ra."

"Phách..."

Lại một cái trà cụ rơi ở trên đất, người kia đứng ở trước mặt nàng, nữ nhân béo vốn muốn đi tới khuyên nàng liền bịt kín lỗ tai của mình, sợ hãi kêu một tiếng.

Lam gia chủ đi đến, tay đặt sau lưng, vẻ mặt ảo não: "Lam Tình, dừng tay."

Lam Tình thấy Lam gia chủ đi tới, nàng cũng nhanh bước đi qua: "Cha, người cũng nghe được?"

Lam gia chủ nghiêm túc gật đầu nói: "Ừ."

"Đến tột cùng là phế vật đến đã xảy ra chuyện gì, Liễu gia êm đẹp tuyển một cái phế vật làm gia chủ, một đám người Liễu gia thật sự đều bình thường sao?" Lam Tình tuy rằng rất tức giận đối với Liễu Hồ Nguyệt, nhưng nàng vẫn còn lý trí. Tên của phế vật Liễu Hồ Nguyệt vang dội như vậy, nàng mới rời đi ba năm ngắn ngủn, cái phế vật kia vậy mà trở thành người đứng đầu của một đại gia tộc như Liễu gia, nói đến thật đúng là làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Lam gia chủ không mong muốn nhắc tới việc này, mà y hấn nhấn lại, nói: "Giấy nhập học của Thần Võ học viện đã đến đây, nhanh đi thí nghiệm thần điện báo danh đi, lấy được chứng nhận trưởng thành mới là việc hiện tại, mà không phải là đi so đo phế vật kia như xử lý việc này ra sao."

Lam Tình yên lặng, mà mẫu thân của Lam Tình, cũng chính là nữ nhân béo kia đi lên, cầm tay Lam Tình nói: "Tình nhi, cha người nói rất đúng, người cần gì cùng so đo với một phế vật, học nghiệp của chính mình mới là quan trọng nhất."

Lam Tình rút tay mình về: "Ta ngược lại rất muốn nhìn một chút hiện tại phế vật kia biến thành cái gì nhi? Xoay người cầm lấy kiếm để ở bên bàn, rời khỏi Lam gia."

Thí nghiệm thần điện vẫn náo nhiệt như cũ, Liễu Hồ Nguyệt ngồi trước đài chủ trì, xem mấy vị quý công tử đến báo danh.

Lúc này, một nữ tử áo lam cầm kiếm trẻ tuổi đi tới, đập mạnh mặt bàn trước mặt Liễu Hồ Nguyệt mặt bàn tiền, mắt đẹp mang theo khinh thường: "Lam Tình!"

"Ai?" Liễu Hồ Nguyệt duỗi thẳng cổ, nhẹ nhàng nhả chữ.

Lam Tình nghiêng răng, giọng điệu có phần phát hỏa nói: "Bốn tiểu thư là đại tiểu thư Lam gia, Lam Tình."

"Đến nơi này đến làm chi?" Liễu Hồ Nguyệt hếch mũi đối với nàng ta, đại tiểu thư Lam gia thật rất giỏi sao?

Lam Tình phẫn nộ nói: "Không phải bắt ta tới báo danh sao, đương nhiên là tới báo danh..."

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Treo Cổ Ở Phòng Kho

Chương 2: Không Chết Chỉ Sợ Không Kịp

Chương 3: Tam Tiểu Thư Bị Trừng Phạt

Chương 4: Thế Giới Ma Thú Tung Hoành

Chương 5: Yêu Nghiệt Sống Nhờ Ở Trong Cơ Thể Nàng

Chương 6: Người Có Thể Gọi Ta Là Tử Diễm

Chương 7: Khí Mạch Bị Người Ác Ý Làm Bể Tắc

Chương 8: Nàng Ngủ Hai Ngày Hai Đêm

Chương 9: Phản Ứng Quỷ Di Của Thân Thể

Chương 10: Không Tiêu Hóa Được Dược Hiệu, Choáng Váng?

Chương 11: Tiểu Thư Ngốc Ngược Độc Phụ

Chương 12: Ước Định Của Liễu Gia Cùng Nạp Lan Gia

Chương 13: Ngốc Vương Chạy Tới Sân

Chương 14: Hãn Chính Là Ngốc Tử

Chương 15: Nàng Dâu Là Gạo Nếp Năm

Chương 16: Liễu Bá Kỳ Quái

Chương 17: Người Cho Rằng Ta Và Người Là Điều Hâu Sao?

Chương 18: Nương Tử, Ta Sợ

Chương 19: Chúng Ta Tới Từ Hôn

Chương 20: Nạp Lan Gia Trèo Cao

Chương 21: Tiểu Hồ Ly Muốn Ra Tay

Chương 22: Ta Muốn Nương Tử Gạo Nếp

Chương 23: Nương Tử, Nàng Phải Chờ Ta

Chương 24: Tinh Thần Lực Vô Hạn

Chương 25: Một Sư Phụ Rắc Rối

Chương 26: Đi Thí Nghiệm Thần Điện

Chương 27: Không Gian Hệ Triệu Hồi Sư

Chương 28: Ánh Sáng Màu Quỷ Di

[Chương 29: Hóa Từ Có Sắc Thành Vô Sắc Nguyên Tố](#)
[Chương 30: Phá Vỡ Sự Nguyên Rửa Của Âm Nguyên Tố](#)
[Chương 31: Phong Ấn Sức Mạnh Âm Nguyên Tố](#)
[Chương 32: Hiểu Khế Ước Trận](#)
[Chương 33: Bảo Bối Của Long Tháp](#)
[Chương 34: Phượng Dật Hiên Đem Đến Trứng Thú](#)
[Chương 35: Nhục Cầu Phá Trứng Chui Ra](#)
[Chương 36: Nhục Cầu Mạnh Thái*](#)
[Chương 37: Giam Cầm Một Tháng](#)
[Chương 38: Ánh Mắt Quỷ Di](#)
[Chương 39: Tiến Vào Tinh Hồn Trì*](#)
[Chương 40: Bước Vào Tinh Hồn Trì](#)
[Chương 41: Người Âm Thầm Xem Xét](#)
[Chương 42: Dược Đồng Kỳ Quái](#)
[Chương 43: Sự Tình Trong Rừng Trúc](#)
[Chương 44: Tần Duyệt Nghi Hoặc](#)
[Chương 45: “Dược Tôn” Vô Ngân Tử](#)
[Chương 46: Nhục Cầu Ôm Tinh Quặng](#)
[Chương 47: Ngọc Vương Nguy Hiểm](#)
[Chương 48: Gặp Lại Tiểu Lam Trong Viện](#)
[Chương 49: Tiểu Lam Phần Nộ](#)
[Chương 50: Tư Tâm Của Liễu Lão Phu Nhân](#)
[Chương 51: Gặp Gáp Tu Luyện](#)
[Chương 52: Đột Phá](#)
[Chương 53: Đùa Giỡn Nhục Cầu](#)
[Chương 54: Gặp Phải Liễu Tinh Tích](#)
[Chương 55: Chuyện Của Liễu Hồ Nguyệt Không Thể Là Chuyện Lớn](#)
[Chương 56: Sự Tình Đều Từ Nàng Dựng Lên](#)
[Chương 57: Khí Thế Đến Từ Cường Giả](#)
[Chương 58: Cổ Lạc Sâm Lâm](#)
[Chương 59: Thế Giới Ma Thú Thần Kỳ](#)
[Chương 60: Tần Duyệt Bày Kế Hoạch](#)

[Chương 61: Khu Vực Ba Trong Cổ Lạc Sâm Lâm](#)
[Chương 62: Gặp "Người Quen" Ở Khu Vực Ba](#)
[Chương 63: Nạp Lan Tử Oanh Kiêu Ngạo](#)
[Chương 64: Ma Tinh Không Gian Hệ Cấp Bạc Thần Hoàng](#)
[Chương 65: Sức Mạnh Của Gương Phá Không](#)
[Chương 66: Nạp Lan Tử Oanh Không May](#)
[Chương 67: Âm Thầm Đả Thương Tần Duyệt](#)
[Chương 68: Liễu Gia Mọi Người Là Phế Vật](#)
[Chương 69: Cổ Lạc Sâm Lâm Thần Bí Trong Truyền Thuyết](#)
[Chương 70: Biến Dị Liệt Hỏa Báo](#)
[Chương 71: Nhục Cầu Xấu Xa Tính Kế](#)
[Chương 72: Liệt Hỏa Báo Tính Tình Kém Thập Phần](#)
[Chương 73: Liễu Hồ Nguyệt Lâm Vào Hiểm Cảnh](#)
[Chương 74: Phóng Thích Biến Dị Hỏa Nguyên Tố](#)
[Chương 75: Cường Thế Khế Ước Cứu Cấp Liệt Hỏa Báo](#)
[Chương 76: Liệt Hỏa Báo Biến Dị](#)
[Chương 77: Năng Lực Nhân Loại Cao Hơn Liệt Hỏa Báo](#)
[Chương 78: Liễu Hồ Nguyệt Rối Rắm](#)
[Chương 79: Nhục Cầu Nghịch Ngợm Nhất](#)
[Chương 80: Nạp Lan Tử Oanh Đần Độn](#)
[Chương 81: Phế Vật Chính Là Đồ Chơi](#)
[Chương 82: Vật Nhỏ Của Phượng Vương](#)
[Chương 83: Nhục Cầu Mẫn Cảm](#)
[Chương 84: Nam Nhân Xuất Hiện Tại Phía Nam](#)
[Chương 85: Người Với Nam Nhân Kia Có Quan Hệ Gì?](#)
[Chương 86: Thực Lực Của Phượng Vương](#)
[Chương 87: Cho Nàng Dâu Một Súng Vật](#)
[Chương 88: Nữ Nhân Cướp Đồ Của Hãn](#)
[Chương 89: Hãn Đến Khu Vực Ba Như Thế Nào?](#)
[Chương 90: Tinh Quặng Cực Phẩm Bị Nhục Cầu Cướp Mất](#)
[Chương 91: Phượng Vương Tặng Lễ Vật Cho Nguyệt Nhi](#)
[Chương 92: Hãn Lải Nhải Liên Mồm](#)

[Chương 93: Đứa Nhỏ Sẽ Trưởng Thành](#)
[Chương 94: Tình Thương Thiên Vị Của Cha](#)
[Chương 95: Thân Thế Của Liễu Hồ Nguyệt](#)
[Chương 96: Ta Biết Người Không Ngốc](#)
[Chương 97: Gặp Mặt Tại Ven Hồ Lam Liên](#)
[Chương 98: Tần Thị Không Khống Chế Được](#)
[Chương 99: Tự Mình Tìm Liễu Lão Phu Nhân](#)
[Chương 100: Mẫu Thân Nàng: Bạch Linh](#)
[Chương 101: Thiên Tài Song Tu Kinh Người](#)
[Chương 102: Phong Trần Công Tử Thiên Tư Tuyệt Sắc](#)
[Chương 103: Người Lén Lén Lút Lút](#)
[Chương 104: Biến Thành Xử Tử](#)
[Chương 105: Liễu Lão Phu Nhân Phần Nộ Chỉ Trích](#)
[Chương 106: Mới Tới Ven Hồ Lam Liên](#)
[Chương 107: Yêu Nghiệt Kinh Diễm Dữ Dội](#)
[Chương 108: Nam Nhân Này Rất Nguy Hiểm](#)
[Chương 109: Kích Hoạt Nguyên Tố Lực Khác](#)
[Chương 110: Mở Ra Đại Môn Tầng Thứ Nhất Của Long Tháp](#)
[Chương 111: Nhục Cầu Đáng Giận Lại Gây Sự](#)
[Chương 112: Nhục Cầu Đến Cùng Là Cái Gì Vậy?](#)
[Chương 113: Vật Nhỏ Bừ Hãn](#)
[Chương 114: Vàng Biến Thành Tảng Đá Đen](#)
[Chương 115: Thủy Nguyên Tố Được Kích Hoạt](#)
[Chương 116: Sính Lễ Oanh Động Toàn Bộ Liên Vân Thành](#)
[Chương 117: Tần Thị Làm Ra Vẻ](#)
[Chương 118: Ngốc Tử Kinh Diễm](#)
[Chương 119: Hoàng Thượng Giả Ngu](#)
[Chương 120: Phượng Vương Động Kinh](#)
[Chương 121: Nói Đông Đáp Tây \(*\)](#)
[Chương 122: Buổi Tối Cực Nóng, Ban Ngày Cực Lạnh](#)
[Chương 123: Nhân Cơ Hội Chiếm Tiệm Nghi](#)
[Chương 124: Châm Ngồi Cảm Tình Cùng Ngốc Vương](#)

[Chương 125: Liễu Hồ Nguyệt Độc Miệng](#)
[Chương 126: Tìm Vô Ngân Tử Ra Tay](#)
[Chương 127: Viện Của Liễu Tường Phong](#)
[Chương 128: Liễu Tường Phong Không Có Ở Liễu Gia](#)
[Chương 129: Trùng Hợp Rời Đi](#)
[Chương 130: Lam Gia Để Mắt Tới Miếng Thịt Kia](#)
[Chương 131: Cạnh Tranh Chức Vị Đại Sư Chủ Trì](#)
[Chương 132: Thương Lượng Về Gia Chủ Liễu Gia Tân Nhiệm](#)
[Chương 133: Nàng Tức Giận, Lộ Tài Năng](#)
[Chương 134: Mới Vào Hoàng Cung](#)
[Chương 135: Bị Phượng Vương Dẫn Dắt, Diễn Kịch](#)
[Chương 136: Ngọc Vương Tố Cáo Hai Vị Gia Chủ](#)
[Chương 137: "Kẻ Cắp" Đường Hoàng](#)
[Chương 138: Kiểm Tra Đánh Giá Gia Chủ Tân Nhiệm](#)
[Chương 139: Nương Tử Của Ta Là Chiến Sĩ](#)
[Chương 140: Tốc Độ Dọa Chết Người](#)
[Chương 141: Nghe Đồn Bên Trong Có Giang Hồ Thất Quái](#)
[Chương 142: Lão Thất Gian Xảo](#)
[Chương 143: Nàng "Thua"](#)
[Chương 144: Trước Khi Đi, Đánh Một Cái](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147: Muội Muội Với Ca Ca](#)
[Chương 148: Người Mù Cũng Có Thể Đi](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150: Nữ Tử Kia Là Ai? Sức Mạnh Khủng Khiếp!](#)
[Chương 151: Ai Dám Có Ý Niệm Động Đến Liễu Gia?](#)
[Chương 152: Tần Thị Phẫn Nộ](#)
[Chương 153: Trên Tờ Giấy Chỉ Có Dụ Nhất Một Chữ](#)
[Chương 154: Tử Trúc Sơn Ở Liên Vân Thành](#)
[Chương 155: Tử Trúc Sơn Ở Liên Vân Thành](#)
[Chương 156: Hãn Kinh Diễm Xuất Hiện Trước Mắt Nàng Nàng](#)

[Chương 157: Dậy Chuyền Ma Thú* Trong Tay Yêu Nghiệt](#)
[Chương 158: Vi Phu Tặng Cho Người Chơi](#)
[Chương 159: Hộ Vệ Bên Người Gia Chủ Tân Nhậm*](#)
[Chương 160: Thiếu](#)
[Chương 161: \(Thêm Càng Nhất\) Tâm Ngoan Thủ Lạt](#)
[Chương 162: \(Thêm Càng Nhị\) Người Đi Chết Đi](#)
[Chương 163: Huyền Thú Thủ Hộ Cấm Địa \(Thêm Càng Tam\)](#)
[Chương 164: \(Thêm Càng Tứ\) Tồn Tại Thần Siêu Việt](#)
[Chương 165: \(Thêm Càng Ngũ\) Khó Có Thể Lựa Chọn](#)
[Chương 166: Oanh Động Toàn Thành: "Chết!"](#)
[Chương 167: Ăn Nhầm Đan Dược Cao Nhân Luyện Chế](#)
[Chương 168: Vô Ngân Tử Như Thế Nào?](#)
[Chương 169: Vô Ngân Tử Đại Nhân Hẳn Là Rất Nghèo](#)
[Chương 170: Không Muốn Ở Lại Thì Cút Đi](#)
[Chương 171: \(Thêm Càng Nhất\) Vấn Đề Là Tân Duyệt Đã Chết](#)
[Chương 172: \(Thêm Càng Nhị\) Nữ Nhi Của Lam Gia Chủ](#)
[Chương 173: \(Thêm Càng Tam\) Bốn Tiểu Thự Là Đại Tiểu Thự Lam Gia](#)